

Giới thiệu Địch Trưởng Tôn

Bạn đang đọc truyện Địch trưởng tôn của tác giả Văn Đoàn. Nội dung truyện xoay quanh nhân vật Triệu Trường Ninh là địch trưởng tôn của thế gia đại tộc, bị tuyển chọn vào làm quan trong Đại Lý Tự khắc nghiệt. Hoàn cảnh gian nan, đối thủ vô số, nàng cẩn trọng dè dặt, bước từng bước gian truân. Cho đến một ngày xuyên không, thượng cấp lạnh lùng, đối thủ nham hiểm, thậm chí cả thứ đệ luôn nhìn chòng chọc mình đều biết được bí mật của nàng... Áy, sao lại cảm thấy thái độ của bọn họ khác thường như vậy, còn dè dặt cẩn thận hơn cả mình, giao thiệp ngày thường cũng trở nên quái lạ. Bản chính thức: Có thể thi cử, có thể đứng vào hàng ngũ quan lại, có thể ra làm quan. Nàng là trụ cột trong nhà, là người mà lão thái gia coi trọng nhất, tất cả địch tiểu thư ngôn tình cổ đại và các di nương đều phải khách khí với nàng. Nàng cũng chẳng cần trạch đấu, vì nàng là địch trưởng tôn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bắc Kinh tháng mười hai đã bước vào những ngày rét buốt, trong Tử Cấm Thành một mảnh giá lạnh.

Vừa đổ một trận tuyết lớn, trên triền núi xa xa, hai bên con đường nhỏ hay dãy cung điện chạy dài, đều là tuyết đọng.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn lại, kiến trúc phủ phục im lìm, mái hiên vuron cao cong vút. Kim quang phá mây đen chiếu sáng hình rồng trên phù điêu, đầu rồng trang nghiêm, thêm đá cẩm thạch trắng trải dài vô tận, hướng đến nơi tường cung cao cao đồ sộ.

Thăm sát tàn khốc qua đi, tất cả vẫn tĩnh lặng như vậy, thậm chí là yên bình.

Triệu Trường Ninh nhắm mắt lại.

“Triệu đại nhân, hoàng thượng còn đang chờ ngài.” Phía sau truyền đến thanh âm thúc dục mềm mại.

Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu, chỉ thấy triều phục đỏ tươi trên người mình đang tung bay phấp phật. Bóng dáng mảnh mai thon dài. Đón lấy nắng vàng, dung mạo tú lệ càng thêm hui quạnh.

“Người muốn giết ta đây mà.” Triệu Trường Ninh nhàn nhạt nói.

Tự cổ chí kim, thắng thành vua, thua làm giặc.

“Đại nhân nói đùa, đại nhân tuổi trẻ thành danh, chính là rường cột nước nhà, hoàng thượng luyện tiệc còn không kịp, sao có thể giết đại nhân chứ.” Nô tài dẫn đường không nhanh không chậm nói.

Giọng nói của hoạn quan rất kỳ quái, thứ bị cắt đi kia làm ngũ điệu nói chuyện của bọn họ, ba phần như là đang hát hí khúc.

Triệu Trường Ninh hiển nhiên nghe ra một tia ác ý cùng lạnh nhạt.

Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu đại nhân chưa từng đi nương nhờ tân hoàng, mà là phù trợ kẻ khác, phù trợ tên hoàng tử đã bị loạn đao chém chết kia. Tân hoàng sẽ đối đãi những kẻ không ủng hộ mình ra sao đây?

Triệu Trường Ninh nặng nề rũ mi, dường như có một sức nặng ngàn cân đang đè lên đôi vai y. Bóng hình mảnh khảnh lại càng thêm gầy yếu.

Gánh nặng gia tộc, gánh nặng đoạt địch, gánh nặng về vận mệnh của y.

Nhưng y lại cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, cất bước tiến về phía trước.

Tân hoàng sau khi đăng cơ lại bạo ngược thành tính, giết hại huynh đệ, tàn sát các quan viên đối lập, sáu vị lão thần đã có hai người bị hấn xử trảm. Mà mấy người này, cũng coi như chỗ quen biết cũ, cho dù lúc tân hoàng còn niên thiếu đã từng có giao tình với hắn.

Nhưng có thể coi là gì?

Đến huynh đệ ruột thịt hắn còn giết hại, chẳng lẽ lại lưu tình với bọn họ sao?

Đế vương vô tình, người vừa leo lên đế vị kia, đã sớm thay đổi rồi.

Cửa cung dày nặng chậm chậm mở ra trước mặt, ánh nắng sau trận tuyết từ phía sau y len lỏi tràn vào, vị đế vương mặc Cổ Miện phục* phía trước kia, gần như không nhìn rõ nét mặt. Chỉ thấy uy nghiêm không dứt, bờ vai rộng lớn, quả nhiên là long uy làm người khiếp sợ.

Triệu Trường Ninh vén lên triều phục, quỳ xuống: “Vi thần Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu Trường Ninh, khấu kiến hoàng thượng.”

Y cúi người đập đầu, mũi Lương Quan* trên đầu chạm xuống nền gạch lạnh lẽo, đại môn đỏ thẫm phía sau nặng nề khép lại.

“Người mà lại quỳ trước ta.” Người phía trên nhẹ nhàng nói một câu, gác xuống bút phê tấu chương trong tay.

Hắn rời long ý, đi xuống bậc thềm, từng bước tiến tới trước mặt Triệu Trường Ninh.

Đôi giày đen tuyền văng vàng dừng lại trước mặt y.

Sau đó, hắn cúi người bắt lấy cảm y ——

“Triệu Trường Ninh, người lúc nào cũng cao ngạo cố chấp, chưa từng để ta vào trong mắt. Hôm nay —— người lại quỳ trước mặt ta?”

Khuôn mặt tân hoàng vẫn được bao phủ bởi kim quang nồng đậm, giọng điệu lại vô cùng kỳ quái, thậm chí ngày một thấp dần, đến khi tiến sát tới bên tai y, “Người đã thấy cái xác treo ở thành tây rồi chứ? Có nhớ ra kẻ đó là ai không?”

Triệu Trường Ninh bị uy nghiêm dày đặc vây quanh, trước mắt hiện ra hình ảnh máu thịt đỏ tươi, khuôn mặt cận kề cái chết trắng bệch hung tợn.

Dường như cũng đã tuyên bố kết cục của nàng.

Y khẽ run lên, vì hai ngày nay không hề ăn cơm, đã suy yếu đến độ quỳ cũng không vững. Vừa vịn bị tân hoàng thuận thế kéo vào trong lòng. Yếu ớt đến vậy, thất lưng mảnh mai không chịu nổi một kích ——

Tân hoàng ôm lấy thất lưng đó, trong lòng không khỏi suy nghĩ, tại sao chẳng một ai hoài nghi.

Hoài nghi người này, vốn dĩ không phải là một nam tử?

Có lẽ đã từng từng nghi ngờ, những kẻ đã từng vây xung quanh nàng, biết đâu còn có những tâm tư khác.

Triệu Trường Ninh dựa vào sức mình quỳ vững lại, nhớ đến cái chết của bạn thân ngày trước. Lại nghĩ vận mệnh bản thân khó lường, thần nhiên nói, “Thần tất nhiên là biết, cũng biết thủ đoạn của hoàng thượng, ngài không cần cố ý nhắc nhở thần.”

Dưới tình huống rối loạn như vậy, căn bản không nhận ra bàn tay bên hông càng lúc càng siết chặt.

“Triệu đại nhân, trăm có một chuyện muốn hỏi người.”

Ngữ khí của người kia mang theo một tia cay nghiệt: “Trăm nghe nói, người là tiến sĩ xuất thân từ Quốc Tử Giám. Vậy năm đó khi người ở Quốc Tử Giám...” giọng nói lại hạ thấp hơn, “đã cùng ăn cùng ở với một đám nam tử sao? Không tránh né bọn họ?”

Hàn quang trong mắt Triệu Trường Ninh chột lóe, lập tức ngẩng đầu. “Ngài...”

Y biết, hắn chắc chắn đã biết rồi!

Biết vị Đại Lý Tự thiếu khanh y, từ trước tới nay giầu trời qua biển, dè dặt cẩn trọng, chỉ vì y căn bản không phải là một nam nhi.

Đây là tội khi quân, theo luật đương thời sẽ bị xử treo cổ!

Nàng là Đại Lý Tự thiếu khanh, cực kỳ hiểu rõ luật pháp.

Có điều dù sao cũng sẽ chết, chết thế nào đã không còn quan trọng.

Triệu Trường Ninh bởi vậy nhắm hai mắt lại, hàng mi dài khẽ run: “Chuyện đến nước này, vi thần tùy hoàng thượng định đoạt, Trường Ninh tội đáng muôn chết. Có điều, bị loạn đảng xúi giục chỉ có một mình Trường Ninh, không liên quan đến ai khác, vẫn mong hoàng thượng tha cho thân nhân tông tộc của thần.”

Nàng là đích trưởng tôn, sợ rằng gia tộc sẽ bị mình liên lụy.

Dứt lời lại cung kính đập đầu.

Đến đây, nàng mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Tay của tân hoàng đang đặt bên hông nàng, trên Cổ Miện phục đen tuyền là hoa văn nhật nguyệt son hà, đại biểu hân thống trị thiên hạ, là người có uy quyền tối cao trên đất nước này.

“Bỏ qua cho thân nhân tông tộc người?” Tân hoàng nhẹ nhàng nói, ánh mắt rơi trên người nàng dường như mang sức nặng ngàn quân.

Hắn lại cười lạnh: “Sợ rằng người không hiểu rõ rồi.” Thanh âm hắn nói chuyện rất gần, “Triệu đại nhân, giờ là lúc người cầu xin ta. Năm đó người đối xử

với ta thế nào, hôm nay ta phải trả lại cho ngươi thế đấy. Tốt nhất ngươi... hãy nghĩ xem nên cầu xin ta thế nào đi.”

Vừa nói, ngón tay lạnh lẽo dôi đến trên cổ tay nàng, bàn tay nắm lại giữ chặt lấy nàng. Con lạnh lẽo này, giống hệt như một thanh đao sắc.

Mà giọng điệu của hắn thật chậm rãi: “Ngươi lại đây, giúp trẫm thay áo.”

Triệu Trường Ninh dường như đã biết dụng ý của hắn, biết giọng điệu thân mật kia đại biểu cho cái gì, tay chân nàng bắt đầu phát lạnh, cả người cứng ngắc, đầu gối đau nhói như bị kim châm

Từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện thì đã là đích trường tôn, đã là học hành thi cử, đã là điệu bộ cùng lòng dạ nam nhi, chuyện này với nàng mà nói, không thể nghĩ ngờ chính là một loại vũ nhục.

Gió phương bắc bên ngoài rít gào thổi qua, con gió thổi tới trước mặt giống như một cái tát giáng xuống, vừa đau đớn vừa tàn nhẫn, bên tai dội lại những tiếng ong ong.

Đã qua nửa canh giờ, trời cũng ngả về tây.

Dưới bậc thềm điện Hoàng Cực có một bóng người cao lớn đang đứng, mặt trời rơi xuống đầu vai hắn. Gió bắc thổi dài lùa trên triều phục của hắn tung bay.

Cung nhân thấy hắn đứng hồi lâu, bên trong lại khép cửa, cũng không hề truyền ra phân phó gì, trong lòng rầu rĩ.

Người này tuy là huynh đệ ruột thịt với tội thân Triệu Trường Ninh trong gia, nhưng cũng là thân tín của hoàng đế, hôm nay mới được phong chức bình bộ thị lang, hưởng gió đang thịnh, hoàng thượng cũng sủng ái hắn lắm đấy. Lễ nào hoàng thượng không biết Triệu thị lang đã tới sao?

Cuối cùng hắn vẫn đánh bạo tiến đến trước cửa cung, tiết trời rét căm căm làm cho thêm đá lạnh lẽo giống như bị phủ lên một lớp băng, cung nhân mặc quần bông mỏng ồm một tiếng quỳ xuống. Hắn nhanh chóng bẩm báo: “Gia, Triệu Trường Hoài, Triệu đại nhân muốn bái kiến ngài, đã đứng ngoài điện Hoàng Cực rất lâu, ngài có muốn gặp hay không...”

Bên trong không hề có lấy nửa tiếng động.

Triệu Trường Hoài nhìn cửa cung đóng kín, nghĩ rằng hoàng thượng sẽ không tha cho nàng.

Con người nàng trước nay cao ngạo, sợ rằng sẽ không chịu khom lưng xu nịnh hoàng thượng, xương cốt nàng lại không tốt, quỳ mấy canh giờ, e rằng quay về cũng phải bệnh mất vài ngày.

Trong lòng hắn nôn nóng, khê thờ dài, cũng vén áo bào lên quỳ xuống.

Trên mặt đất toàn là tuyết và mảnh băng, bị ánh mặt trời chiếu đã dần tan ra, nước ngấm vào trong quần, lạnh đến thấu xương.

Triệu Trường Hoài lại hắng giọng: “Hoàng thượng, vi thần chỉ có một mình Triệu Trường Ninh là ca ca. Khẩn cầu hoàng thượng niệm tình vi thần tận trung tận lực, ca ca thân là Đại Lý Tự thiếu khanh, niệm tình đã sửa lại vô số án oan, mà tha cho ca ca vi thần lần này. Thần nguyện thay ca ca chịu phạt. Thần quỳ gối bên ngoài, mong hoàng thượng ân chuẩn.”

Vẫn không có động tĩnh gì, Triệu Trường Hoài càng thêm lo lắng cho an nguy của nàng, lại dập đầu hai cái: “Mong hoàng thượng ân chuẩn.”

Nghe thấy thanh âm này, hắn quay đầu nhìn nàng chăm chú, nói: “Đệ đệ ngươi tới cứu ngươi kìa. Không cùng mẹ sinh ra, sao lại huynh đệ tình thâm đến vậy. Ta vừa phong hắn làm bình bộ thượng thư kiêm tổng bình Sơn Tây, cũng không sợ rơi mất cái mũ này.”

“Ta nhớ lần trước ngươi bị phong thấp, hắn còn cố ý đi Quý Châu tìm Miêu được cho ngươi... Nếu ngươi có chỗ nào không tốt, dường như hắn còn đau hơn gấp tám gấp mười. Lần trước nhìn thấy ngươi và hắn cùng đi trên đường, hai người cười đùa thân mật, hắn còn đem áo choàng của mình khoác lên vai ngươi.”

Bị người này giữ lấy cánh tay, trong phòng lại lờ mờ tối, xung quanh long thấp màn che buông rủ. Duy chỉ còn ánh kim quang từ tấm bình phong chiếu tới, sắc vàng càng lúc càng nồng, là màu của ánh tịch dương thấm đẫm như máu.

“Đó là đệ đệ ruột của vi thần...” Triệu Trường Ninh nhàn nhạt nói. Nàng cảm thấy khuất nhục, sắc mặt trắng như tuyết. Lại nghe được tiếng khẩn cầu của Trường Hoài, trong lòng một mảnh tịch mịch.

Thấy nàng một mực cúi đầu, thanh âm của tân hoàng lập tức nghiêm lại: “Triệu Trường Ninh, ngươi ngẩng đầu lên nhìn trẫm!”

“Nhìn cho rõ người ở trước mặt ngươi là ai!” Hắn bóp chặt lấy cằm nàng.

Triệu Trường Ninh bị ép buộc ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là một khuôn mặt uy nghiêm tuấn lãng, tóc mai chỉnh tề, lãnh khốc vô tình.

Ánh kim quang kia càng lúc càng đậm, nàng đem khuôn mặt người này nhìn thật rõ ràng.

Triệu Trường Ninh cảm thấy kim quang quá chói mắt, còn hắn bóp cằm nàng quá chặt. Trong đôi môi nàng có một cái tên, lại không thể nào thốt ra

được.

Nàng mở to cổ họng, phát hiện bản thân lại khát nước vô cùng.

.

.

.

Chú thích:

*Cổn Miện phục: một trong những lễ phục tôn quý nhất thời cổ đại. Được hoàng đế và các vương công đại thần mặc trong các dịp trọng đại như tế thiên địa, tông miếu và mừng một tết, đông chí... Gồm áo Cổn và mũ Miện (có tua ngọc).

*Mũ Lương Quan: Sở dĩ được gọi là Lương Quan vì mũ này có các viên (Lương) trên mũ, tùy theo cấp bậc thì sẽ có bấy nhiêu viên.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Gió lạnh ngoài cửa hung tợn nhào vào trong phòng, ánh nến trên bàn chập chòn lay động.

Triệu Trường Ninh bị gió lạnh thổi tới, hai mắt chợt mở bừng.

Nàng quỳ trên đệm hương bồ vải xanh thêu vải rặng mây, trên bàn dài trước mặt đặt một lư hương bạch ngọc hai tai ba chân hình Thụy Thú*, khói mờ bông bông dâng lên. Trên bàn là bài vị tổ tiên để thờ cúng, màn che bằng vải dày rủ xuống, một bức hoành “Tổ đức lưu danh” treo ở trên xà ngang. Hóa ra là quỳ mệc quá nên thiếp đi.

Từ đường được xây từ mười năm trước, gió lạnh xuyên qua khe hở cửa sổ nhào tới người nàng, lần này thì tinh táo thật rồi.

Nàng xoa xoa mi tâm, vậy mà lại mơ một giấc mơ hoang đường đến vậy.

Nàng bây giờ ngay cả danh vị tiến sĩ còn chưa có, thế mà lại mơ đến cái gì mà Đại Lý Tự thiếu khanh. Có điều giấc mộng này lại . .

Cảm giác chân thực từ bàn tay nóng bỏng của người đó, thất lưng cường tráng, mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta không hít thở nổi. Dường như nàng vẫn còn cảm nhận được.

Triệu Trường Ninh khẽ than một tiếng, ngẩng đầu ngó nghiêng bên ngoài.

Phía sau tấm bình phong là khung cảnh tuyết bay tán loạn, sắc trời đã dần tối, trong đình viện cũng chất đầy tuyết đọng. Gió bắc buốt giá quét qua mặt, từ nhỏ nàng đã sống ở phương nam, chưa từng được thấy tuyết. Tuyết lớn như vậy, là tả rơi rụng, trút xuống khắp mọi nơi, cả bầu trời chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo choàng mỏng, buốt đến không chịu nổi, lại chỉ có thể sửa qua vạt áo, quỳ thẳng thêm chút nữa.

Bảy năm trước nàng mắc bệnh qua đời, sau khi tỉnh lại thì trở thành vị đích trưởng tôn này.

Khi đó nàng mới lên mười, trông thấy một phu nhân xinh đẹp dẫn theo vài bé gái đang khóc nhe, góc áo còn treo thêm một đứa trẻ phần hồng xinh xắn.

Kẻ khác đều có cuộc sống cảm y ngọc thực của đích tiểu thư, nàng lại là hàng nhái giả nam gánh vác trách nhiệm đích trưởng tôn, còn cả một đám tỷ tỷ muội muội ghê nặc trên người.

Bầy oanh oanh yển yển bạc nhược này, chỉ biết quần lấy nàng khóc lóc, hôm nay ta khóc ngày mai người khóc, khóc đến đầu nàng cũng phát đau. Lúc đầu còn chưa quen, tự nhiên cũng chẳng buồn để ý bọn họ. Nhưng sau lại thấy phu nhân cùng tỷ tỷ đều lo lắng chăm sóc mình, nàng cũng hết cách, đành phải gánh lấy trọng trách này.

Ban này vừa lên lớp học trong tộc một lát, đã bị tổ phụ trong nhà gọi tới phạt quỳ. Nguyên nhân là vì không hoàn thành tốt bài tập.

Triệu Trường Ninh không hề yếu ớt, chỉ là thân thể này từ nhỏ đã quen ăn sung mặc sướng, vô cùng mỏng manh. Mới quỳ gần nửa canh giờ, đầu gối đã đau đến chết lạnh, đầu óc choáng váng, có lẽ là bị cảm rồi.

Nàng chậm rãi ổn định hơi thở, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Rất chậm, rất nhẹ, một đôi giày đen tuyền vững vàng dừng lại trước mặt nàng.

Triệu Trường Ninh không hiểu sao lại nghĩ đến giấc mộng kia.

Người này cũng khom lưng xuống, thấp giọng cười một tiếng: “Huynh trưởng, huynh đang quý mà vẫn ngủ được sao?”

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn người tới, hần mặc một chiếc áo lụa Hàng Châu không đai thêu hoa văn trúc. Ngũ quan tuấn lãng, dung mạo thâm thúy, hai người tuy cùng tuổi, nhưng hần lại cao lớn hơn nàng rất nhiều.

Vị này chính là thứ đệ Triệu Trường Hoài của nàng, có điều thứ đệ do tổ phụ nuôi dưỡng, không hề gần gũi với nàng. Chẳng những không gần gũi, hai người thậm chí còn là kẻ thù nước sôi lửa bỏng.

Triệu Trường Ninh rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Nhị đệ tìm ta có chuyện gì?”

Đây cũng không phải là nhân vật đơn giản. Cẩn thận, vững vàng, giết người không chớp mắt, lúc Trường Ninh vừa tới đây đã ăn không ít khổ của hần. Nếu không phải nàng vốn là người trưởng thành, sớm đã bị Trường Hoài xoay như chong chóng. Quả thực là có tài, ngày nào đó leo lên chức đại thần cũng chưa biết chừng.

“Tổ phụ bảo đệ đến chuyển lời, kêu huynh tới thư phòng thưa lại.” Triệu Trường Hoài cũng nhàn nhạt nói.

Triệu Trường Ninh tuy cao hơn so với nữ tử bình thường, nhưng thân thể lại càng thêm yếu ớt, quý nửa ngày sớm đã không xong rồi. Nàng đứng dậy, đầu gối mềm nhũn, đứng không vững liền ngã sấp xuống, đập đầu vào tấm gỗ dưới sàn, bịch một tiếng thật lớn, đau đến độ nửa ngày cũng không bò dậy nổi.

Nàng thở hổn hển, nghe thấy Triệu Trường Hoài hồ hững nói: “Huynh trưởng là một nam nhi, chút đau này chắc huynh vẫn chịu được chứ?”

Triệu Trường Hoài đứng từ trên cao, lạnh lùng nhìn xuống. Không hề có ý định muốn giúp nàng.

Triệu Trường Ninh cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong mộng kẻ quý xuống cầu tình cho mình, trên người nàng đau, hần sẽ đau gấp bội, một Triệu Trường Hoài hận không thể chịu tội thay tỷ tỷ, không tiếc mất đi chức quan thật sự là tên khốn kiếp đang đứng trước mặt sao? Đúng là nằm mơ mà.

Triệu Trường Ninh cũng chẳng trông mong tên thứ đệ này giúp đỡ. Nàng định tự mình bò dậy, nhưng tay chân căn bản không nghe lời.

Mà trong mắt Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Ninh thân là huynh trưởng lại quá kém cỏi. Tuy rằng bộ dáng ngược lại. . . vô cùng xinh đẹp, dưới ánh nến vàng mông lung, làn da trắng không nhiễm chút tỳ vết, hàng mi dài mà thanh nhã, xinh đẹp như được xây từ tuyết, được khắc từ ngọc, sắc tựa hoa trong xuân sớm, có lẽ chính là ý này đây.

Triệu Trường Ninh chưa kịp phản ứng, đã bị hần kéo cánh tay lôi dậy. Bàn tay hần vừa rộng vừa ấm, thật không quen.

Triệu Trường Hoài vuốt nhẹ ngón tay, thăm nghĩ tay của y cũng mềm hết như tay nữ tử, vị trí đích trưởng tôn này, sớm muộn gì cũng nhường cho hần làm: “Huynh trưởng, nên ăn thêm ít cơm, mọc thêm chút thịt.” Dứt lời buông nàng ra, đi thẳng ra ngoài cửa.

Triệu Trường Ninh mím môi nhìn hần rời đi, vụng trộm xoa xoa cổ tay, khẽ mắng một tiếng: “Đúng là tên khốn.” Rồi mới tập tễnh đi đến thư phòng tổ phụ.

Triệu gia nơi nàng đang ở, là một gia tộc thi thư truyền thế.

Tổ tiên Triệu gia ba đời đỗ tiến sĩ, nghe nói gia phả còn có thể truy ngược tới triều Tống, nói tóm lại, gia tộc rất có lai lịch. Triệu Trường Ninh là con vợ cả, có điều đại phòng của Triệu gia chẳng hề xuất chúng, phụ thân Triệu Thừa Nghĩa của Triệu Trường Ninh, lăn lộn bao năm, cũng chỉ là một chủ sự công bộ. nhưng nhị thúc của Triệu Trường Ninh, lại làm đến thiếu chiêm sự của Chiêm Sự Phủ, chính tứ phẩm đại quan.

Hiện giờ Triệu Trường Ninh công trên vai danh xưng đích trưởng tôn, thì sẽ phải chịu những mài dũa này. Vậy cũng thôi đi, bên dưới lại còn một thứ đệ lắm mưu nhiều kế, cuộc sống này đúng là không dễ dàng gì.

Phụ đệ Triệu gia rất lớn, nơi ở của Triệu lão thái gia là một tứ hợp viện gồm năm gian chính phòng, bố trí mang phong thái cổ xưa, nơi đó cách từ đường không xa, xuyên qua hành lang là tới.

Lão nhân râu tóc bạc phơ đội mũ Đông Pha*, ăn mặc đúng kiểu một lão nho sinh, ngồi trên ghế thái sư trong thư phòng uống trà. Hai tiểu nha đầu khoanh tay đứng ở hai bên hầu hạ.

Vị này chính là tổ phụ của Triệu Trường Ninh, Triệu lão thái gia.

“Trường Ninh đến rồi à.” Tổ phụ đặt ly trà xuống, chỉ chỉ vào đệm dựa trước mặt, “Ban nãy cũng đã quý nửa ngày, ngồi xuống đi rồi nói.”

“Tôn nhi bất hiếu, bị tổ phụ phạt quý, giờ càng không dám ngồi nữa.” Triệu Trường Ninh nào dám ngồi xuống, ai mà biết tiếp theo còn có cái gì đang chờ.

Nàng đưa mắt nhìn, người ngồi bên trái là Triệu Trường Hoài, còn một thanh niên cầm y ngọc đá khác đang ngồi bên phải Triệu lão thái gia, nghe vậy cười một tiếng: “Huynh trưởng đúng là giữ quy củ, nhưng cứ ngồi xuống đi. Chỗ tổ phụ nào có nhiều quy củ đến vậy.”

Người này là tam đệ của Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Tùng, là con trưởng của nhị phòng. Nhị thúc là quan chính tứ phẩm, cao hơn chức quan của phụ thân Triệu Trường Ninh, hơn nữa từ nhỏ hẳn đã thông minh, rất được Triệu lão thái gia thương yêu cùng toàn gia coi trọng. Căn bản chính là được người nhà nịnh nọt nâng niu trong tay đến lớn.

Triệu lão thái gia cũng lộ ra ý cười: “Trường Ninh ngồi xuống đi, ở chỗ tổ phụ không cần gò bó.”

Lúc này Triệu Trường Ninh mới ngồi xuống, ngay lập tức đầu gối lại bắt đầu đau ê ẩm.

Nàng nhìn Triệu Trường Tùng, người này lại rất thoải mái ôm eo nũng nịu sờ tay, áo choàng lông chuột khoác chỉnh tề. Triệu Trường Hoài trước nay thân thể căn cơ khá tốt, không hề sợ giá rét.

Bao ống quần* của nàng hơi ẩm, lúc này dán trên người vừa ướt lại vừa lạnh.

Chú thích:

* Thụy Thú là những linh thú may mắn trong quan niệm Trung Hoa cổ đại. Lư hương bạch ngọc hai tai ba chân hình Thụy Thú:

* Mũ Đông Pha:

* Bao ống quần: ngày xưa ống quần tách biệt ra làm hai chứ không liền như bây giờ, nên đây cũng được gọi là “bao ống quần” hay “tắt”.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Triệu lão thái gia bỏ thêm vào ấm đất nung vài lá trà, nghe mùi thơm nồng của lá trà tản ra, nhấp một ngụm. Tiếp tục nói với Triệu Trường Ninh: “Tổ phụ phạt con quý, không hoàn toàn vì muốn nghiêm phạt con, cũng là để con tôi rèn phẩm hạnh. Con là đích trưởng tôn, đệ đệ muội muội bên dưới đều nhìn theo con mà hành sự, chắc con cũng hiểu?”

Trường Ninh trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Tôn nhi hiểu.”

Nhị phòng quá xuất chúng, đích trưởng tôn của đại phòng chẳng qua cũng chỉ là danh xưng treo đó mà thôi. Tuy chỉ là cái danh xưng, nhưng cũng phải làm sao cho thỏa đáng.

Triệu lão thái gia vui mừng tươi cười: “Con hiểu được là tốt. Ta gọi con tới, quả thật có chuyện muốn nói với con. Con, nhị đệ con Trường Hoài, còn cả Trường Tùng năm nay vừa thi đỗ cử nhân. Tuy học vấn của các con tôi luyện chưa đủ, con cũng đỗ cử nhân với thành tích xếp cuối cùng, nhưng vẫn có thể tham gia rèn luyện một phen, dù cuối cùng không đậu tiến sĩ, nhưng có thêm kinh nghiệm cũng là chuyện tốt, con thấy thế nào?”

“Đệ thi muốn đi rồi, về phần huynh và nhị ca có muốn hay không, e rằng còn phải hỏi ý kiến của bá phụ.” Triệu Trường Tùng tiếp lời.

Thì ra là muốn nói với nàng chuyện này. Triệu Trường Ninh cũng nhấp một ngụm trà nóng.

Trà gừng ngọt dịu dịu, dùng đường đỏ để nấu, uống một ngụm mà ngọt đến tận trong lòng. Nàng nhấp vài ngụm trà, cánh môi dần trở nên hồng nhuận.

Triệu Trường Tùng không khỏi nhìn thêm vài cái, chẳng trách đáng về vị huynh trưởng này. . . còn xinh đẹp hơn nữ tử.

“Kinh nhiệm này rất đáng giá, tôn nhi đương nhiên là muốn đi.” Triệu Trường Ninh nói.

Cơ hội dự thi hiếm có, tất nhiên nàng cũng muốn trải nghiệm một phen.

Triệu lão thái gia cười cười: “Vây là tốt, ta sẽ phân phó tiền sinh dạy học, đưa thêm bài tập cho ba con. Cuối năm không cần nghỉ ngơi nữa, cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân. Nếu trong các con có ai thật sự thi đỗ, chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông! Đến lúc đó tổ phụ chắc chắn có rất nhiều thứ cho ba đứa.”

Lại nhìn Triệu Trường Ninh đã quỳ nửa ngày, sắc mặt trắng bệch, liền phát tay thả cho nàng về nghỉ.

Lúc Triệu Trường Ninh ra cửa, Triệu Trường Hoài cũng đi sát bên cạnh nàng. Thân hình đối phương vô cùng cao lớn, bước chân vững vàng. Khi đi qua người nàng cũng không nhìn nhiều.

Triệu Trường Ninh nhíu nhíu mày, giấc mộng kia quả nhiên kỳ quái. Triệu Trường Hoài bao giờ thì thương tiếc nàng, cảm thông nàng, có tình nghĩa huynh đệ với nàng? Gặp quý cái chắc rồi.

Mẫu thân của Triệu Trường Ninh họ Đậu, người vùng Sơn Đông, gả đến Triệu gia cũng đã hơn hai mươi năm.

Lúc nàng quay lại, Đậu thị đang cùng vài thứ tỷ muội thêu thùa may vá, thấy nhi từ sắc mặt tái nhợt trở về, sợ đến lập tức đỡ y ngồi xuống. Tự tay vén ống quần nàng lên.

Da dẻ hai chân như bạch ngọc kia đã lạnh đến tím xanh, đầu gối sưng đỏ như cái bánh mìn thâu, viên mắt Đậu thị đỏ lên: “Con của ta, có đau không? Tổ phụ của con sao lại ác tâm đến vậy, biết thân thể con không tốt, còn bắt con quỳ phạt.”

Triệu Trường Ninh trở về chỗ mẫu thân mới thả lỏng một chút, mệt mỏi kiệt sức nói: “Hôm nay con chưa nộp bài văn, nên mới bị phạt quỳ. Mẫu thân, Ngọc Thiên đâu?”

Triệu Ngọc Thiên là muội muội ruột của nàng.

Đậu thị nói: “Ra ngoài chơi với đám Viên nhi rồi, con tìm nó làm gì? Con bé ham chơi, sợ là phải đến tối mới trở về.”

Triệu Trường Ninh nghe xong lắc đầu, Đậu thị cái gì cũng tốt, duy chỉ có điểm quá cưng chiều con cái là không ổn.

“Muội muội năm nay đã mười bốn rồi, mẹ nên khuyên nó thu lại tính tình. Làm mấy việc nữ công thêu thùa nuôi dưỡng đức tính, sao lại để mặc con bé làm càn.” Đầu gối Triệu Trường Ninh vẫn đang đau buốt, “Nếu không tại nó ham chơi, lấy tờ giấy con viết bài văn ra vẽ bậy, làm sao con lại không nộp được bài mà bị phạt quỳ?”

Đậu thị thở dài: “Thiên nhi cũng vì chuyện này mà khóc cả một đêm, sáng nay mới vui lên một chút, hai con là huynh đệ ruột thịt, nương đây lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, sao lại nổi mắng các con.”

Lý lẽ này Trường Ninh đã nghe đến mòn tai, biết mẫu thân tính tình mềm yếu, chỉ có thể khuyên nàng: “Thiên nhi là nữ tử, trước sau cũng cần lập gia đình. Mẹ phải quản thúc con bé một chút.”

Đậu thị nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nhi tử, không khỏi nở nụ cười: “Nếu con thi đỗ tiến sĩ, còn sợ con bé không gả được vào nhà tốt sao? Có một huynh trưởng là tiến sĩ, Thiên nhi lại là con vợ cả, còn phải lo không gả đi được chắc.”

Trán Triệu Trường Ninh hơi nhíu lại, Đậu thị quả nhiên là người không có chủ kiến, đúng là đàn gậy tai trâu! Thi tiến sĩ là chuyện dễ dàng lắm sao? Nếu như thế thật, mọi người đều chạy đi thi hết rồi.

Đậu thị vẫn đang đau lòng cho đầu gối nhi tử, “Để nương tìm cho con chiếc bao quần sạch sẽ, nhịn đau một chút, bảo nhũ mẫu mang ít đồ ăn lên, chắc con cũng đói rồi.”

Tổng nhũ mẫu sớm đã bụng một đĩa bánh táo đứng chờ bên cạnh: “Nô tỳ đã gói nhân hạnh đào, nhân nho và nhân hạt thông bên trong, thêm vào đường đỏ, còn rắc một lớp đường trắng. Đại thiếu gia ngài nếm thử đi.”

Triệu Trường Ninh thích ăn đồ ngọt.

Sở thích này nàng vẫn luôn cố gắng nhịn lại, vì đích trường tôn thích ăn đồ ngọt nghe ra có vẻ. . . quá mức quái dị rồi.

Tổng nhũ mẫu chăm sóc nàng từ bé, Triệu Trường Ninh cũng thả lỏng trước mặt bà, bụng cũng bắt đầu thấy đói. Bánh táo hai ba miếng đã chui cả vào miệng nàng, trong miệng có vị ngọt ngào, lại rót thêm một ly trà dầu.

Tổng nhũ mẫu hiền hòa nhìn nàng: “Thiếu gia ăn từ thôi, không đủ thì vẫn còn mà.” Dứt lời lại nhẹ nhàng thấp giọng: “Trường tôn hãy rộng lòng tha thứ, ngài cũng vì muốn tốt cho Thiên tiểu thư, nô tỳ sẽ gắng khuyên nhủ phu nhân.”

Triệu Trường Ninh thờ dài: “Làm phiền nhũ mẫu rồi.” Nàng biết muội muội mình không xấu, lúc nhỏ còn biết gom kẹo hạt thông lại lấy lòng nàng. Chỉ là quá không hiểu chuyện.

Địa vị của đại phòng trong nhà vốn dĩ không cao, đám trẻ nếu không chịu được, thì sẽ càng không chống đỡ được.

Kỳ thực nàng cũng không thật sự nhẫn tâm làm gì Triệu Ngọc Thiên, dù sao cũng là muội muội ruột thịt của mình.

Nàng biết trong Triệu gia này, ruột thịt mới là người thân thật sự.

Nàng không khỏi nhớ đến Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Ninh nhìn trong phòng lấp lánh rực rỡ, có một mùi hương nhàn nhạt phiêu đảng, bên ngoài đang là lúc mặt trời lặn về tây, trên mái hiên thu lấy tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà, xa xa là khói bếp nhà dân. Nàng ngưng thần bình thần nhìn, chỉ có ở chỗ Đậu thị nàng mới có thể hoàn toàn buông lỏng.

Trường Ninh đang cầm lên bình thuốc mỡ. Một nha hoàn bên cạnh lại tiến lên một bước nói: “Chuyện này sao có thể phiền đến đại thiếu gia, để nô tỳ làm là được.”

Dứt lời nửa quỳ xuống, quét một chút thuốc mỡ từ chiếc bình sứ trắng sen xanh, nhẹ nhàng bôi lên đầu gối Trường Ninh, nhỏ giọng hỏi: “Đại thiếu gia, lực đạo như vậy có đau không?”

Trường Ninh chăm chú nhìn nàng.

Nha đầu này có hơi lạ mặt, hình như không phải thiếp thân nha hoàn của Đậu thị. Mặc một chiếc áo lụa vàng nhạt có hai vạt đối xứng, bên trong là chiếc yếm thêu cảnh hoa đào, nước da mịn màng trắng nõn, nhìn ra được nàng rất có tư sắc.

Nha đầu ngẩng lên nhìn về phía nàng, sau khi cùng nàng giao lưu ánh mắt, dường như xấu hổ lại cúi đầu xuống, gương mặt tuyết trắng ửng hồng.

Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, nàng lại bị tiểu cô nương mạnh mẽ chọc ghẹo rồi.

Hai năm nay thường xuyên có nha đầu nào đó đồ mặt với nàng, mượn cớ lấy lòng nàng. Đương nhiên nàng biết tại sao. Năm nay nàng đã mười bảy.

Nam tử bình thường, ở tuổi này sớm đã có thông phòng.

Ít nhiều nàng cũng là đích trưởng tôn, trong nhà cũng nói được vài câu. Nha đầu muốn bò lên giường nàng làm tiểu thiếp tự nhiên là có. Nếu như làm tiểu thiếp của y, thì không cần hầu hạ người khác nữa. Vận khí tốt hơn một chút, Triệu Trường Ninh thì đỗ tiến sĩ, bọn họ lại sinh được một thiếu gia, vinh hoa phú quý sau này tự nhiên sẽ không ít.

Đôi lúc Triệu Trường Ninh nhìn bọn họ cảm thấy thật đáng thương, nhưng dù sao có lý tưởng có truy cầu, vẫn tốt hơn là ngồi im chờ chết.

Nha đầu kia đúng là có lòng phấn đấu, nhưng tốt nhất đừng có hại nàng.

Triệu Trường Ninh hắt nàng ra: “Được rồi, người đứng dậy đi.”

Tổng nhũ mẫu bụng một đĩa bánh thủy tinh trở về, đúng lúc thấy nha đầu kia đang thoa thuốc mỡ cho Triệu Trường Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Đích Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tổng nhũ mẫu sau khi nhìn thấy hành động của nha đầu này, sắc mặt lập tức lạnh xuống, có điều cũng không nổi giận, vẫn tươi cười hầu hạ Triệu Trường Ninh mặc bao quần.

Buổi tối phụ thân Triệu Thừa Nghĩa của Triệu Trường Ninh theo lệ trở về ăn cơm.

Trong phòng đã thấp đèn dầu đậu, thức ăn cũng bày xong xuôi.

Triệu Thừa Nghĩa là đích xuất* lão đại trong nhà. Ông mặc một chiếc trường bào cổ tròn màu lam bằng lụa Hàng Châu, cũng không còn trẻ trung nữa, hai bên tóc mai đã thưa vài sợi bạc. Bởi vì mệt mỏi với việc trên quan trường, Triệu Thừa Nghĩa có vẻ già hơn so với độ tuổi này, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng dấp tuấn tú khôi ngô. Ngồi xuống bàn ăn cơm, ông nhắc đến chuyện kỳ thi mùa xuân với Triệu Trường Ninh.

* Đích xuất: con vợ cả (đại phòng). Đích xuất lão đại: con trai trưởng của vợ cả

“Ta đã nghe tổ phụ con nói rồi, đầu năm sau các con sẽ bước vào kỳ thi, nhị thúc còn đặc biệt mời đến cho Trường Tùng một thầy giáo, tổ phụ con thì lại trực tiếp dạy dỗ Trường Hoài. Vẫn là ta làm trẻ nãi việc học hành của con.”

Triệu Thừa Nghĩa thiên tư không bằng nhị đệ, làm quan cũng không có thành tựu gì, hơn mười năm vẫn đậm chân ở chức chủ sự, bởi vậy luôn có phần hổ thẹn với Triệu Trường Ninh. Hiền hòa nhìn nhi tử nói: “Năm đó ta và nhị thúc con cũng là sóng vai tiến vào trường thi, nhị thúc con là Nhị giáp đứng thứ sáu, còn ta lại chỉ là một Đồng tiến sĩ ‘1’. Hôm nay cách biệt lại càng thêm xa, hán đả là quan lão gia tứ phẩm, ta chỉ có thể ở công bộ quản lý một ít văn thư. Sau này nếu có phân nhà, chúng ta sẽ càng không bằng người ta. Cho nên Ninh nhi, cửa ải thi Hội lần này không thể lơ là, nếu con đỗ tiến sĩ, sau này phụ thân cũng coi như nở mày nở mặt.”

Những người đọc sách bọn họ, nếu công danh thấp hơn người ta một bậc, thì giống như lùn hơn người ta một đoạn vậy.

Triệu Trường Ninh cũng hiểu được tầm quan trọng của Tiến sĩ Xuất thân, ở cổ đại tiến sĩ mới là con đường làm quan chân chính. Nếu không thi đỗ tiến sĩ, chức quan cao nhất cũng chỉ đến lục phẩm, muốn thăng tiến hơn là điều hoàn toàn không có khả năng. Hơn nữa trên quan trường luận về lai lịch vai vế, cũng sẽ bị người xem thường.

Hôm nay đại phòng lụn bại, nàng tự nhiên là muốn đỗ tiến sĩ.

Nàng ngừng một hồi rồi nói: “Hài nhi biết tầm quan trọng của việc này, phụ thân không cần lo lắng. Hôm nay con có thấy Trường Hoài, hấn ở chỗ tổ phụ cũng khá tốt.”

Triệu Thừa Nghĩa nghe vậy miễn cưỡng nở nụ cười: “Nó vẫn bất hòa với con sao? Hai đứa vốn dĩ là huynh đệ ruột thịt, lẽ ra phải gần gũi hơn đám huynh đệ họ hàng kia, Hoài nhi lại cứ một mực không nghe lời ta, còn vì chuyện này mà ghi hận. Với người ca ca là con cũng không thân thiết. Được tổ phụ nuôi dưỡng, thậm chí còn không lui tới chỗ chúng ta. . . Bỏ đi, không nhắc đến nó nữa!

Triệu Thừa Nghĩa lấy từ trong tay áo ra một ít ngân phiếu, xem chừng đều là những mệnh giá nhỏ như mười lượng, hai mươi lượng, có vẻ như được tích góp từng chút một mà ra. Nhét vào trong một hà bao² nhỏ đưa cho Triệu Trường Ninh: “Cha sợ ngân lượng ngày thường của con không đủ dùng, cho con ít bạc này dùng riêng, học hành tốn kém nhất là giấy mực. Nếu có ra ngoài bá sự hay du ngoạn với nhị đệ, tam đệ con thì cũng có cái mà tiêu xài.”

Hàng tháng ngân lượng phân cho mỗi phòng tuy không ít, nhưng cũng không phải quá nhiều. Triệu Trường Ninh bên trên có ba tỷ tỷ đã xuất giá, đại tỷ còn tốt, nhị tỷ vì không có con cái nên bị nhà chồng ghét bỏ, trượng phu liên tiếp cưới về mấy phòng thiếp thất. Nhà tú tài mà tam tỷ gả tới nhiều năm thì cứ vẫn không thành, tên cô hủ này lại không biết buôn bán kiếm sống, ruộng vườn, đất đai trong nhà bị hấn tiêu pha sạch sẽ, bởi vậy ngân lượng của đại phòng vừa phải đi trợ cấp cho hai tỷ tỷ, lại phải nuôi dưỡng Triệu Trường Ninh. Kỳ thật vẫn là rất túng quẩn.

Triệu Trường Ninh không từ chối, quả thật trên người nàng không có chỗ bạc này sẽ rất phiền toái.

Nàng cầm lấy cái hà bao nho nhỏ, không khỏi nghĩ tới chiếc áo choàng lông sóc trên người tam đệ.

Chỉ bằng chi phí của chiếc áo choàng kia, cũng xấp xỉ số ngân lượng trong hà bao này rồi.

Nếu nàng thi đậu tiến sĩ, tự nhiên có thể thay đổi tình hình khó khăn của đại phòng. Đặc biệt là hai người tỷ tỷ của nàng, hai tỷ tỷ từ nhỏ đã thương yêu nàng, nàng cũng không đành lòng nhìn bọn họ chịu khổ.

Thấy hai cha con trò chuyện xong, Triệu Ngọc Thiên cũng bị hai nha hoàn tìm trở về, Đậu thị lúc này mới phân phó hạ nhân đưa thức ăn lên.

Đích muội Ngọc Thiên của Triệu Trường Ninh này năm nay mười ba, chải hai búi tóc trái đào, mặc bộ váy lụa hồng nhạt có thêu mẫu đơn trên vạt áo, tẩy rửa sơ qua rồi bước đến. Miệng lại bĩu ra: “Sao toàn là mấy món thanh đạm thế này, con không muốn ăn.” Dứt lời gọi tỷ nữ của mình, “Xuân Tú, tối nay ta chỉ ăn nửa bát cơm.”

Đậu thị trừng nàng một cái: “Con còn mặt mũi mà nhắc đến, ca ca bị con liên lụy phải quỳ trong từ đường, người có bệnh vốn không thoải mái, chỉ có thể ăn những món thanh đạm.”

Triệu Ngọc Thiên nghe đến đó, chỉ bĩu môi, không dám nói nữa.

Triệu Trường Ninh thấy dáng vẻ nàng dường như không vui, hôm nay nàng quỳ ở từ đường còn chưa nói vị muội muội này nửa câu. Nàng nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, ngừng đầu hỏi Ngọc Thiên: “Muội đã biết sai chưa?”

Triệu Trường Ninh thấy sắc mặt huynh trưởng nghiêm túc, liền nhỏ giọng nói: “Cùng lắm thì sau này không động vào đồ của huynh nữa là được. Muội cũng đâu có biết. . .”

Triệu Trường Ninh nghe những lời này của nàng căn bản không hề có ý hối cải, liền ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: “Muội vẫn không biết rốt cục mình sai ở đâu sao? Muội đã lớn thế này rồi, tại sao vẫn hành sự lỗ mãng như vậy. Trong nhà vốn đã khó khăn, ta ở bên ngoài chịu đủ vất vả, muội ở trong nhà lại làm ra những chuyện ngu xuẩn gì!”

Triệu Ngọc Thiên bị nàng lớn tiếng trách móc, viền mắt lập tức đỏ lên: “Ca ca, huynh là nam tử, vốn dĩ phải làm những chuyện này. . .”

Triệu Trường Ninh giận đến nói không nên lời.

Đậu thị thấy nhị tử và nữ nhi lại âm ỉ, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt.

Triệu Thừa Nghĩa cũng đập mạnh đôi đĩa xuống: “Thiên nhi, con là đích xuất, thế này còn ra bộ dáng gì? Uyển nhi nhà nhị thúc cùng tuổi với con, đã biết thêu hà bao may giày tất, còn con có thể làm gì?”

Triệu Ngọc Thiên cũng bị phụ thân nói đến bực bội.

Bản thân rõ ràng không phải cố ý, sao lại. . . lại đi trách móc nàng? Nàng cũng đã nhận rằng mình sai rồi. Còn cả ca ca cũng thật là, không phải có mỗi bài văn thôi sao, có cần hẹp hòi đến thế không!

Vì Ngọc Thiên là hài tử nhỏ nhất, được Đậu thị cực kỳ nuông chiều, ngày thường hiếm khi bị người trách mắng, hôm nay bị nói như vậy, nước mắt xoay

vòng đảo quanh hốc mắt. “Cái bộ dạng này của con không tốt, mọi người không cần con nữa là được, đi mà kéo Uyển nhi về làm khuê nữ, làm muội muội ấy!” Dứt lời nhấc tay áo lên lau nước mắt, cứ như vậy lao ra ngoài.

Triệu Trường Ninh hoàn toàn phục tính khí của vị muội muội nhà mình rồi, vết thương trên đầu gối nàng còn đau, chỉ đành sai nha hoàn bên cạnh: “Đi tìm tiểu thư trở về!”

Tránh cho nàng chạy loạn khắp nơi lại xảy ra chuyện gì, dù sao cũng là muội muội ruột thịt.

Vì sự không hiểu chuyện của Ngọc Thiên, bữa cơm này ăn cũng chẳng vui vẻ. Triệu Thừa Nghĩa trước nay đều không quản chuyện giáo dưỡng nữ nhi, việc này nên để nữ quyến trong nhà quản giáo. Ông cho rằng Đậu thị dạy dỗ Ngọc Thiên thành ra không có quy củ, nhất thời sắc mặt nhìn Đậu thị cũng trở nên khó coi.

Đậu thị cung thuận thêm trà cho trượng phu cùng nhi tử, lúc này mới nhắc đến một chuyện tốt: “Đại nữ nhi sai người đưa đến quần áo mùa đông tự tay làm, cha con hai người mỗi người một bộ, con bé còn đoán chừng Trường Ninh sắp đi thi Hội, làm cho thằng bé một cái bảo hộ đầu gối. Căn dặn Trường Ninh thi cử cần cố gắng.” Lời này là nói cho trượng phu biết, nàng cũng từng nuôi dưỡng được một nữ nhi xuất chúng.

Sắc mặt Triệu Thừa Nghĩa cuối cùng cũng thả lỏng một chút: “Đại nữ nhi là đứa hiểu chuyện. Bên tam nữ nhi thế nào rồi, cái thứ vô năng Hứa Thanh Hoài kia không bạc đãi nữ nhi chứ?”

Hứa Thanh Hoài chính là tam tỷ phu của Triệu Trường Ninh, sau khi làm lụn bại sạch cơ nghiệp tổ tiên, người trong nhà đều cần ăn cơm, càng ăn lại càng nghèo.

Đậu thị đáp: “Đại nữ nhi đưa ra chủ ý, bảo tam nữ nhi nắm chắc bốn trăm mẫu điền sản trong tay không buông, bất luận thế nào cũng không được động vào, cũng không được để bên thông gia lấy đi. Bốn trăm mẫu điền sản kia năm nay thu hoạch rất tốt, sang năm chắc sẽ không còn vấn đề gì nữa rồi. Có điều bên nhị nữ nhi lại không ổn, nhị cô gia luôn muốn nạp thiếp, không để con bé vào trong mắt.”

Triệu Thừa Nghĩa thở dài, nhị nữ nhi không sinh được con trai, bị trượng phu xem nhẹ cũng là bình thường.

“Nhị nữ nhi lúc còn là khuê nữ trong nhà, chúng ta đều chiều chuộng nó, bây giờ lại phải chịu khổ rồi.” Triệu Thừa Nghĩa nói, “Cũng trách ta, nếu ta có chức quan như nhị đệ, gia nghiệp lại thịnh vượng, chưa biết chừng cái thứ Từ Vinh Xương kia thấy ta như chuột thấy mèo, cũng không dám coi thường nhị nữ nhi nhà ta. Bây giờ nhà chúng ta thế này, hắn cũng chẳng để chúng ta trong mắt.”

Triệu Trường Ninh nghe lời này của ông không ổn, xoa dịu phụ thân: “Cha đừng nói những lời này, không có cha thì đào đâu ra con cùng các tỷ tỷ.”

Triệu Thừa Nghĩa vui vẻ nói: “Con là đứa hiểu chuyện, chỉ có thể trông mong đến ngày con thi đậu làm quan, cho các tỷ tỷ con có một chỗ dựa.”

Chú thích:

(1) Thời Minh sơ dùng người có ba lỗi: Tiến cử, Học Hiệu và Khoa mục.

Lại đặt ra tam giáp và tam khôi :

Nhất giáp gọi là Tiến-sĩ Cập đệ, gồm Tam khôi tức ba người đỗ đầu, theo thứ tự từ cao đến thấp là: Trạng-nguyên, Bảng-nhân, Thám-hoa;

Nhị giáp gọi là Tiến-sĩ Xuất thân;

Tam giáp gọi là Đồng Tiến-sĩ Xuất thân.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nói chuyện một hồi, Triệu Trường Ninh cảm thấy vừa mệt lại vừa buồn ngủ, có phần không gắng gượng nổi. Mỗi ngày lúc trời còn chưa sáng nàng đã trở dậy học bài. Đậu thị thấy sắc mặt Triệu Trường Ninh uể oải, đau lòng nói: “Con à, hôm nay cứ đi ngủ trước đi. Nương vẫn nhớ chuyện của muội muội con, sáng mai gọi con dậy sớm chút là được.”

Hôm nay Triệu Trường Ninh quả thật đã rất mệt rồi, nàng không từ chối, để Cố nữ mẫu thường hầu hạ bên người đưa về sương phòng phía đông nghỉ ngơi.

Triệu Thừa Nghĩa cũng nghỉ lại chỗ Đậu thị.

Nha hoàn đi tìm Triệu Ngọc Thiên rất nhanh đã trở về, nàng chạy cũng chưa xa, vẫn còn đang khóc nức nở, không cho ai động vào mình: “Các người đi mà tìm Uyển nhi về làm con gái ấy, đừng cần con nữa!”

Đậu thị cực kỳ tức giận: “Con tranh cãi với ca ca cái gì, nó ngày nào cũng vất vả như vậy, con có hiểu được không?”

Triệu Ngọc Thiên tủi thân nói: “Ca ca thì vất vả gì chứ, không phải chỉ có đọc sách thôi sao. Hơn nữa ca ca của Viện nhi chưa từng nói tý ấy nửa câu, ca ca dựa vào cái gì mà nói con?”

Đậu thị cũng cảm thấy nữ nhi khóc thật đáng thương, gọi nữ nhi ngồi xuống, lau qua mặt cho nàng, “Không phải con không biết tính tình ca ca, giận con hai ngày là hết. Hai ngày này con ngoan ngoãn một chút, chớ có chọc nó tức giận, cái gì nương cũng sẽ nghe con.”

Triệu Ngọc Thiên được mẫu thân ôm vào lòng dỗ dành một hồi mới tốt lên, kéo lấy cánh tay mẫu thân nói: “Vậy con muốn hai chuỗi Kim Thiên Tử ‘1’, Viện tỷ còn có cả một hộp Kim Thiên Tử đó!”

“Kim Thiên Tử...” Đậu thị có chút do dự, “Ca ca con sang năm cần dự thi, sợ là phải tốn một khoản ngân lượng.”

“Viện tỷ có cả một hộp cơ.” Triệu Ngọc Thiên mắt húng nói, “Con và Viện tỷ đều là đích xuất, nhưng những thứ ăn, thứ mặc ngày thường của tỷ ấy, cái gì cũng đều hơn con. Con muốn một chuỗi Kim Thiên Tử cũng không được sao?”

Đậu thị cũng không còn cách nào, bà còn phải trợ cấp cho nhị nữ nhi, tam nữ nhi, chỗ Trường Ninh hoa phí không ít, nhưng cũng vẫn cần chi tiền, thứ nữ trong nhà có đến năm sáu người, lớn nhỏ đều là nữ nhi của Triệu gia, mỗi tháng riêng tiền tiêu cũng phải bỏ ra vài trăm lượng bạc. Nhưng bà luôn để nữ nhi xin gì được nấy, chỉ đành gật đầu, “Được được, Kim Thiên Tử. Nương sai người đánh cho con một đôi là được.” Ôm ấp nữ nhi một hồi, liền gọi hai nha hoàn Xuân Tú Hạ Tú đưa nàng về ngủ, “Nhẹ nhàng thôi, đừng làm ồn đến đại thiếu gia.”

Hai nha đầu dẫn theo Triệu Ngọc Thiên lui xuống, Đậu thị mới ngồi xuống hít một hơi: “Con bé không chịu tính ra, lại dám nói những lời trách móc như vậy với Trường Ninh. Ninh nhi vì chúng ta...” Đậu thị nói được một nửa, lại không biết phải nói tiếp thế nào, mờ mịt thờ dài một tiếng.

Tổng nhũ mẫu trấn an bà: “Đại thiếu gia nhà ta đậu tiến sĩ, phu nhân sẽ không cần phải lo lắng gì nữa rồi.”

“Chuyện thi đậu tiến sĩ nói thì dễ, đại lão gia thì ba lần mới lấy được Đồng Tiến sĩ trở về. Ninh nhi cũng chưa biết có thể đậu hay không, nếu có thể thi đậu, ta hà tất phải tính toán sống qua từng ngày thế này, đáng tiếc lão gia trên quan trường thanh liêm không kiếm được gì béo bở, dựa vào chút bổng lộc sống qua ngày sao lại không lo lắng cho được đây.” Đậu thị than thở. “Đúng rồi, ban nãy người nói nhìn thấy tiểu nha đầu kia làm sao?”

Tổng nhũ mẫu lại gần thì thầm vào bên tai Đậu thị, đem sự tình nhìn thấy ban nãy nói một lần: “Phu nhân, chuyện này quyết không thể dễ dàng bỏ qua, bằng không sau này bọn nha hoàn đều học theo mà quyền rũ thiếu gia, đại phòng chúng ta không phải sẽ loạn mất hay sao? Nếu bọn chúng ôm mộng làm di nương, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Nô tỳ trước đây thấy thì cũng cho qua, nhưng giờ Ninh thiếu gia sắp sửa thi Hội, càng không thể dung túng cho đám nữ nhân không biết bốn phận kia làm mưa làm gió! Nhiều loạn đến lòng dạ thi cử của thiếu gia.”

Đậu thị tuy không có chủ kiến, nhưng cũng không ngu ngốc, nghe đến đây quả nhiên nổi giận, “Đám tiện nhân không biết xấu hổ, lại dám quyền rũ nhị tử của ta!” Bà dựa vào gối đầu thêu kim tuyến màu hương thu ², giận tím mặt nói: “Lời Hương Chi lên đây cho ta.”

Hương Chi còn đang nghỉ ở phòng hạ nhân, cũng chính là người vừa bôi thuốc mỡ cho Triệu Trường Ninh, bị mấy nha đầu kéo lên trên.

Nàng quỳ trước mặt Đậu thị, không biết đã phạm phải lỗi gì, mờ mịt hỏi: “Không biết đại phu nhân tìm nô tỳ có chuyện gì...”

Đậu thị liếc nhìn Tổng nhũ mẫu bên cạnh, Tổng nhũ mẫu lạnh mặt, tiến lên giơ tay giáng cho Hương Chi một cái tát.

Nàng bị đánh cho té trên mặt đất, khuôn mặt trắng nõn lập tức sưng phù, trong miệng tanh ngọt, bên tai vang lên tiếng ong ong. Tổng nhũ mẫu lời nàng dậy, lại cho nàng ta thêm một tát, “Tiểu tiện nhân, người dày mặt đến đâu! Dám đi quyền rũ đại thiếu gia!”

Hương Chi lúc này mới biết nguyên do, cả người nàng run rẩy, nói cũng không rõ ràng: “Phu nhân... nô tỳ không có, không có quyền rũ...”

Tổng nhũ mẫu lại giật xuống vạt áo của nàng, lộ ra chiếc yếm: “Tiện nhân dơ bẩn! Mặc cái thứ này không phải để câu dẫn đại thiếu gia thì là gì, đồ điểm không biết xấu hổ!” Vài cái tát lại đổ ập xuống, Hương Chi chỉ là một nữ tử yếu đuối, đầu tóc tán loạn, khóc không thành tiếng, sớm đã không nói được câu nào.

Đậu thị nhìn Hương Chi bị đánh, nhưng không thương hại, dám quyền rũ nhị tử của bà thì đừng trách bà không khách khí, nhấp một ngụm trà nói: “Gọi tất cả nô tỳ lại đây cho ta, nhìn cho rõ, quyền rũ thiếu gia sẽ có kết cục gì.”

Tất cả nha đầu trong viện đều bị gọi tới.

Hương Chi búi tóc rối tung, quần áo cũng bị xé rách, bị mấy nhũ mẫu đánh đến tê liệt cả mặt.

Nàng nức nở đứt quãng: “Nô tỳ...không có, chỉ là thấy thiếu gia bôi thuốc, nghĩ rằng...không để thiếu gia tự làm...”

Tổng nhũ mẫu cười lạnh nói: “Đại nha hoàn trong phòng, nhũ mẫu quản sự chết cả rồi chắc, cần một tiện tỳ dọn phòng trà như người làm? Thân phận của người là gì, thiếu gia là người người được phép hầu hạ sao?”

Lại có hai nhũ mầu già tiến lên, túm chặt tóc nàng rồi đánh xuống liên tiếp. Đánh đến nỗi nàng muốn hít thở cũng không xong, chỉ còn lại nửa cái mạng.

Thấy đánh cũng đủ rồi, Đậu thị mới đảo qua đám nha đầu một lượt, mở miệng nói: “Người trong viện này, từng kẻ suy nghĩ cẩn thận cho ta. Ai còn dám giờ trò quyền rũ, ta sẽ đánh chết tui kẻ đó, vứt vào bãi tha ma cho chó hoang xé xác, đã nghe rõ cả chưa?”

Đám nha đầu thấy phu nhân ngày thường hiền hòa lại nói chuyện cay nghiệt như vậy, sợ đến kẻ nào cũng im như thóc, nghe thấy lời này, mới vội vàng quỳ xuống vâng dạ. Đậu thị cảm thấy uy hiếp đã đạt được tác dụng, mới cho phép bọn họ trở về ngủ. Hương Chi cũng không bị đánh chết, chỉ là dùng ván cửa khiêng ra ngoài Triệu gia.

Triệu Trường Ninh ngủ không sâu, nàng bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

Nàng xoa xoa thái dương, nhũ mầu già cạnh bên người lập tức thấp nển lên. “Thiếu gia, ngài ngủ tiếp đi, phu nhân đang chỉnh đốn bọn hạ nhân thôi.”

Triệu Trường Ninh biết nha đầu kia bị đánh, trong chớp mắt lại hoang mang. Có đôi khi nàng cho rằng bản thân đã quen rồi, nhưng thực ra không phải vậy. Nàng tựa vào đầu gối nhũ mầu già, từ từ nhắm mắt lại: “Nhũ mầu, thật ra vừa rồi... ta có ý tha cho nàng một lần.”

“Thiếu gia nhân hậu.” Nhũ mầu già vỗ về mái tóc dài của nàng, nhìn gò má xinh đẹp như ngọc, lòng tràn đầy thương tiếc, “Thiếu gia, hôm nay mệt rồi, nên nghỉ sớm thôi.”

“Tổ phụ phạt ta quỳ, Trường Hoài thấy ta không dậy nổi cũng chẳng kéo ta một cái.” Triệu Trường Ninh nhắm mắt lẳng lặng nói, “Ngọc Thiên không hiểu chuyện như vậy, cũng là do mẹ chiều hư. Ta cảm thấy hơi mệt mỏi, con bé coi ta là ca ca đội trời đạp đất, phải gánh vác trách nhiệm...”

Lời này làm ngực nhũ mầu già chua xót, “Năm đó phu nhân sinh liền ba nữ nhi, nhà cậu thiếu gia lại xảy ra chuyện, quả thực không còn cách nào, chỉ đành coi ngài như bé trai mà nuôi nấng, bằng không trong Triệu gia, không có một mụn con trai, phu nhân cùng mấy tiểu thư đến chỗ đặt chân cũng không có. Ngài nhìn nhị tiểu thư đi, chỉ vì không sinh cho cô gia một đứa con trai, giờ trong nhà cô gia cũng chẳng ngẩng nổi đầu.”

“Ta biết.” Triệu Trường Ninh nhẹ nhàng nói.

Việc Đậu thị tại sao lại coi nàng như con trai mà nuôi nấng, nàng rất rõ ràng.

Năm đó gia tộc Đậu thị suy tàn, liên tiếp sinh được vài nữ nhi, trong nhà không ngẩng đầu dậy nổi. Triệu lão phu nhân hãy còn sống, sắc mặt với Đậu thị cực kỳ khó coi, giống hết tình cảnh nhị tỷ nàng hôm nay.

Đó là lần duy nhất Đậu thị có chủ kiến, to gan giấu trời qua biển. Đoạn thời gian sinh hạ Trường Ninh, Triệu lão phu nhân lại mắc bệnh nặng nằm trên giường vài năm chưa khỏi, cứ như vậy Đậu thị thuận lợi giấu diêm, thành công nuôi dưỡng Trường Ninh trưởng thành, ổn định địa vị của mình. Triệu Trường Ninh lớn lên giống cha, thanh lệ tinh tế không nhiễm chút nữ khí, cũng khó mà phân biệt được.

“Năm đó ngài vừa sinh ra, lão phu nhân còn rất vui vẻ.” Cổ nhũ mầu lộ ra nụ cười hoài niệm, “Lão phu nhân là người thương thiếu gia nhất, đánh cho thiếu gia một chiếc vòng vàng thật lớn, các tiểu thư nhìn mà hâm mộ biết bao. Đáng tiếc phu nhân sớm qua đời, bằng không chẳng biết sẽ còn thương ngài đến nhường nào.”

Cổ nhũ mầu thường nhắc đến chuyện của vị Triệu lão phu nhân này, trong lòng Triệu Trường Ninh có một khái niệm mơ hồ. Có một người như vậy, rất yêu thương nàng, có điều mất sớm mà thôi.

“Nhũ mầu, lần thi Hương này ta xếp ở cuối cùng, là có ý.” Triệu Trường Ninh cười nói, “Tam đệ đỗ đầu ‘3’, nhị đệ cũng liệt vào hàng trước, ta thì có ý rơi lại phía sau. Tuy ta là đích trưởng tôn, tổ phụ lại luôn đối xử bình đẳng. Nhưng trong nhà có tam đệ là con nhị thúc, nhị đệ do tổ phụ tự tay nuôi lớn, được tổ phụ thương yêu nhất. Cho nên ta sẽ không quá khoe khoang vào lúc này...”

“Trưởng tôn thông minh thấu đáo, đợi đến khi thi tiến sĩ, sẽ không cần phải che giấu nữa.” Cổ nhũ mầu chăm chú nhìn nàng nói, “Già trẻ đều mong được nhìn thấy trưởng tôn cười ngửa điều phố, thân đeo hoa nhưng. Vinh quang trở về Triệu phủ, cho những người kia ngược nhìn, thêm chút rạng rỡ cho đại phòng.”

Triệu Trường Ninh khẽ ừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng khóc của nha đầu nọ. Triệu Trường Ninh mất bảy năm mới học được làm sao sống tốt ở nơi này, giả trang nhẫn nhịn, vất vả học hành. Nghị lực cùng nhẫn nại của nàng, người thường khó mà bì được, giờ nghĩ lại cũng phải cảm ơn kiếp trước, đương nhiên cần biết ơn nhất, chính là cảm giác sinh tồn mạnh mẽ của nàng.

Nếu không phải nàng nỗ lực học hành, cũng không biết tương lai của đại phòng sẽ ra sao. Nếu nàng không phải đích trưởng tôn, có lẽ cũng đã xuất giá theo các tỷ tỷ, trượng phu bảo gì thì nghe vậy, nuôi con nhỏ cưới vợ bé cho trượng phu, trượng phu không có tiền đồ, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng phải chịu liên lụy.

Vừa nghĩ đến những điều kia nàng liền rét run cả người. May thay, nàng là đích trưởng tôn, nàng vẫn có thể học hành. Bởi vậy nhất định nàng phải làm quan.

Chú thích:

(1) Kim Thiên Tử: một loại hạt dùng làm trang sức, là vật liệu ban đầu để gia công chế tác ra chuỗi bỏ đề tình nguyệt. Vì sắc vàng kim giống màu của ve (thiên) nên tên cổ gọi là Kim Thiên Tử

(2) Màu hương thư:

(3) Nguyên văn: 经魁

Khoa cử thi Hương đời Minh áp dụng chế độ “Ngũ kinh thủ sĩ” 五经取士 (chọn nhân tài từ 5 kinh). Gọi người đỗ đầu của mỗi kinh là “kinh khôi” 经魁. Người thứ nhất đến người thứ 5 của mỗi khoa thi lần lượt là “kinh khôi” của mỗi kinh, nhân đó gọi là “ngũ kinh khôi” 五经魁, gọi tắt là “ngũ khôi” 五魁. Về sau chế độ “ngũ kinh thủ sĩ” bị phế bỏ, nhưng trong kì thi hương vẫn theo tập quán gọi 5 người đầu là “ngũ khôi”.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sớm hôm sau trời còn tang tảng, tiếng gà gáy vừa dứt, Triệu Trường Ninh đã trở dậy.

Hôm qua chịu lạnh, sáng nay thức dậy đầu có chút nặng nề, chân tay vô lực. Nàng mặc chiếc áo choàng dày dặn hơn một chút, Cổ nhũ mẩu lại bắt nàng quần thêm cả khăn lông thỏ, Triệu Trường Ninh cảm thấy giống nữ nhi quá rồi, nhưng lão nhân gia chỉ quan tâm có ấm hay không, không quan tâm có giống nữ nhi hay không, vẫn quần lên cổ nàng như thường.

Trên phương diện này, Cổ nhũ mẩu không đời nào nhượng bộ.

Triệu Trường Ninh chỉ có thể cúi đầu, để Cổ nhũ mẩu quần khăn lên cổ nàng, sau đó tới chỗ Đậu thị ăn sáng.

Triệu Thừa Nghĩa vội đến nha môn nên đã ra ngoài từ sớm, thời đại này làm quan cũng không dễ dàng.

Triệu Trường Ninh ăn một bát mì thịt dê, bên trên thả vài nhánh hành xanh, một đĩa dưa được thái sợi tỉ mỉ, dùng dầu mè và muối mịn để trộn. Đây đều là những món nàng thích. Sau khi ăn xong Triệu Trường Ninh nói với Đậu thị: “Mẫu thân cứ ngủ thêm một lát. Nhi tử phải đi trước đây.”

Đậu thị đưa giỏ mây cho thư đồng bên cạnh, ân cần tiễn nhi tử ra khỏi cửa: “Buổi tối nướng hầm một con chim bồ câu cho con, nhớ về sớm một chút.”

Triệu Trường Ninh gật đầu đồng ý, dẫn theo thư đồng Tứ An rời đi.

Ra tới cửa, nàng lại thấy một bé gái chừng năm sáu tuổi đang đứng bên ngoài. Nhìn thấy nàng bước ra, liền rụt rè gọi một tiếng huynh trưởng.

Theo sau nàng là hai tiểu nha đầu vừa được để tóc ‘1’, cúi người hô đại thiếu gia.

Triệu Trường Ninh hỏi nàng: “Nhân nhi, sớm như vậy muội đã đến thính an?” Đây là thứ muội của nàng, Ngọc Nhân, mẹ ruột là một nha hoàn, sinh nàng ra thì mất. Nàng được nuôi dưỡng ở chỗ Đậu thị, vì là con thiếp thất, nên phụ thân cũng không coi trọng, chẳng được ai chăm sóc rất đáng thương.

Tiểu loli chỉ cao đến thắt lưng nàng, bị vò vò búi tóc, khuôn mặt lập tức phiểm hồng, vắn nú quần áo không dám nói gì.

Triệu Trường Ninh vượt qua vài bước, lại nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân của bé con, Nhân nhi đang dùng đôi chân ngắn ngủn đuổi theo, giữ lấy tay áo nàng: “Ca ca!”

Triệu Trường Ninh quay lại nhìn bé, nàng rất nhẫn nại với trẻ nhỏ: “Nhân nhi muốn làm gì?”

Nhân nhi lại rụt tay về ngay, nhỏ giọng nói: “Lâu lắm rồi muội không nhìn thấy ca ca.” Ở chỗ Đậu thị, Đậu thị cũng không có nhiều kiên nhẫn đi chăm sóc thứ nữ, Triệu Ngọc Thiên lại thường xích mích cùng mấy thứ nữ bọn họ, chỉ có Triệu Trường Ninh mới hiền hòa mỉm cười với nàng. Nàng đã lớn đến chừng này, lại chẳng có ai chăm sóc, vừa gặp được một người tốt với mình, liền giống như con cún nhỏ dính chặt ở đằng sau.

“Ca ca phải đến thư phòng rồi.” Triệu Trường Ninh nửa ngồi xổm xuống, thấy nàng muốn ôm mình mà không dám, mới xoa xoa đầu nàng, “Mấy ngày nữa sẽ tới thăm muội, được không?”

Nhân nhi còn nhỏ tuổi, bộ dáng lại cực kỳ xinh xắn, con người to mà sâu thẳm, trắng trẻo hết như búp bê sứ.

Cô bé cười nói: “Vâng, muội sẽ đợi ca ca tới.” Nói rồi nàng lại mò mẫm trong tay áo, lấy ra một túi thơm bằng lụa màu xanh điểm hoa đào hồng, đưa cho Triệu Trường Ninh, “Là túi thơm hương mai vàng.”

Trường Ninh thấy nàng nhìn mình, đành phải đeo túi thơm lên thắt lưng, nhẹ giọng dặn dò: “Nhân nhi, khi ở trước mặt mọi người phải gọi ta là huynh trưởng, muội nhớ chưa?”

Cô bé không phải con vợ cả, nếu để người khác nghe thấy Nhân nhi gọi nàng là ca ca, bé sẽ gặp phiền phức.

“Nhân nhi nghe lời.” Nhân nhi gật gật đầu, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng cao gầy của Triệu Trường Ninh, mới lưu luyến quay đầu.

Trong lòng nàng bắt đầu trông đợi, ca ca nói mấy ngày nữa sẽ tới thăm nàng. Mặc dù ca ca lúc nào cũng không nhớ, nàng chỉ dành mỗi ngày đến thính an sớm một chút, hy vọng có thể gặp được y.

Triệu Trường Ninh đang suy nghĩ chuyện học hành trong tộc, tự nhiên cũng không nhớ kỹ hạt đậu đỏ nhỏ nhắn kia.

Nàng đến chính phòng thính an Triệu lão thái gia trước, đã thấy trong phòng thấp đèn cầy, hai người Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Tùng đứng ở một bên. Đối diện có một vị trung niên mặc trang phục nho sinh, còn cả một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, tóc mai chỉnh tề, mặc một chiếc trường bào lụa xanh, bên hông đeo một khối ngọc tinh xảo. Hai người này Triệu Trường Ninh chưa từng gặp bao giờ.

“Đỗ thế diệt ‘?’ bằng lòng đến trường trong tộc của chúng ta cùng học tập, đương nhiên là vô cùng tốt.” Triệu lão thái gia tươi cười nhân hậu, “Con cháu nhà ta ngu dốt kém cỏi, để Đỗ thế diệt phải chê cười. Nói tới thì, Đỗ thế diệt sao lại quen biết tôn nhi Trường Hoài nhà ta?”

Thanh niên nọ chấp tay nói: “Lời này của lão thái gia quả thực là khiêm tốn rồi, trường trong tộc của ngài chỉ trong năm nay, đã cho ra cùng lúc ba cử nhân, phụ thân ta vô cùng tán thưởng, căn dặn ta tới đây siêng năng học hành, năm sau sẽ cùng mọi người dự thi. Ta quen biết Từ Vi, cũng là sau buổi gặp gỡ trên trường thi lần trước, vừa gặp như đã thân quen.”

Từ Vi chính là tên tự của Triệu Trường Hoài.

Người thanh niên nói như vậy, Triệu lão thái gia dầu rằng khiêm tốn, cũng phải nở nụ cười. Trường trong tộc họ Triệu lần này xuất hiện ba cử nhân, hai người trong đó thứ tự đều xuất sắc ngang nhau, trong lòng ông vô cùng đắc ý. Lại hỏi vị thanh niên họ Đỗ này: “. . . Đỗ đại nhân gần đây vẫn khỏe chứ? Ta nghe nói ngài vừa được hoàng thượng bổ nhiệm, làm thầy giáo của thái tử điện hạ, vẫn phải chúc mừng lệnh tôn.”

Triệu lão thái gia nói đến đây, Triệu Trường Ninh mới biết người này là ai. Thân phận của vị đang đứng trong phòng kỳ thực có chút dọa người, hẳn là con trai của Lễ bộ Thị lang kiêm Tế tửu Quốc Tử Giám, Đỗ đại nhân. Lễ bộ Thị lang là đại quan chính tam phẩm, hơn nữa Đỗ đại nhân mới đây vừa được bổ nhiệm làm thầy giáo của thái tử.

Chức vị thầy giáo thái tử tương đối đặc thù, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thường đều sẽ là người tiếp theo nhậm chức các lão.

Chẳng trách Triệu lão thái gia sớm tỉnh mơ đã bò dậy, bình thường ông nào có dậy được sớm thế. Thân phận người thanh niên này cực kỳ cao, ông mà không ra mặt, sợ rằng mấy tiểu bối cũng không tiếp nổi.

Triệu Trường Ninh biết được thân phận người nọ, lại chau mày một cái, nàng không định tiến vào thính an Triệu lão thái gia lúc này. Nhưng nhìn sắc trời cũng sắp sáng, không còn cách nào khác, nàng để thư đồng đợi ở bên ngoài, sau khi đầy tớ truyền đạt xong liền đi thẳng vào trong.

“Tôn nhi thính an tổ phụ.” Triệu Trường Ninh quỳ xuống làm lễ, hôm qua quỹ đầu gối vẫn còn đau, vừa đặt xuống nền đất, sắc mặt cũng khẽ thay đổi.

“Trường Ninh đứng dậy đi.” Tâm tình Triệu lão thái gia rất tốt, mỉm cười bảo y đứng dậy, sau đó chỉ vào y, nói với người thanh niên: “Đây chính là trưởng tôn Trường Ninh của ta, đậu cử nhân cùng hai người chúng nó, là đích trưởng tôn trong nhà.”

Triệu Trường Ninh lại cúi nắm tay về phía vị thanh niên, chỉ báo ra tên mình: “Triệu Trường Ninh.”

Giọng nói của người thanh niên này cũng rất rành mạch, mang theo đôi chút ý cười: “Đỗ Thiếu Lăng.” Nhưng chưa đợi hắn cầm lấy tay Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh đã thu tay về.

Đỗ Thiếu Lăng hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn y, chỉ thấy Triệu Trường Ninh này đáng đáp mảnh mai, trên cổ quấn khăn lông thô, tôn thêm làn da như ngọc chạm tuyết xây, sắc môi nhàn nhạt, dường như không muốn giao thiệp cùng người, liền lập tức dời đi tầm mắt.

Chiếc khăn lông thô kia là kỳ lạ nhất, dáng vẻ mím môi của y hẳn là rất lạnh nhạt. Nhưng chiếc khăn lông thô mềm mại này, lại lộ ra một vẻ yếu đuối đáng thương.

Triệu Trường Ninh còn đang cảm thấy ban nãy quỳ lại dẫn đến con đau nơi đầu gối, sắc mặt một mực khó coi. Vị Đỗ Thiếu Lăng bên kia đã cùng hai người Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Hoài xưng huynh gọi đệ. Triệu lão thái gia vô cùng xem trọng vị Đỗ Thiếu Lăng này, còn gọi Cô tiên sinh trong trường tới đặc biệt dặn dò một phen, phải chú trọng dạy bảo Đỗ Thiếu Lăng.

Lại căn dặn Triệu Trường Ninh: “Con là ca ca, quan tâm bọn chúng chu đáo một chút.”

Triệu Trường Ninh thừa vâng rồi từ biệt Triệu lão thái gia, đoàn người hướng về phía trường học. Vì chân bị thương, Triệu Trường Ninh đi ở sau cùng, bọn họ lại đi rất nhanh, chớp mắt đã đi tuốt ở phía trước.

Trường học trong tộc nằm ở góc tây bắc Triệu gia, dọc theo bức tường cao cao là ba gian nhà trúc, nằm sát cạnh một rừng mai, mùa này đang là lúc hàn

mai chớm nở, cành nhánh khẽ nghiêng, hương hoa phieu đảng.

Lại vừa đổ một trận tuyết lớn, mọi người đều chấp tay thưởng tuyết ngắm mai

Triệu Trường Ninh thấy Triệu Trường Tùng được mọi người vây quanh, ngọc bội đeo bên hông giá trị xa xỉ, Triệu Trường Tùng thản nhiên cười, nói: “Ta nói mỹ nhân thật sự, nên giống với hàn mai, trầm mặc yên tĩnh chẳng sợ giá lạnh, lại không chuộng giao thiệp với người, nàng sinh một thân thanh cao thoát tục, làm lòng người ngửa ngáy, nhưng cảm thấy chạm vào nàng chính là khinh nhờn nàng.”

Từ Minh là họ hàng của nhị phòng, đứng bên cạnh nói: “Tam ca vậy mà lại không thích hoa hạnh hoa đào, chúng mềm mại dịu dàng biết bao! Hàn mai này thông thường, cũng lạnh tới đông chết người.” Hần nhò và bác mình, cũng chính là mẹ ruột của Triệu Trường Tùng, Từ thị, mới được vào trường trong tộc học tập, ngày thường lúc nào cũng xu nịnh Triệu Trường Tùng.

“Lục đệ đúng thật là tục nhân, những cô nương tầm thường kia dễ dàng có được, còn cô nương như vậy ai mới có được đây.” Triệu Trường Tùng lắc đầu cười, “Tục nhân! Đợi ngày nào đó ca ca có được rồi, sẽ để các người nhìn rõ một phen.”

Triệu Trường Ninh nhìn đám người văn dốt võ nát bọn họ, lòng thầm nghĩ đám đệ tử quần áo lụa là, lại đứng ở đây bàn về nữ nhân. Ngoài này lạnh muốn chết, vào trong nói không được sao? Sau đó nàng mới bước vào trong trường học.

Đỗ Thiếu Lăng cũng nghe được những lời này, nói với Triệu Trường Hoài bên cạnh: “Đang ở trong nhà mà tam đệ người cũng dám nói như vậy.”

“Hắn là con trai nhị thúc, trong nhà được cưng chiều, sẽ không ai nói hắn đâu.” Triệu Trường Hoài chỉ thản nhiên liếc nhìn Triệu Trường Tùng: “Đề ý hắn làm gì, ngoài này lạnh quá, vào trong sưởi ấm thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng cười một tiếng: “Mai nở đẹp thế này, tên xấu xa nhà người lại không hiểu phong tình, chẳng khác huynh trưởng của người gì cả, hai người không hổ là ruột. . .”

Triệu Trường Hoài nghe đến đó hơi mím môi. Hắn không thích người khác nhắc đến chuyện này. Hắn cảm thấy Triệu Trường Ninh nhu nhược bất tài, vốn không xứng tranh giành với hắn, vậy mà vẫn đậu được cử nhân.

Đỗ Thiếu Lăng lại không chú ý tới, mỉm cười tiến về phía trước: “Có điều mỹ nhân mà tam đệ người nói, trước mắt đã có một người rồi. Ta thấy huynh trưởng Triệu Trường Ninh của người đúng là thanh cao thoát tục, lại trầm mặc yên tĩnh khiến người khác chớ gần. . . Há chẳng phải giống hệt với mỹ nhân mà hắn tưởng tượng sao? Còn phải đi tìm đâu xa, cứ bắt người kia lại là được.”

Từ Vi... Từ Vi... Từ Vi...=)))))))))))))) May là anh tên Triệu Từ Vi, bằng không mẹ Đan mà đặt Hạ Từ Vi chắc cười chết con dân =))))))))))))))

Chú thích:

(1) Ở thời cổ đại, bé gái đều bị cạo trọc đầu, đến một độ tuổi nhất định, đầu tiên sẽ cho phép để tóc mọc ở đỉnh đầu, sau đó mới được nuôi dài toàn bộ, chuẩn bị để dùng trâm búi.

(2) Thế diệt: tiếng cháu xưng hô với bác, chỉ con trai của những người bạn bè thân giao, hoặc cách xưng hô lễ độ với con trai của những người đồng bối hay ngang vai vế.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Khóe miệng Triệu Trường Hoài khẽ nhếch lên: “Lời này của người có ý gì?”

“Thuận miệng nói mà thôi.” Đỗ Thiếu Lăng đáp rồi cũng bước vào trường học.

Trong trường mọi người đều đã ngồi gần đủ. Triệu Trường Ninh cũng đã ngồi vào chỗ, lúc này mới thấy một tiên sinh để chòm râu sơn dương*¹ tiến vào.

Vị tiên sinh này họ Cổ, cũng là một ông lão bảo thủ hệt như tên, là tiên sinh chủ quản trường học trong tộc. Những người mới tiếp xúc với lão quá nửa đều không thích lão, làm việc vô cùng cứng nhắc, lại thường xuyên bày ra bộ mặt hà khắc chết người, có điều học vấn uyên bác, các đệ tử cũng chịu phục để lão quản.

Trong trường học họ Triệu không chỉ có các đệ tử trong tộc, còn có một ít bà con thân thích dính vào. Đương nhiên, những người được tiên sinh dạy dỗ thực sự, chỉ có các đệ tử sắp sửa vào trường thi. Trước khi bọn họ thi đỗ cử nhân, Cổ tiên sinh đã mở một lớp cử nhân chạy nước rút, giờ thì tạm thời đổi thành tiến sĩ chạy nước rút.

Cách kỳ thi Hội chỉ còn ba tháng, bởi vậy Cổ tiên sinh rất căng thẳng, điều bốn người sắp thi tiến sĩ lên hàng đầu tiên mà chỉ dạy.

Triệu Trường Ninh ngồi ở hàng thứ nhất cạnh tấm bình phong, trước mặt xếp chồng mấy cuốn 《Trạng nguyên thông giám》, chọn lọc bài văn của các tiến sĩ hai năm gần đây. Nàng nhìn lão tiên sinh nước miếng tung bay, chòm râu run rẩy, đang cầm một bài văn giảng cho các học trò, dùng tinh thần phân tích văn chương đạt điểm tuyệt đối kỳ thi đại học, chia từng đoạn giảng giải đại ý, giảng giải kết cấu. Trong một thoáng, Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy, Cổ lão tiên sinh không khác giáo viên ngữ văn thời cấp ba của nàng là bao, mơ hồ sinh ra mấy phần thân thiết.

Nhưng Cổ tiên sinh không có thân thiết như vậy, phát hiện Triệu Trường Ninh không chú tâm nghe giảng, gõ gõ cây thước lên bàn của nàng, liếc nhìn nàng một cái.

Đây là tỏ ý nàng đừng có thất thần, bằng không thi sẽ ăn đòn đấy.

Triệu Trường Ninh tức khắc thu lại tinh thần, chăm chú lắng nghe, thời đi học chuyên ngành của nàng là pháp luật hành chính, vô cùng khô khan, lúc tự học cũng đau khổ muốn chết. May sao đã có căn bản, học tới văn Bát cổ²² cũng xem như thành thạo, thời gian bảy năm không hề mài dũa tính cách nàng, mà còn giúp nàng có thể nhanh chóng tìm đúng tinh túy văn chương.

Nội dung thi Hội tuy đều trong Tứ thư Ngũ kinh, nhưng cái quốc gia tìm là nhân tài ra làm quan, đề thi nhiều nhất đương nhiên là trị quốc. Về cách trị quốc, không ai biết được nhiều hơn Triệu Trường Ninh, điều này nàng rất tự tin, năm đó luận văn của nàng chính là 《Luận quan hệ của hành chính và hưng suy quốc gia》, nghiên cứu hơn bốn mươi chính quyền từ cổ chí kim. Mô hình cùng cách trị quốc hết sức phong phú.

Có điều bình thường nàng sẽ không đột nhiên phô bày mà thôi. Nàng làm người thận trọng, hoàn cảnh trong nhà lại phức tạp, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Cổ tiên sinh tuy nghiêm khắc, lại hiểu được đạo lý dạy theo năng khiếu, với từng kiểu học trò, sẽ có từng cách truyền đạt, từng cách chỉ dạy khác nhau.

Với Triệu Trường Ninh, đánh cũng vô dụng, không bằng dùng ánh mắt dọa nạt. Còn Triệu Trường Tùng vừa thất thần, chắc chắn sẽ bị đánh, bởi vậy khi lên lớp, mọi người đều rất chăm chú. Những kẻ khác chỉ là phông nền cho bọn họ bồi luyện, không nhắc tới cũng được.

Hôm nay học sinh mới Đỗ Thiệu Lăng, Cổ tiên sinh lại đặc biệt quan tâm, kiểm tra học vấn của hắn ra sao. Hỏi tới vậy mà đối đáp trôi chảy, mới ngạc nhiên tâm đắc nói: “Học vấn không tồi, có thể sánh với Từ Vi rồi.” Triệu Trường Ninh nghe thấy liền ghé mắt nhìn Đỗ Thiệu Lăng.

Vì với Cổ tiên sinh mà nói, khen ngợi thật ra là một chuyện rất khó khăn. Cũng chính Kinh khôi* Triệu Trường Hoài mới được lão khen “Độ học vấn đủ rồi, có thể dự thi.” Chỉ một câu này, Triệu lão thái gia vui đến nổi tặng ngay Cổ tiên sinh năm mươi lượng bạc làm quà bái sư, sau đó tiễn Triệu Trường Hoài vào trường thi, quả nhiên là đỗ Kinh khôi.

* Kinh khôi: Người đỗ đầu kỳ thi Hương, chi tiết xem chú thích chương 5

Cổ tiên sinh là một lão cổ hủ, chỗ tốt của lão cổ hủ chính là coi tiền bạc như rác rưởi, với đại phòng, nhị phòng, thậm chí là thứ xuất của tam phòng đều đối đãi như nhau.

Nhưng mà vị tiên sinh khác thì không như vậy.

Trong trường học có hai tiên sinh, Cổ tiên sinh dạy Kinh nghĩa, vị Tường tiên sinh kia dạy Tứ thư. Tiên sinh này làm người khôn khéo, vì là người nhị thúc mời đến, nên đối tượng giảng bài chỉ có một —— Triệu Trường Tùng.

Lần này còn ghé góm hơn chính là, Đỗ Thiệu Lăng cũng mang theo vị tiên sinh dạy Tứ thư tới, họ Chu, nghe nói dưới tay lão đã cho ra rất nhiều tiến sĩ, đại khái chính là một thầy giáo kim bài.

Lúc Triệu Trường Ninh nghe được tin đó, thiếu chút nữa đã phun ra ngụm trà. Vị huynh đài này đúng là lợi hại thật, đến trường còn tự mang theo thầy giáo.

Cổ tiên sinh chỉ lên lớp buổi sáng, buổi chiều giao cho hai vị tiên sinh này, hai vị tiên sinh cùng giảng lại chẳng phải là muốn đánh nhau?

Quả nhiên buổi chiều lúc bắt đầu học thì xảy ra vấn đề, Chu tiên sinh ở một bên nhìn Tường tiên sinh giảng bài, thấy Tường tiên sinh căn bản chỉ nói với mỗi Triệu Trường Tùng, những học trò khác có câu hỏi lão đều không đáp. Thật ra Triệu Trường Ninh cũng đã quen với tác phong của vị Tường tiên sinh này, lão chẳng qua là quen đi xu nịnh mà thôi.

Chu tiên sinh nhấp một ngụm trà, bắt đầu nói với chính mình.

Lão ngược lại rất tán thưởng vị Cổ tiên sinh ban sáng, còn với vị Tường tiên sinh này hoàn toàn không có hảo cảm, thứ gì không biết, cái bộ dạng này còn dám tới làm chậm trễ các học trò. Lão bắt đầu đối nghịch với Tường tiên sinh, ngoại trừ câu hỏi của Triệu Trường Tùng, câu hỏi của những người khác lão đều đáp lại.

Sau đó Chu tiên sinh nhắc đến một vấn đề, là một câu trong 《Trung dung》, “Quân tử chỉ cầu làm việc theo đúng vị trí của mình, không mong làm những chuyện vượt ngoài bổn phận.” Giải thích của hai vị tiên sinh xảy ra chút trắc trở, Tường tiên sinh nói “Vị trí của mình” là chỉ thân phận ở vị trí đó, Chu tiên sinh nói cách giải thích này hạn hẹp, nên chỉ cả hoàn cảnh thêm vào.

Tường tiên sinh lớn tuổi, cảm thấy mình đủ tư cách, Chu tiên sinh lại là thầy giáo kim bài, cho rằng thân phận của mình đều đặt ở đó cả. Tính khí người đọc sách thẳng thắn, nói tới nói lui lại thành biện luận chốn công đường, đồ mặt tía tai, ngôn từ kịch liệt, đến cả đám học trò cũng mặc kệ.

Ngày đầu tiên giảng bài xem như còn tạm, có điều nội dung hơi lộn xộn. Ngày thứ hai càng tệ hơn, thẳng cáp thành công kích lên thân người.

Chu tiên sinh nói Tường tiên sinh là: “Lão tiểu nhân xu nịnh, đừng có làm hồng công tử nhà ta.”

Tường tiên sinh lại nhảy dựng lên mắng Chu tiên sinh: “Ông là cọng hành từ phương nào tới? Muối ta ăn còn nhiều hơn cơm ông xối, ông có cửa gì mà cao giọng nói ta?”

Tường tiên sinh tuy nhân phẩm chẳng ra sao, nhưng mà mắng người cũng có chút năng khiếu. Chu tiên sinh cũng không hề nhượng bộ, nhất thời đám học trò trong học đường ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải làm sao mới được.

Triệu Trường Ninh có hơi nhức đầu, nhưng hai người này năng lượng thể nào được đây, sau lưng hai vị tiên sinh chính là tổ tông, không thấy Triệu Trường Tùng và Đỗ Thiếu Lăng đang ở hai bên nhìn đối phương cười lạnh chắc.

Triệu Trường Tùng trong nhà quen được cung chiều, tuy thoát nhìn hấn có vẻ quần là áo lượt, nhưng có thể đấu cử nhân thì cũng không phải kẻ ngốc. Vị Tường tiên sinh này vốn dĩ chỉ dạy mình hấn, người khác học thể nào liên quan gì tới lão, về phần Đỗ Thiếu Lăng, hấn mới chẳng thèm quan tâm kẻ kia là thần thánh phương nào, đừng tới trên đầu hấn thì hấn sẽ không khách khí nữa.

Đỗ Thiếu Lăng đáng lẽ muốn khuyên giải, nhìn thấy xa xa Triệu Trường Tùng ngồi bất động như núi, hấn cũng bất động luôn. Nhìn hai vị tiên sinh cãi lộn, trên mặt hấn vẫn mang theo ý cười. Thù oán coi như đã kết xong với Triệu Trường Tùng, tình nghĩa chó má vừa rồi cũng tan tành mây khói. Triệu Trường Tùng này chính là một kẻ ngang ngược, ý vào cha mình xuất chúng nổi bật trong Triệu gia, e là chẳng để ai trong mắt.

Vị tiên sinh này cũng học theo không để ai vào mắt, hấn nhìn không quen, cái thứ gì chứ!

Triệu Trường Hoài không hứng thú với cãi lộn, quan hệ của hấn và Triệu Trường Tùng thường thường, bởi vậy hỏi Đỗ Thiếu Lăng: “Người không quản thật sao?”

Đỗ Thiếu Lăng thấp giọng nói với hấn: “Ta ở nhà đọc sách chỉ có một mình, sắp buồn chết rồi, chỗ các người náo nhiệt như vậy, nháo nhào cũng vui ghê.”

Triệu Trường Hoài nghe xong cười mắng hấn: “Người đúng là nhàm chán vô vị.”

Nhưng Triệu Trường Ninh nhìn một hồi, cảm thấy không thể mặc kệ, nàng là đích trưởng tôn, chưa biết chừng cuối cùng lại trách móc đến trên đầu nàng, bèn gọi thư đồng Tử An của mình tới, bảo hấn lặng lẽ đi mời Cô tiên sinh.

Chú thích:

(1) Râu son dương:

(2) Văn Bát cổ: là một thể văn đặc thù, được quy định trong chế độ thi cử ở các triều Minh, Thanh Trung Quốc và triều Nguyễn ở Việt Nam.

Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế. Cũng gọi là văn biên ngẫu = có đối mà không có vãn (biên = 2 con ngựa chạy song đôi).

Quy tắc bố cục văn Bát cổ :

1 – Phá đề : giải nghĩa đầu bài (lời của mình).

2 – Thừa đề : bắt đầu vào lời người xưa nói.

3 – Khởi giảng : đại ý của đề mục.

4 – Tiền cổ : vào bài, phải có hai vế đối nhau.

5 – Trung cổ : thích thực rõ nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.

6 – Hậu cổ : tán rộng nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.

7 – Kết cổ / Thái cổ = tóm tắt các ý trên, hai vế đối nhau.

8 – Thúc đề : thắt chặt đầu bài [1]

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cổ tiên sinh vừa ngủ trưa dậy, vội vàng khoác áo choàng, run lấy bầy chạy tới.

Lão kéo hai người ra, đều là đồng nghiệp cả, cũng không tiện lấy ra bộ dạng dùng để đối phó với đám học trò. Chỉ đành uyển chuyển khuyên giải vài câu, đại loại là làm gương cho các đệ tử, sau đó sắp xếp ngày dạy học chéo nhau cho hai người. Ngày lẻ là Trương tiên sinh, ngày chẵn là Chu tiên sinh.

Chu tiên sinh vẫn rất tin phục Cổ tiên sinh, vốn dĩ cũng là tại lão xoi mói: “Thôi thì bỏ đi vậy, ta cũng xin nhận lỗi với ông.”

Nhưng Trương tiên sinh không hề nghĩ vậy, lão không chịu nhượng bộ. “Nhận lỗi cái gì? Ông cũng xứng sao?”

Chu tiên sinh thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên mắng trả, đáng tiếc bị Đỗ Thiếu Lăng kéo lại, phép vua cũng thua lệ làng, vẫn nên bỏ qua thôi.

Hai ngày nghe giảng của Triệu Trường Ninh quả thực là náo nhiệt, nghe thấy lời này của Trương tiên sinh nàng chỉ biết co rút khóe môi, người ta đưa bậc thang cũng không chịu xuống, nếu đổi thành người tính khí ác liệt, e rằng đều đã xông vào đánh nhau.

Cổ tiên sinh cũng cảm thấy đau đầu, trường học vốn dĩ thanh tịnh, lần này bảo đảm không thanh tịnh nổi rồi.

Chuyện lớn như vậy lão cũng không thể giấu diếm, đành nói cho Triệu lão thái gia biết. Việc này dọa cho Triệu lão thái gia hoảng sợ, lập tức gọi Triệu Trường Tùng tới, nhưng ông cũng không dám nói gì nhiều Triệu Trường Tùng, chỉ có thể dặn đi dặn lại hẩn, sau này đừng có xảy ra xung đột gì với Đỗ Thiếu Lăng, bằng không sẽ khó mà giải quyết. Sau đó Triệu lão thái gia vung tay lên, mở tiệc, khoản đãi Đỗ Thiếu Lăng cùng thầy giáo kim bài của người ta, Chu tiên sinh.

Yến tiệc mở vào buổi tối, Triệu lão thái gia gọi tất cả trưởng bối cùng con cháu trong nhà tới. Triệu Trường Ninh thay một chiếc áo chuông màu xanh nhạt, cùng Đậu thị đi đến nhị phòng.

Trạch viện của nhị phòng cách đại phòng không xa, rộng lớn và khí thế hơn đại phòng, trong viện chính tề mà đường bệ, nô tì đầy tớ xinh đẹp vô số, dưới mái hiên thấp đèn lồng bằng vải lụa tinh xảo. Trường Ninh thấy nhị thúc Triệu Thừa Liêm đang ngồi trong nhà chính nói chuyện cùng Đỗ Thiếu Lăng, xung quanh còn có các trưởng bối trong nhà, phụ thân Triệu Thừa Nghĩa cũng ngồi bên cạnh, lưng túng uống trà, dường như không biết phải nói gì, chỉ thấy nhị đệ như trăng sáng được sao nhỏ vây quanh.

Tướng mạo Đỗ Thiếu Lăng này rất tuấn tú, tóc mai chính tề, môi hồng răng trắng, mặc một bộ trường bào màu xanh, càng lộ ra vóc dáng thon dài.

Nhị thúc ngày thường luôn mang dáng vẻ làm quan, rất ít khi xuất hiện.

Triệu Trường Ninh quý xuống thỉnh an ông, nhị thúc cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, lại quay sang nói chuyện cùng Đỗ Thiếu Lăng. Ngược lại thứ xuất tam thúc tứ thúc, lôi kéo Triệu Trường Ninh hỏi nằng rất nhiều về chuyện học hành.

Trường Ninh tự mình đến ngồi vào một chiếc ghế chỗ phía sườn đông nhà chính, bên tai lại nghe thấy tiếng cười hi hi của đám nữ tử, nằng ngẩng đầu nhìn, phía sau là một tấm bình phong, tiếng cười từ đằng sau truyền đến.

Các nữ tử trong nhà đang nhìn kẻ nọ. . .

Triệu Trường Ninh theo bản năng liếc nhìn Đỗ Thiếu Lăng, nằng nhớ là Đỗ Thiếu Lăng chưa có hôn ước. Quả thực là thanh niên tuấn tài, gia thế lại cực kỳ tốt, là đối tượng hàng đầu để làm vị hôn phu.

Nàng cảm thấy thật thú vị, khẽ cười một tiếng.

Với các nữ tử mà nói, lấy được người chồng tốt là mong ước cả đời của các nàng. Tự nhiên khi thấy được thứ tốt sẽ giống như quả trứng nứt vỏ bị đám ruồi nhặng nhìn chăm chăm vào.

Trên yến hội Triệu Trường Ninh trước giờ chỉ lo ăn uống, bên kia nhị thúc đã đem lớn nhỏ trong nhà giới thiệu với Đỗ Thiếu Lăng một lượt, đặc biệt là nhị thẩm Từ thị, nhấn mạnh kẻ trong nhà có mấy đứa nhỏ, đặc biệt là Uyển nhi của bà hiền huệ ra sao, gia phong lại đoan chính thế nào.

Nếu có thể leo lên cửa hôn sự này với Đỗ gia, chẳng đúng là may mắn trên trời rơi xuống.

Triệu Trường Ninh đoán chừng là không có kịch hay, Đỗ Thiếu Lăng cười lễ độ mà miễn cưỡng, rõ ràng không mấy hứng thú với việc người khác làm mai cho mình.

Cũng phải, gia thế hẩn tốt như vậy, không biết đã có bao nhiêu người từng nhắc đến chuyện làm thân, có bao nhiêu nữ tử từng hiến ân cần cho hẩn, trong

đó những người có gia thế tốt nhiều không đếm xuể, sao có thể hứng thú được đây.

Đỗ Thiếu Lăng quả thật không có hứng thú, có điều nhà hấn dạy dỗ rất tốt, không hứng thú cũng phải lễ phép lắng nghe, mỉm cười.

Trường Ninh ăn xong, thấy mẫu thân đang nói chuyện với thứ phòng tam thẩm, tứ thẩm, nàng định quay về trước nghỉ ngơi. Ai mà biết trên đường lại gặp muội muội Triệu Ngọc Thiên, nàng mang theo hai nha đầu đứng ngó nghiêng ở cửa viện, nhìn thấy Triệu Trường Ninh liền vui mừng, vẫy tay với nàng: “Ca ca, mau lại đây!”

Triệu Trường Ninh đi tới, hơi nhún mào: “Sao muội lại tới đây?”

“Muội nghe nói, hôm nay nhị thúc mở tiệc khoản đãi vị tam thiếu gia nhà họ Đỗ. . .” Triệu Ngọc Thiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Muội muốn tới xem xem Nghe nói tam thiếu gia đó học vấn tốt, lại rất khôi ngô.”

Triệu Trường Ninh biết nàng có chủ ý gì, cảm thấy nàng thật xằng bậy, chẳng lẽ con bé cũng có ý định giống mấy người kia sao? Nàng lắc đầu nói: “Muội mau quay về cho ta, chỗ nhị thúc có nam tử bên ngoài. Gặp Đỗ Thiếu Lăng làm cái gì, hấn cũng chẳng mọc thêm con mắt nào đâu. Ta vẫn phải nhắc nhở muội chớ có làm càn, người ta có thân phận gì hả?”

Đỗ Thiếu Lăng là người thế nào? Đến đích xuất nhà nhị thúc hấn cũng xem thường, lẽ nào còn để ý đến Ngọc Thiên của trường phòng lun bại, không phải nàng xem nhẹ muội muội mình, mà là trên mọi mặt thì Ngọc Thiên kém Uyển nhi quá xa rồi. Nếu nàng có cái ý định này, cuối cùng người ta chắc chắn sẽ tổn thương thể diện của nàng.

Triệu Ngọc Thiên nghe thấy thì khó chịu: “Ca ca, nào có ai xem thường muội muội mình như huynh. Hai ta tốt xấu gì cũng là ruột thịt, muội có tốt thì huynh cũng tốt. Về mặt này của huynh, cứ như muội làm khó huynh không bằng. . .”

Triệu Trường Ninh bị nàng chọc tức đến bật cười: “Nếu để mặc muội, ta sợ muội sẽ ném đi mặt mũi của cha mẹ mất. Mấy người nhà Uyển nhi đều không lộ diện, một tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng như muội, sao có thể gặp nam tử bên ngoài? Đến lúc đó đừng trách người ta nói muội tùy tiện.”

Triệu Ngọc Thiên nghe xong dường như cũng nghĩ như vậy thật, mới không nói nữa. “Vậy cùng lắm thì không gặp nữa. . . Ca ca, giúp muội đưa cái này cho huynh ấy nhé!”

Triệu Ngọc Thiên đột nhiên đặt một vật vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi, Triệu Trường Ninh kéo cũng không kéo lại kịp.

Triệu Trường Ninh cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái hà bao nhỏ màu lan xanh¹, bên trong đặt một miếng ngọc bội. Cũng không biết hà bao này tìm đâu ra được khối ngọc tốt như vậy. Mặt trên túi thơm còn dùng tiểu triện² thêu một chữ “Lăng”. Triệu Trường Ninh nhìn thấy cái hà bao này trong lòng liền căng thẳng, Ngọc Thiên rút cuộc định làm gì, sao có thể làm ra việc ngu xuẩn đến thế?

Chẳng lẽ nàng định dùng vật này để quyến rũ một tên nam tử lạ mặt sao?

Triệu Trường Ninh đang định giữ lại vật này, quay về tìm Triệu Ngọc Thiên tính sổ. Không ngờ phía sau chợt truyền đến tiếng bước chân: “Ồ, Trường Ninh huynh, huynh ở đây làm gì vậy?”

Triệu Trường Ninh còn chưa phản ứng kịp, người nọ đã đi tới phía sau mình. Hơi thở xa lạ mang theo hương long tiên cách nàng thật gần, hương liệu này quý giá lại khó có được, ngửi vào liền cảm thấy tao nhã. Sau đó một bàn tay đột nhiên lướt qua vai nàng, cầm lấy túi thơm trên tay nàng, người kia ở sau lưng cười nói: “Trường Ninh huynh lại vẫn dùng vật nữ tính thế này sao?”

Trường Ninh nhìn lại đúng là Đỗ Thiếu Lăng, những thứ ăn thứ dùng của tên này giống hệt Triệu Trường Tùng, giá trị xa xỉ, bình thường nàng cũng không gần gũi với hấn, thậm chí còn chưa từng nói chuyện riêng. Đỗ Thiếu Lăng lúc nào cũng được một đám người bu quanh nịnh nọt.

Nàng nghĩ thầm chuyện này sao có thể để hấn nhìn thấy, chân mày khẽ nhăn, tức thì muốn đoạt lại. “Làm cái gì, trả lại cho ta!”

Đỗ Thiếu Lăng cậy mình cao hơn y nửa cái đầu, giờ một tay ngăn trở y, chưa từng thấy dáng vẻ sinh động này của y bao giờ, không khỏi cười một tiếng: “Huynh sợ cái gì, ta cũng đâu có ăn thịt huynh.”

Sau đó hấn lật túi thơm lại, muốn nhìn xem là thứ gì khiến cho Triệu Trường Ninh muốn đoạt lại như vậy, thấy tên mình ở bên trên, lại ngậy ngậy cả người.

Triệu Trường Ninh thấy hấn đã nhìn thấy rồi, cũng không định đoạt lại nữa, thờ dài nói: “Được rồi, giờ trả lại cho ta đi.” Nàng còn đang suy nghĩ làm sao giải thích với Đỗ Thiếu Lăng về chuyện trên hà bao này có tên của hấn.

Không ngờ Đỗ Thiếu Lăng này ánh mắt chợt lóe, liếc nhìn nàng một cái: “Đây là túi thơm của huynh?”

Chuyện này sao có thể thừa nhận là y làm, Triệu Trường Ninh chỉ đành nói: “Huynh nghĩ nhiều rồi, là ta nhặt được.”

Nhưng Đỗ Thiếu Lăng lại tiến lên một bước.

Bóng đêm thâm trầm, phía trước viện ít người lui tới, hấn lại dựa thật gần nàng, chăm chú dõi theo ánh mắt nàng, sau đó ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Phía trên sao lại có tên của ta?”

Bộ dáng hần anh tuần gia thế lại tốt, người thích hần rất nhiều. Lẽ nào người này cũng đối với hần. . .

Thật ra ban đầu Trường Ninh chưa phản ứng kịp, mãi một lát sau nàng mới hiểu ra ý của Đổ Thiếu Lăng, chẳng lẽ Đổ Thiếu Lăng cho rằng. . . nàng thích hần? Khóe miệng khẽ nhếch nói: “Thiếu Lăng huynh, huynh hiểu lầm rồi, quả thật là ta thấy có người làm rơi vật này trên đường, nhặt lên xem thử mà thôi. Chắc là của nữ tử nào đó ái mộ huynh làm rồi.”

Đổ Thiếu Lăng vẫn nửa tin nửa ngờ, tâm tình hần nhất thời có hơi phức tạp, nhìn gương mặt xinh đẹp thờ ơ, liền nói: “Nếu đã là Trường Ninh huynh nhặt được, vậy thì nên bảo quản cho tốt mới phải.”

Hần nắm khối ngọc kia trong tay một lát, lại trả về tay Triệu Trường Ninh, sau đó cứ như vậy mà rời đi.

Triệu Trường Ninh: . . .

Tên này có ý gì? Chắc sẽ không cho rằng nàng thích hần thật chứ?

Chú thích:

(1) Màu lan xanh:

(2) Nguyên văn: 小篆 (Chữ tiểu triện)

Triện thư (篆书) hay chữ triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ, được chia làm hai loại: đại triện và tiểu triện. Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trường Ninh chân bước hư không trở về Tây viên.

Đại nha hoàn của nàng Hương Chuyên thấy sắc mặt nàng không tốt, lập tức tiến lên nghênh đón: “Gia, làm sao vậy? Có phải ở ngoài bị lạnh không?”

Triệu Trường Ninh xua tay, bảo nàng rót cho mình ly trà nóng, yên lặng một hồi. Có điều nghĩ lại toàn bộ chuyện này vẫn thấy có chút. . . hoang đường. Nàng hỏi Hương Chuyên: “Có thấy thất tiểu thư đi đâu không?”

Hương Chuyên đáp: “Ban nãy có thấy tiểu thư ra ngoài, một lúc lâu vẫn chưa quay lại. Có cần nô tì đi tìm nàng không?”

Triệu Trường Ninh uống thêm vài ngụm trà nóng, mới ép xuống được luồng khí lạnh kia. “Không cần, đi lấy bản kiến giải 《Xuân thu》 của Chu Tử ‘1’ tới cho ta.”

Hương Chuyên đến thư phòng tìm sách cho nàng, Trường Ninh lại trải ra giấy bút, tiếp tục viết lại kiến giải của Chu Tử.

Khoa cử triều Minh thi văn Bát cổ, loại hình thi cử này dường như đã làm mai một sức sáng tạo của học trò, nhưng ngược lại có một điểm tốt rất rõ ràng, đó chính là chuẩn mực, quy tắc. Chỉ cần thành thạo các dạng câu ngắt nghèo trong văn Bát cổ, khi viết sang thơ từ khác đều dễ như trở bàn tay.

Chỗ tốt của văn Bát cổ có thể gặp ở một câu chuyện, sau khi nhà Thanh suy vong, Trần Độc Tú gặp gỡ Trương Mộng Lân ở đại học Bắc Kinh, hai người đều là tú tài thời Tiền Thanh, nhưng Trần Độc Tú thi ‘Tú tài Bát cổ’, còn Trương Mộng Lân thi ‘Tú tài Sách luận’, phân lượng kém xa tú tài Bát cổ. Trương Mộng Lân sau khi biết được liền cảm thấy kính nể, liền tục thờ dài nói: “Thất lễ, thất lễ, ngài là lão tiên sinh tiền bối, quả thực tú tài Bát cổ của ngài có giá trị hơn tú tài Sách luận của tôi.”

May là Triệu Trường Ninh học pháp luật, các điều khoản nghiêm khắc của pháp luật nàng cũng có thể thuộc không sai chữ nào, học Bát cổ cũng không tốn sức. Nghĩ tới câu chuyện lúc trước từng nghe, Trường Ninh giật mình cười, giờ nàng chẳng những là tú tài Bát cổ, mà còn là cử nhân Bát cổ rồi. Ai mà ngờ được bản thân lại có một ngày như vậy.

Nàng ở trong phòng viết bài, mấy thứ nữ của đại phòng đứng ở ngoài cửa, không dám tiến vào quấy rầy nàng.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn thấy mấy nữ tử ở ngoài cửa đã đợi khá lâu, liền cho bọn họ vào trong ngồi, lúc này mới phát hiện hai di nương cũng theo tới thỉnh an. Hai di nương mặc áo gấm hoa văn trắng thuần, cài đôi khuyên đính hương bạc, trẻ trung mỹ mạo nhìn không ra tuổi tác. Thỉnh an hô một tiếng “Đại thiếu gia” xong, liền đứng ở một bên không dám lên tiếng.

Đại phòng hiện tại có ba người thứ nữ, nhỏ nhất chính là Nhân nhi, mẫu thân nàng đã mất. Hai thứ nữ lớn hơn, một là do Hương di nương sinh, một là do Tú di nương sinh. Thật ra hai di nương này Trường Ninh cũng chưa từng phân rõ, chỉ biết đều là nha hoàn bên cạnh Đậu thị đưa lên, xuất thân không tốt.

Vì di nương đều là nha hoàn của Đậu thị, bởi vậy không khí trong nhà lúc nào cũng hài hòa, mấy tiết mục như chủ mẫu di nương đầu đá, Trường Ninh chưa có cơ hội được nhìn thấy. Lúc Triệu Trường Ninh mới tới đây, thấy mẫu thân Đậu thị nói chuyện hòa thuận cùng hai di nương, lôi kéo bọn họ cùng ngồi thêu thùa, còn giương mắt dờ dẩn thật lâu, thậm chí từng hỏi Đậu thị: “Mẹ và mấy di nương thân thiết đến vậy sao?”

Đậu thị cùng Tống nhũ mẫu đều cười, Đậu thị nói: “Người một nhà sao lại có thù oán được, bọn họ đều vì cha con mà sinh con đường cái, kéo dài đời sau cho nhà chúng ta, chỉ là di nương mà thôi, ta khó dễ bọn họ để làm gì?”

Tống nhũ mẫu nói tiếp: “Ý nghĩ của thiếu gia từ đâu tới vậy, kỳ lạ khác thường, có di nương nhà ai không phải như thế?”

Lúc đó Triệu Trường Ninh mới ý thức được, đây là bất đồng trong quan niệm. Không chỉ đại phòng, nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đều có di nương, trừ khi di nương nào đó quá mê hoặc lại không hiểu chuyện, sẽ bị chủ mẫu bán ra ngoài, căn bản là đều mặc kệ. Mà chủ mẫu chính là chủ mẫu, trời sinh đã là chủ tử của di nương, thân phận bày ra ở đó, di nương vĩnh viễn đừng mơ tưởng vượt qua.

“Mọi người ngồi đi, không cần phải đứng,” Triệu Trường Ninh chỉ vào ghế tròn.

Hai di nương rất hoảng hốt: “Đại thiếu gia cứ đọc sách là được, không cần để ý đến hai chúng ta.”

Triệu Trường Ninh thấy nói không được, cũng mặc hai người họ, di nương dựa vào mẫu thân Đậu thị mà sống, còn Đậu thị thì dựa vào nàng. Với hai di nương mà nói, Triệu Trường Ninh là cấp trên, bọn họ còn trông ngóng ngày nàng đậu tiến sĩ, các thứ nữ cũng có thể dính chút phúc khí của nàng, lúc bàn hôn sự có thể gả cho người tốt một chút.

Chốc lát sau Triệu Thừa Nghĩa mới cùng Đậu thị trở về, trong phòng đã đốt bếp lò, di nương và các thứ nữ thỉnh an, rồi mới chậm rãi lui xuống.

Triệu Thừa Nghĩa hít lấy một hơi: “Đồ đại nhân kia quả nhiên là một nhân tài, nghe nói năm đó bài thơ ông ta làm được thánh thượng coi trọng, lúc thi Đình đỗ Thám hoa, bỏ mười năm công sức làm quan tới Lễ bộ Thị lang. Đúng là nở mày nở mặt, nhà chúng ta không so được. Học vấn của tam công tử nhà ông ta cũng không kém, có thể ngang ngửa với Trường Hoài.”

Triệu Trường Ninh nghe ông nhắc tới Triệu Trường Hoài, trầm mặc một lát, trong lòng có một chuyện đã muốn hỏi từ lâu: “Phụ thân, năm đó rốt cuộc vì sao Trường Hoài lại bị tở phụ bé về nuôi, dù mẹ đệ ấy mất rồi, cũng nên nuôi ở chỗ của cha chứ?” Người đệ đệ ruột này và y giống như kẻ thù vậy.

Triệu Thừa Nghĩa có vẻ không muốn nhắc đến, sắc mặt lạnh lùng, Đậu thị lại ho khan một tiếng, nói đi xem Ngọc Thiên, liền bước ra ngoài.

Triệu Thừa Nghĩa lúc này mới nói: “Năm đó sau khi mẹ ruột nó qua đời, mẫu thân con không tận tâm nuôi dưỡng nó, đến năm thăng bé năm sáu tuổi bị sốt cao. Thăng bé ngồi trên giường đất ẩm, cũng không ai biết nó bị sốt cả. Lúc mọi người phát hiện ra thì đã sốt cao đến suýt thì hôn mê. Tổ phụ con biết được, lúc đó ông nổi giận lôi đình, trách phạt cả ta lẫn mẫu thân con một trận, dù sao cũng là con trai. . . không thể đối xử tùy tiện được. Sau đó, tổ phụ con mới ôm Trường Hoài về nuôi, bởi vậy nó mới luôn oán hận ta.”

Triệu Thừa Nghĩa nhìn Triệu Trường Ninh: “Lúc đó mẫu thân đưa con đến nhà cậu, vừa vặn không chăm sóc được nó.”

Triệu Trường Ninh không ngờ lại là như vậy.

Bình thường Triệu Trường Hoài luôn lạnh nhạt với y, một khi y rơi vào cảnh khốn khó liền giữu cột không chút lưu tình, hẳn không đồ thêm dầu vào lửa, kỳ thật Triệu Trường Ninh đã phải cảm ơn hắn rồi.

Tối nay Triệu Thừa Nghĩa đến chỗ Hương di nương nghỉ ngơi. Triệu Trường Ninh nghe tiếng bếp lò nổ lách tách, lại nhớ đến cái hà bao kia.

Nàng hỏi bà bên ngoài: “Thất tiểu thư đã về chưa?”

Bà bà đáp lại qua tấm rèm bông dày nặng: “Ban nãy có trở về, chắc là mệt mỏi, đã ngủ lại trong phòng rồi. Đại thiếu gia có cần nô tì gọi tiểu thư dậy không?”

Nói nàng sợ nàng cũng không lọt tai, muội muội này tính tình bướng bỉnh. Lại nghe thấy đã ngủ rồi, Triệu Trường Ninh dứt khoát không gọi nàng tới nữa. Nàng đặt ly trà xuống nói với Đậu thị vừa bước vào: “Mẹ, có chuyện con phải dặn dò. Mấy ngày này mẹ giữ Ngọc Thiên ở trong nhà, không được cho con bé chạy lung tung. Gọi vài nhũ mẫu giỏi thêu thùa may vá tới, dạy nàng thêu một bộ chăn cho con, thêu không tốt không cho ra khỏi cửa.”

Đậu thị không biết nhi tử có ý gì, nhưng lời của Triệu Trường Ninh bà luôn nghe theo. Gật đầu một cái rồi nói: “Con trai, nó lại làm con tức giận?”

Triệu Trường Ninh hơi thở dài: “Dù không làm con giận, cũng không thể để con bé cứ chạy lung tung vậy nữa.” Nàng nói tiếp với Tống nhũ mẫu, “Gọi Xuân Tú, Hạ Tú bên cạnh nàng lại đây.”

Xuân Tú, Hạ Tú rất nhanh tiến vào, hai nha đầu này từ nhỏ đã hầu hạ Triệu Ngọc Thiên, học không ít tính tình từ chủ nhân. Tiến vào thấy Triệu Trường Ninh cũng không cung kính bao nhiêu, Triệu Trường Ninh hỏi các nàng hai câu Triệu Ngọc Thiên hôm nay đã đi những đâu, làm những chuyện gì, các nàng lại trả lời rất gọn gàng.

Sắc mặt Triệu Trường Ninh hờ hững, thực ra trong lòng nàng đã nổi giận, muội muội không hiểu chuyện, nguyên cớ chẳng phải là từ hai nha đầu này ra. Nàng chậm rãi nhấp một ngụm trà, bầu không khí trong phòng nhất thời không tốt, Xuân Tú Hạ Tú lại càng không hiểu gì cả, Triệu Trường Ninh thả tay xuống, tiếp theo một cái chén liền đập choang trước mặt bọn họ, vỡ tan tành!

Hai nha đầu cho đến Đậu thị cùng Tổng nhũ mẫu bên cạnh đều bị hù dọa.

Lúc Trường Ninh ngẩng đầu, gương mặt tú lệ mang theo đôi phần sắc bén: “Quý xuống cả cho ta!”

Hai nha đầu vẫn bước bình ra mặt, Xuân Tú đáp: “Đại thiếu gia có gì từ từ nói là được, chúng nô tì là nha hoàn của tiểu thư, không biết đại thiếu gia muốn làm gì.”

Triệu Trường Ninh cười lạnh: “Hai người có ý gì? Các người là nha hoàn của Ngọc Thiên, nên ta không được hỏi các người sao?”

Đậu thị nghe đến đây sắc mặt bỗng thay đổi.

Xuân Tú cũng không dám đối nghịch, chỉ nói: “Đại thiếu gia sao lại nói vậy, ngài hỏi, nô tì trả lời là được, cần gì phải hung ác như thế.” Bọn chúng đi theo chủ tử hoành hành ngang ngược, cũng học thành bộ dạng ấy rồi.

Triệu Trường Ninh ngày thường rất hòa nhã, sẽ không cố ý làm khó đám nô tài, vốn dĩ mọi người sống cũng chẳng dễ dàng. Kết quả hai kẻ này có phải thấy tính tình nàng tốt, còn muốn làm phản luôn đúng không? Bộ dạng này của nàng quá kém cỏi, không quản được đám hạ nhân, sau này nàng còn quản ai được nữa?

Triệu Trường Ninh cười lạnh một tiếng, nói: “Các người có biết, theo luật Đại Minh, các người tranh luận với chủ tử là tội đáng bị treo cổ?”

Hai người Xuân Tú Hạ Tú ngơ ngác nhìn nhau, cũng sợ thêm mấy phần.

Lúc Trường Ninh hỏi lại một lần nữa, từng kẻ đều trả lời cung kính hơn rất nhiều.

Triệu Trường Ninh nhất thời cũng chưa nổi giận. Đợi bọn họ đáp xong, Triệu Trường Ninh không nhìn chúng nữa. Vẫy tay một cái, gọi bà bà bên ngoài tiến vào: “Dẫn hai người bọn chúng ra ngoài, mỗi kẻ đánh hai mươi trượng cho ta, gọi nha đầu trong phòng Ngọc Thiên đến xem bọn chúng chịu đòn, cẩn thận học lại quy củ.”

Đánh hai mươi trượng xong, cũng mất nửa cái mạng rồi. Sau đó nằm trên giường dưỡng thương nửa năm, chỗ chủ tử cũng đừng mong đi hầu hạ. Chắc chắn sẽ bị đuổi tới nhà bếp hay chỗ giặt quần áo làm mấy việc nặng. Xuân Tú Hạ Tú lúc này mới bắt đầu sợ hãi, mãi đến khi bị mấy bà bà đè ở trên đất, mới vội vã há miệng la to tiểu thư, nghĩ rằng Triệu Ngọc Thiên không nghe thấy, lại vội vàng hô phu nhân tha mạng.

Nhưng lúc bọn chúng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy ánh mắt Đậu thị nhìn chúng lạnh đến cực điểm.

Đậu thị không nói câu nào, không chỉ không nói, bà còn tức giận phát run, muốn đánh chết hai kẻ dám chống đối con trai bà.

Đích trưởng tôn! Bên ngoài không xem trọng, lẽ nào đến người trong đại phòng cũng không để vào mắt? Đậu thị lập tức đứng dậy, chỉ huy hai bà bà: “Lôi xuống đánh cho ta!”

Tiếng trượng đánh cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Đậu thị quay lại an ủi con trai: “Con à đừng giận, nương sẽ chinh đồn trong phòng. . . Con vốn là đích trưởng tôn của Triệu gia, nên có bộ dáng của đích trưởng tôn.”

Triệu Trường Ninh lẳng lặng một hồi, nàng nói: “Nếu mẹ không quản chỗ Ngọc Thiên cẩn thận, sớm muộn con bé cũng sẽ gây họa! Hôm nay con xử lý hai mầm họa này trước, mẹ hãy dạy dỗ Thiên nhi cho tốt, bằng không ngày nào đó con bé gây ra họa tày trời, cũng không có ai cứu nổi nó.”

Đậu thị biết Trường Ninh thật sự tức giận, liền nói: “Nương biết phải dạy bảo con bé thế nào, hôm nay con mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Triệu Trường Ninh gật đầu. Hai tay nàng vẫn hơi run lên, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm trị hạ nhân.

Không phải nàng chưa từng thấy đánh người.

Từ nhỏ nàng đã bị ràng buộc, phải có bộ dáng của đích trưởng tôn, không được chơi đùa quá thân mật với kẻ dưới. Nàng nhớ năm mình mười một tuổi, bên cạnh có một nha đầu gọi là Liên Ngẫu, khuôn mặt tròn vo, thích nhất là chơi với nàng, xếp cho nàng hạc giấy, lá cây. Có lần tổ phụ thấy được, lúc đó cũng chỉ cười không nói gì, nhưng quay đầu liền nói với phụ thân, nàng chơi đùa như vậy không có bộ dáng đích trưởng tôn gì cả, giống mấy kẻ ăn chơi trác táng làm lụn bại gia sản.

Phụ thân trở về lập tức lôi tiểu nha đầu kia ra đánh. Trời đông rét buốt, nàng quỳ trước cửa phòng phụ thân, cầu xin người tha cho tiểu nha đầu kia. Nhưng quý cả buổi phụ thân cũng không bỏ qua, nhìn nha đầu kia bị đánh gần chết lòi ra ngoài, vết máu kéo theo những đường xù xì trên nền tuyết. Năm đó nàng ôm nặng một trận, từ đó càng hiểu được cách che đậy. Bởi vì thế giới này không cần nàng đa tình, không cần nàng khờ khạo hồn nhiên.

Thế giới này chỉ cần nàng đứng thẳng, không được yếu mềm, cũng không được phép ngây thơ.

Chú thích:

(1)

– Nguyên văn: 集注 (Tập chú)

Tập hợp những chú thích của tiền nhân về một bộ sách nào đó, thêm vào cách kiến giải của mình, thường dùng để làm tên sách.

– Chu Tử: cách gọi tôn trọng của Tống Chu Hi

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau, Triệu Ngọc Thiên biết được nha đầu của mình bị xử lý, dĩ nhiên là không bỏ qua, chạy đến chỗ Đậu thị nói: “Hai nàng đã hầu hạ con từ nhỏ, sao ca ca có thể nói xử lý là xử lý được? Cũng chẳng thêm bàn với con, rõ ràng là ca ca không coi con ra gì cả.”

Đậu thị nói: “Bọn chúng ẩn nói càn rỡ, chống đối ca ca con, Ninh nhi tức giận nên mới trừng phạt. Con đừng nói những lời này làm ca ca đau lòng, mọi chuyện nó làm cũng vì muốn tốt cho con thôi. Nương đã tìm được hai tức phụ* thật may và nhất đến dạy con thêu thùa, tránh cho sau này về nhà chồng, đến chiếc áo lót vừa người cũng chẳng may được. Con ngoan ngoãn ở trong khuê phòng cho ta, không được phép ra ngoài.”

*Tức phụ: Nàng dâu, người phụ nữ đã có chồng

Triệu Ngọc Thiên đương nhiên là không chịu, nàng đã hẹn với Viện nhi nhà nhị phòng đi hái vài nhánh mai. Đậu thị tuy thương yêu con gái, nhưng nhớ đến những lời của Trường Ninh, kiên quyết nhốt nàng vào khuê phòng, sai hai nữ hầu đứng ngoài cửa canh giữ.

Ngọc Thiên chỉ có thể ở trong phòng, vừa khóc vừa học nữ công may vá. Có lẽ khóc lóc tốn quá nhiều sức lực, buổi trưa còn ăn thêm hai bát cơm.

Trường Ninh nghe xong liền hỏi: “Giờ Thiên nhi không còn đòi hai nha đầu của nó nữa chứ?”

Cố nữ hầu cười nói: “Thất tiểu thư sao còn quan tâm nỗi nữa, nay người nàng sợ nhất chính là Tiêu tức phụ dạy may vá, nếu tiểu thư không làm tốt, Tiêu tức phụ sẽ đánh vào tay nàng. Giờ thất tiểu thư học thêu thùa rất chăm chỉ, lão nô xem chừng có thể thêu được một con vịt nước, còn có thể thêu được đôi ba con bướm.”

Vậy thì tốt, Triệu Trường Ninh không mong nàng hiểu chuyện, chỉ cầu nàng đừng rước thêm phiền phức.

Buổi chiều, Trường Ninh sửa soạn xong rồi tới trường học trong tộc, người giảng Tứ thư hôm nay là Tường tiên sinh, khuôn mặt lão xanh tím một mảng, bởi vậy lúc giảng bài, đám đệ tử phía dưới liên tục nhỏ giọng cười, đoán lão đã đánh nhau một trận với Chu tiên sinh. Tường tiên sinh ho khan một tiếng, mang khuôn mặt nhăn nhó giảng hết cả một buổi học.

Có lẽ do trong lòng uất ức, nên buổi chiều lúc luận văn chương, ngữ khí của lão không mấy thân thiện, trực tiếp ném bài văn của Trường Ninh cho nàng: “Bài của trò phải viết lại.”

Trường Ninh cảm lên nhìn, bản thân không cảm thấy có vấn đề gì. Chắp tay hỏi lão: “Tường tiên sinh, học trò xem mà thất mãc, có thể cho học trò biết vấn đề nằm ở chỗ nào không?”

“Việc này có gì phải hỏi?” Khẩu khí của Tường tiên sinh dường như có chút bức mình, “Chính là chữ không ngay ngắn, chép lại một lần nữa!”

Triệu Trường Ninh nhất thời cũng hơi tức giận, tâm trạng lão không tốt, chẳng lẽ còn muốn trút cả lên người nàng?

“Tường tiên sinh không chỉ ra vấn đề, học trò cũng không biết nên sửa sao mới phải.” Triệu Trường Ninh nói: “Vẫn mong tiên sinh chỉ điểm cho.”

Sắc mặt Tường tiên sinh sa sầm: “Ngươi cứ chép lại đi, nếu chữ không đẹp, trên trường thi cũng sẽ bị xếp vào loại kém! Ngươi nộp bài này lên, đến nhìn ta cũng chẳng buồn nhìn.”

Triệu Trường Ninh nhin xuống, tranh cãi cùng Tường tiên sinh rõ ràng là việc không lý trí, lão là tiên sinh. Nếu nàng cãi vã với tiên sinh, bất luận nàng có lý hay không, đều phải ăn một trận thước gậy rồi mới tiếp.

Tường tiên sinh thấy nàng không nói nữa, hừ một tiếng: “Trò cũng đừng ầm ức, lần thi cử nhân này tuy trò miễn cưỡng thi đỗ, nhưng bài thi của các cử nhân đều sẽ được sao chép lại, nét chữ có ngay ngắn hay không cũng chẳng quan trọng. Lúc thi Đình phải lên tận nơi làm bài, thánh thượng thấy trò viết ra một đồng chữ nát bầy, lẽ nào còn có thể chọn trò làm trạng nguyên?”

Dứt lời phát tay: “Ta chẳng buồn nói nhiều lời hay, trò hầy tự mình suy nghĩ cho kỹ! Ta xem như lần này trò đi rèn luyện, nếu cũng đậu được, e rằng quan chủ khảo có mắt không trông rồi!”

Triệu Trường Ninh bóp chặt nắm đấm, chấp tay nói: “Học trò đa tạ tiên sinh chỉ bảo.” Sau đó bước ra khỏi lớp học.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, vị Trưởng tiên sinh này tuy tính tình hơi kém, nhưng nhị thức đã mời lão về, cũng là kẻ có vài phần thực tài. Thật ra nàng đã từng nghĩ tới vấn đề này. Chữ viết của nàng quả thực không đẹp, thi Đình sẽ chịu thiệt thòi một chút, nhưng thể chữ Quán các ‘1’ người đọc sách thường dùng, cô tay nàng lại không đủ lực, viết ra đúng là không bằng người ta.

Vẫn nên nghĩ cách sửa lại vấn đề này mới được, thường nghe nói, nét chữ nét người. Nhìn chữ không đẹp, chắc chắn trên quan trường sẽ bị ảnh hưởng.

Triệu Trường Ninh vừa đi vừa nghĩ, không chú ý đụng phải một người, đang nghĩ là tên nô tài không có mắt nào ngáng đường, đối phương lại cười nói: “Huynh trưởng, sao lại đi không nhìn đường như vậy? Nếu không phải đệ cũng xem như cường tráng, để huynh đụng ra mệnh hệ gì, đến lúc đó phải bồi thường cho đệ đấy?” Người nọ nói chuyện mang theo một luồng khí từ tính nhẹ nhàng xẹt qua.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng trước mặt, cũng có mấy phần tuấn lãng, vóc người cực kỳ cao.

Người này là con trai của tam thúc, Triệu Trường Húc, thường ngày quan hệ với nàng cũng khá tốt, khoảng thời gian trước đã cùng thất thúc trong nhà đến Thông Châu làm việc.

Trường Ninh ngậm ngùi xoa xoa cái trán, lùi về phía sau một bước. Lồng ngực kẻ này cứng hệt như sắt vậy. Nàng hỏi: “Đệ trở về rồi sao không nói một tiếng.”

Triệu Trường Húc thấy y thật giống cô nương, y vẫn chưa quen việc đứng gần hán nói chuyện, cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng lùi lại một bước: “Đệ nghe nói huynh thi đậu cử nhân, còn không phải cố ý về sớm hay sao?” Cánh tay nặng trĩu của hán phủ lên vai y, “Sau này huynh đã là cử nhân lão gia rồi đấy?”

May mà Trường Ninh cũng coi như cao gầy, chịu đựng được sức nặng của hán, cùng hán đến chính đường bá kiến tổ phụ. Trên đường đi hai người trò chuyện rất nhiều, thật ra Triệu Trường Ninh và hán xem như khá tốt, nàng còn từng giúp Triệu Trường Húc làm bài tập để ứng phó với tiên sinh, hai người vừa nói vừa cười tận đến khi tới chính đường.

Nô bộc ở chính đường thấy hai người liền quỳ xuống hô đại thiếu gia, tứ thiếu gia. Triệu Trường Ninh cho bọn họ đứng dậy, hai người đi thẳng tới thư phòng tìm Triệu lão thái gia.

Triệu lão thái gia lúc này đang viết chữ, năm đó lão thái gia cũng là Tiến sĩ – Xuất thân tiêu chuẩn, một chữ viết ra như rồng bay phượng múa. Trường Ninh khá là kinh ngạc, đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, mãi đến khi lão thái gia thu lại bút, cười nói: “Hôm nay Trường Ninh tới sớm vậy sao?”

Mỗi tối Triệu Trường Ninh đều phải đến thỉnh anh Triệu lão thái gia, rồi giúp ông mài mực, làm mấy việc nhỏ như thu dọn sách vở để bày tỏ hiếu tâm, cũng có thể tăng thêm chút hảo cảm của vị này.

Lần này nàng cũng ra sức ca ngợi bức tranh chữ kia, Triệu lão thái gia thấy nàng khen mình đến chín tầng mây, ông cũng đâu phải không biết bản thân có bao nhiêu phân lượng, lắc đầu nói: “Con hiếu thuận thành quen rồi! Xem con nói kìa, cứ như Liễu Công, Nhan Công ‘2’ còn sống cũng không bị được một chữ này của ta vậy.” Lão thái gia được tán dương đương nhiên là rất vui vẻ, thấy Triệu Trường Húc đã trở về, bảo hai người ngồi xuống trò chuyện.

Triệu Trường Ninh hỏi lão thái gia rất nhiều về cách luyện chữ, lão thái gia được khen đến mất dạ, nêu phương pháp cho y: “Có một cách có thể thử luyện, lấy khắc đá, khắc ngọc để luyện lực cổ tay. Năm đó ta cũng có một đồng môn từng luyện, chữ viết quả thật trở nên đẹp đẽ sắc bén, đáng tiếc quá si mê con đường này nên đã bỏ bê nghiệp học. Hơn nữa cũng khó luyện, ta đã từng học thử, quả thật là không đủ kiên nhẫn.”

Ông biết đại phòng yếu thế, thật ra cũng quen trợ cấp cho đại phòng, con trai cả vô năng cũng đành chịu, nhưng Triệu Trường Ninh còn có thể gánh vác một số việc, ông cũng hy vọng vị trưởng tôn này có thể vực dậy đại phòng. Dù sao nàng cũng là đích trưởng tôn trong dòng họ, sau này kế thừa gia tộc, thờ tự tổ tiên, đều là Triệu Trường Ninh đi đầu. Triệu lão thái gia lại nói với Triệu Trường Ninh: “Con còn thắc mắc điều gì cứ việc hỏi tổ phụ là được.”

Triệu Trường Ninh thấy cách này tuy vòng vèo, nhưng vẫn có thể thực hiện được, Triệu lão thái gia quả nhiên là mưu cao.

Nàng chẳng buồn để ý Triệu Trường Húc nữa, lập tức muốn trở về tìm khối ngọc thử xem có hiệu quả thật không. Triệu Trường Húc theo nàng ra ngoài: “Huynh trưởng, đệ còn định mời huynh uống rượu, huynh đi nhanh như vậy làm gì?” Hán giữ chặt nàng lại, bắt nàng phải đi uống rượu với mình.

Triệu Trường Ninh đang muốn nói mình có việc, lại nhìn thấy dưới hàng tùng xanh biếc không xa, hình như có một bóng dáng cao gầy đang đứng, lẳng lẳng nhìn về phía bọn họ. Triệu Trường Ninh còn chưa nhận ra người đó là ai, Triệu Trường Húc bên cạnh đã lập tức phản ứng lại, chấp tay nói với người nọ: “Hóa ra là thất thúc đã tới.”

Thân ảnh cao ngất dưới gốc tùng xanh kia lúc này mới bước ra, hán khoác một chiếc áo choàng màu đen thật mỏng, trên vai bị tuyết tan thấm ướt đôi chỗ, ánh mặt trời sau trận tuyết chiếu lên người hán, khuôn mặt tuấn lãng mang theo thần sắc lạnh nhạt, đi phía sau là vài gã nô tài.

Thì ra đây chính là thất thúc, quả thực Triệu Trường Ninh chưa được gặp mấy lần, nhưng nàng từng nghe cha kể về lai lịch của người nọ.

Người này tên Chu Thừa Lễ, phụ thân hán và Triệu lão thái gia là bạn đồng liêu, năm đó bị cách chức quan đầy đến Vân Nam, chẳng may lại bỏ mạng dọc đường. Triệu lão thái gia nhớ đến tình nghĩa trước kia, liền thu nhận con trai duy nhất của ông ta, cũng đặt chữ lót “Thừa” dùng cho trường bối trong

Triệu gia, nhưng vẫn cho hắn giữ nguyên họ cũ, để hắn luôn tưởng nhớ tới phụ thân.

Chu Thừa Lễ cũng nhớ kỹ ân đức của Triệu gia, cùng Triệu gia thân thiết như một nhà. Năm hắn hai mươi tuổi, nhậm chức ở Thông Châu, tiền đồ tương đối xán lạn. Ngày thường rất ít khi về nhà.

“Ra mắt thất thúc.” Triệu Trường Ninh chưa quen thuộc với người này, chỉ đơn giản chấp tay vái.

Chu Thừa Lễ dường như nhìn nàng một lúc lâu, mới chậm rãi rời đi tầm mắt, nói: “Ồ chốn đông người, hai người kè vai bá cổ còn ra cái bộ dạng gì.”

Triệu Trường Ninh khẽ nhủ mày, lời này cũng thật kỳ lạ. Nàng và Triệu Trường Húc là anh em họ, như vậy thì có sao?

Nhưng lời dạy bảo của trưởng bối, cũng chỉ đành nghe theo: “Thất thúc nhắc nhở rất đúng.” Chu Thừa Lễ có vẻ vẫn chưa tính rời đi, cứ lẳng lặng đứng như vậy, cảm giác áp bách cũng vô cùng mạnh mẽ. Hai người đang không biết phải nói gì, lại có một kẻ đi tới từ sau lưng bọn họ, chấp tay nói với Chu Thừa Lễ: “Thất thúc đã trở về, tổ phụ cho mời thất thúc vào trong.”

Triệu Trường Ninh nghe thấy giọng nói kia khẽ nhủ mày, Chu Thừa Lễ nhìn lại thì ra là Triệu Trường Hoài tới, không nói thêm gì cả, sau đó đi về phía thư phòng Triệu lão thái gia.

Triệu Trường Hoài và Triệu Trường Ninh quan hệ không tốt, nhưng quan hệ với Triệu Trường Húc thì cũng còn tạm. Triệu Trường Húc ra sức mời hắn đi uống rượu, Triệu Trường Ninh vốn cho rằng hắn sẽ không đi, chẳng ngờ Triệu Trường Hoài lại nói: “Vừa hay, ta cũng đang nhàn rỗi, lâu rồi không gặp đệ, đi uống một chén thôi.”

Triệu Trường Ninh thoáng cái lạng lạng: “... Hai người thật sự đi uống rượu?”

Triệu Trường Hoài lại thần nhiên nói: “Chỉ là uống vài chén rượu ấm người, tổ phụ sẽ không trách cứ.”

“Hay là đừng kêu huynh ấy đi cùng nữa.” Triệu Trường Húc và Triệu Trường Hoài uống rượu, cũng không muốn để Trường Ninh đi theo, nam nhân mà, uống rượu vào thì nói chuyện cũng không được êm ái, mấy lời này dường như cách huynh trưởng quá xa, hắn không muốn để Trường Ninh nghe được.

“Đệ thấy chỉ bằng huynh trưởng cùng đi.” Triệu Trường Hoài lại nói, “Nam tử mà không uống giọt rượu nào, còn ra cái bộ dạng gì, lúc trên quan trường cần ứng phó, huynh trưởng định làm thế nào đây?”

Triệu Trường Ninh do dự chốc lát, quyết định đi theo... nhìn xem. Quả thực uống rượu là một vấn đề, thế nào nàng cũng phải luyện tập mới được. Đã bảy năm nay nàng không uống rượu rồi. Ba người cùng đến viện của Triệu Trường Húc bày rượu ra uống, vì có Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Húc vẫn rất khách chế, chỉ rót cho mỗi người ba, bốn chén, liền không cho Triệu Trường Ninh uống nữa. Sợ y chưa từng uống rượu sẽ không chịu nổi, bản thân Trường Ninh lại không có phản ứng gì.

Triệu Trường Hoài uống khá nhiều, thấy Triệu Trường Húc đối diện thấp giọng nói chuyện với Trường Ninh. Hai người này đôi khi thật giống với đoạn tự*, hắn có chút không biết nói gì, lại uống thêm vài chén.

* Đoạn tự: Hai anh trai yêu nhau aka tình yêu nam x nam

Đến lúc phải đi, Triệu Trường Hoài tỏ ý muốn đi chung với nàng, mỉm cười ý là: “... Tránh cho huynh trưởng trên đường xảy ra sơ xuất gì.”

Triệu Trường Ninh trầm mặc, lẽ nào kẻ này không kiềm chế được, định trên đường đi bóp chết nàng?

Nàng ngoài cười mà trong không cười, đứng dậy nói: “Vậy ta và Trường Hoài cáo từ trước.”

Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, Triệu Trường Hoài lại đột nhiên mở miệng: “Huynh trưởng, con người thất thúc không đơn giản.”

... Hắn muốn nói điều gì?

Triệu Trường Ninh cũng không để ý đến lời này của hắn, Triệu Trường Hoài tiếp tục nói: “Có điều trong nhà không ai biết cả.”

Triệu Trường Ninh thấy trước mặt đã là chính đường, liền nói: “Suy cho cùng mỗi người đều rất phức tạp. Nhị đệ cáo từ, ngu huynh xin từ biệt tại đây.”

Nhưng đợi nàng về đến đông sương phòng của mình ở Tây viên, ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện Triệu Trường Hoài cũng đi theo phía sau. Hai nha đầu Hương Chuyên, Hương Phi tiến đến, nhìn thấy Triệu Trường Hoài bị dọa đến mất hồn. Nhị thiếu gia là... tới đánh nhau sao?

Triệu Trường Ninh chỉ khẽ mỉm cười: “Các người còn ngây ra đấy, mau đi dâng trà cho nhị thiếu gia.”

Đội trà được dâng lên, Triệu Trường Hoài giống như rất khát, uống đến mấy chén liền.

Triệu Trường Ninh chơi trò chiến tranh lạnh với hắn, hắn không nói nàng cũng không nói, cuối cùng vẫn là nàng không nhịn nổi, đi đến trước mặt Triệu Trường Hoài ngồi xuống, hỏi: “Nhị đệ còn chuyện gì sao, nếu không có gì, hãy quay về trước đi nhé?”

“Trà ở chỗ huynh rất ngon.” Triệu Trường Hoài nghiêm túc nói.

Trần Triệu Trường Ninh nhăn lại, tên này chắc không phải uống say rượu mới rồi chứ? Ban này không phải vẫn bình thường sao? Không đúng, ban này hẳn cũng không bình thường.

Nghĩ đến ngày thường hẳn luôn áp ụ vô số âm mưu hại mình, trong lòng Triệu Trường Ninh chợt nảy sinh một chủ ý, nhấc tay véo hán một cái. Triệu Trường Hoài tức khắc nhượng mảy, tui thân nói: “Sao huynh lại véo đệ? Đau.”

Hóa ra là uống say thật rồi.

Triệu Trường Ninh liền nói: “Được được, không véo đệ nữa. Tùy đệ ngồi, muốn ngồi bao lâu cũng được.” Nàng chẳng buồn quản hán nữa, vào phòng trong rửa mặt bước ra, đã thấy Triệu Trường Hoài cuộn tròn trên giường đất của nàng thiếp đi. Triệu Trường Ninh tiến lên vài bước, vỗ vỗ mặt hán, “Trường Hoài, mau dậy đi, về phòng đệ mà ngủ.”

Triệu Trường Hoài bị nàng đánh tỉnh, dựa sát vào gối đầu của nàng, lại nói: “Gối đầu của huynh thơm hơn của đệ, đệ không về.”

Triệu Trường Ninh không biết người thứ đệ độc địa luôn nghiêm túc của mình, sau khi say lại... đáng yêu như vậy?

Chẳng khác nào đối diện với một đứa trẻ to xác, nàng có cách gì với hán đây? Triệu Trường Ninh đành phải dỗ dành: “Ta cho đệ gối đầu, đệ cảm về ngủ được không?”

“Không muốn.” Triệu Trường Hoài thẳng thừng từ chối, hai mắt nhắm lại chuẩn bị ngủ. “Ca ca, huynh đừng làm ồn, đệ đau đầu, đã mấy ngày rồi không được ngủ ngon.”

Được, cho người ngủ, đợi sáng mai tỉnh dậy, biểu cảm nhất định rất đặc sắc.

Triệu Trường Ninh quyết định như vậy, gọi hai nha đầu trái cho nhị thiếu gia một tấm nệm, tránh cho hán bị lạnh cóng.

—————Chú thích:

(1) Nguyên văn: 馆阁体 (Quán các thể) là thể chữ thông dụng trong trường thi ngày xưa, được hình thành từ chế độ khoa cử, lấy đen sẫm, vuông vắn, dứt khoát... làm các đặc điểm chính.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày thứ hai Trường Ninh tỉnh dậy cảm thấy tiết trời thật lạnh, chút hơi ẩm của giường đất cũng đã tan đi. Không chờ được gọi, Cố nữ mẫu đã tiến vào, trong tay ôm chiếc áo choàng vừa được sưởi ấm: “Trường tôn, ngài hãy mặc cái này vào. Hôm nay là đông chí, lạnh hơn mấy hôm trước nhiều lắm!”

Trường Ninh chợt nhớ ra hôm nay là đông chí: “Vậy là cũng sắp năm mới rồi, những ngày đọc sách trôi qua thật nhanh, tựa như hôm qua vừa mới yết Quế bảng‘1’ vậy.” Một bên mặc quần áo, một bên hỏi Cố nữ mẫu: “Nhà bếp đã chuẩn bị sủi cảo, canh thịt dê chưa?”

Người trong tộc họ Triệu thuộc vùng Tế Châu Sơn Đông, đông chí có tập tục uống canh thịt dê.

Cố nữ mẫu nói: “Đã chuẩn bị ba vị thịt dê, rau hẹ và thịt tôm, ngài thức dậy ăn là được. Đúng rồi, nhị thiếu gia...”

Triệu Trường Ninh nghĩ đến tối qua liền cảm thấy buồn cười: “Đệ ấy tỉnh chưa?”

“Đã đi rồi, lúc tỉnh dậy không nói câu nào đã rời đi. Tối qua nô tì đã bám lại với lão thái gia, cũng chớ để bên lão thái gia phải đi tìm” Cố nữ mẫu sửa sang lại vạt áo cho nàng, “Hôm nay không cần tới học đường sớm, ngài cũng đừng vội, uống thêm vài bát canh nóng rồi đi.”

Trên thực tế, sáng sớm sau khi Triệu Trường Hoài tỉnh dậy mặt đen như đáy nồi, nô tỳ tiến tới hỏi hán có muốn dùng sủi cảo không cũng chẳng buồn đề ý, đi thẳng ra khỏi Tây viên.

Triệu Trường Ninh ở đông sương phòng, cũng là một tiểu viện độc lập, ba gian chính phòng cùng hai dãy nhà bên, vì trợ cấp của đại phòng tương đối eo hẹp, người hầu hạ ở đây cũng không tính là nhiều, thiếp thân hầu hạ Cố nữ mẫu, hai đại nha đầu Hương Chuyên, Hương Phỉ, hai nha đầu làm việc nặng, còn cả một tiểu thư đồng Túc An.

Túc An có đôi mắt ti hí, cảm giác như lúc nào cũng đang ngái ngủ. Cũng không phải Triệu Trường Ninh cố ý chọn thằng bé. Lúc đó Triệu lão thái gia dẫn ba tiểu thư đồng tới cho ba huynh đệ bọn họ lựa chọn. Triệu Trường Tùng chọn kẻ có bộ dạng dễ nhìn nhất, Triệu Trường Hoài chọn kẻ có vẻ lạnh lợi nhất. Túc An có đôi mắt nhỏ bị dè lại cuối cùng.

Sau đó dùng một thời gian, mới phát hiện Túc An cũng không tệ lắm. Ví dụ như sau khi Triệu Trường Ninh dặn dò nó phải theo dõi mình đọc sách, Túc

An nhớ kỹ trong lòng. Mỗi lần Triệu Trường Ninh thở dài làm biếng, đôi mắt nhỏ của Tứ An sẽ nhanh chóng trợn lên: “Đại thiếu gia, còn chưa đến giờ nghỉ ngơi đâu.”

Cực kỳ cố chấp với việc theo dõi y.

Triệu Trường Ninh từng nói với nó: “Tứ An, ngươi là kẻ bị chọn dư lại đấy, ngươi cảm thấy có nên biểu hiện với thiếu gia nhà ngươi một chút không, tránh cho ngày nào đó ta lại ghét bỏ ngươi?”

Tứ An mê mang hồi lâu rồi bước ra ngoài, ngày hôm sau, Triệu Trường Ninh phát hiện trên giá sách trong thư phòng mình có thêm hai đĩnh bạc to bằng hạt lạc lớn.

Đây là tiền hàng tháng Tứ An để dành được.

Triệu Trường Ninh nhất thời không kiềm chế được cười phá lên, đành phải gọi nó tới, nói rằng: “Thiếu gia tuy nghèo, nhưng cũng không cần đến bạc của ngươi. Nếu muốn biểu hiện, vậy thì cẩn thận nghe ta phân phó là được rồi.”

Triệu Trường Ninh bước vào cửa liễn vẫy tay với Tứ An, nàng vẫn nhớ những lời Triệu lão thái gia nói hôm qua: “Con đến tìm Cố nữ mẫu lĩnh mười lượng bạc... tám lượng bạc, đi mua ít đá, ít ngọc dùng để chạm khắc về đây, không cần tốt quá, mua thêm một bộ dao khắc nữa.”

Nàng muốn cố gắng luyện tập chữ viết của mình.

Trường Ninh mỗi tháng có mười lượng bạc tiền tiêu vặt, các tỷ muội chỉ có năm lượng, thứ xuất được ba lượng. Có điều một nửa tiền hàng tháng của nàng đều phải dành để mua sách cùng văn phòng tứ bảo², nửa còn lại dùng để sắm thêm đồ, vẫn là hơi túng thiếu. Lần trước Triệu Thừa Nghĩa đưa cho một trăm hai mươi lượng, chỗ này tiết kiệm để dùng dần vậy.

Tứ An thưa vâng một tiếng, vài bước ra khỏi cửa đi tìm Cố nữ mẫu lĩnh ngân lượng.

Nàng lại ngồi xuống tiếp tục xem những bài thi Hội năm trước, đợi lát nữa đi ăn sủi cảo. Chợt cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, nha đầu đẩy tám bình phong cho gã sai vặt tiến vào, thì ra là tới đưa đồ: “Gặp qua đại thiếu gia, tiểu nhân tới đưa đồ cho thất lão gia.”

Dứt lời dâng lên một chiếc hộp gấm.

Chu Thừa Lễ... hẳn định đưa cho mình thứ gì đây?

Triệu Trường Ninh cầm lấy, trong hộp gấm đặt một cái núm trện³, khắc hình lạc đà, đại khái là một món đồ cổ lỗi thời. Bên trong còn có một phong thư, mở ra chỉ thấy lác đác vài chữ, ‘Chớ lo nghĩ chuyện khoa khảo, tận lực là được.’

Chu Thừa Lễ đưa đồ cho nàng để làm gì, còn câu này lại là ý gì đây?

Triệu Trường Ninh cất đồ lại, hỏi gã sai vặt: “Thất thúc chỉ tặng cho mình ta thôi sao?”

Tên sai vặt kia cũng mới mười một mười hai tuổi, không hiểu chuyện gì cả: “Tiểu nhân chỉ đưa đồ đến chỗ đại thiếu gia, những việc khác tiểu nhân không biết.”

Triệu Trường Ninh sai nha đầu thưởng cho hắn vài đồng, tiễn hắn ra ngoài. Người nọ nhậm chức ở Thông Châu quay về, có lẽ là đều tặng lễ vật cho mỗi huynh đệ thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi ăn sủi cảo, Triệu Trường Ninh rời khỏi chỗ Đậu thị, đoàn người tiến tới chỗ Triệu lão thái gia thỉnh an.

Hôm nay Đông chí phải cúng tế tổ tiên.

Lúc tế tổ chỉ giữ lại cháu trai, theo thứ tự lớn nhỏ lần lượt dâng hương quỳ lạy tổ tiên. Triệu Trường Ninh là người đầu tiên trong đám cháu chất, nàng nhận nén hương từ tay nô bộc tiến vào từ đường, đoan trang nghiêm túc cúi lạy tổ tiên Triệu gia, lại cẩn thận lau chùi bài vị tổ tông, cắt tia đám tùng bách ngoài cửa.

Các đệ đệ khác lúc này mới có thể nối nhau tiến vào.

Đội tất cả đông đủ, Triệu lão thái gia bắt đầu giáo huấn. Chủ yếu là các tôn nhi sẽ bước vào khoa cử trong chưa đầy ba tháng nữa, cần dặn bọn họ được tổ tông phù hộ, phải nỗ lực học hành.

Đối với những gia đình như họ, học hành là chuyện quan trọng nhất. Nếu tôn nhi không đỗ tiến sĩ, trong vòng hai đời sẽ suy vong chẳng thể nào cứu vãn nổi, tất cả hóa thành hư không.

Triệu lão thái gia nói: “Cần nhất là các con phải hăng hái, các huynh đệ cùng nhau học hành, giành lấy tán thưởng của tiên sinh, đó là việc tốt. Đừng để ta biết được các con không chuyên tâm, mấy thứ cười ngửa sẵn bản, nô tỳ xinh đẹp đều thu cả lại cho ta.”

Ông nhấc tay uống một ngụm trà, “Hôm nay tuy là đông chí, nhưng buổi chiều cũng không thể lơ là, tiếp tục tới trường đọc sách.”

Ông vừa nói ra câu này, kẻ lộ sắc mặt khó coi chủ yếu là Triệu Trường Tùng.

Gần đây trong phủ trông chừng bọn họ ngày một nghiêm ngặt, Triệu Trường Ninh vốn tận lực học hành, Triệu Trường Hoài ở chỗ Triệu lão thái gia, có ông giám sát hẳn. Duy có Triệu Trường Tùng là chịu hạn chế khá lớn, nô tỳ xinh đẹp trong phòng hẳn nhiều nhất, nghe nói đều đã bị đưa hết đến chỗ mẫu thân hẳn, Từ thị rồi.

Bởi vậy số lần Triệu Trường Tùng đến thăm mẫu thân cũng dần dà tăng lên.

Có điều kẻ này cũng là một người tài giỏi, như vậy mà hẳn vẫn có thể đậu cử nhân, hơn nữa thứ tự còn xếp hàng đầu. Quả nhiên là di truyền của cha ruột cực mạnh.

Thật ra Triệu Trường Tùng không cho chuyện này là đúng, theo hẳn Triệu lão thái gia quản quá nhiều việc rồi, mỹ từ thì sao? Du ngoạn thì thế nào? Không phải hẳn vẫn đỗ cử nhân đấy thôi.

Triệu lão thái gia chung quy cũng sống hơn nửa đời người, vừa nhìn là biết tiểu tử này không phục, đặt chén trà xuống hừ lạnh nói: “Mấy tiểu tử các ngươi không biết trời cao đất dày, cử nhân Bắc trực lệ đã là gì, những học trò lợi hại nhất là ở hai tỉnh Giang Tây, Chiết Giang, mỗi năm trong tam giáp đều có nhân sĩ của Tô Châu, Hàng Châu ở Giang Tây, chiếm quá nửa số tiến sĩ trên toàn quốc rồi. Còn cả hai năm nay, đến thủ khoa của Bắc trực lệ cũng thi trượt, tiến được vào thi Đình chưa đến một phần mười! Năm nay các ngươi có thể đỗ hay không còn chưa chắc, chẳng qua nhân lúc khí thế vẫn còn mà cố gắng một phen thôi.”

Lời này đúng là hiệu quả, không chỉ Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Ninh, mà cả Trường Hoài cũng bị làm cho kinh sợ.

Thời đại này chưa có bảo vệ hộ tịch, thí sinh toàn quốc đều phải thi chung một chỗ, gặp phải sĩ tử lợi hại của tỉnh nào đó, quả thực rất dễ bị đẩy xuống. Thứ nhất, Triệu Trường Ninh xuất phát từ suy tính an toàn, chưa phát huy khả năng thực sự, quả thật là không thể tin được nhị phẩm trong nhà. Thứ hai, nàng biết danh tiếng sẽ mang đến cho người rất nhiều áp lực, trước khi chưa thật sự nắm chắc, nàng không cần thứ danh tiếng này. Còn một điều nữa, đó là chữ viết của nàng chưa được đẹp.

Chữ viết đẹp trong thi Đình quả thật là cực kỳ quan trọng, không thể vì chữ xấu mà bị liệt vào nhóm Đồng tiến sĩ nhiều không đếm xuể. Trước khi nàng luyện xong thể chữ Quán các, cũng không định ra mặt quá nhiều, tránh cho mọi thứ trở thành công dã tràng.

Thi khoa cử, thật ra có hai điều quan trọng nhất, một là tài văn chương, hai là miễn cảm chính trị cùng quan điểm trị quốc.

Vì Triệu Trường Ninh thi văn Bát cổ, tài văn chương không cần quá xuất sắc, sau khi viết đúng các dạng câu nghiêm ngặt cũng đã khá ổn rồi. Tránh được khuyết điểm tài văn chương của nàng chưa tới. Nhưng cái sau nàng rất có tự tin. Nàng học chính trị pháp luật, cũng đủ thông minh và cố gắng, cách trị quốc trong tay có thể phân tích thành văn. Năm ngoái nàng dựa theo đề thi Hội viết một bài sách luận, chuyển cho tiền sinh xem, tiền sinh liên tục hỏi nàng thực sự là nàng viết, đến cuối cùng mới chịu tin, khen ngợi nói: “Thần kỳ, thần kỳ, trình độ cực cao, bài văn của tiền sinh e rằng cũng chỉ đến vậy. Đáng tiếc là con nhất thời phát huy, nếu trên trường thi gặp trùng đề này, vậy thì đúng là vận may đã tới.” Sau đó cực kỳ tiếc nuối nàng không sinh sớm ba năm để thi khoa cử năm đó.

Nhưng ai mà biết kỳ thi năm đó như thế nào. Vẫn nên quay về nỗ lực gấp bội đi thôi.

Triệu lão thái gia thấy đã dọa được mấy người bọn họ, hài lòng gật đầu. Lại nói: “Từ việc này có thể thấy được khác biệt, Đỗ Thiếu Lăng người ta đến đây đã gần nửa tháng, bình thường không có chuyện gì chưa từng ra khỏi Lô Sơn Quán, đều tự đóng cửa khổ học. Ta thấy bản lãnh của các con vẫn chưa đủ đâu.” Lại nhìn sang Triệu Trường Ninh, “Ninh nhi, con là đứa lớn nhất trong các huynh đệ, con phải nhớ làm tấm gương sáng cho mọi người.”

Cứ thế dặn dò các tôn nhi xong, mới thả cho bọn họ tới trường. Lại gọi mấy người con trai đến, tiếp tục căn dặn chuyện của các tôn nhi.

Triệu Thừa Nghĩa luôn miệng ưng thuận, “Ninh nhi vẫn luôn tận lực học hành, cũng không cần con nhắc nhở nhiều, cái gọi là cần cù bù thông minh, đạo lý này thằng bé vẫn hiểu được.”

“Ta cũng rất yên tâm về Trường Ninh.” Triệu lão thái gia kỳ thật khá là ưng vị đích trường tôn này, nói với con trai cả, “Đại phòng có chỗ nào khó khăn, đến tìm ta là được, chớ để những chuyện khác làm nhiều loạn việc học của thằng bé.” Sau đó lại chuyển hướng, nói với Triệu Thừa Liêm, “Con nên trông coi Trường Tùng cẩn thận hơn, dù sao nó cũng dành được thứ hạng đầu, chớ để lãng phí tài năng trời cho này. Những lời ban nãy của ta hơn phân nửa là nói nó, quả không được rồi.”

Triệu Thừa Liêm cười cười. Ông và Triệu Thừa Nghĩa tuy cùng một mẹ sinh ra, nhưng Triệu Thừa Nghĩa được mẫu thân nuôi dưỡng, ông thì lại được tổ phụ nuôi nấng. Hai người không hề thân thiết, đừng nói không thân thiết, trong lòng Triệu Thừa Liêm thậm chí còn có chút khó chịu với vị đại ca này. Lúc nhỏ ông cảm thấy mẫu thân chỉ thích đại ca mà không xem trọng mình, bởi vậy mới nỗ lực học hành. Nhưng đợi đến lúc ông công thành danh toại, mẫu thân cũng đã đi rồi.

Giờ nhìn thấy đại phòng suy bại, tuy cho rằng đại ca vô dụng, nhưng đồng thời cũng nảy sinh một loại kiêu ngạo.

Ông nói: “Tùng nhi quả thực có thiên phú, cho dù không đậu, thi thêm vài lần là được thôi. Hoài nhi có tài văn chương, đậu Kinh khôi cũng không tệ. Có thể day báo thêm một chút.”

Triệu lão thái gia thờ dài: “Cũng đã vậy rồi, thằng bé Trường Ninh này chỉ đành xem cơ duyên của nó thôi, nếu như không đậu, trở về quản lý điền sản đất đai trong nhà cũng được. Việc quan trọng là con phải trông coi Trường Tùng.”

Hai người bắt đầu thương lượng chuyện quản giáo Triệu Trường Tùng, Triệu Thừa Nghĩa có đôi chút âm đạm. Đương nhiên ông biết lão thái gia coi trọng Triệu Trường Hoài hơn, vì gia tộc mà cân nhắc.

Nhưng nghĩ tới việc nhi tử đang vất vả vì mình, ông lại thấy đau lòng cho nhi tử. Nếu được sinh ra ở nhi phòng, chắc chắn có thể sống thoải mái hơn hiện tại. Triệu Thừa Nghĩa chỉ đành trở về phân phó nhà bếp làm thêm bữa ăn đêm, hầm thêm vài con chim bồ câu, vài chiếc chân giò hầm bổ cho nhi tử, để y học hành thật tốt, cho dù không thi đậu cũng phải cố gắng một phen, có thể thay đổi được đại phòng hay không đều trông cả vào thằng bé.

Vì thế trong lúc Triệu lão thái gia và Triệu Thừa Liêm đang thảo luận việc quản giáo Triệu Trường Tùng, suy nghĩ của cha già Triệu đã bắt đầu đi về hướng các món ăn.

Một đoàn huynh đệ đã tới trường học gần tây viện, Triệu Trường Ninh thấy Triệu Trường Hoài cực kỳ thần nhiên, chẳng nhìn nàng lấy một cái, dường như đã không còn nhớ chuyện sáng nay.

Lúc đi qua bên người Triệu Trường Ninh, hắn đột nhiên dừng lại: “Hôm nay huynh trưởng thức dậy muộn, có phải đêm qua ngủ không được ngon?”

Triệu Trường Ninh cười nhạt nói: “Hôm nay là đông chí, sao nhị đệ không ăn sủi cảo rồi hăng đi?”

Triệu Trường Hoài nghe ra được dường như y đang bật cười, mí mắt khẽ giương lên. Hôm nay y lại đi trêu chọc hắn?

Chẳng qua bình thường hắn cũng lười so đo với y, bởi vậy hơi nghiêng người, cúi xuống nhìn chiếc túi thơm đeo bên hông Trường Ninh, sau đó tiến lại gần một bước, uy hiếp Trường Ninh nói: “Đệ thấy chỗ huynh trưởng vẫn còn hai nô tỳ xinh đẹp, cho rằng rất không thỏa đáng, bởi vậy mới xem xét giúp huynh. Đệ còn nghe nói, từng có nha đầu vì câu dẫn huynh trưởng, bị đại phu nhân đánh một trận rồi đuổi đi. Cũng không biết có phải huynh trưởng đã bị mỹ sắc mê hoặc... Nhìn chiếc túi thơm này, e rằng cũng là được nữ tử tặng cho?”

Lúc nói đến mỹ sắc, lại thấy khuôn mặt của vị huynh trưởng vô cùng tú lệ, như ngọc như tuyết, trong lòng hắn nhất thời nảy ra ý nghĩ hoang đường. Thật ra nói về mỹ sắc, có lẽ không ai có thể bì được người huynh trưởng này.

Thật sự lo lắng ngày nào đó không để ý, bị kẻ khác bắt đi làm nam kỹ.

“Túi thơm này hiển nhiên là của thứ muội tặng cho, con người ta luôn đoan chính, không biết nhị đệ đang nói đến điều gì.” Triệu Trường Ninh chẳng qua thuận miệng nói một câu, không ngờ hắn lại tức giận. Thứ nàng không sợ nhất có lẽ là bị nữ sắc mê hoặc, nàng vẫn nở nụ cười, “Nhị đệ đọc nhiều sách thánh nhân, chắc hẳn cũng sẽ không suy đoán thái quá chứ? Có điều nếu nhị đệ biết đường chào hỏi, cái gói đầu kia biết đâu ta sẽ tặng cho đệ.”

Dựa lời mới đi vào trong trường học.

Kẻ này vẫn là uống rượu vào thì mới bớt vô lại đi được.

Chú thích:

(1) Khoa cử cổ đại lần lượt phân thành ba bảng: “Quế bảng”, “Hạnh bảng” và “Hoàng bảng”.

“Quế bảng” là bảng thông báo danh sách Cử nhân đỗ kỳ thi Hương, bởi vì thời gian yết bảng đúng lúc hoa quế nở rộ nên lấy tên như vậy.

“Hạnh bảng” là bảng thông báo danh sách Công sĩ đỗ kỳ thi Hội, cũng giống với “Quế bảng”, vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh nở nên lấy tên như vậy.

“Hoàng bảng” là bảng thông báo những Tiến sĩ đỗ kỳ thi Đình do triều đình công bố, vì bảng được dùng giấy vàng (hoàng) viết nên có tên như vậy. Hoàng bảng cũng được gọi là Bảng vàng, bởi vậy cổ nhân gọi những người thi đỗ Tiến sĩ là được đề tên trên Bảng vàng.

Hóa ra Bảng vàng là được viết bằng giấy vàng sau đó dán lên bảng công cáo, nào giờ tui đều nghĩ Bảng vàng là bảng được làm bằng vàng đó =))))))

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Triệu Trường Ninh sửa soạn xong thư cụ* của mình, một lát sau tiên sinh cũng tiến vào. Sau đó dưới ánh nắng buổi xế chiều, trong nhà trúc vang lên tiếng đọc bài ê a.

* Đồ dùng học tập như giấy, bút, mực, nghiên.

Hài từ khi mới học vỡ lòng, mỗi sáng đều phải đọc một canh giờ. Với những người đã đỗ cử nhân như bọn họ mà nói, đọc sách chẳng qua là để duy trì ngữ cảm, đọc được một khắc thì không đọc nữa.

Ngày hôm qua Cổ tiên sinh đã ra đề bài “Rộng lớn mệnh mông, dân gian nào kể hết được công đức của ngài; Cao vời vọi, đâu sánh được thành tựu của ngài, lễ nhạc tươi đẹp mà rực rỡ*.” Cầm bài văn của Trường Hoài viết, giảng cho mọi người chỗ nào viết tốt, chỗ nào viết chưa hay. Văn phong của Triệu Trường Hoài mạch lạc xuất chúng, lại có thể giúp người ta nhận ra sai lầm mà sửa, văn chương viết ra đều thuộc hạng nhất, e rằng ở đây không có ai so được với hắn.

* Không Từ ca ngợi thành tựu của vua Nghiêu, khi đặt ra các quy chế về lễ nghi.

Giống như tất cả các học trò khi bài văn bị đọc lên làm mẫu, Triệu Trường Ninh phát hiện mỗi lần như vậy, vẻ mặt của Triệu Trường Hoài có chút mất tự nhiên. Đặc biệt nội dung chủ yếu của bài văn này đầu tiên là ca tụng thánh nhân, sau đó là ca tụng đương kim thánh thượng, tiếp theo bày tỏ bản thân nguyện vì thánh thượng mà vào nơi nước sôi lửa bỏng đến chết mới thôi. Cổ tiên sinh còn đọc rất hùng hồn, vô cùng mắc ói. Đến Triệu Trường Ninh cũng sắp không nghe nổi nữa nổi.

Các đường đệ, biểu đệ phía sau, còn cả cái gì mà con trai của biểu cô của trượng phu của tỷ tỷ, mười một mười hai người, đã sớm không chống đỡ nổi mà mơ màng buồn ngủ. Hôm nay có mặt trời, trong nhà trúc lại được sưởi ấm, không ngủ thì còn làm gì nữa. Triệu Trường Húc vừa từ Thông Châu trở về, tay đỡ lấy gò má, mở sách ra đặt trước mặt, làm bộ như đang tập trung đọc bài, kỳ thực sớm đã đi gặp Chu công!

Mấy trò vật vãnh này sao có thể thoát được con mắt của Cổ tiên sinh, lão đã thành tinh rồi. Liếc mắt nhìn rồi cũng mặc kệ đám học trò phía sau. Quan trọng là bốn người trước mặt, đám đồ trang trí kia muốn ngủ thế nào thì tùy, đừng làm quá trớn là được. Thế là lại đổi một đề phú khác, nói vài câu với mọi người, lấy đây làm đề viết bài phú, sau đó cho tan lớp.

Mỗi sáng Cổ tiên sinh chỉ giảng một canh giờ, tiếp theo là thời gian mọi người tự học. Đám nô bộc, nha hoàn bên ngoài có thể tiến vào, mài mực hay thêm chút trà nóng cho chủ nhân. Thật ra đám nô bộc nha hoàn cũng thích lười biếng, chủ tử không gọi thì đều trốn ở gian nhà bên sưởi ấm, thường rất ít khi lui tới.

Có điều Từ An lại là một kẻ làm việc rất cố chấp. Nếu thiếu gia đã căn dặn, vậy thì hắn sẽ phải làm. Vì thế Cổ tiên sinh vừa rời đi, Từ An như thường ngày xách theo làn trúc, bước vào cửa. Trước kia vào lúc này thường chỉ có mình hắn, hôm nay từ bên ngoài lại có rất nhiều nô bộc nha hoàn cùng chen lấn tiến vào, Từ An bị xô đẩy đến lão đảo, mờ mịt nhìn bọn họ.

. . . Làm gì vậy? Chuyện gì vậy?

Hắn xách theo làn trúc nhỏ đi tới trước mặt Trường Ninh, lấy trà nóng từ làn trúc ra, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu gia. . . hôm nay có cuộc thi đưa trà gì đó sao?”

Triệu Trường Ninh ra hiệu về phía Đỗ Thiếu Lăng ngồi bên trái mình: “Người nhìn trên bàn của hắn.”

Trên bàn của Đỗ Thiếu Lăng đã đặt tổng cộng tám đĩa điểm tâm, năm bình trà cùng ba lò sưởi tay “1”, đều nói là thiếu gia nhà mình thuận tiện mang tặng, có điều ánh mắt của đám nô bộc nha hoàn này dính chặt lên người Đỗ Thiếu Lăng không rời, chắc hẳn là muốn trở về vớt óc miêu tả lại cho tiểu thư nhà mình một phen, vị Đỗ tam thiếu gia này là người phong lưu tiêu sái thế nào.

Về mặt Đỗ Thiếu Lăng có chút bất đắc dĩ, bị người nhìn chòng chọc như động vật quý hiếm nhiên nhiên là không dễ chịu. Hai thư đồng sau lưng hắn, sắc mặt đã rất khó coi.

Trường Ninh ngẫm nghĩ một lát, thật ra cũng hiểu được những cô nương này, với bọn họ mà nói, vị hôn phu tốt quả thật là khó kiếm, người gia thế cực kỳ tốt như Đỗ Thiếu Lăng, sẽ không tự tìm tới bàn chuyện làm thân với bọn họ, nếu không chủ động, đến nữa cơ hội cũng đừng mong có được. Điều duy nhất khiến nàng bất ngờ đó là, hóa ra bọn họ cũng không dè dặt như nàng tưởng tượng.

Gia giáo của Đỗ Thiếu Lăng thực sự rất tốt, sách trên bàn đã văng lung tung cả, vậy mà cũng không nổi giận. Chỉ sai thư đồng xếp lại gọn gàng cho hắn.

Dường như cảm giác được Triệu Trường Ninh đang nhìn, hắn đột nhiên nhìn về phía Triệu Trường Ninh. Trường Ninh dời đi tầm mắt, nàng cũng không muốn để Đỗ Thiếu Lăng thật sự cho rằng nàng có chuyện gì đó không thể nói ra.

Thật ra hôm đó Đỗ Thiếu Lăng có uống chút rượu, đầu óc không được tỉnh táo, quay về cũng đã nghĩ ra rồi, người ta sao có thể thích hắn được. Chẳng qua đã thành thói quen, thấy ai đó hơi lộ vẻ ân cần với mình sẽ cho rằng người ta có ý với hắn. Huống hồ triều đại này quả thực. . . nam phong cũng khá thịnh hành. Nghe nói ở Giang Nam, còn có học trò lấy việc đeo trang sức, thoa phấn làm đẹp, đúng là vũ nhục các bậc thánh hiền. Bấy giờ thấy người ta tránh mình như rắn rết, trong lòng cười khò, lại cảm thấy ngại ngùng giải thích với Triệu Trường Ninh.

Hai thư đồng của hắn vắt vả lấm mới thu dọn xong đồ đạc trên bàn, ngoài cửa lại có một nha đầu mặc áo ngắn màu vàng nghệ viền xanh, váy lĩnh thêu hoa nhỏ bung roi trắng thuần, đeo một chiếc khóa ngọc²² bước tới. Nha đầu này hoàn toàn không giống với đám người ban nãy, mắt ngọc này ngài, dáng dấp yểu điệu. Sau khi nàng ta tiến vào liền đặt vài đĩa điểm tâm lên bàn, lại lấy từ trong hộp gấm khác ra một chiếc gác bút bằng gỗ tử đàn, sau đó nói: “Đỗ tam thiếu gia, chủ nhân nhà ta nói tặng chiếc gác bút này cho thiếu gia, tránh để trên bàn thiếu gia lộn xộn làm nhiều loạn việc học hành, là dùng gỗ Tiểu điệp tử đàn trăm năm khác nên.”

Triệu Trường Ninh nhìn thoáng qua, liền nhận ra đây chính là nha đầu thiếp thân của Triệu Ngọc Uyển, vì nha đầu này tâm cao khí ngạo, bình thường nhìn người khác đều thích cao hơn ba phần, bởi vậy góc độ này của nàng ta, Trường Ninh rất quen thuộc,

Lần này thư đồng sau lưng Đỗ Thiếu Lăng rốt cuộc không kim nổi nữa, vừa mới thu dọn xong sao lại tới thêm một người nữa, lại nhìn thái độ kiêu căng của nàng ta, nở nụ cười: “Nếu thiếu gia nhà ta muốn dùng gác bút, dù là vàng, là bạc, là ngọc, hễ đã muốn thì lập tức sẽ có. Cũng chẳng đến phiên kẻ khác tới tặng!” Lại nói tiếp, “Thiếu gia đến đây học hành, trái lại không có lúc nào được thanh tĩnh!”

Nha đầu kia nghe xong, sắc mặt tức thì trở nên lúng túng, nàng ta đi đến đâu cũng đều được xu nịnh, nào có từng nghe những câu mất lòng thế này!

Những kẻ ban nãy thì cũng thôi đi, nhưng Triệu Ngọc Uyển dù sao cũng là muội muội ruột của Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Tùng trước nay luôn cưng chiều muội muội, hẳn và Đỗ Thiếu Lăng quan hệ lại không tốt, nghe đến đây liền giận tím mặt, cười lạnh nói: “Đỗ tam thiếu gia muốn vàng muốn bạc dĩ nhiên là có, đến trường trong tộc của chúng ta học, đúng là đã chịu thiệt rồi. E rằng chỗ chúng ta không chứa nổi đại phạt như ngài.”

Triệu Trường Ninh nghe thấy thì nhú mày, thư đồng kia nói chuyện quá gai góc, quả thực không dễ nghe. Có điều dù sao Đỗ Thiếu Lăng cũng là khách, lời này của hắn mũi thuốc súng cũng nồng nặc quá rồi.

Triệu lão thái gia luôn dặn dò nàng là đại ca, phải quan chặt đám đệ đệ này, nếu như không quan, để náo loạn lên đúng là không ra cái dạng gì.

Triệu Trường Ninh nói với Triệu Trường Tùng: “Tam đệ, chuyện này bỏ đi. Nhắc đám nô bộc nha đầu bên ngoài không được tiến vào là được.” Lại chấp tay với Đỗ Thiếu Lăng, “Đỗ tam thiếu gia lượng thứ. . .”

Tâm trạng Triệu Trường Tùng mấy ngày nay vốn đã không tốt, tức giận một cước đá văng chiếc ghế, chỉ vào Triệu Trường Ninh nói: “Huynh đừng có cầm lòng gà ra làm lệnh tiền với ta*, nghĩ mình là huynh trưởng của ta thật sao, còn dám ra cái vẻ đích trưởng tôn. Trong Triệu gia huynh được xem là cái gì? Ta dạy bảo thứ này huynh ngấm miệng lại cho ta! Bình thường kính huynh mấy phần, huynh tưởng là có thể quản được ta thật chắc?”

* Chỉ một người dựa vào chức quyền, hoặc quan hệ với một người nào đó, dùng khẩu khí kiêu ngạo để ra lệnh hoặc sai khiến người khác.

Hắn nổi giận nói chuyện không thêm lựa lời, Triệu Trường Ninh vốn là vì giữ gìn thể diện gia tộc, nghe đến đây sắc mặt cũng lạnh như băng, nhưng chưa đợi nàng nói tiếp, Triệu Trường Húc nghe thấy nàng bị mắng chửi không cam lòng, cũng từ phía sau đứng lên: “Tam ca uy phong thật lớn, đại ca giúp huynh xử lý tàn cục, huynh lại đi chỉ trích đại ca không đúng? Không phải có mấy đồng tiền bản, mò được cái chức quan thôi sao, huynh đã cho mình là bá vương trong nhà rồi? Tôn ti lớn nhỏ cũng không cần để ý? Đệ cũng muốn xem xem, lời đến trước mặt tổ phụ cuối cùng là ai có lý!”

Đỗ Thiếu Lăng đương nhiên cũng khó chịu, hắn đến nhà nào mà không phải lấy lễ đối đãi? Có điều thư đồng kia của mình cũng là kẻ gây rắc rối, nhìn một chút chẳng phải là xong sao, hà cớ gì phải nói ra. Hắn trừng mắt nhìn thư đồng kia một cái, thư đồng thấy đã rước tới phiền toái cho thiếu gia nhà mình, hiển nhiên cúi đầu không dám nói thêm câu nào nữa.

Triệu Trường Tùng lại nhắm vào Triệu Trường Húc, cười gằn nói: “Ta cũng không biết, trong nhà này từ bao giờ đến lượt ngươi chen miệng? Đến cả đích phòng cũng chẳng phải, ngươi còn định nhảy ra hô hào chính nghĩa?”

Triệu Trường Húc ở bên ngoài cũng đã hình thành tính nóng nảy, lập tức túm lấy vạt áo Triệu Trường Tùng: “Miệng ngươi sạch sẽ chút cho ta! Ta là con thứ phòng thì làm sao, ta vẫn có thể đánh cho ngươi sao bay đầy trời như thường!”

Bên này biểu ca Từ Minh của Triệu Trường Tùng đứng bật dậy: “Quân tử động khẩu không động thủ, tứ biểu đệ sao có thể giống với đám lưu manh đầu đường! Tam biểu đệ cũng chỉ muốn dạy dỗ thư đồng kia, các người kẻ nào cũng như có thù với tam biểu đệ vậy, theo ta thấy thư đồng kia nói năng quá lỗ mãng, chẳng lẽ là trường trong tộc ta mời Đỗ tam công tử tới học sao?”

Đỗ Thiếu Lăng thấy đã liên lụy đến mình, cũng bực bội, thờ dài cười một tiếng: “Trường học trong kinh thành cũng nhiều, không hẳn buộc phải tới chỗ các người, chẳng qua lão thái gia và phụ thân ta có chút giao tình mới tới đây học. Không ngờ Triệu tam thiếu gia lại là người miệng lưỡi chẳng bỏ qua ai, ân oán giữa chúng ta coi như đã rõ ràng rồi!”

Đây là chuyện gì vậy? Trước khi thi căng thẳng quá, kẻ nào cũng phải gây ít chuyện mới thấy dễ chịu?

Triệu Trường Ninh cảm thấy vô cùng nhức đầu, chung quy đều là người trẻ tuổi, tính tình y hệt như thùng thuốc súng vậy!

“Các người ngồi cả xuống, đừng ồn ã nữa!” Triệu Trường Ninh lớn giọng hô ngừng, nhưng cả đám đã kích động lên rồi, căn bản không còn ai nghe nàng nói. Triệu Trường Húc vung tay đánh Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Tùng đương nhiên là đánh trả, Từ Minh cũng xông lên hỗ trợ. Mà Đỗ Thiếu Lăng thực hành theo câu “Kẻ thù của kẻ thù là bạn”, lập tức phái nô bộc đi giúp Triệu Trường Húc. Sau đó Đỗ Thiếu Lăng cũng bị kéo vào cuộc chiến. Sách, bút, giấy bay loạn xạ khắp phòng.

Đám nô bộc nha hoàn giương mắt nhìn đờ đẫn, kẻ lành lợi một chút đã chạy đi gọi người.

Triệu Trường Ninh liếc Triệu Trường Hoài một cái, tên đệ đệ này rất thông minh, trước sau bo bo giữ mình, nhưng mà hắn nhìn Triệu Trường Tùng không vừa mắt, Đỗ Thiếu Lăng lại là bạn của hắn. Bởi vậy kỳ thực là giúp Đỗ Thiếu Lăng. Dường như cũng không có ý khuyên can, ngược lại còn quay đầu thì thầm với Đỗ Thiếu Lăng.

Được rồi! Triệu Trường Ninh không khuyên giải nữa, đánh thì đánh đi, dù sao kẻ nào cũng không thèm nghe nàng khuyên, nàng phát tay lệnh cho đám người muốn xem náo nhiệt nhanh chóng lui ra ngoài.

Từ Minh bên kia đã quăng ra một khay rửa bút³, một tay nhắc lên thước gỗ của tiên sinh. Nô bộc của Đỗ Thiếu Lăng thấy gay go rồi, hô to một tiếng: “Cầm ghế gỗ lên, kẻ này động binh khí!”

Bên này Triệu Trường Tùng lại ném ra một khối chặn giấy, Triệu Trường Hoài vùng tay lên đỡ, chặn giấy liền bay thẳng đến cái trán của Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh thụt lùi hai bước, một tay che lấy mặt, chặn giấy kia cũng không biết làm bằng loại đá gì, khắp cánh tay nhất thời bị đập đến phát đau, dù sao vẫn tốt hơn là mặt bị đập. Nhưng Triệu Trường Ninh lại bị đánh cho đâm vào tường, đau đến hít vào một hơi.

Được lắm, Triệu Trường Hoài, quả nhiên là tên đệ đệ tốt!

Trâu bò đánh nhau quả nhiên là ruồi muỗi chịu thiệt =)))

Chú thích: (3)

(1) Lò sưởi tay: Nguyên văn 暖手炉 (Noãn thủ lô)

Bên trong đặt than củi, khi dùng bọc một lớp vải bông bên ngoài.

(2) Khóa ngọc:

(3) Khay rửa bút: Nguyên văn 墨盘 (Mặc bàn)

Dụng cụ vừa để rửa bút vừa để gác bút

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đợi đến khi Tề quân sự bên cạnh Triệu lão thái gia dẫn người chạy đến, trong phòng đã trở thành một mớ hỗn loạn, mấy vị tổ tông lập tức bị kéo ra, trường bối theo tới là tam thúc Triệu Thừa Thủ, thấy con trai gây ra bãi chiến trường lớn như vậy, lạnh lùng trừng mắt lườm Triệu Trường Húc. Sau đó tới nhận lỗi với Đỗ Thiếu Lăng: “Là đám tiểu tử nhà ta có lỗi, bọn chúng đưa nào cũng đáng đánh cả. Đỗ thiếu gia hãy về Lô Sơn Quán nghỉ ngơi trước, lát nữa ta sẽ dẫn mấy kẻ không biết xấu hổ này đến xin lỗi cậu.”

Bên kia Triệu Trường Tùng bị đánh đến xanh tím cả trán, cười lạnh nói: “Tam thúc, lời này thúc tự mình nhớ lấy, ai muốn xin lỗi hẳn người đó tự đi, ta không đi!”

Triệu Thừa Thủ càng thêm tức giận, áp giải tất cả những kẻ gây chuyện này, bao gồm cả Triệu Trường Ninh đi tới chính phòng.

Dọc đường đi Triệu Trường Ninh ôm lấy cánh tay, khuỷu tay đau nhói từng trận. Nếu như dùng sức lực thông thường, đương nhiên cũng không đau đến thế, e rằng Triệu Trường Hoài chính là cố ý.

Nàng khẽ nhắm mắt, cũng không rõ bản thân có phải đang tức giận hay không, sớm đã biết Triệu Trường Hoài hận nàng, không ngờ lại hận đến như vậy.

Chẳng lẽ Triệu Trường Hoài cũng hận Ngọc Thiên đến mức này? Lẽ nào cũng hận ba tỷ tử như thế? Không hề. Triệu Trường Hoài ngược lại khá khách khí với Triệu Ngọc Thiên, chưa chắc hẳn sẽ làm khó dễ một cô gái. Tính toán với nam tử thì là mưu tính, tính toán với nữ tử thì là tiểu nhân, bọn họ đều là con cháu của đại phòng, cùng nhau kế thừa đại phòng. Chẳng qua Triệu Trường Hoài cảm thấy địch trường tôn như nàng quá kém cỏi, không gánh vác nổi cái thân phận này.

Tới chính phòng, lão thái gia hôm nay lại chưa trở về, ông đã đến chỗ đồng môn ngày trước uống rượu, người đợi ở chính phòng là nhị thúc Triệu Thừa Liêm.

Triệu Thừa Liêm dù sao cũng đã làm quan nhiều năm, không nói gì cả, phất tay ra lệnh kéo năm người bọn họ, kể cả Triệu Trường Ninh đi phạt quỳ.

Triệu Trường Húc không phục: “Huynh trưởng vốn là khuyên bảo tam ca, cũng đã ngăn cản chúng con, tại sao cũng bị phạt quỳ? Huynh ấy lại không đánh nhau, việc này do con gây nên, không liên quan gì đến huynh trưởng.”

Ánh mắt lạnh nhạt của Triệu Thừa Liêm nhìn về phía Triệu Trường Ninh: “Ninh nhi, con là địch trường tôn, vốn phải quản tốt các đệ đệ, con nói cho ta biết, trong trường học xảy ra chuyện con có nên quỳ hay không?”

Triệu Trường Ninh ngăn lại Triệu Trường Húc đang muốn nói tiếp, đáp: “Nhị thúc dạy bảo rất đúng, con nhận phạt.”

Trên đường bị đuổi tới nhà thờ tổ, Triệu Trường Húc thấp giọng nói: “Đúng cái gì chứ, đâu phải huynh chưa từng khuyên giải, mọi người không nghe thì thôi, tại sao còn bắt huynh phải quỳ!”

“Nếu ta không quý, Trường Tùng sẽ là đích xuất duy nhất của đích phòng bị phạt quý, nhị thúc không muốn như vậy.” Triệu Trường Ninh thờ dài nói, “Quý thì quý, cũng đâu phải chưa từng quý bao giờ.”

Việc quý ở từ đường với nàng cũng là làm nhiều thành quen, đến từ đường liền quý xuống đầu tiên, theo sau là Triệu Trường Húc quý ở bên cạnh.

Trường Ninh nhắm hai mắt lại, sau đó mới hỏi: “Ban này là nhị đệ cố ý phải không?”

Triệu Trường Hoài nhìn thẳng trước mặt: “Chặn gậy đánh về phía đệ, đệ cũng không còn cách nào, nhất thời sơ xuất làm ca ca bị thương, cũng không phải là đệ cố ý. Ca ca thứ lỗi, vết thương không nặng chứ?”

Triệu Trường Ninh nghe xong cười một tiếng, không nói thêm câu gì.

Hôm nay phải quý đến tối muộn, Triệu lão thái gia mới vội vã trở về, chưa kịp uống hớp trà, đã nhanh chóng dẫn theo ba huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa đến từ đường.

Lúc Triệu lão thái gia biết tin quả thực là nổi giận đùng đùng, sắc mặt tái lại âm u không nói lời nào. Ông vừa uống trà, vừa nghe quần sự kể lại mọi việc trước đó.

Triệu lão thái gia không biết quy củ trong nhà đã hỏng đến mức này, chỗ các nữ nhi ông không tiện quản, Triệu lão phu nhân lại mất sớm. Ai ngờ để cho mấy người con dâu trở nên ngang ngược, làm ra việc mất thể diện đến bậc đó. Sắc mặt ông tái xanh, lạnh lùng nói: “Đi báo với phu nhân các phòng, hễ là kẻ tặng đồ, đều nhốt lại chệp Nữ giới cho ta, không chệp đủ năm mươi lần, tết năm nay cũng không cần đón nữa!”

Đặt mạnh ly trà xuống bàn, tay chỉ vào mấy tôn nhi đang quý: “Về phần các ngươì, ta thấy bây giờ đánh chết luôn là tốt! Đỡ phải ra ngoài làm mất hết thể diện của tổ tông Triệu gia!”

Hai người Triệu Thừa Nghĩa, Triệu Thừa Liêm lập tức tiến lên khuyên ông bớt giận, Triệu Thừa Liêm ở bên cạnh chậm rãi nói: “Chuyện này là do Tùng nhi không đứng trước, con sẽ phạt nó mười trượng, Ninh nhi chưa tận tâm trông nom các huynh đệ, e là cũng phải phạt mười trượng. Tất cả những kẻ còn lại đều phải nhận phạt, không thể dễ dàng bỏ qua!”

Triệu Trường Ninh nghe thấy những lời của nhị thúc, nhất thời siết chặt bàn tay.

Triệu Thừa Nghĩa nghe xong trong lòng nôn nóng, con của ông ban này không hề làm sai, sao nó cũng phải chịu phạt! Dù phạt cũng không nên phạt mười trượng như Triệu Trường Tùng, như vậy sao mà công bằng được!

Lời này ông không nói ra, nhưng Triệu Trường Húc lại là người thẳng tính. “Tổ phụ, huynh trưởng đã ngăn cản rồi, tại Triệu Trường Tùng mắng huynh trưởng ‘Là cái thứ gì, không quản được trên đầu hấn’ căn bản không hề nghe huynh trưởng nói. Lời này của nhị thúc có ý gì? Huynh trưởng vì giữ gìn thể diện gia tộc, lại phải chịu cùng hình phạt với tên khơi chuyện Triệu Trường Tùng này sao? Đây là kiểu làm việc gì vậy?”

Triệu lão thái gia bỗng nhiên mở to mắt, nhìn thoáng qua Triệu Thừa Liêm.

Gần đây bầu không khí trong nhà luôn không yên. Chẳng qua là từng phòng bắt đầu nổi tâm tư riêng mà thôi. Có điều hành động của nhị phòng, làm ông có phần thất vọng.

Sau đó ông nhẹ giọng nói: “Ninh nhi, ai bảo con quý.”

Triệu Trường Ninh không biết Triệu lão thái gia có ý gì, nghe những lời ban này của nhị thúc, trong lòng trở nên rét lạnh, hết lần này tới lần khác nàng đều không thể phản bác trường bối. Chỉ đành nói: “Con chưa quản tốt các đệ đệ, là nhị thúc bảo con quý.”

“Con là đích trưởng tôn.” Triệu lão thái gia nói, “Trong nhà này, không phải ai cũng có thể bảo con quý. Ngoại trừ ta, phụ thân mẫu thân con, còn ai có thể bắt con quý đây?”

Triệu Trường Ninh mím môi, sống lưng vươn thẳng tắp.

Nàng đột nhiên cảm nhận được, một loại sức nặng của thân phận mà trước nay nàng chưa từng cảm thấy.

Triệu lão thái gia nhắm mắt lại, “Đứng lên cho ta, lấy ra dáng vẻ của đích trưởng tôn!”

Triệu Trường Ninh thừa vâng một tiếng, sau đó đứng dậy.

“Tề quần sự, lấy gia pháp tới cho ta.” Triệu lão thái gia nhìn về phía Triệu Trường Ninh, “Con hãy thi hành đi, mỗi kẻ đánh mười roi, Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Húc thêm năm roi nữa.”

“Tổ phụ, con không phục!” Triệu Trường Tùng nhìn Triệu Trường Ninh một cái, lạnh lùng nói: “Thư đồng của Đỗ Thiếu Lăng chẳng lẽ không sai? Nói trường trong tộc của nhà ta không tốt, không tốt thì hấn đùng có tội, con cũng chỉ bảo vệ Triệu gia ta mà thôi. Nếu trường học tốt nào hấn cũng có thể vào được, tại sao cứ phải chịu thiệt thòi tới trường chúng ta!”

“Ngươi bị phụ thân mẫu thân chiều hư rồi!” Triệu lão thái gia bị hấn cãi lại, cười lạnh nói, “Đỗ gia có thân phận gì, ngươi sánh được sao? Triệu gia sánh

được sao? Hắn nói hai câu trường học không tốt thì làm sao, ta cho ngươi biết, cho dù hắn có mắng tới trên đầu ngươi, ngươi cũng phải nhịn xuống cho ta! Phụ thân của Đỗ Thiệu Lăng hẳn là Lễ bộ Thị lang, ngươi nhìn người ta xem, khiêm tốn lễ độ, ban này trên đường cũng đã nói với ta, chuyện này một nửa lỗi sai là ở hắn. Còn về phần ngươi, cho dù ngươi có đỗ trạng nguyên thì thế nào! Ta nói cho ngươi biết, có học giỏi đến đâu chẳng nữa, ngươi cũng chỉ là một cậu ấm có học hành mà thôi!”

Triệu Trường Tùng sắc mặt khó coi, không dám tranh luận nữa.

“Ngươi còn dám nói Triệu Trường Húc là con cái thứ phòng, không có tư cách nói chuyện. Ta hỏi ngươi, trong nhà này có huynh đệ nào mà ta không đối xử như nhau? Lời này của ngươi rốt cuộc là nghe được từ đâu, ta còn không dám xem nhẹ bất cứ huynh đệ thứ xuất nào, vậy mà ngươi lại dám? Ngươi còn có mặt mũi hơn lão thái gia ta rồi sao?”

Trước khi Triệu lão thái gia về hưu đã đảm nhiệm chức Hộ bộ Cấp sự trung, là một ngôn quan. Bởi vậy những cái khác có thể không hiểu, còn về việc mắng người, có lẽ quả thật không có mấy ai hơn được ông. Lại chỉ vào Triệu Trường Tùng tiếp tục nói: “Ngươi còn dám nói huynh trưởng của ngươi không có tư cách quản ngươi? Tôn ti lớn bé, đều bị ngươi quăng cho chó ăn rồi sao? Nó không có tư cách quản ngươi? Được, hôm nay ta sẽ cho nó tư cách!”

Dứt lời lại hô: “Tề quản sự, lấy đối bài!” của ta ra đây!”

Lấy đối bài tới để làm gì?

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, trong lòng Triệu Trường Ninh đã nhanh chóng vọt qua một tia sáng mặt trời, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc, đoan chính của Triệu lão thái gia.

Tề quản sự mang gia pháp và đối bài cùng tới, đối bài kia nhìn có vẻ khá tầm thường, chẳng qua được làm từ gỗ lê hoa vàng, mặt trên dùng tiểu triện khắc hai chữ ‘Triệu phủ’. Triệu lão thái gia cầm ở trong tay, lại gọi Triệu Trường Ninh tới: “Ninh nhi, đến trước mặt tổ phụ.”

Triệu Trường Ninh tiến lên vài bước, đã đoán được tổ phụ định làm gì. Đối bài có thể sai khiến quản sự, bà bà trong nhà, có thể trừng phạt hạ nhân, có thể xử lý công việc lớn nhỏ, chỉ tiêu của phủ. Đối bài này bình thường do Triệu lão thái gia cất giữ, đến cả hai người con trai cũng chưa từng cầm được.

Ông chậm rãi nói: “Con còn phải học hành thi cử, tổ phụ sẽ không để con quản lý sự vụ. Nhưng đối bài ở trên tay con, hễ là huynh đệ nào không nghe lời con, nô bộc nào không nghe con sai bảo, con không cần bẩm báo với ta nữa, cứ việc xử lý là được, muốn đánh muốn phạt thế nào đều tùy con.”

Quả nhiên là muốn đưa cho nàng!

Triệu Thừa Liêm bên kia không nói lời nào, Triệu Thừa Thủ bên này đã không ngồi yên được nữa: “Phụ thân, làm sao có thể đưa vật này cho nó?”

Triệu lão thái gia đang gia tăng lợi thế cho thân phận của nàng, sao nàng lại không biết được. Ông muốn nàng tới trấn áp mấy người đệ đệ này, muốn nàng vực dậy thân phận của đích trưởng tôn.

Đối bài được đặt vào lòng bàn tay nàng. Tiếp theo là một chiếc roi da bò xù xì cuộn tròn, mang theo chút dấu vết năm tháng.

“Ta hỏi lại lần nữa, còn có ai không phục?” Triệu lão thái gia đảo mắt qua ba người còn lại. Kẻ nào dám nói không phục chứ, Triệu Trường Húc thấy huynh trưởng được lợi, cười đến híp mắt: “Phục, phục, là tại con nhất thời kích động.”

“Ngươi cũng biết mình kích động?” Triệu lão thái gia nói, “Người thứ hai cần bàn đến chính là ngươi, huynh đệ tranh chấp, ngươi vốn dĩ nên khuyên can. Ngươi lại đi đổ thêm dầu vào lửa, động đao động thương. Trong nhà có chuyện gì cũng nên đóng cửa ở trong nhà nói, huyên nào đến trước mặt người ngoài rốt cục cũng thành trò cười, có biết không?”

Triệu Trường Húc duỗi tay ra nói: “Biết rồi, biết rồi, vậy huynh trưởng hãy đánh đệ trước đi!”

Triệu Trường Ninh cầm roi trong tay, kiểm tra lực đạo. Trông thấy đôi mắt long lanh lớn như mắt trâu của Triệu Trường Húc, dường như đánh hắn là một chuyện vô cùng tốt vậy, trong lòng lại mềm ra. Ban này Triệu Trường Húc cũng vì bảo vệ nàng, bằng không sao có thể bị liên lụy. Còn phải đánh mười roi, chẳng phải là muốn đánh sưng người sao?

“Tổ phụ.” Triệu Trường Ninh quay đầu bèn quỳ xuống, “Mười roi của Trường Húc đệ đệ, con muốn chịu thay hắn, nếu mọi chuyện không phải do con bắt đầu, Trường Húc cũng sẽ không bị kéo vào trong đó.”

“Huynh thay đệ làm cái gì!” Triệu Trường Húc lại nóng nảy, huynh trưởng da mềm thịt non, sao có thể chịu được việc bị đánh! Đừng nói mười roi, ở Thông Châu hắn theo học võ công, bị phạt là chuyện thường ngày, cho dù đánh hai mươi, ba mươi roi cũng không hề hấn gì cả. “Tổ phụ, người đừng nghe huynh ấy, đánh con, đánh con!”

Bộ dạng hắn quả thực là tha thiết muốn chịu đòn.

Triệu lão thái gia nhìn khuôn mặt thanh tú bình tĩnh của Triệu Trường Ninh, trong lòng chợt nổi lên chủ ý nào đó, nói rằng: “Con muốn thay đệ đệ gánh vác trách nhiệm? Cũng được thôi, dù sao con cũng là ca ca nó. Vậy mười roi này, con hãy chịu thay nó đi.”

Ông tự mình cầm roi, không đếm xỉa đến lời van xin của Triệu Trường Húc, vung tay quất mạnh vào lưng Triệu Trường Ninh, con đau rất nhất thời ập đến.

Trường Ninh đau đến mức thái dương co rút, lão thái gia thật sự không hề nương tay!

Triệu Trường Húc vừa nhìn là biết roi da dùng mười phần sức lực, Triệu Trường Ninh cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra không ngừng.

Hắn vừa lo lắng vừa đau lòng, luôn miệng hô đừng đánh nữa. Những kẻ đang quỳ khác đều quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn. Một màn Trường Ninh chịu đòn, lại có sức rung động vô cùng, dấu sao vàng cũng mang bộ dáng đẹp đẽ, khuôn mặt trắng như ngọc vì đau đớn, ngược lại tăng thêm mấy phần huyết sắc. Yếu ớt mỏng manh, lại vẫn khẳng khăng quỳ thẳng tắp, không hề có ý định trốn tránh.

Chú thích: 1

(1) Đối bài: Tức lệnh bài đối chiếu, thường dùng trúc, gỗ, ngọc... để chế tạo, bên trên viết số, ở giữa chẻ làm hai nửa, dùng làm một loại tín vật. Thường những người quản lý sự vụ trong phủ sẽ được giữ đối bài

VD: Dùng để lĩnh đồ vật ở trong gia tộc. Khi người hầu cần vật phẩm, sau khi thông qua đồng ý của gia chủ, gia chủ sẽ phân nửa đối bài ra, sau đó giao cho người hầu đi lĩnh đồ vật. Đến lúc kết toán, gia chủ có thể dùng đối bài tiến hành đối chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Triệu lão thái gia đương nhiên biết dưới tay mình dùng bao nhiêu lực, sẽ không đánh hỏng người. Những kẻ còn lại cũng không bảo Trường Ninh đánh nữa, ông đã trừng trị hết một lượt rồi.

Roi kia quất lên thân thể, mới biết được rốt cục có bao nhiêu đau đớn.

Triệu Trường Hoài cũng bị đánh năm roi. Triệu Trường Tùng rất ít khi bị đánh, mười roi quất xuống cũng đau đến không nói nên lời. Về phần Từ Minh, vì là họ hàng của nhị phòng, Triệu lão thái gia cũng không ra tay quá nặng. Chỉ nhìn thoáng qua kẻ dám châm dầu vào lửa này, trong lòng quyết định sẽ không giữ hắn lại nữa.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, mấy vị phu nhân đương nhiên cũng nghe được tin mà chạy đến.

Mẫu thân Từ thị của Triệu Trường Tùng xuất thân danh môn, mặc chiếc váy dài xanh nhạt thêu hoa văn ngọc lan vàng, chải búi tóc Đọa mã⁽¹⁾. Nắm chiếc khăn lụa, vịn tay nha đầu tiến vào cửa, không ngừng lau viền mắt ẩm ướt, dù thế nào cũng không nói một câu.

Bà khóc cũng coi như kín đáo, tam thẩm Tào thị bước vào cửa gần như là gào thét lên: “Húc nhi của ta, sao con lại bị đánh đến ——” Khóc được nửa chừng, mới nhìn thấy nhi tử nguyên vẹn không tổn hao gì cả. Tào thị ngờ vực ngừng lại tiếng khóc. Hóa ra là không bị đánh! Uống công bà khóc dữ dội đến thế!

Đậu thị hai hàng nước mắt chảy dài, đau lòng đến mức chỉ muốn nhào tới, đưa con bà hoài thai mười tháng sinh ra, đang phải quỳ ở kia chịu khổ! Sao bà có thể chịu được việc này! Nhưng rất nhanh đã bị Triệu Thừa Nghĩa kéo lại. Lão thái gia vẫn chưa giáo huấn xong, trước tiên bà đừng ra mặt thì tốt hơn.

Đậu thị gắt gao nắm chặt cánh tay của trượng phu, run rẩy nhỏ giọng nói: “Dựa vào cái gì mà đánh Trường Ninh, dựa vào cái gì?”

“Nàng bình tĩnh chờ nóng vội, trở về rồi nói tiếp.” Triệu Thừa Nghĩa vội vàng an ủi Đậu thị.

Bên này lão thái gia quay đầu, cầm chắc cây roi, lại nói với Trường Ninh: “Ban nãy đánh con mười roi, là con chịu thay cho huynh đệ. Bây giờ đánh con thêm năm roi nữa, là con đáng phải chịu. Dù sao con cũng là huynh trưởng của chúng, không quản được cũng phải quản, bọn chúng xảy ra chuyện, con trước sau vẫn là có trách nhiệm. Huynh đệ một nhà, người nào gặp chuyện, những kẻ khác đều phải chịu liên lụy, bởi vậy càng phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Triệu Trường Ninh biết sau lưng mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Nhưng những lời vừa rồi của Triệu lão thái gia, đã giúp nàng hiểu ra được vài điều.

... Chỉ là thêm năm roi, nàng quả thật không chịu nổi nữa rồi, khuỷu tay vẫn còn đang đau nhói.

Nàng cúi đầu, còn chưa kịp nói gì, Triệu Trường Húc bên kia đã khản cập đứng bật dậy: “Còn đánh nữa? Tổ phụ, người đánh tiếp thì không bằng đánh con đi! Đánh bao nhiêu con cũng nhận!”

Đậu thị không còn nhìn được nữa, nhào tới ôm lấy Triệu Trường Ninh, hai cánh tay siết chặt lấy nàng, oa một tiếng liền òa khóc, giống hệt như một đứa trẻ, nửa câu cũng không nói thành lời.

Triệu Thừa Liêm cũng đứng lên, ho khan một tiếng, chuyện này quả thật vẫn là Triệu Trường Tùng có lỗi trước. Ông nói: “Phụ thân, con thấy Ninh nhi thân thể yếu ớt, không nên đánh nữa. Và lại chuyện này đúng là không phải lỗi của Trường Ninh, con thấy Trường Ninh lễ nghĩa lại hiểu được đại cục, đối bài trong nhà nên giao cho hắn giữ.”

Triệu Trường Hoài quỳ phía sau Triệu Trường Ninh liếc nhìn bóng lưng của nàng một cái, sau đó rời đi đường nhìn.

Quả thực. . . không nên đánh tiếp nữa, y còn vừa bị mình đá thương.

Y quả thực rất quật cường, một câu nhận lỗi cũng không hề nói ra.

Triệu lão thái gia cũng không định đánh thêm năm roi này, chỉ là muốn nhìn phản ứng của bọn họ, coi như vẫn còn có lương tâm. Ông buông cây roi, ngồi xuống uống một ngụm trà: “Được rồi, đứng dậy cả đi.”

Tùng người mới từ trên mặt đất đứng dậy, Triệu lão thái gia tiếp tục nói: “Tất cả trở về tự kiểm điểm cho ta, kiểm điểm rõ ràng rồi thì đến chỗ ta nói chuyện. Triệu Trường Tùng, ngươi đưa Từ Minh đến chỗ Đỗ tam công tử nhận lỗi lần nữa, đã biết chưa?”

Nhìn thấy vài cái gậy đầu, ông mới thở phào nhẹ nhõm, “Từ nay về sau, Trường Ninh sẽ giữ đối bài của ta, các người phục cũng được không phục thì cũng thôi, chuyện này sẽ không thay đổi nữa. Nếu ai không thuận theo ý của hắn, bị phạt cũng đừng đến trước mặt ta kể khổ!”

Sau đó mới phát tay, bảo tất cả bọn họ trở về, kịch vui coi như đã kết thúc.

Triệu Trường Ninh tiến lên một bước, thưa rằng: “Hôm nay tở phụ dạy bảo, tôn nhi nhớ kỹ trong lòng.” Sau đó cung kính hành lễ rồi lui ra.

Trước đây nàng đã nhìn lầm Triệu lão thái gia, vị tở phụ này, không ngờ trong lòng vẫn luôn sáng suốt. Không hổ đã làm ngôn quan hơn hai mươi năm. Kỳ thực có một người tở phụ như vậy, nàng hoàn toàn không cần thiết bận tâm đến nhị phòng. Hôm nay tuy rằng bị đánh, tở phụ cũng đã để nàng lập được thực quyền.

Mọi người chậm rãi rời khỏi chính phòng, Triệu Trường Ninh được Đậu thị đỡ, lại nhìn thấy ở đằng trước có một người đang đợi nàng.

Nàng khẽ đẩy tay Đậu thị ra, tiến lên vài bước, dáng vẻ người này khá tuấn mỹ, khỏe miệng mang theo nét cười, không phải Triệu Trường Tùng thì còn là ai.

Triệu Trường Tùng đem vị huynh trưởng này nhìn một lượt từ đầu đến chân, sau đó thấp giọng hỏi: “Huynh trưởng cảm thấy, bản thân dựa vào cái gì mà gánh vác được trọng trách đích trưởng tôn, bởi vì huynh tài hoa sao?”

“Khẩu khí này của đệ đệ, là đang xem thường ngu huynh rồi?” Trường Ninh mỉm cười hỏi hắn, bằng không sao phải đến nỗi ngăn nàng lại ở chỗ này.

Triệu Trường Tùng tiến lại gần một bước, nhìn chằm chằm vào mắt nàng nói: “Trước đây ta không để huynh vào mắt, không ngờ vị huynh trưởng này của ta, lại là một kẻ có tài. Ta cũng muốn nhìn xem, ba tháng sau ai mới có thể ngẩng đầu lên được. Huynh đừng tưởng rằng ý vào thân phận là có thể đạp lên đầu ta.”

Triệu Trường Tùng là kiểu người, một khi người chọc vào hắn, hắn mới thực sự chú ý đến người.

“Ngu huynh tất nhiên sẽ chờ đệ đệ.” Trường Ninh vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong mắt đã lộ ra ba phần sắc bén. Nếu sớm muộn cũng sẽ lộ, vậy cần gì phải che dấu? Chẳng lẽ nàng không ra mặt, thì sẽ không có những toan tính này sao? Lẽ nào nàng ra mặt rồi, bọn họ còn có thể hại chết được nàng? Nàng cũng muốn thử xem, bản thân rốt cục có thể thi đấu tiến sĩ lần hay không! Chỉ có học hành thật tốt, đại phòng mới có được sự coi trọng thật sự.

Nàng không nói lời nào bước qua bên người Triệu Trường Tùng.

Trường Ninh trở về chính phòng, bà bà trong phòng đã đun xong nước nóng, tìm được thuốc mỡ. Đậu thị ôm Trường Ninh khóc một lúc lâu, mới gọi Cố nhũ mẫu đưa nàng đi thoa thuốc, bà lại xuống nhà bếp dọn đồ bữa tối, Trường Ninh vẫn còn chưa ăn cơm.

Về đến đông sương phòng, Trường Ninh nhìn thấy Triệu Trường Húc đôi mắt đỏ hoe đang ngồi dưới mái hiên, đáng thương hết như một chú chó lớn. Vừa thấy nàng liền xông tới, quần lấy nàng đảo quanh vài vòng: “Tại sao huynh phải chịu đòn thay đệ, huynh. . . huynh nhìn huynh gầy yếu thế này, đánh có mạnh lắm không? Có đau không?”

Trường Ninh đẩy đầu hắn ra xa một chút: “Không sao, đệ đợi ta một lát, ta phải thoa thuốc mỡ.”

“Đệ làm đệ làm!” Triệu Trường Húc đoạt lấy lọ thuốc mỡ từ tay nhũ mẫu, đẩy nàng vào phòng bên phía tây, “Huynh mau cởi quần áo ra, đệ tới thoa cho huynh.”

Vị đệ đệ này vốn đối tốt với nàng, nhưng cũng không quán người đến mức này chứ. . .

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh giật giật, sao có thể để hắn thoa được? Lại còn cởi quần áo? “Đệ đừng ồn ào nữa, bà bà chỗ ta nuôi cũng không phải ăn không ngồi rồi. Ra bên ngoài đợi đi.”

“Đệ vẫn nên ở trong này trông huynh.” Triệu Trường Húc lập tức tìm một chiếc ghế ngồi xuống, “Mẫu thân đệ nghe nói huynh chịu đánh thay đệ, cũng hung tợn tát đệ mấy cái, mắng đệ chẳng được tích sự gì, tập võ nhiều năm mà còn để huynh chịu đánh thay. Huynh trưởng, mau để đệ nhìn xem vết

thương của huynh có nặng không. . .”

Triệu Trường Ninh đã ngồi xuống, Triệu Trường Húc liền đi đến trước mặt nàng, nửa ngồi xồm xuống muốn giúp nàng cởi áo choàng, bàn tay đã chạm tới trên nút thắt, dọa cho Cố nữ mẫu bên cạnh sợ hết hồn. Tứ. . . tứ thiếu gia này, sao có thể tùy tiện cởi quần áo của người ta. “Tứ thiếu gia, người đừng làm loạn thêm nữa. Để bà già này ở lại giúp là được. Ngài hãy ra bên ngoài đợi, chút nữa xong sẽ gọi ngài. Bằng không chẳng phải là càng giúp càng thêm bận sao.”

Cố nữ mẫu gọi hai bà cường chế đem Triệu Trường Húc ném ra ngoài. Quay lại bèn cười khỏ: “Đại thiếu gia, lần sau ngài gặp tứ thiếu gia, cứ việc trốn xa một chút. Ta thấy cậu ấy cũng quá thân mật rồi.”

“Ta làm sao mà trốn được hần, hần cũng không có ý gì khác.” Triệu Trường Ninh thần nhiên nói, “Anh em họ hàng thân thiết, đôi khi kẻ vai sát cánh cũng là bình thường, thôi quên đi.”

Tuy nói thì như vậy, nhưng mà. . . nhưng mà dù sao cũng là một cô nương! Cố nữ mẫu nghĩ đến đây, đột nhiên cả người chấn động, Trường Ninh đã quyết không thể là một nữ tử, dường như nàng cũng không coi mình thành một cô nương, lời nói cử chỉ, chẳng có ai nhìn ra điều gì không đúng. Việc năm đó bọn họ làm. . . không phải chính là muốn chối bỏ cô gái này sao.

Nàng mang bộ dạng này xen lẫn trong đám nam nhân, còn có bao nhiêu chuyện như vậy xảy ra nữa? Danh tiếng của nàng, trong sạch của nàng. . .

Bà không nói thêm gì cả, ngồi xồm xuống cởi áo cho Triệu Trường Ninh. Triệu Trường Ninh nhìn ngon nết trên bàn chập chờn lay động.

Tổ phụ muốn giúp nàng thu phục Triệu Trường Húc. Dùng đến khổ nhục kế này, là để Triệu Trường Húc hoàn toàn đứng về phía nàng.

Cố nữ mẫu dường như đụng phải nơi nào đó trên người nàng, nhất thời một trận đau buốt tràn ra, Trường Ninh hít vào một tiếng. Cố nữ mẫu tròn to hai mắt: “Thiếu gia. . . chỗ này của ngài, chỗ này của ngài sao lại bị thương thành như vậy?”

Chỗ đường gấp khuỷu tay nàng bầm tím một mảng, so với vết thương trên lưng còn đáng sợ hơn nhiều! Cố nữ mẫu run rẩy cất giọng hỏi: “Đây lại là chuyện gì nữa?”

“Ban nãy bọn họ đánh nhau hỗn loạn. . .” Triệu Trường Ninh bình tĩnh lại hô hấp, nhẹ giọng nói, “Triệu Trường Tùng đánh Trường Hoài, Trường Hoài nhân lúc rối loạn đánh lên tay ta.”

“Nhị thiếu gia. . . cậu ấy cũng quá. . . Nếu ngài bị thương đến gân cốt thì phải làm sao?” Cố nữ mẫu nói một câu.

Thình lình bà phản ứng lại, nghẹn ngào bước nhanh ra phía ngoài, đề nén thanh âm đã phát run: “Đi tìm phu nhân, tay của đại thiếu gia bị thương rồi. Phải thêm nô tì đi mời Liễu đại phu tới. . . Nhanh lên!”

Nếu thực sự thương tổn tới tay. . . ông trời không có mắt, vậy trường tôn biết phải làm thế nào!

Tình hình hỗn loạn bên Tây viên, chỗ Triệu lão thái gia rất nhanh đã biết được.

Triệu Trường Hoài đứng trước thư án của Triệu lão thái gia, bên ngoài ánh đèn lay động, chiếu lên mặt đất từng vùng bóng tối lơ lờ.

Triệu lão thái gia gọi người vào hỏi, nô bộc thừa vẫn chưa thấy bên đại phòng chuyển lời, chẳng qua là đập vào bị thương, có lẽ không đến mức tổn hại tới gân cốt, Triệu lão thái gia mới đề kẻ đáp lời kia lui xuống.

Cả người ông vô cùng mệt mỏi, dựa vào đệm nhưng Chương Châu²² uể oải nhấp một ngụm trà. Lúc này mới chậm rãi nói: “Trường Hoài, con trước nay thông minh. Tổ phụ biết, mấy người bọn chúng cộng lại, e rằng cũng không bằng một mình con. Người tổ phụ không yên lòng nhất chính là con, bởi vì tâm tư của con cũng là nặng nhất.”

Triệu Trường Hoài rũ mắt xuống, không nói lời nào.

“Trường Tùng thì cũng thôi, nhưng Trường Ninh là ca ca ruột của con. Vì sao con phải làm như vậy?” Triệu lão thái gia lẳng lẳng hỏi.

Ông nhớ tới lúc mới ôm đứa trẻ này về, hần luôn không thích nói chuyện như thế, cả ngày ngồi ở trong phòng, cũng không buồn lấy lòng trường bối. Người nhìn thấy mà thương.

Sau đó, hần cứ như vậy mà trưởng thành.

“Tổ phụ, quả thực con không cố ý làm huynh ấy bị thương.” Ngừ khí Triệu Trường Hoài chậm lại, “Nếu con thực sự muốn thương tổn huynh ấy, có thể làm kín đáo hơn gấp trăm lần.”

Ánh mắt Triệu lão thái gia đột nhiên bén nhọn, lời này của hần có ý gì!

Cũng không phải ông không hiểu vị tôn nhi này, hồi lâu thờ dài nói: “. . . Chắc chắn Trường Ninh cho rằng con cố ý, e rằng từ đây sẽ thực sự hận con rồi.”

Triệu Trường Hoài im lặng một lát, đơn giản nói: “Con cũng hết cách.” Dù hần có nói ra, Triệu Trường Ninh hần là cũng không tin. Trước kia đúng là hần

đã từng hại y, lần này. . . là hấn lỗ tay thật.

Triệu lão thái gia bảo hấn trở về nghỉ ngơi, gọi Triệu Thừa Liêm đang chờ ở bên ngoài tiến vào. Hôm nay nâng địa vị của Trường Ninh lên, không nể mặt nhị phòng, là vì muốn đề ép nhị phòng một chút, bằng không trong nhà càng không được bình lặng. Cũng trách ông trước nay không để ý, lúc phản ứng kịp thì đã xảy ra chuyện lớn rồi. “Chuyện hôm nay, quy củ của nữ nhi trong nhà cũng quá mức lộn xộn. Con trở về nói với Từ thị, phải quản giáo thật nghiêm các nữ nhi đích xuất, nếu không quản được, vậy thì đề ta tới quản thay! Về phần Triệu Trường Tùng, thấy bản thân đọc được vài quyển sách mà đã ngông cuồng phách lối, ta làm quan mấy chục năm, chưa từng thấy có kẻ nào như vậy ra làm quan được. Sau này nó còn dám ngang nhiên chống đối lại huynh trưởng nó, ta nhất định sẽ cho nó quỳ ở từ đường đến nát đầu gối mới thôi!”

Triệu Thừa Liêm trong lòng run sợ, hiểu được ý của lão thái gia: “Nhi tử nhất định sẽ dạy dỗ Trường Tùng cẩn thận, hôm nay nó quả thật đã quá lỗ mãng, anh em trong gia tộc hòa thuận là quan trọng nhất. Cũng trách con ngày thường bận rộn, không dạy bảo nó kịp thời, để mẩu thân nó cung chiêu thành hư.”

“Ta cũng phiền chán Từ Minh kia.” Triệu lão thái gia lạnh lùng nói, “Hấn không phải con cháu Triệu gia, cứ khăng khăng đi theo náo loạn làm cái gì. Con nói rõ ràng với Từ thị, về sau Từ Minh này không cần phải tới nữa. Tránh phá hỏng đường thi cử của con cháu nhà ta.”

Triệu lão thái gia dặn dò rất nhiều, Triệu Thừa Liêm đều vâng dạ đồng ý.

Liễu đại phu nhìn qua không có gì đáng ngại, Triệu Trường Ninh mới uống hai chén canh ngọt, để Cổ nữ mẫu hầu hạ nghỉ ngơi. Hôm nay quá mệt mỏi, đặt lưng xuống ngủ lại không được say giấc.

Tuy nàng đã nhắm mắt lại, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ chuyện tổ phụ giao đối bài cho nàng, chuyện học hành thi cử. . . Tay nàng bị thương, e là phải tỉnh dưỡng vài hôm. Ngọn nến trong phòng vẫn chưa thổi tắt, ánh sáng mờ mờ lung lung mà nhu hòa chiếu lên khuôn mặt nàng, giường đất được sưởi rất ấm áp, không gian ngoài kia lại tĩnh lặng vô cùng.

Gió lùa vào làm cánh cửa vang lên tiếng kêu kety nhỏ nhỏ.

Vàng sáng thoáng lay động, âm thanh mỏng như tơ, tựa như có một bóng hình cao lớn đang đứng trước mặt nàng, ngăn lại ánh nến.

Bên cạnh có người nói: “Thất gia, đại thiếu gia đã ngủ rồi.”

“Ừ.” Người nọ nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó không nói thêm gì cả.

Trường Ninh dường như đã chìm vào giấc mộng, nhưng nàng vẫn nghe được thanh âm, tuy không thể động dậy, cũng không nói ra lời. Nàng tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, thất thúc này lẽ nào là Chu Thừa Lễ? Sao hấn có thể vào trong phòng mình, Cổ nữ mẫu canh đêm đâu rồi? Sao bà có thể để người khác tiến vào đây.

Sau đó tựa hồ có một bàn tay chạm vào khuôn mặt nàng, chậm rãi vuốt ve, đầu ngón tay mang theo chút hơi lạnh. Nàng rất muốn ngăn cản, rất muốn nói ra, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

“Ngài thấy đại thiếu gia bị ức hiếp như vậy, ngài cũng không nhúng tay vào sao. . .” Người đi cùng ngập ngừng mở miệng.

“Ta có lập trường gì để quản? Không gấp.” Nam tử tiếp tục nói, “Ngươi ra ngoài đi, một lát nữa ta sẽ ra.”

Người nọ khép cửa lại bước ra ngoài.

Triệu Trường Ninh cảm thấy có người đang dựa rất gần nàng: “Không phải bảo ngươi đừng gắng sức sao, thế nào lại không chịu nghe lời. . .” Lại thờ dài nói, “Cố gắng như vậy, có cần ta giúp một tay không?”

Triệu Trường Ninh cảm nhận được bàn tay kia đã rời đến nơi cổ nàng, rơi vào sát bên vạt áo.

Ánh nến không ngừng đong đưa, dường như qua rất lâu sau, nàng bất chợt cảm nhận được, một thứ mềm mại ấm áp, mang theo hơi thở xa lạ rơi trên trán nàng.

Đó là. . .!

Sự đụng chạm xa lạ kia, làm cả người Triệu Trường Ninh cứng đờ. Bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp: “Cứ ngủ thật ngon, thất thúc sẽ giúp ngươi.”

Thất thúc. . . Chu Thừa Lễ. Đến tột cùng là hấn đang muốn gì, hấn có biết bản thân đang làm gì không?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Triệu Ngọc Thiên xòe ngón tay ra đếm, nàng đã bị nhốt năm ngày, đã năm ngày rồi, nàng giống như chú khi không thể chịu cảnh giam cầm được nữa. Sang ngày thứ sáu, mẹ ruột Đậu thị hiếm khi cười híp mắt nhìn nàng, còn đưa cho nàng một chiếc hộp gấm, bên trong chính là một đôi Kim thiên tử¹ mà lần trước nàng muốn, cánh dát vàng mỏng như cánh ve, đôi chân mảnh mai tinh xảo. Còn cả một chiếc trâm ngọc trên đỉnh khảm đá sen vàng, nàng thích thú cầm trong tay không chịu buông, dè dặt hỏi mẫu thân: “Mẹ... mẹ phát tài rồi sao?”

Đậu thị đáp: “Phát tài ở đâu ra chứ!” Sau đó đem chuyện xảy ra hai ngày nay kể sơ qua một chút, cười không ngừng lại được: “... Không ngờ đích nữ của các phòng đều mắc lỗi cả, chỉ mình con lần này đã giữ đúng quy củ, không tặng vật gì cho Đỗ tam công tử kia. Tổ phụ con nghe xong rất vui vẻ, đặc biệt thưởng riêng cho con! Nói khó có được một lần con hiểu quy củ! Còn cả ca ca con, tay không có gì đáng ngại, trong lòng nương cũng thấy vui mừng.”

Triệu Ngọc Thiên hơi chột dạ, thật ra nàng còn nôn nóng hơn cả các đích tử muội kia, chẳng qua ca ca đã kịp thời ngăn cản mà thôi. Nàng níu lấy tay áo mẫu thân hỏi: “Mẹ, con nghe nói ca ca đã có được đôi bài trong nhà! Con vẫn chưa từng thấy đôi bài trông như thế nào đâu.”

“Đôi bài đó...” Đậu thị thở dài, đem qua Triệu Thừa Nghĩa đã nói với bà, đôi bài tuy ở trong tay Trường Ninh, thực tế là không có tác dụng gì lớn. Kỳ thật do lão thái gia muốn nâng lên thân phận của Trường Ninh, chứ không hề đại biểu địa vị của đại phòng sẽ thay đổi từ đây.

Triệu Thừa Nghĩa tuy nhu nhược, nhưng dù sao cũng thấy rõ được sự thật. Nói với bà: “Nếu Ninh nhi nhà ta không đậu tiến sĩ, vậy đôi bài gì cũng trở thành vô dụng. Nàng là phụ nữ không hiểu biết nhiều, đừng chỉ nhìn vào chút lợi ích trước mắt. Ninh nhi còn tinh táo hơn nàng, nàng xem thẳng bé lấy được đôi bài rồi thì âm thầm giao cho Cố nữ mẫu bảo quản, không hề nói lấy nửa câu...”

Lời này đã dập tắt những kích động trong lòng Đậu thị, chung quy Ninh nhi đã bình an, bà cũng thấy dễ chịu hơn ít nhiều.

Bà nói với Ngọc Thiên: “Đôi bài cũng không phải chuyện gì to tát, hôm nay nương đưa con ra ngoài thăm ca ca, về sau không được cãi vã với nó nữa. Thăng bé bị thương, đừng làm nó thêm bức mình.”

“Biết rồi biết rồi!” Triệu Ngọc Thiên vừa nghe thấy có thể ra ngoài, liền giống như có sâu đang bò không thể ngồi yên được nữa, “Chúng ta mau đến thăm ca ca thôi, Tiểu tức phụ bảo con làm hai đôi tất mùa đông cho ca ca, con may cũng được lắm đó, cảm đi tặng ca ca, lúc huynh ấy học bài vừa hay có thể đi vào.”

Lúc Triệu Trường Ninh nhìn thấy đôi tất mùa đông của muội muội, chỉ có thể giật giật khóe miệng khen: “Cũng... khá là đẹp.” Không phải Ngọc Thiên thêu xấu, mà Ngọc Thiên dường như chỉ biết thêu vệt nước thôi, bởi vậy đồ thêu thừa nàng mang tặng mọi người —— toàn là vệt nước, hà bao vệt nước, tất vệt nước. Hiện tại Triệu Trường Ninh chất đống một rương nhỏ những sản phẩm hình vệt nước. Thêu vừa mập vừa tròn, rất phúc hậu, giờ nàng đã sinh ra một loại thẩm mỹ mới với vệt nước, sắp không còn nhận ra loài động vật này nữa rồi.

Triệu Ngọc Thiên là người đơn giản, rất dễ dỗ dành. Hiếm khi thấy ca ca khen mình, trong lòng vui mừng hân diện, lại làm ra vẻ như gió thoảng mây bay: “Nếu ca ca đã thích, vậy muội sẽ làm thêm cho huynh hai chiếc áo choàng, Tiểu tức phụ nói bây giờ muội đã có thể học cắt quần áo. Huynh mặc nó đi học bài rất được đó.”

Triệu Trường Ninh suýt chút nữa không nhận được bật ra tiếng ho khan, còn phải mặc đi học bài nữa sao...

Nàng nói với Ngọc Thiên: “Được rồi, ca ca biết muội không ngồi yên được nữa, cũng khỏi cần nán lại chỗ ta làm gì, đến chỗ Uyển nhi chơi đi.”

Triệu Ngọc Thiên đương nhiên đã sớm ngửa ngáy chân tay, nói với ca ca một tiếng liền chạy thoát đến chỗ Uyển nhi chơi đùa.

Đậu thị bưng bát canh thiên ma* dạ dày dề đến cho nhi tử uống, nói: “Chẳng phải ngày thường con vẫn ngăn không cho con bé đi chơi sao, hôm nay ngược lại còn bảo nó qua đó?”

* Thiên ma: một vị thuốc quý trong Đông y

“Phòng chừng hiện giờ nữ nhi của các phòng đang bị phạt chép sách, vừa hay cho con bé tới nhìn xem, để nó thu liễm lại tính tình một chút.” Trong lòng Triệu Trường Ninh đã có tính toán, canh dạ dày dề bỏ thân thể, nhưng mùi tanh hơi nồng, nàng uống một ngụm rồi để sang bên, do dự một chút mới hỏi Đậu thị, “Mẹ, mẹ có biết con người thất thúc không?”

Chuyện tối qua làm nàng trần trở không yên, sáng nay đã hỏi Cố nữ mẫu, bà đáp hôm qua vẫn luôn canh giữ, không có người nào tiến vào. Thậm chí Triệu Trường Ninh đã gọi tất cả nô bộc trong viện tới, nàng nhớ kẻ đi theo là một gã nam nhân, nghe giọng nói hiển nhiên không phải Từ An ngốc kia, trong viện của nàng có hai nô bộc, nghe ra lại cảm thấy không giống. Sợ sẽ rút dây động rừng, nàng liền cho bọn họ trở về.

Đậu thị rất nghi hoặc: “Thất thúc của con? Nương chỉ biết hần là do tổ phụ con đưa về nuôi dưỡng, ngày thường ít khi qua lại với chúng ta, mỗi năm ở nhà không quá một hai tháng, những cái khác thì ta không biết. Nếu nói về kỳ lạ, chắc là hần đã hai bảy hai tám rồi mà vẫn chưa đón dâu. Tổ phụ con từng nhắc đến nữ nhi của mấy vị cử nhân, hay thứ nữ của các nhà trong sạch với hần, hần đều khước từ không lấy. Chung quy tổ phụ cũng không phải cha ruột hần, khuyên cũng vô dụng, chỉ đành tùy hần, cho hần vài nha đầu là xong chuyện.”

Cũng phải, Đậu thị chỉ là phụ nữ trong nhà, bà có thể biết được bao nhiêu.

Đậu thị ra ngoài dọn dò bữa trưa cho nhi tử, để nàng tĩnh dưỡng thật tốt.

Triệu Trường Ninh lại cầm lên dao khắc đá Tứ An mua về, chọn một khối đá Điền hoàng²² phẩm chất khá tốt, tiếp tục luyện khắc đá. Nàng luyện khắc đá vài hôm, cổ tay đúng là càng có lực, đặc biệt còn có thể khống chế chuẩn xác lực đạo của mũi dao, ắt có hiệu quả tương tự với việc luyện chữ. Nhìn thấy quả thực có hiệu quả khống chế lực đạo, nàng tự nhiên cũng muốn nhân lúc rỗi rảnh luyện tập. Tránh cho vì chữ viết không đẹp, đến lúc thi Đình dễ lỡ mất cơ hội, vậy thì quá thiệt thòi rồi.

Nàng đang khắc một góc từng xanh, nha đầu bên ngoài tiến vào bẩm báo, nói rằng lão thái gia tự mình đến thăm nàng.

Lão nhân gia ngài sao lại tự mình tới đây? Triệu Trường Ninh khoác một chiếc áo choàng bông rồi đứng dậy, không dám tiếp tục ngồi.

Triệu lão thái gia vừa vào cửa liền quan sát một vòng, trên giường đất ẩm trải đệm dày màu xanh tím than, kệ sách bày không ít cây cỏ, trường kỷ bằng gỗ Lê hoa vàng, trong phòng bài trí đơn giản, ngăn nắp. Nhưng trong nhà bọn họ thì coi như giản dị rồi. Ông bảo Triệu Trường Ninh ngồi xuống: “Đừng đứng dậy, tổ phụ thấy con không tiện đi lại mới tự mình tới đây một chuyến.”

Triệu lão thái gia hỏi nàng một ít chuyện học hành, tặng cho nàng một xấp giấy Trùng tâm đường^{3.1}, một nghiên mực Long Vĩ^{3.2}. Xem như là đến thăm hỏi người bệnh, mới nói: “Cùng chịu đánh như nhau, Trường Tùng lại không có gì đáng ngại, hôm nay còn đến chỗ ta nhận sai. Ta cũng mắng hấn té tát một trận, dù sao các con cũng là anh em họ, không nên vì chuyện này mà nảy sinh hiềm khích, nghiên mực Long Vĩ kia, chính là đồ hấn tặng con làm quà nhận lỗi.”

Các thiếu niên ở độ tuổi này thích tranh mạnh háo thắng, là chuyện rất bình thường.

“Hấn là đệ đệ, đương nhiên con phải bao dung.” Triệu Trường Ninh nói. Coi như nàng đang rèn luyện năng lực khoan dung của mình đi.

Những lời trước của Triệu lão thái gia chỉ để lót đường, sau đó mới than thở: “... Hơn hai tháng nữa là đến thi Hội rồi. Trường Hoài có ta chỉ bảo học hành, Trường Tùng thì mời tới Trường tiên sinh, đến Thiếu Lăng cũng có Chu tiên sinh giúp hấn giám sát. Con học hành lại không có người nào đặc biệt trông nom, tuy con không nói ra, nhưng tổ phụ biết trong lòng con cũng suy nghĩ chuyện này.”

Triệu lão thái gia cũng muốn cùng dạy, bắt đắc dĩ không thể phân thân ra được. Ông tiếp tục nói: “Đúng lúc thất thúc con trở về, ta đã thương lượng với hấn rồi, hấn bằng lòng đến dạy con. Sau này nửa ngày con đến trường, nửa ngày lại đến chỗ hấn, để hấn chỉ bảo con. Đừng nghĩ hấn tầm thường, hấn là tiến sĩ khoa thi năm Quý Kỷ, trước khi đậu tiến sĩ đã từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động, năm đó ta từng mời hấn đến chỉ giáo việc thi cử của mấy huynh đệ con, hấn lại được triều đình bổ nhiệm đến Thông Châu, bởi vậy mà từ chối. Lần này hấn sẵn lòng dạy con, đây là một chuyện tốt! Học văn của hấn uyên bác, có thể nói nhị thúc con cũng không sánh bằng.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, bàn tay đã bắt giắc nắm chặt. Nàng dộm cười nói: “Thất thúc đến dạy con, đương nhiên là con rất mừng. Chỉ e làm trễ nải công việc của thất thúc...”

Triệu lão thái gia xua tay: “Việc này không cần lo, nếu hấn đã đồng ý tự nhiên sẽ có cách. Con chỉ cần xé chiều mỗi ngày đến chỗ hấn là được rồi.”

Triệu Trường Ninh nhớ tới tối qua trong lúc mơ màng, nghe được hấn thấp giọng hỏi:... Vất vả như vậy, có cần ta giúp ngươi không?

Có cần ta giúp ngươi không?

Cho nên đây chính là cách hấn giúp nàng?

Triệu Trường Ninh trầm mặc một hồi, mới gật đầu đồng ý, chung quy dường như cũng không có lý do để từ chối, quả thực nàng cần một người hướng dẫn học hành.

Triệu lão thái gia lúc này mới vui vẻ: “Con cố gắng đi theo thất thúc học tập, thiếu thứ gì cứ việc hỏi ta.” Dứt lời lại xoa xoa mái tóc nàng giống như lúc nàng còn nhỏ, dọa cho Triệu Trường Ninh giật mình. Trong nhà người đối đãi với nàng như vậy đã không còn nhiều. Triệu lão thái gia cười nói, “Vẫn là lúc tổ mẫu con còn sống thật tốt, bà làm người nghiêm khắc, trong nhà bị bà quản cho ngoan ngoãn cả. Có lúc ta bị bà ấy quở, còn ầm ĩ một trận với bà, rồi nạp thiếp, bao nhiêu chuyện thời trẻ huyền ảo đến đỏ mặt tía tai... Bà ấy thương yêu con nhất, thấy được con hiểu chuyện thế này, không biết sẽ vui đến chừng nào.”

Nét mặt Triệu lão thái gia bỗng trở nên hiu quạnh, hồi lâu mới khoát tay. “Tổ phụ về trước đây, con nghỉ ngơi cho tốt.”

Triệu Trường Ninh nhìn bóng lưng của ông từ từ khuất dần trong bóng mát, nò bộc đi cùng lập tức đuổi theo. Nàng cũng lẳng lẳng nhìn hồi lâu.

Có đôi khi nàng cảm thấy thời đại này thật tàn nhẫn, tổ phụ, phụ thân nàng, đều là những người đoan chính, lại vẫn có một đồng di nương, mà mẫu thân dường như không hề xem chuyện này là gì cả. Nhưng nếu hỏi bọn họ người mà mình dành tình cảm chân thành là ai, nhất định vẫn là người vợ cả đã kết tóc se duyên. Người này mới cùng bọn họ tương kính lẫn nhau, sau khi chết cùng hưởng hương khói của con cháu.

Nàng không cần học nữ công may vá, không cần điểm trang, cũng không cần mới mười bốn mười lăm đã phải tính gả cho nam tử nào đó. Thân phận này với nàng mà nói có lẽ là áp lực, nhưng cũng là một loại thả lỏng, để nàng sống như muối muối, nàng quả thực không làm được. Triệu Trường Ninh cúi đầu nhìn vùng ngực bằng phẳng của mình.

Mười bảy tuổi rồi, có lẽ là do làm việc cùng nghỉ ngơi vất vả, dẫu thi cũng không xem như tốt lắm, nhưng vẫn cần phải bó ngực. Kinh nguyệt cũng không ổn định, non nửa năm mới có một lần. Tuy đáng đáp cao hơn nữ tử bình thường, nhưng lại thêm yếu ớt. Nàng cũng quen với tác phong và biểu hiện của nam tử, cho dù người khác cảm thấy nàng xinh đẹp, cũng sẽ không sinh ra cách nghĩ đây là nữ tử của nhà nào đó.

Đương nhiên, cảm tạ triều đại này còn thịnh hành mỹ thiếu niên ốm yếu, những người yêu kiều hơn nàng, uốn éo kiểu cách hơn nàng không phải không có, cao thấp khó mà phân, thậm chí ở Giang Hoài còn có học trò lấy thoa phấn đeo trang sức làm đẹp, đôi khi nàng nhìn xong đều ở sau lưng âm thầm... hồ thẹn, mấy vị này còn giống nữ nhân hơn nàng.

Đến buổi tối, Triệu Trường Ninh bảo Tứ An sắp xếp những thư cụ ngày mai cần dùng, nghĩ đến chuyện Chu Thừa Lễ, làm thế nào cũng không ngủ được.

Kết quả Hương Chuyên vén màn tiến vào bẩm báo: “Đại thiếu gia, Đồ tam thiếu gia mang lễ vật đến thăm ngài.” Nàng và Hương Phi không phải nha đầu hầu hạ thân cận của Trường Ninh, chẳng qua trong nhà nhà đầu có chút tư sắc đều tránh Triệu Trường Ninh rất xa, sợ bị đại phu nhân ghim vào trong mắt, lại bị đánh cho hít vào mà không thở ra được.

Hương Chuyên thấy đại thiếu gia dựa vào gối đầu đọc sách, da dẻ đẹp đẽ không chút tí vết, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác khác thường.

Không nói những việc khác, nàng và Hương Phi đã hầu hạ Triệu Trường Ninh từ nhỏ, nam tử nhìn thấy chỉ có đại thiếu gia, người hầu hạ cũng là hần, lâu ngày tự nhiên cũng sinh lòng mến mộ. Chỉ có điều đại thiếu gia hiện tại phải học hành, hai người đều âm thầm mong đợi, chờ thiếu gia thi đỗ, nói không chừng đại phu nhân sẽ cho phép đại thiếu gia nạp bọn họ vào phòng, bởi vậy lúc này biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Triệu Trường Ninh không hề biết tâm tư của nha đầu nhà mình, nàng vẫn luôn yêu thích hai nha đầu làm việc thuần thực này, nàng lại không giống tên Giả Bảo Ngọc* kia thương hương tiếc ngọc, lúc nào cũng làm bộ mặt phụng phịu với đám nha đầu, đương nhiên là không ngờ như vậy cũng có thể sinh lòng cảm mến. Ngẩng đầu lên nói: “Đề hần vào đi.”

* Giả Bảo Ngọc: là nhân vật hư cấu, một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của nhà văn Tào Tuyết Cần.

Sao những người đến thăm nàng cứ đến từng đợt vậy, không thể hẹn nhau rồi cùng đi sao.

—————Chú thích: 4

(1) Có hai cách giải thích Kim thiên tử: Nguyên văn (金蟬子) Ở chương 5 mình đã giải thích theo cách 2, sau khi đọc miêu tả chương này mới phát hiện trật với dụng ý của tác giả, bởi vậy mình sẽ update lại chú thích nhé.

Kim thiên tử bao gồm Ngọc thiên (Ve ngọc) và Kim thiên (Ve vàng), thường là đề chỉ ve vàng. Ve trong cảm nhận của cổ nhân có địa vị rất cao, luôn được coi là biểu tượng của sự thuần khiết, thanh cao, thông linh. Hơn nữa tiền thân của Đường Tam Tạng chính là Kim thiên tử, vì vậy hình tượng ve thường được dùng để chế tác trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Đồ Thiếu Lăng sau khi nghe nói Triệu Trường Ninh bị phạt rất áy náy.

Hần không vừa mắt tên công tử bột Triệu Trường Tùng, nào ngờ Triệu lão thái gia ngay cả Triệu Trường Ninh cũng phạt, trong lòng hắn trách cứ ông cụ này không phân rõ phải trái. Nhưng mọi chuyện chung quy cũng do hắn mà ra.

Vì vậy hắn dạo quanh Lô Sơn Quán mấy vòng, đuổi tên thư đồng gây chuyện về phủ, lại sai nô bộc ra cửa tiệm bên ngoài mua ít đồ bổ như nhung hươu, nhân sâm, tiến về hướng Tây Viên.

Đến cửa bị hai nha đầu ngăn lại, hắn bèn quan sát tiểu viện của Triệu Trường Ninh một lượt, thấy rằng ngay ngắn, hoa cỏ không nhiều, trồng mấy gốc lựu, hải đường, một cây táo lớn, cảm giác có vẻ không hợp với tính tình lạnh như băng của y, cứ nghĩ rằng người này sẽ trồng các loại mai lan cúc trúc trong phòng, đề tỏ ý thanh cao. Có điều lúc này ngoài viện tuyết đang chất thành đống, không thấy được cảnh sắc cây cối sum suê.

Triệu Trường Ninh ở trong phòng, xuyên qua tấm bình phong nhìn thấy Đồ Thiếu Lăng đang đi dạo xung quanh, hắn mặc chiếc áo choàng mỏng bằng lụa xanh biếc, vóc dáng thon dài, tướng mạo khôi ngô. Thấp giọng hỏi Hương Chuyên: “Thất tiểu thư vẫn chưa về sao?”

“Thất tiểu thư còn đang ở chỗ nhị phòng.” Hương Chuyên hiểu ý tứ của Triệu Trường Ninh, “Lát nữa nô tì sẽ canh ngoài cửa, không để thất tiểu thư tiến vào.”

Triệu Trường Ninh mới gật đầu, nàng quả thực sợ vị muội muội kia thấy sắc mà đánh mất lý trí.

Đỗ Thiếu Lăng bên này đã sai bước vào phòng. Triệu Trường Ninh chỉ vào ghế mời hắn ngồi, lại tự mình rót trà cho hắn: “Đỗ huynh ngồi xuống uống trà, khó có dịp huynh tới chơi.”

Đỗ Thiếu Lăng đem lễ vật của mình xếp lên bàn, trong phòng đốt chậu than, thật ra thì không lạnh, bởi vậy Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo bông xanh nhạt, sắc mặt cũng hồng hào, xem ra vết thương hẳn là không nặng lắm. Hắn nhớ tới chuyện hà bao lần trước, ho khan một tiếng: “Trường Ninh huynh, ta đến là để nhận lỗi. Chuyện trong trường học, và cả chuyện chiếc hà bao lần trước...”

Ánh mắt Đỗ Thiếu Lăng nhìn người khác rất chân thành, bởi vì đôi mắt đào hoa, thậm chí còn mang theo cảm giác thâm tình.

Triệu Trường Ninh xua tay: “Đỗ huynh uống trà đi, đây là nước được trữ từ tuyết hóa thành của đông chí năm nay, ta dùng để pha trà.”

Vậy sao... Đây có lẽ mới đúng là phong cách của y. Trong viện không phải hoa cỏ thông thường mà là cây ăn quả, không hợp với y chút nào.

Đỗ Thiếu Lăng nâng tay nhấp một ngụm nước trà, vị ngọt dịu. Khuôn mặt tuấn lãng của hắn dường như cũng bị hơi nóng của nước trà hòa tan, cảm chén trà nói: “Thì ra Trường Ninh huynh thích uống trà ướp hương, ta lại thích các loại trà Ô Long đắng. Lát nữa ta sẽ sai người đưa tới cho huynh một hộp trà hoa nhài, dùng nhài Bảo Châu và trà Mao Tiêm của Tín Dương để ướp, lại lấy hoa ngọc lan dẫn hương. Ta chỉ uống một lần, vì không nếm ra mùi vị, sợ lại làm nhỡ trà ngon.”

Triệu Trường Ninh nghĩ bản thân mình thể hàn, cảm thấy uống trà nguyên chất không ổn, bởi vậy mới uống trà ướp hương. Có điều dùng loại trà cao cấp như Tiêm Mao của Tín Dương để ướp, sợ rằng cũng chỉ có đại gia tộc như Đỗ Thiếu Lăng mới làm được thôi, năng cảm tạ ý tốt của Đỗ Thiếu Lăng rồi khước từ, ngặt nỗi lại không từ chối được.

Vài chén trà trôi xuống bụng, Đỗ Thiếu Lăng bên nói: “Ta đã xem bài văn đồ cử nhân của Trường Ninh huynh, kỳ thật tài hoa không thiếu. Ta thấy huynh viết đúng là điêu luyện, bình thường nếu Trường Ninh huynh muốn luận bản thơ từ văn chương, cũng có thể đến tìm ta. Nếu như cần người chỉ bảo, ta đã nói một tiếng với Chu tiên sinh, huynh có thể đến hỏi ngài bất cứ lúc nào.”

Hắn nghe nói đại phòng ở Triệu gia yếu thế, có ý định giúp đỡ Triệu Trường Ninh một tay, bù đắp lại sự áy náy của mình.

Triệu Trường Ninh thấy hắn không tiếc lời khen ngợi mình thì nở nụ cười, khi nàng cười lộ lên mái đầu hơi cúi. Lúc ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy chỉ nhìn đối phương, tựa như hồ nước sâu không thấy đáy.

Ngực Đỗ Thiếu Lăng bỗng nảy lên một cái, tầm mắt dừng lại trên đôi môi hồng nhuận, cùng vành tai trắng tuyết dường như trong suốt của y. Lại cảm thấy lửa than trong phòng cháy quá mạnh, quá nóng, từ bụng dưới nổi lên một luồng nhiệt đã lâu không thấy. Hắn mười bảy rồi, sao có thể không biết chút gì về chuyện nam nữ được... tức thì lại thấy hơi lúng túng.

“Thiếu Lăng huynh thực sự không cần phải áy náy.” Triệu Trường Ninh nghĩ người này thật thú vị, ngữ khí dịu dàng thêm vài phần, “Quả thật ta không để ý chuyện này.”

Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo bông xanh nhạt, dáng hình yêu kiều mong manh, xinh đẹp vô cùng, chắc hẳn không có bao nhiêu sức lực, rất dễ bị người khống chế. Y ngồi thẳng lưng đối diện với hắn, chỉ thấy cánh môi mềm mại kia khẽ mấp máy. Hắn có thể vì vậy mà làm ra chuyện gì không hay... đặc biệt là Triệu Trường Ninh còn chẳng hề đề phòng hắn.

Đề phòng? Tại sao người ta phải đề phòng hắn?

Đỗ Thiếu Lăng ho khan một tiếng, nghĩ rằng bản thân đã lâu không nhìn thấy nữ tử, đến mức trông người ta xinh đẹp, lại nảy ra cảm giác khác thường. Nhắm mắt nói: “Sau này nếu Trường Ninh huynh có chỗ nào cần giúp đỡ cứ việc nói ra, không còn sớm nữa... ta nên trở về thôi.”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm đang trò chuyện sao lại đi rồi? Đứng lên chuẩn bị tiễn hắn, Đỗ Thiếu Lăng xua tay cười ý bảo không cần tiễn, sai bước đi ra khỏi chính phòng, mang theo thư đồng biến mất trong màn đêm.

Đến đi như gió, quả nhiên là danh sĩ phong lưu mà...

Triệu Trường Ninh gọi Tứ An tiến vào thu dọn trên bàn.

Hôm sau Đỗ Thiếu Lăng quả nhiên sai người đưa tới một hộp trà ướp hoa nhài, Triệu Trường Ninh mới chỉ hé nắp, đã ngửi thấy hương thơm đậm đà của hoa nhài và lá trà hòa quyện, đúng là trà ngon cực phẩm.

Từ Minh trong trường đã bị trục xuất về quê nhà ở huyện Bảo Đê, lần trước trừng phạt nghiêm khắc, sau đó trường trong tộc quả nhiên đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Cả buổi sáng an ổn không có chuyện gì xảy ra, giữa trưa lúc đưa điểm tâm, nô bộc nha đầu tiến vào chỉ lác đác vài người, kẻ nào cũng cúi đầu ừ ừ. Lần này trên bàn của Đỗ Thiếu Lăng, đến ấm trà nóng cũng không có ai đưa tới.

Cổ tiên sinh cảm thấy lão vẫn chưa dạy dỗ tốt các đệ tử, kỳ thi hội đã ngay trước mắt, vậy mà để xảy ra rắc rối lớn thế này. Lão nghiêm mặt tăng thêm bài vở cho các đệ tử, mỗi người một ngày phải viết ba bài văn nộp cho lão, đề bài do lão ra, hơn nữa toàn là sách luận. Ngoài ra mỗi ngày phải làm thêm một bài phú.

Nói đến thì Triệu Trường Ninh đã từng học niên biểu lịch sử, vương triều này tuy cũng là Đại Minh, Thái tổ hoàng đế là Chu Nguyên Chương, nhưng niên hiệu hiện giờ lại là Thừa Nguyên, cũng không biết lịch sử đã ngọt ngào ở chỗ nào nữa. Hoàng đế của triều đại này là một ông lão tuổi quá năm mươi, cai trị ôn hòa, trợ cấp cho những người đọc sách cũng hậu hĩnh, bởi vậy trong đám phần tử trí thức cũng có danh hào ‘Hoàng đế Thánh hiền’. Vì

thế mà giai đoạn này, các loại phong trào học tập phát triển hơn bao giờ hết, sau khi lão tiên sinh Vương Dương Minh sáng lập ra Tâm học, trường phái này đã được lưu truyền rộng rãi trong những người đọc sách ở Giang Hoài*, học trò ở Giang Hoài lại chiếm một vị trí nhất định trên toàn quốc, bởi vậy hiện tại Tâm học đều được toàn quốc tôn sùng.

* Giang Hoài: Trường Giang và Hoài Hà

Dù Tâm học thịnh hành, nhưng vẫn phải thi văn Bát cổ. Đề thi hội sẽ lần lượt rút ra một câu từ Kinh nghĩa, Tứ thư, hoặc thi sách luận kết hợp với đề của hoàng đế, hoặc trực tiếp cho viết kiến giải. Thêm vào một bài phú, kiểm tra bản lĩnh văn học của thí sinh. Câu hỏi không nhiều, cho nên muốn nổi bật buộc phải có thực tài, thi cử nhân có thể vẫn còn câu hỏi học thuộc lòng cho điểm, thi hội thi đừng mơ tưởng, không có tài văn chương chính là đang lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh.

Bài tập quá nhiều làm Triệu Trường Ninh hơi ưu sầu, đầu sao Triệu lão thái gia cũng đã mời thất thúc tới dạy kèm cho nàng, không biết vị này có nghiêm khắc hay không đây. Cổ tiên sinh gọi Triệu Trường Ninh tới, dặn dò nàng: “Ngày mai là mừng chín, người quay về hãy thương lượng với lão thái gia, ta sẽ đưa các người đến Không miếu tế bái. Ta thấy các người bị nhét trong lồng trúc đọc sách lâu quá rồi, nên ra ngoài thăm thú xem sao.”

Trước khi Cổ tiên sinh nhậm chức ở trường học Triệu gia, đã có kinh nghiệm trường kỳ dẫn dắt các lớp ôn thi nước rút. Triệu Trường Ninh chấp tay nói: “Đa tạ tiên sinh đã phí tâm, trở về con sẽ thuật lại chuyện này với tổ phụ.”

Học trò trong trường biết có thể ra ngoài chơi, bàn tới bàn lui rất sôi nổi. Mừng chín ngày lễ, đúng lúc phố Minh Chiêu có chợ phiên và hội chùa, người bán rong bốn phương tám hướng sẽ tụ họp về mở sạp hàng, lúc đó có thể thừa cơ mua mấy thứ đồ chơi và thoải mái mới lạ. Đã lâu lắm bọn họ chưa được ra ngoài hóng gió rồi.

Thật ra Triệu Trường Ninh cũng khá thích thú, hiện tại các trò giải trí của nàng không nhiều, có thể ra ngoài thăm thú đã là tốt rồi. Nàng sai Tứ An thu dọn tráp đựng sách, còn phải tới chỗ thất thúc nữa.

Lúc ngang qua Triệu Trường Hoài, hắn đang trò chuyện cùng Đỗ Thiếu Lăng, cười nói vui vẻ, giống như chưa từng xảy ra chuyện đập tay nàng vậy.

Triệu Trường Ninh thu lại nét cười, vẻ mặt lạnh buốt hờ hững vượt qua hắn.

Đêm qua Đỗ Thiếu Lăng trở về đã đọc Đạo đức kinh mấy lần, mới áp xuống được cổ tà niệm kỳ quái trong lòng. Thấy Triệu Trường Ninh đi ra ngoài, hắn nói với Triệu Trường Hoài: “Ta thấy con người ca ca ngươi khá được, cần gì phải nhảm vào hắn? Lần trước tranh chấp với Triệu Trường Tùng, hắn vẫn hiểu được lý lẽ đấy thôi.”

Triệu Trường Hoài cười lắc đầu, chậm rãi nói: “Ca ca này của ta yếu đuối quen rồi, chức đích trường tôn hắn không ngồi được.”

Nhìn bóng lưng đã đi xa của Triệu Trường Ninh, hắn trầm mặc trong giây lát.

Triệu Trường Ninh tới Đông viện nơi Chu Thừa Lễ ở, địa vị của hắn ở Triệu gia có hơi quái gở, ngày thường rất ít khi ra mặt, chức quan cũng không phải quá cao, nhưng Triệu lão thái gia hay Triệu Thừa Liêm lại rất kính trọng hắn, những chuyện vụn vặt sẽ không tới Đông viện quấy rầy.

Trong viện của hắn chỉ đặt một hòn giả sơn từ đá Thái Hồ, bắc một giàn nho, đông đến hồ cá đã đóng băng. Bên ngoài tấm rèm bông dày nặng, đang có vài nha đầu mặc áo kép đứng khoanh tay. Nhìn thấy nàng liền tùm tùm cúi người nghênh đón: “Đại thiếu gia, cảm phiền ngài đợi trong phòng một lát, thất gia vừa có chuyện ra ngoài, chỉ chốc lát sẽ về thôi.”

Trước khi Triệu Trường Ninh đến còn làm công tác tư tưởng cả nửa ngày, hắn lại đi vắng? Nàng vén rèm bước vào, trong phòng đang đốt địa long¹, bài trí một giá đồ cổ, nàng ngồi xuống cạnh bàn dài, nhìn thấy trước mặt còn treo một thanh bảo kiếm Long Tuyền, trên tua đỏ có tám viên ngọc lưu ly. Lại treo một chiếc áo choàng hắn thường mặc.

Hắn sống ở căn phòng này sao? Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy mình học bài ở đây có vẻ không ổn lắm.

Hồi lâu không thấy người trở về, nàng bèn giờ bút mực ra làm bài trước. Vì luyện tập khắc đá, cổ tay đã có lực hơn nhiều, viết chữ không còn mệt như lúc trước. Có điều nét chữ cũng không tiến bộ nhiều lắm, thư pháp đâu phải một ngày là luyện xong, Trường Ninh biết, ba tháng này có thể uốn nắn nét bút của bản thân cho ngay ngắn, lưu loát đã là tốt rồi.

Đề bài văn Cổ tiên sinh giao cho nàng xuất xứ từ 《Luận ngữ. Hiến văn thiên》: Bang hữu đạo, nguy ngôn nguy hành; Bang vô đạo, nguy hành ngôn tôn. Đề bài này dịch thẳng ra thì có nghĩa, nước có đạo, hành vi chính trực, ngôn luận chính trực; Nước vô đạo, hành vi chính trực, ngôn luận khiếm tốn². Vừa nhìn đề bài nàng đã lúng túng, đây là câu khó nhất trong ba đề, nước có đạo thì dễ rồi, nhưng lúc thi hội, ai dám lấy ví dụ nước vô đạo chứ? Vấn đề làm quan trước hết đề sang một bên, có còn cần cái đầu nữa không?

Từ sau lần bị phạt trước, trong lòng Triệu Trường Ninh đã bình thản hơn nhiều. Hạ bút tự nhiên là những suy nghĩ của bản thân. Không dám đưa ví dụ về vương triều này, tốt nhất là lấy ví dụ của triều đại trước. Cái này thì liên quan gì đến trị quốc? Có lẽ phải xuất phát từ thái độ của quân tử, tiếp theo giải thích đạo nghĩa bậc bề tôi. Nếu viết về đối nhân xử thế thì chắc chắn lạc đề.

Nàng mài mực viết văn, chưa phát hiện ra bên ngoài đã lờ mờ tối, có người bưng giá nến tiến vào, nàng nghĩ là Tứ An, vẫn cúi đầu nói: “Về bẩm báo với đại phu nhân, e rằng ta sẽ trở về hơi muộn.”

Giá nến nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh nàng, ánh sáng mờ mờ lung phủ lên những ngón tay thon dài của Trường Ninh, còn đang nhũn nhũn suy nghĩ.

“Đã viết xong chưa?” Người nọ hồ hững hỏi.

Sống lưng Triệu Trường Ninh thoát cái kéo thẳng đứng, giọng nói này... chính là của nam tử đêm hôm trước.

Chú thích: 2

(1) Đốt địa long: hiểu đơn giản sàn nhà và bốn bức tường đều là khoảng trống, có thể dùng củi hoặc than đốt để thông khí nóng khắp phòng, giống như giường đất, nhưng giường đất chỉ ấm riêng giường mà thôi, còn địa long thì ấm cả phòng.

(2) Nước có đạo tức là do những người anh minh sáng suốt nắm giữ, họ nghe hiểu được những lời nói thẳng (nguy), việc làm táo bạo (nguy)... Nước vô đạo do những kẻ độc tài tàn ác cai trị, họ rất ghét những lời nói ngay thẳng trái ý họ, những việc làm không có lợi cho họ

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nam nhân kia, chính là Chu Thừa Lễ.

Có lẽ hần vừa mới trở về, đặt giá nền xuống rồi cởi dây buộc áo choàng, bên trong chỉ mặc một chiếc áo suông xanh đậm, trên khuỷu tay còn mang bao da bảo hộ, đi đến trước mặt nàng.

Triệu Trường Ninh đứng lên, chấp tay nói: “Thất thúc, thúc về rồi.”

Chu Thừa Lễ ừ một tiếng rồi ngồi xuống: “Lão thái gia nhờ ta chỉ bảo ngươi, đúng lúc ta rảnh rồi. Không cần căng thẳng. Tiếp tục viết bài của ngươi, có gì không hiểu hỏi ta là được.”

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, hần nhắc một quyển sách trên giá đồ cổ lên xem. Mây kiếm dài đậm, sống mũi thẳng tắp, một bên nghiêng nghiêng được bao phủ bởi ánh nền vàng ấm áp. Đường như nhận ra ánh mắt của Trường Ninh, ngẩng đầu lên hai người liếc đối mắt với nhau. Triệu Trường Ninh lập tức tránh né, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong phòng ngoại trừ hai người họ thì không còn ai khác.

Chu Thừa Lễ hỏi nàng: “Sao vậy?”

Còn sao được nữa? Đương nhiên là suy nghĩ hành động tối hôm đó của hần rồi cuộc có ý gì.

Triệu Trường Ninh không nói lời nào, nếu Chu Thừa Lễ đã tỏ ra bình tĩnh như thế, nàng hà tất phải đi hỏi. Thậm chí nàng còn cảm giác Chu Thừa Lễ biết rõ thân phận thật sự của mình. Hần không nói ra, chứng tỏ người này không có ác ý. Nàng lại tiếp tục viết bài văn: “Cũng không phải, nghe nói thất thúc từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động, nên có chút hiểu kỳ mà thôi.” Thư viện Bạch Lộc Động là một trong những thư viện cực tốt có thể đếm trên đầu ngón tay, vô cùng có tiếng tăm, mỗi năm cử nhân đi ra từ đó cũng phải trên mười người.

Chu Thừa Lễ cười một tiếng: “Ồ? Bạch Lộc Động sao, khi đó viện trưởng thư viện là sư huynh đồng môn của ta, nên đến đó giúp hai năm”

Sắc trời đã tối đen như mực, nhũ mẫu già hầu hạ hần lại bung vào thêm hai ngọn nến. Chu Thừa Lễ nhìn nàng viết chữ, đột nhiên hỏi: “Ngươi đang luyện khắc đá?”

Triệu Trường Ninh cung kính đáp: “Đúng là đang luyện, làm thế nào thất thúc lại biết?”

“Vết thương trên ngón tay ngươi.” Chu Thừa Lễ tiếp tục đọc sách của hần.

Vì luyện khắc đá, trên đầu ngón tay nàng quả thực có vài vết thương nhỏ, dao khắc quá sắc, thì ra là phát hiện từ đó. Hai người lại lâm vào trầm mặc, Triệu Trường Ninh tập trung tâm trí, tiếp tục mạch suy nghĩ của mình, cũng không cảm thấy đói. Đợi hành văn một lèo xong, mới ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Thì ra tỳ nữ đã bung thức ăn tiến vào, cũng không nhiều món lắm. Một đĩa thịt kho tàu, chân giò hầm bí đao, cá lư hấp, rưới lên nước tương thơm mặn. Thêm vài đĩa rau xào, một đĩa nộm dưa leo, củ mại, cải trắng.

“Ngươi ăn trước đi.” Chu Thừa Lễ nói với nàng, hần thì lại ra ngoài trước.

Triệu Trường Ninh thấy hần không ăn, mình thân là tiểu bối, mặt mũi đâu mà ăn trước. Nhìn ra ngoài trời, trong đêm tối mịt mùng đại tuyết rơi dày đặc, không ngờ tuyết đã rơi rồi, bà bà bên ngoài đang phân phó đám tiểu nha đầu đun nước nóng, Chu Thừa Lễ dường như đang nói chuyện với ai đó. “... Hiện tại ta có việc không thể đi... các ngươi tự mình chú ý là được, không cần tới hỏi ta... chỗ hần ta sẽ tự mình đến chuyển lời.”

Người kia nói: “Mong thất gia hãy mau chóng, bên này không có ngài trấn giữ e là không xong mất.”

Chu Thừa Lễ lại nói: “Sau này đừng đến Triệu gia tìm ta, bằng không cũng khỏi cần tìm ta nữa, cứ đi mà tìm người khác.”

Ai tới tìm hắn? Huyện nha Thông Châu? Triệu Trường Ninh luôn cảm thấy Chu Thừa Lễ hẳn là có hành động bí mật nào đó, người của Triệu gia không hề hay biết. Chỉ có điều nếu đã không liên quan đến nàng, vậy nàng cần gì phải can dự vào chuyện người khác, Chu Thừa Lễ chỉ là thất thúc trên danh nghĩa mà thôi.

Chỉ chốc lát hắn lại trở vào, trên người mang theo hơi lạnh từ bên ngoài, trên tóc còn đọng vài hạt tuyết. Hắn ngồi xuống thấy Triệu Trường Ninh vẫn chưa động đũa, bèn vẩy tay sai tỳ nữ đi lấy đồ tới.

Đội tỳ nữ kia trở lại, giao cho Chu Thừa Lễ một cái bình sứ men trắng phớt xanh, Chu Thừa Lễ nhận lấy: “Thuốc này ta mang về từ Giang Chiết, trị mấy vết thương nhỏ như người sẽ rất mau khỏi.” Dứt lời lại nhìn nàng nói, “Đưa tay cho ta.”

Hắn định bôi thuốc cho nàng? Thực sự là không cần, trên ngón tay đều là những vết thương nhỏ, còn không đau bằng ở khuỷu tay.

“Thất thúc, ta tự làm là được rồi.” Triệu Trường Ninh làm sao phiền đến hắn được.

Chu Thừa Lễ lại trực tiếp vươn tay, không cho phép nàng từ chối mà kéo lại. Hai người nhất thời sát lại gần hơn, Triệu Trường Ninh liền nghĩ đến hô hấp đêm đó của hắn. Bàn tay hắn thô ráp ấm nóng, Triệu Trường Ninh bị thương nên bàn tay vô cùng mẫn cảm, thấy đau, nàng không khỏi rụt về.

“Lúc ngươi chịu mười roi thay Triệu Trường Húc, không phải cũng nhin đau giời lắm sao?” Chu Thừa Lễ có thể cảm giác được Triệu Trường Ninh phòng bị cùng tránh né hắn, có chút không vui, lạnh nhạt nói.

Triệu Trường Ninh cười cười, hiển nhiên không muốn nhắc lại, đổi một chủ đề khác, “Thất thúc, ta nhớ lần trước thúc tặng ta một cái núm trện, ta lại không nhìn ra được lai lịch của nó.”

“Lúc còn nhỏ ngươi đùa nghịch trong thư phòng của ta, nhìn thấy cái núm trện đó đòi cho bằng được, đã nói không thể cho ngươi, ngươi lại còn khóc nhè.” Chu Thừa Lễ nói tiếp, “Bồi vậy mới tìm một cái gần giống về cho ngươi, là núm trện lạc đà thời Chiến quốc. Chỉ một cái núm trện đó, đã bằng bổng lộc nửa năm của phụ thân ngươi.”

Bổng lộc nửa năm của Triệu Thừa Nghĩa là sáu mươi thạch gạo, có lúc quy ra vài tấm vải lụa, dầu đèn các loại, tính ra cũng phải sáu trăm lượng. Cái núm trện bé tí tẹo kia lại đáng giá nhiều ngàn lượng như vậy. Mỗi tháng nàng cũng chỉ được mười lạng bạc mà thôi. Triệu Trường Ninh đang nghĩ hay là trả lại hắn cho xong, nghe ý tứ này, chắc chắn không thể cho huynh đệ mỗi người một cái rồi.

Chu Thừa Lễ cầm bình sứ trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Ngươi... không nhớ những chuyện hồi nhỏ sao?”

Triệu Trường Ninh đoán khi còn bé quan hệ của hai người không tồi. Nhưng nàng hoàn toàn không biết những chuyện trước năm mười tuổi: “Năm mười tuổi ta bị ốm một trận, những chuyện trước đó không còn nhớ rõ lắm.”

Chu Thừa Lễ mới nhẹ nhàng nói: “Chẳng trách...” Hắn ngừng đầu nhìn nàng rồi tiếp tục hỏi: “Vậy chắc là nhớ chuyện năm mười bốn tuổi chứ?”

Lần này Triệu Trường Ninh thật sự không hiểu nổi, mười bốn tuổi theo lý mà nói hẳn là nàng nhớ được, nhưng nàng căn bản không có ấn tượng nào với Chu Thừa Lễ.

“Thất thúc nói đến chuyện nào, có thể chỉ điểm cho ta không? Nhất thời ta cũng không nhớ ra rốt cuộc là có chuyện gì.”

Chu Thừa Lễ không nói gì nữa, yên lặng một chốc rồi mỉm cười: “Thôi đi, ngươi không nhớ cũng tốt.”

Hắn cầm bài văn Triệu Trường Ninh vừa viết trên bàn lên xem, “Được rồi, nếu đã đến chỉ bảo ngươi chuyện thi cử, đầu tiên ta sẽ nói thêm vài câu. Ngươi có thể thi đỗ thật ra không dễ dàng, có điều danh hiệu cử nhân, với người thường đã là đủ rồi, với chúng ta mà nói thì chưa đến ngưỡng cửa làm quan. Tuy trong kỳ thi hương thứ hạng của ngươi không tốt, nhưng dựa theo những năm trước, thi hội vẫn sẽ có những thay đổi. Đặc biệt hiện nay hoàng thượng quý trọng người tài, sẽ chú trọng đề bạt những sĩ tử trẻ tuổi hơn.”

Đọc qua tổng thể bài văn Triệu Trường Ninh vừa viết một lần, mày kiếm của Chu Thừa Lễ chau lại, rất lâu vẫn không nói chuyện. “Đây là bài ngươi vừa làm ban nãy?”

Triệu Trường Ninh ngoan ngoãn gật đầu, đúng là bài nàng vừa viết ban nãy.

Chân mày Chu Thừa Lễ càng thêm nhăn lại: “Ngươi thi hương xếp thứ tự cuối cùng?”

Triệu Trường Ninh lại dạ phải.

Chu Thừa Lễ đặt bài văn của nàng xuống, cầm một tờ giấy, nói: “Viết lại khái quát bài văn thi hương của ngươi cho ta xem. Mặt khác, ta lại ra thêm hai đề, ngươi không cần viết hoàn chỉnh, chỉ cần viết đại ý của thừa đề, phá đề cho ta xem là được.”

Trình độ này mà đứng chót bảng thi hương, đẳng cấp của thi hương bây giờ lại cao đến thế sao?

Thật ra lúc Chu Thừa Lễ nghe nói Triệu Trường Ninh thi hương đạt thành tích cuối bảng, cũng không coi trọng đường thi cử của nàng lắm. Nếu là người

khác, hẳn sẽ không giúp đỡ, vì là Trường Ninh, nên hẳn mới bằng lòng dạy nàng. Nhưng trình độ này, cực kỳ ngoạn mục, không nói đến thủ khoa, năm người đứng đầu chắc chắn không chạy đi đâu được.

Triệu Trường Ninh biết hẳn đang nghĩ gì, nâng bút chậm rãi viết những đề hẳn ra, bút quét qua một góc nghiên mực, Triệu Trường Ninh còn định viết tiếp, Chu Thừa Lễ lại ngăn nàng: “Được rồi, không cần viết nữa.” Hẳn hỏi Triệu Trường Ninh, “Đại ý phá đề của đề thi hương, phải chăng ngươi đã có ý tưởng tốt hơn?”

“Quả thực là có, nhưng khi đó thời gian không còn kịp, thêm vào lúc thi mạch suy nghĩ của ta hỗn loạn, cho nên không viết ra.” Triệu Trường Ninh đương nhiên là đang nói lung tung, non nửa cuộc đời nàng từng thi lớn thi nhỏ, chẳng lẽ lúc đi thi lại không biết cách điều chỉnh tâm tình? Cái tố chất thi cử này nàng đã luyện hai mươi năm trời rồi.

Đương nhiên Chu Thừa Lễ cũng không tin một câu nàng nói, hẳn thu lại bài văn của Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Ta không quan tâm ngươi đang nghĩ cái gì, nhưng tất cả những gì ngươi nghĩ trước đây đều sai cả. Chỉ có nhìn ra thiên phú của ngươi, tài nguyên gia tộc mới nghiêng về phía ngươi được. Bây giờ ngươi hãy về nghỉ ngơi, ta lập tức đến tìm tổ phụ ngươi, đưa những thứ này cho ngài xem, ngươi có ý kiến gì không?”

Triệu Trường Ninh hiểu ý của Chu Thừa Lễ: “Ta không có ý kiến, nhưng thúc cũng phải giải thích rõ với tổ phụ, thi hương quả thực là do ta phát huy không tốt.”

Ngon nết đã cháy dần đến bắc, xung quanh đột nhiên tối sầm. Chu Thừa Lễ đi đến trước mặt nàng: “Triệu Trường Ninh, ngươi có biết trong nhà này, vẫn còn có người bảo vệ ngươi?”

Triệu Trường Ninh bình thản nói: “Là ta lo lắng dư thừa rồi.”

Chu Thừa Lễ dịu dàng đề xuống hai vai nàng “Ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta biết nếu ngươi không thi cử, sẽ không còn đường khác để đi. Nhưng ta sẽ cố gắng bảo vệ ngươi, trong nhà này ngươi là đích trưởng tôn, không kẻ nào dám làm gì ngươi cả.” Hẳn ngừng một chút, “Ngươi phải nhớ kỹ điều này... còn nữa, đừng quá thân thiết với đám người Triệu Trường Húc.”

Dứt lời mới gọi nha hoàn tiến vào, khoác áo choàng, lợi dụng bóng đêm bước ra ngoài.

Triệu Trường Ninh lẳng lặng nhìn bóng lưng của Chu Thừa Lễ, cánh tay nàng run nhẹ. Nhưng không phải sợ hãi, chỉ là một loại run rẩy không áp chế được.

Chắc chắn Chu Thừa Lễ biết! Hơn nữa những lời nói của hắn, dường như có khuynh hướng giúp đỡ nàng, nhưng lại mang theo sự mập mờ vô hình. Mười bốn tuổi... tại sao nàng lại không có một chút ấn tượng nào?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ánh nến từ chính phòng bập bùng cháy, Chu Thừa Lễ đang ở bên trong nói chuyện cùng Triệu lão thái gia.

Triệu Trường Ninh đã đứng đợi ở ngoài cửa rất lâu, giữa màn đêm âm ỉ tuyệt không ngừng rơi. Nàng lặng lẽ đứng trước mái hiên, tuyết rơi trên vai, trên đầu nàng, nhưng vẫn không có một ai tới gọi nàng tiến vào. Mãi đến khi trong phòng bước ra một người, đi đến trước mặt nàng cung kính hành lễ: “Đại thiếu gia, lão thái gia mời ngài vào trong.”

Triệu Trường Ninh ừ một tiếng, cởi xuống áo choàng đưa cho Tứ An bên cạnh, bước vào bên trong thư phòng. Nàng vén tà áo quỳ xuống: “Thỉnh an tổ phụ.”

Triệu lão thái gia cũng không bảo nàng đứng dậy như trước, trong tay ông vẫn cầm bài văn của Trường Ninh, nhất thời không nói ra được cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng là gì, sắc mặt ngưng đọng, không nói lời nào. Vẫn là Chu Thừa Lễ ở bên cạnh thở dài: “Lão thái gia, để Trường Ninh đứng dậy trước đã.”

Triệu lão thái gia khoát khoát tay, ông đi tới trước mặt Trường Ninh. “Trước đây có ai giúp đỡ ngươi làm văn không?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu nói: “Không có ai cả. Văn chương, kiến giải mà tôn nhi viết đều là suy nghĩ của bản thân, nếu có thể lọt vào mắt tổ phụ đương nhiên là cái phúc của tôn nhi...”

Triệu lão thái gia thỉnh linh đập mấy tờ giấy mỏng lên bàn, chỉ về phía nàng, ngón tay khẽ run nghiêm giọng nói: “Ta còn bảo Trường Tùng nhẫn tâm, Trường Hoài vô tình, ngươi có lẽ là đứa trẻ hiền lành nhất trong ba đứa. Chẳng ngờ huynh đệ các ngươi, không có một kẻ nào đơn giản cả. Ngươi đang đề phòng ai? Đề phòng ta hay nhệ thức ngươi? Hay là cảm thấy trong nhà này đâu đâu cũng toàn mưu tính, kẻ nào cũng muốn gây khó dễ cho đại phòng?”

Cho dù trước đây thi cử không tốt, Triệu lão thái gia cũng chưa từng dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế nói chuyện với nàng. Nghe đến đây Trường Ninh cũng cảm thấy buồn rầu, có điều cũng nằm trong dự đoán, nàng cố gắng duy trì ngữ khí bình ôn: “Trường Hoài do người tự mình nuôi lớn, hẳn trước nay bất hòa với con. Trường Tùng là con một của chính thê nhị phòng, nhị thúc lại có xích mích với phụ thân con...”

“Người im miệng!” Triệu lão thái gia giận dữ đến đập bàn lần nữa. Đúng vậy, lúc ông nhìn thấy bài văn của Triệu Trường Ninh, ý nghĩ đầu tiên chính là tức giận, giận bản thân già rồi, trong nhà nảy sinh nhiều tâm tư đến thế, ngay cả Triệu Trường Ninh ông cho rằng ngoan ngoãn nhất cũng không hề đơn giản. Y giấu diếm thực lực, không phải là vì chút tâm tư kia sao!

Triệu Trường Ninh sợ làm ông càng thêm tức giận, nhẹ giọng nói: “Tổ phụ, con sai rồi.”

Triệu lão thái gia hít một hơi thật sâu, lúc ông bình tĩnh lại, nhìn về phía Triệu Trường Ninh đang quỳ. Nhớ đến ngày đó nhị thúc nghiêm khắc với y, nhớ đến y bị Trường Hoài đánh thương khuỷu tay, thậm chí là cha mẹ vô dụng, muội muội ngang ngược của đại phòng y. Cuối cùng vẫn là động lòng trắc ẩn, tiến lên vài bước đỡ y đứng dậy.

Triệu Trường Ninh thấy cuối cùng ông đã bớt giận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lại chấp tay với Triệu lão thái gia: “Chuyện trước đây là tôn nhi đã sai. Tổ phụ luôn đối xử với các huynh đệ như nhau, những gì có thể cho được đều cố gắng cho. Trường Ninh vô cùng kính phục người!”

Lời tán thưởng ai lại không thích nghe, đứa trẻ này quen nịnh nọt ông, đến nay đã có thể hạ bút thành văn được rồi. Triệu lão thái gia trong lòng cũng thư thái không ít, biết tác phong của đứa trẻ này thay đổi, e rằng nguyên do là vì hôm đó ông đã đưa cho y đối bài, đồng ý chống lưng cho y.

Về mặt già nua của ông nhìn qua có vẻ mệt mỏi, mới khoát tay nói: “Được rồi. Ta và thất thúc của ngươi đã thương lượng, hẳn nhận ngươi làm học trò. Ngoài ra, tự ta sẽ bỏ ngân lượng, mỗi tháng cấp cho ngươi hai mươi lượng tiền tiêu, ta cũng đã phái người đến xem qua chỗ của ngươi, vị trí thư phòng không tốt, ta đã thay ngươi bố trí lại từ đầu. Có điều chuyện này ta và thất thúc ngươi đã quyết định, sẽ không truyền ra bên ngoài, dù sao cách thi hội cũng không đầy hai tháng nữa, tránh cho mọi việc biến động làm huynh đệ các ngươi lòng dạ không yên.”

Triệu lão thái gia quả thực đã coi trọng y rồi. Nếu hành động lần trước của ông chỉ là để áp chế nhị phòng, lần này thì thật sự là coi trọng y!

Triệu Trường Ninh lại quỳ xuống tạ ơn, lần này Triệu lão thái gia mới đưa tay ra đỡ: “Đứng dậy đi, ngươi có thiên phú là chuyện tốt không gì bằng, tổ phụ còn đợi các ngươi làm vẻ vang gia tộc nữa.”

Đại tuyệt tuy vẫn liên miên không dứt, nhưng đồ đặc vẫn lục tục đưa đến đại phòng. Sáng sớm hôm sau, Triệu lão thái gia phái người đưa tới thêm càng nhiều thứ

Thư án mới, kệ đồ cổ mới, còn cả một bộ văn phòng tứ bảo, thậm chí cả vài chậu hoa lan được chuyển tới từ phòng ấm của Triệu lão thái gia. Tấm bình phong hồng đôi chỗ cũng đã được sửa lại, phủ thêm lớp giấy Cao Ly. Khi Triệu Thừa Nghĩa và Đậu thị đến thăm Triệu Trường Ninh, đúng lúc nhìn thấy những đồ đặc này được chuyển vào, liền hỏi Triệu Trường Ninh: “Con à, đang có chuyện gì vậy?”

“Tổ phụ tặng con vài thứ mà thôi.” Trường Ninh mỉm cười sai nô bộc dọn dẹp trên bàn, thuận tiện cho cha mẹ ngồi xuống.

“Đồ đưa đến đều là những thứ tốt.” Đậu thị chủ yếu chỉ quan sát giá tiền, “Ta thấy mực kia cũng đáng chút bạc. Chắc là tổ phụ muốn khích lệ con chăm chỉ học hành đấy, con của ta, thiên tư con bình thường, càng phải cố gắng hết sức để báo đáp tổ phụ con mới phải.”

“Cố gắng là chuyện nên làm, bất luận có được hay không cũng đều phải thử, phụ thân đã dọn dò nhà bếp rồi, buổi tối chuẩn bị sẵn đồ nóng, tránh cho con tối đến học bài thấy đói lại phải ăn bánh nguội com nguội.” Triệu Thừa Nghĩa rất quan tâm đến ăn uống của nhi tử. Bản thân ông là một đồng tiền sĩ, tự nhiên sẽ chú trọng đến chuyện thi tiến sĩ của y. Giống như mọi bậc cha mẹ trên đời, sinh ra một cái trứng, sau đó sẽ đem hy vọng gửi gắm cả vào đời sau.

Triệu Trường Ninh đều cười đồng ý, thái độ của cha mẹ với nàng rõ ràng chính là tâm trạng mua vé số “Tuy đứa trẻ này nhìn chẳng ra sao, nhưng nhờ đâu lại gặp may thi đỗ.”

Hôm nay là ngày phải đi Khổng miếu tế bái, cha mẹ cũng thả cho nàng ra cửa. Triệu Trường Ninh dẫn thư đồng đến cổng Triệu phủ, đã thấy Triệu Trường Húc đang dắt ngựa buồn chán chờ nàng.

Triệu Trường Ninh nhìn quanh, phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng, tất cả mọi người đều cười ngượng, mã phòng vậy mà không chuẩn bị xe ngựa... nơi ở của Cổ tiên sinh lại gần Khổng miếu, không cần xuất phát từ Triệu gia.

Hai người Đổ Thiếu Lăng và Triệu Trường Hoài cũng dắt ngựa tới, Triệu Trường Tùng roi ở sau cùng, hẳn thì lại ngồi xe ngựa, còn dẫn theo hai thư đồng tướng mạo tuấn tú.

“Huynh trưởng, sao lại không đi?” Triệu Trường Húc tiến về phía nàng, “Vừa hay hẹn với đám Trường Hoài ra ven sông ngoại thành cưỡi ngựa, ơ, ngựa của huynh đây?” Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ rút, bình thần nói: “Ta không biết cưỡi ngựa.”

Triệu Trường Húc vỗ đầu một cái, sao hắn lại quên mất chứ, hồi bé huynh trưởng bị ngựa đá một cước, cho nên từ nhỏ đã không thích ngựa, cũng không học cưỡi ngựa. Liếc qua chỉ thấy Triệu Trường Tùng có xe ngựa, mà Triệu Trường Tùng đã quay ngoắt đầu đi coi như không thấy rồi, sắc mặt hắn lạnh xuống, ngoảnh lại cười nói với Triệu Trường Ninh: “Việc này có gì to tát, nào, đệ đưa huynh cùng cưỡi!”

Bây giờ hắn vô cùng nhiệt tình với Triệu Trường Ninh, nếu không phải Triệu Trường Ninh đuổi hắn đi, hẳn còn hận không thể tới chỗ y ở lại.

Mặt Triệu Trường Ninh sấp đen như đáy nồi, đưa nạng cùng cười? Đùa cái kiểu gì vậy!

Nhưng vị đại huynh đệ này dùng ánh mắt như chó lớn nhìn nạng, chỉ thiếu điều không nói ra ‘Chẳng lẽ huynh ghét bỏ đệ sao tại đệ quá kém cỏi sao?’

Lúc này còn đi lấy xe ngựa ư rằng sẽ tới muộn, Triệu Trường Ninh chỉ đành đến xem xe ngựa của Triệu Trường Tùng. Tuy ngồi một xe với kẻ này rất có khả năng sẽ đánh nhau, nhưng cũng không còn lựa chọn tốt hơn nữa rồi.

Đỗ Thiếu Lăng cực kỳ không vừa mắt Triệu Trường Tùng, hần tiến tới nói: “Trường Ninh huynh, chúng ta đều là nam tử, cũng không có vấn đề gì, nếu huynh không muốn đi cùng Trường Húc, hay là để ta đưa huynh đi.”

Đây căn bản không phải vấn đề ai đưa nạng đi. Triệu Trường Ninh đương nhiên là từ chối, không đợi Triệu Trường Tùng đồng ý đã chui vào xe của hắn, sau đó cười hỏi: “Tam đệ không ngại ta đi cùng chứ?”

Khóe miệng Triệu Trường Tùng hơi co rút, sao Triệu Trường Ninh lại đột nhiên muốn chung xe ngựa với hắn? Nghe nói tối qua hắn bị phạt đứng ngoài phòng tổ phụ, lẽ nào đầu óc bị đông cứng luôn rồi? Hắn chỉ đành cười cười: “Đương nhiên là không ngại, huynh trường ngồi đi.” Sau đó phân phó đánh xe nhanh chóng lên đường.

Triệu Trường Ninh biết đối phương không muốn nói thêm câu nào với mình, tự nhiên cũng không mở miệng. Xe ngựa lóc cọc chạy ra khỏi Triệu phủ, Triệu Trường Húc dùng ánh mắt mắt mát lại u ám nhìn xe ngựa phía trước, giống như hận không thể nhìn ra một cái lỗ trên xe. Hắn không có huynh đệ ruột thịt, bởi vậy đặc biệt thân thiết với Triệu Trường Ninh. Nhưng cứ luôn cảm thấy huynh trưởng không phải thích hắn lắm, mời uống rượu y không uống, thoa thuốc cho y cũng không đồng ý, đến cười chung một con ngựa với hắn cũng chê. Hắn không vui.

Triệu Trường Hoài là kẻ chuyện không liên quan đến mình thì quảng sang một bên, thuần thực cười ngựa tiến lên phía trước. “Huynh trưởng cố chấp, chắc chắn sẽ không ngồi chung ngựa với người. Nếu người thật sự muốn có người ngồi chung như thế, ta cho người mượn hai thư đồng nhé. Thế nào?”

Triệu Trường Húc quay đầu lạnh lùng nhìn hắn: “Huynh bớt nói mát đi!”

Triệu Trường Hoài giật giật khóe miệng, hờ, hắn giận thật sao?

Đội ra khỏi phố Minh Chiêu, đến gần trường học của phủ Thuận Thiên xe ngựa mới dừng lại, đoạn đường này cấm xe ngựa. Bọn họ đi bộ đến trước cổng Không miếu, quả nhiên đã thấy Cô tiên sinh đứng đó chờ. Không miếu này cũng khá lớn, có đến ba cửa vào. Gần đây sĩ tử đến thấp hương càng lúc càng đông, giá hương ở Không miếu đã tăng gấp ba lần, sĩ tử bắt đầu dĩ vãng phải bỏ tiền mua.

Triệu Trường Ninh cảm thấy hương khói vẫn vút trong Không miếu không được dễ chịu, dâng hương xong liền lui ra, nhìn đường phố bên ngoài tấp nập rộn ràng, đột nhiên có cảm giác rối loạn. Người đi đường, phu khuân vác cùng các hòa thượng tới lui, vô cùng ồn ào náo nhiệt. Đối diện là tiệm bút mực, tiệm vàng mã, tiệm quần áo. Ở chỗ rẽ còn có một con hẻm nhỏ, treo đủ loại biển hiệu bán đồ ăn vặt, đậu hũ vàng, hoành thánh vô mớ tang, canh thịt dê Minh Ký, tiệm thịt chó Lý Ký, bánh nướng thịt lừa. Nếu không tận mắt nhìn thấy, làm sao biết được sự phồn thịnh của kinh thành Đại Minh.

Đi thêm một đoạn về phía trước là chùa Chính Giác, Triệu Trường Ninh dừng lại trước hàng bánh nướng thịt lừa, cũng không phải muốn ăn, chỉ là nhớ lại mùi vị của bánh bao nhân thịt. Ngần ngợ một hồi, ánh mắt đã nhìn về phía chiếc bánh nướng: “Không phải huynh muốn ăn đây chứ?”

Người này không phải Triệu Trường Húc thì còn là ai? Tuy có vẻ vẫn còn giận dỗi nạng, gương mặt lạnh tanh.

Trường Ninh quả thật là thích người đệ đệ này, cười nói: “Người ăn đi, ta chỉ nhìn xem sao thôi!” Lại nói, “Chuyện ban nãy người cũng đừng mất hứng, hai nam tử cười chung một ngựa, còn ra cái dạng gì nữa?” Dứt lời gơ tay lên vỗ vỗ vai hắn. Biết đường đệ này chẳng qua chỉ là rất thích chơi cùng nạng mà thôi.

Triệu Trường Húc cầm một chiếc bánh nướng đi theo sau nạng: “Đệ nghe nói tối qua huynh vào học chỗ thất thúc, thất thúc có nghiêm khắc với huynh không?”

Triệu Trường Ninh đáp: “Vẫn tốt, người không tận tâm học hành, lại đi lo lắng chuyện học hành của ta?” Triệu Trường Húc không có chút thiên phú nào trong chuyện học hành cả, hắn theo thất thúc tới Thông Châu làm việc, học võ công cũng không tồi, có thể thấy vóc người đã cao lên không ít.

“Thất thúc nhìn có vẻ nghiêm khắc, thật ra con người cũng khá tốt. Nếu thúc ấy nghiêm khắc với huynh, cứ bảo với đệ một tiếng, đệ sẽ đi nói chuyện với thúc.” Triệu Trường Húc thấy nạng không ăn, tự mình cắn vài miếng hết luôn cái bánh nướng thịt lừa. Y vẫn đối tốt với mình như mọi khi, bởi vậy không còn giận nạng nữa.

Triệu Trường Ninh cảm thấy tính tình của hắn thật giống trẻ con. Nạng tiến vào thư cục bên cạnh, chọn hai cuốn sách giảng về văn Bát cổ. Đợi đến lúc nạng đi ra, đã thấy hai người Triệu Trường Húc và Triệu Trường Hoài đứng trước cửa, đối diện là chùa Chính Giác. Chỉ thấy trước cổng ngôi chùa kia, Đỗ Thiếu Lăng hình như đang trò chuyện với một thiếu nữ khoác áo choàng, thiếu nữ nọ được tì nữ vây xung quanh, mặc y phục lụa thêu vàng, rất có thân phận, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các của danh gia vọng tộc nào đó, lúc Đỗ Thiếu Lăng nói chuyện cùng người ta hơi cúi đầu, thanh âm cũng đề xuống cực thấp.

Triệu Trường Húc thấy nạng đi ra, còn có một chút vui vẻ, thì thầm với nạng: “Huynh trưởng, huynh xem tên nhóc kia đi, vừa ra ngoài đã gặp tình nhân rồi kìa!”

“Cái gì mà tình nhân.” Triệu Trường Ninh cười nói, “Ta thấy đấy chính là muội muội ruột của hắn.”

“Sao huynh lại biết được ?” Triệu Trường Húc cảm thấy thật tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Triệu Trường Ninh cũng chỉ cười.

Tại sao lại biết? Cái này cũng không đơn giản, nếu là một tiểu thư khuê các, làm sao có thể nói chuyện với một nam tử như vậy trong vòng vây của các nữ tử? Chỉ có thể nói nam tử này là người thân của nàng. Về phần tại sao nàng cho rằng là muội muội của Đỗ Thiếu Lăng, bởi vì những nô bộc họ mang theo đều có cùng một cách ăn mặc, mũ ni, áo khoác ngắn sặc sỡ như nhau.

Đỗ Thiếu Lăng và thiếu nữ nói chuyện xong, thiếu nữ bèn vịn tay nhũ mẫu bên cạnh tiến vào xe ngựa. Đỗ Thiếu Lăng xắn tay áo bước tới, gần giọng: “Triệu Trường Húc, ta đứng tận đây kia cũng nghe thấy mấy lời xằng bậy của ngươi, đây là muội muội ruột của ta, đến chùa Chính Giác để dâng hương.” Dứt lời một bàn tay đập mạnh vào lưng Triệu Trường Húc, hai kẻ bắt đầu nhào nhào lên. Triệu Trường Húc có luyện võ, Đỗ Thiếu Lăng cũng chẳng phải dạng vừa, ngươi đánh ta ta đánh ngươi ấu trĩ không thể tả.

Đoàn người đi dọc theo con đường tấp nập quay về, chiếc xe ngựa kia vượt lên từ phía sau bọn họ, màn xe dường như vén lên trong chớp lát.

Đội về đến cổng Không miếu, Triệu Trường Ninh phát hiện xe ngựa của Triệu Trường Tùng đã rời đi.

Triệu Trường Húc đứng một bên nhìn, tựa vào con ngựa cười cười. Dáng vẻ kia của hắn như đang nói ‘Giờ huynh hết cách rồi, buộc phải nhờ đệ đưa đi rồi nhé.’

Đỗ Thiếu Lăng ở bên cạnh chen vào: “Ngươi không nghĩ lại xem trên đường cưỡi ngựa cầu thả thế nào. Lát nữa làm huynh trưởng ngươi ngã, xem hắn có trừng trị ngươi không!” Ban nãy trên đường tới đây Triệu Trường Húc suýt nữa đâm phải người khác.

Triệu Trường Hoài không hề muốn chờ người, có điều hiếm khi cũng mở miệng: “Đệ nên để Đỗ Thiếu Lăng đưa đi, hắn cưỡi ngựa vững hơn nhiều!”

Triệu Trường Húc nghĩ đến tài cưỡi ngựa nát bét của mình thì cũng đồng ý: “Vậy được, Thiếu Lăng ngươi đưa huynh ấy đi, nhưng chó có làm huynh ấy ngã!”

Triệu Trường Ninh nhìn đường phố vắng hoe, nghiêm khắc kiểm điểm thái độ làm người của bản thân, thấp giọng ho khan một tiếng không nói gì nữa. Đỗ Thiếu Lăng lên ngựa rồi một tay kéo nàng lên theo, Trường Ninh ngồi phía sau hắn. Đỗ Thiếu Lăng cười nói: “Huynh phải ôm ta mới được, bằng không ngã xuống thì làm sao.”

Hắn vừa dứt lời, hai cánh tay từ phía sau vòng qua, ôm chặt hắn. Đỗ Thiếu Lăng bỗng ngẩn ra, một mùi hương thanh nhã vây lấy hắn, ngửi kỹ bên trong còn lẫn cả mùi mực, mùi dược cao. Sau lưng là áo quần cọ sát, tiếng hít thở nhẹ nhàng. Lúc đầu hắn vẫn còn bình thản, không hiểu sao lúc này cả người lại cứng đờ. Trên đường đi mấy lần suýt đâm phải người.

Triệu Trường Húc ở phía sau quát: “Đỗ tam, ngươi để ý chút đi, đừng có làm ca ca ta ngã!”

Đỗ Thiếu Lăng hắng giọng nói: “Làm sao ta để hắn ngã được?” Lại tiếp tục thúc ngựa đi.

Triệu Trường Ninh ở sau lưng hắn cười một tiếng: “Thiếu Lăng huynh, không cần bận tâm đến ta, huynh cứ việc đi nhanh lên!” Cứ rề rề như vậy, không biết đến lúc nào mới về phủ được.

Đội sau khi về đến phủ, Đỗ Thiếu Lăng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, Triệu Trường Ninh cũng nhảy xuống theo. Đỗ Thiếu Lăng lại thăm niệm Đạo Đức kinh trong lòng, cũng một lần nữa khiển trách bản thân đã lâu không tiếp xúc với nữ tử mà làm ra những hành vi luống cuống. Triệu Trường Ninh cảm tạ hắn, hắn mới xua tay cười: “Không cần khách khí, hai ta cũng xem như có tình nghĩa đồng môn.”

Về phần Triệu Trường Húc, hắn lại chạy tới chỗ Triệu Trường Ninh, nếu không phải đuổi hắn đi, e rằng hắn còn chẳng buồn đi nữa. Triệu Trường Ninh ôn bài đến tối, thất thúc mới sai người gọi nàng tới, bắt đầu chỉ điểm bài văn hôm qua nàng viết. Theo trình tự thi hội tiêu chuẩn, cảm thấy chỗ nào hay hắn sẽ khoanh một vòng tròn, chỗ chưa tốt hắn sẽ giảng cho Trường Ninh tại sao chưa tốt, ví dụ như phần kết bài: “Giảng đạo quân thần tất nhiên quan trọng, nhưng không cần thuật lại quan điểm phía trước của ngươi, kết đề nếu có chỗ thắng hoa thì tốt, tự ngươi sửa lại đi.”

Hắn đưa bút cho Triệu Trường Ninh, Trường Ninh suy nghĩ cẩn thận rồi viết lại một lần nữa. Nàng phát hiện Chu Thừa Lễ kỳ thực rất giỏi, không hổ là tiên sinh từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động. Hơn nữa kiến giải thường độc đáo, góc độ rất mới mẻ. Sau khi hắn nhận xét nàng như được nước trong gột rửa, thông suốt sáng tỏ, đặt bút như có thần.

Chu Thừa Lễ yên lặng nhìn nàng sửa bài, kỳ thật thiên phú của Triệu Trường Ninh đã vượt qua tưởng tượng của hắn, một lát sau hắn gọi người nâng lư hương tiến vào.

Triệu Trường Ninh không biết có chuyện gì, Chu Thừa Lễ lại nói: “Người qua đây.”

Hử? Đang làm gì vậy? Triệu Trường Ninh ngáp ngừng đi tới trước mặt hắn, thấy hắn buông quyển sách trong tay ra mà rằng: “Quý xuống.”

Triệu Trường Ninh khựng lại, tuy vị này là thất thúc của mình, nhưng cũng không cần ngày nào cũng quý tới quý lui đấy chứ. Nàng đang định nói: “Thất thúc...”

“Không phải người muốn bái sư sao, không quý ta thì quý ai.” Chu Thừa Lễ tiếp tục nói, “Quý xuống.” Bao nhiêu người muốn bái hắn làm thầy cũng không được, hôm nay khó có dịp hắn muốn nhận nàng, nàng ngược lại chẳng có phản ứng gì cả.

Triệu Trường Ninh lúc này mới quý xuống. Bái sư? Nàng còn chưa từng thật sự quý bái vị sư phụ nào.

Chu Thừa Lễ thấy vẻ mặt nàng còn hoài nghi, cười nhẹ nói: “Tổ sư Vương Văn Thành Công có dạy, người phải nhớ lấy lời này: Không thiện không ác là bản thể của Tâm, có thiện có ác là cái động của ý. Biết thiện biết ác là lương tri, làm thiện bỏ ác là biết tu sửa¹’. Bốn câu này là tinh túy Tâm học của ta, từ nay ngôn hành không được sơ xuất. Nếu mai này người làm quan vì dân, công bằng chính trực đều chỉ trong một ý niệm của người, người đã hiểu chưa?”

Triệu Trường Ninh sững sờ ngẩng đầu. Vương Văn Thành Công, Tâm học! Chẳng trách vị thất thúc này của nàng thần bí, hóa ra hắn lại thuộc phái Tâm học.

Triều đại hiện nay Trình Chu lý học² đang nắm đương đạo, chủ trương là ‘Giữ gìn thiên lý, xóa bỏ nhân dục’, Triệu Trường Ninh đến từ tương lai dĩ nhiên không thích mấy ông cụ vừa cổ hủ lại vừa nghĩ một đằng nói một nẻo này, nhưng Tâm học thì lại khác, lão tiên sinh Vương Dương Minh chính là người nàng cực kỳ sùng bái ở kiếp trước. Chỉ nhìn vào công tích ông làm quan vì dân, dẹp yên phản loạn đã đủ để con cháu đời sau kính ngưỡng. Đáng tiếc Tâm học không phổ biến ở kinh thành, Tâm học quá phóng khoáng, hiển nhiên không được lòng những bậc thống trị bằng Trình Chu lý học.

Chu Thừa Lễ nhìn biểu hiện của nàng dường như có biết về Tâm học, gật đầu nói: “Xem ra người cũng có chút hiểu biết, ta là truyền nhân của Nam trung Vương môn, kế thừa lão tiên sinh Chu Đắc Chi.” Điều hắn không nói với Triệu Trường Ninh chính là, Nam môn học phái hiện tại hắn có thành tựu thâm sâu nhất, hắn còn một danh hào vang dội trong học giới, có kẻ không màng vạn dặm đến Nam trung Vương môn bái phỏng hắn, có điều hắn kín tiếng, hiếm khi gặp người ngoài mà thôi. Tất nhiên, những điều này cũng không cần nói cho nàng biết.

Triệu Trường Ninh quả thực rất muốn đi sâu tìm hiểu về học phái này, thất thúc có thể tự xưng là truyền nhân, chắc hắn cũng là nhân tài kiệt xuất trong Tâm học, nàng lập tức quý xuống, kính cẩn hành đại lễ với hắn. Tuy nàng chưa hiểu rõ Tâm học, nhưng đây chính là học thuyết cao cấp nhất Đại Minh, nàng vẫn nên có sự cung kính. Chu Thừa Lễ đỡ nàng đứng dậy, mỉm cười: “Được rồi, người hãy quý bái lư hương, coi như là quý bái tổ sư gia.”

Triệu Trường Ninh quý lạy xong, quay về cang thêm siêng năng học tập. Nhưng nhiều ngày liền hắn chỉ dạy nàng văn Bát cổ, không hề nhắc đến Tâm học, Triệu Trường Ninh đợi rất nhiều ngày, cuối cùng vẫn không kiềm nén được, hỏi hắn: “Thất thúc, thúc định đến bao giờ thì dạy ta Tâm học?” Đến tài liệu tham khảo nàng cũng thành kính mua về rồi, 《Vương Văn Thành Công toàn thư》.

Chu Thừa Lễ đang ăn bánh hoa quế hấp hạt dẻ nàng mang tặng, nghe vậy thì liếc nhìn nàng: “Vội cái gì, hiện giờ tu vi của người chưa đủ, đợi người thi hội xong rồi bàn tiếp.”

Thật ra thường ngày hắn đều ngồi một bên đọc sách, không hề nói chuyện. Nếu không phải lúc cần thiết, cũng chẳng có ý định thân cận với Triệu Trường Ninh. Nếu không phải nàng nhớ rõ chuyện tối hôm đó, chỉ sợ cũng cho rằng thất thúc là người lạnh nhạt. Nhưng đúng là hắn rất quan tâm đến nàng, chỉ cần nàng đến học bài, trong phòng sẽ luôn đốt lửa than, bánh ngọt cũng chuẩn bị đầy đủ.

Triệu Trường Ninh nhớ một tối học bài quá mệt, dựa vào ghế của hắn ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng chính hắn đã nhẹ tay đỡ nàng nằm thẳng, dọn dờ các nha đầu không được quấy rầy nàng.

Dần dần Triệu Trường Ninh đã vứt bỏ nghi ngờ lúc trước, thái độ với Chu Thừa Lễ cũng bắt đầu trở nên bình thường. Thậm chí đôi khi bất đồng quan điểm, hai người cũng sẽ tranh luận với nhau. Khi Chu Thừa Lễ nói không lại nàng cũng chỉ cười, lát sau mới nói: “Không tồn trọng đạo, nếu ta hỏi nghiêm chỉnh, người đáng lẽ đã chịu đòn rồi.”

Giờ Triệu Trường Ninh đã quen đùa với hắn, lập tức đáp lời: “Thất thúc muốn đánh tay ta cũng không sao, ngày mai Trường Ninh sẽ mang thước tới cho ngài.” Hôm sau nàng liền mang thước gỗ tới.

Đương nhiên, Chu Thừa Lễ không phạt thước nàng lần nào cả.

Sau khi qua tiết Tiểu hàn, mỗi ngày đều gần hơn với năm mới. Nhưng trong Triệu phủ không một ai dám lơ lỏng, trong nhà còn ba người đang chờ thi hội kia kia. Nghe nói liên tục nửa tháng nay, nhị phòng Triệu Trường Tùng đến bóng dáng của nữ tử cũng không được nhìn thấy, sợ hắn sẽ phân tâm, Triệu Trường Tùng đã đọc sách đến hai mắt đen sì rồi. Triệu Trường Hoài ở chỗ Triệu lão thái gia, lão thái gia cũng đặc biệt tạo cho hắn một nơi thanh tĩnh để học bài. Còn về phía đại phòng, Triệu Thừa Nghĩa đã chuyển toàn bộ các thứ nữ đến đông sương phòng, sợ tới đến bọn họ sẽ làm phiền Trường Ninh. Đậu thị còn mở cả đại hội hậu trạch mấy đêm liền với bốn nữ nhi, chủ đề chỉ có một, chính là giữ gìn sự yên tĩnh tuyệt đối của đại phòng.

Thật ra vốn không ồn ào, những thứ muội này còn ngoan ngoãn hơn cả mèo nhỏ, đến nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Có đôi khi, Triệu Trường Ninh nhìn thấy các thứ muội của mình khúm núm vâng dạ liền đau đầu, thân phận không đủ, lá gan cũng quá bé. So ra mà nói, muội muội ruột Triệu Ngọc Thiên hoàn toàn là một người cực đoan, nàng là nữ nhi đích xuất duy nhất của đại phòng, ức hiếp thứ nữ là chuyện nhỏ, nhiều

lúc còn tới phá đám Triệu Trường Ninh, lấy ở chỗ nàng một hai quyển sách, bê đi vài chậu phong lan, thấy thứ gì thích sẽ lượm về phòng mình. Nói năng cũng vô ích, lần sau vẫn cứ thế. Giận đến mức Triệu Trường Ninh cấm tiết nàng bước tới viện của mình.

Không lâu sau muội muội của Đỗ Thiếu Lăng, cũng chính là cô nương gặp ở cổng chùa Chính Giác ngày đó đến Triệu phủ thăm ca ca của mình. Bàn tới thì, mẫu thân của vị Đỗ tiểu thư này cũng có chút quan hệ với nhị thẩm Từ thị, gọi Từ thị một tiếng cô, cũng ở lại chỗ nhị phòng thêm nửa tháng. Ngọc Thiên thường cùng đám Viện nhi của nhị phòng chạy đi xem vị Đỗ Nhược Quân Đỗ tiểu thư kia, ít tới chỗ Trường Ninh làm loạn.

Nhưng vị Đỗ tiểu thư này lại làm trong nhà dấy lên sóng gió. Đầu tiên, có lẽ do quá lâu không nhìn thấy nữ tử, sau lần gặp gỡ vô tình nào đó, Triệu Trường Tùng có khả năng đã nhất kiến chung tình với Đỗ tiểu thư. Nhưng Đỗ tiểu thư thường hay đi cùng ca ca nàng, ca ca nàng lại thân thiết với Triệu Trường Hoài, nghe nói Đỗ tiểu thư cũng có thể trò chuyện với Triệu Trường Hoài đôi câu. Vì vậy, hạ nhân bên cạnh thấy Đỗ tiểu thư có ý với nhị thiếu gia Triệu Trường Hoài.

Đương nhiên, dưới áp lực nặng nề của Triệu lão thái gia, không kẻ nào dám lên lút lan truyền những tin đồn này. Triệu Trường Ninh là nghe Từ An kể lại. Đến cả mặt mũi vị Đỗ tiểu thư này nàng cũng chưa từng thấy.

Hôm đó là mười lăm tháng chạp, toàn gia tộc phải tề tựu ăn cơm. Nàng cầm một quyển sách tới hỏi Triệu lão thái gia, ngồi trong phòng trà một bên đọc sách một bên chậm rãi uống trà, mới xem như được nhìn thấy vị Đỗ tiểu thư kia. Đỗ tiểu thư mặc chiếc áo khoác lụa xanh nhạt thêu hoa văn mây vạn thọ, váy màu ánh trắng vàng sáng, trên đầu chỉ cài trâm ngọc, mặt tựa phù dung, thanh tân xuất trần. Dẫn theo vài nha đầu đi tới, thấy nam tử lạ mặt là Triệu Trường Ninh đang đợi trong trà gian, có hơi sững sốt. Triệu Trường Ninh mỉm cười kín đáo, bản thân mình lại tránh đi trước, nàng cũng đầu phải Triệu Trường Tùng, mấy chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt nàng không có hứng thú.

Ai mà biết ra tới bên ngoài, đứng lúc nhìn thấy đám người Trường Hoài đang quây lại ngắm mai. Ở chỗ Triệu lão thái gia có một gốc mai trắng nhụy vàng, vô cùng hiếm gặp.

Triệu Trường Húc thấy nàng đi ra, liền chạy tới khoác vai nàng: “Huynh trưởng, huynh cũng tới à?”

Hắn đã non nửa tháng không gặp y, vô cùng mừng rỡ dính lấy: “Dạo này huynh làm gì vậy, sao đệ không lúc nào gặp được huynh.”

Trường Ninh biết người đệ đệ này chẳng qua là thích dính lấy nàng, theo bản năng vỗ vỗ lên đầu hắn, lúc nhận ra mới cảm thấy không đúng, hắn cũng không phải muội muội thứ xuất trong nhà, có thể vỗ đầu tùy ý được sao? Tục ngữ nói rất đúng, đầu của đàn ông, eo của đàn bà, đều là những chỗ không sờ được.

Có điều đối với Triệu Trường Húc thì là chuyện nhỏ nhặt thôi, thậm chí hắn còn có vẻ như được vượt thuận lòng, hưởng thụ sự thân thiết hiếm hoi của huynh trưởng.

Ngược lại Triệu Trường Tùng hừ lạnh một tiếng, cảm thấy hai người này méo mó lại lời thôi, vô cùng tổn hại cặp mắt hắn.

Triệu Trường Hoài cùng Đỗ Thiếu Lăng vừa cười nói vừa tiến về phía trước, trước mặt vừa vặn có một cái đình nghỉ chân, vài bụi trúc hoa thấp thoáng, mấy nô bộc đang pha trà bên trong, thưa rằng các tiểu thư vừa mới uống trà ở đây. Đúng lúc mọi người đi đã mệt, liền tiến vào trong đình, chuẩn bị uống chén trà nóng.

Triệu Trường Ninh cầm dụng cụ pha trà, trước tiên rót cho Triệu Trường Húc một chén, sau đó mới rót một chén trà nóng cho mình. Đang thưởng trà, lại nghe thấy phía trước có tiếng nữ tử trò chuyện.

“Hôm nay gốc mai trắng này nở thật đúng lúc, cắt vài nhánh đặt ở gian phía tây thì đẹp tuyệt.” Vài nữ tử được nha đầu và nhũ mẫu vây quanh đi tới, dẫn đầu là Triệu Ngọc Uyển của nhị phòng, trong tay còn ôm một bó mai, đang nói chuyện với thiếu nữ bên cạnh.

Thiếu nữ kia nhỏ giọng nói: “Mai trắng có tính hàn, là thứ ta thích nhất.” Qua một lúc nàng lại hỏi: “Viện tỷ, muội nghe nói đại phòng còn có một huynh đệ, là đích trưởng tôn nhà tỷ phải không?”

Bên cạnh cũng là đích xuất tiểu thư của nhị phòng, Triệu Ngọc Viện, nàng nói: “Đúng vậy, huynh ấy không hay qua lại bên ngoài. Muội hỏi huynh ấy làm gì?”

Triệu Ngọc Uyển mỉm cười: “Nhược Quân muội muội, ta có nghe người khác nói, muội rất gần gũi với nhị ca ca Trường Hoài.”

Mấy cô gái nói đến chuyện riêng tư, nam tử bên này nghe thấy cũng có chút lúng túng, lại không tiện tránh né, chỉ đành coi như không nghe thấy gì. Có điều Triệu Trường Tùng liếc nhìn Triệu Trường Hoài một cái, Triệu Trường Hoài vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh, hắn không có hứng thú với Đỗ tiểu thư, Lý tiểu thư gì gì đó.

Triệu Trường Ninh cũng nghe thấy, có điều nàng cảm thấy không liên quan đến bản thân, lại tiếp tục uống trà của mình.

Mấy cô gái dừng lại ngoài đình nghỉ chân, Đỗ Nhược Quân Đỗ tiểu thư ôm trong tay cành mai trắng, nghĩ đến lần gặp gỡ ngoài cổng chùa Chính Giác để lại ấn tượng sâu đậm, chỉ thấy đó là một thiếu niên áo trắng cực kỳ thanh nhã xuất chúng, vừa rồi chạm mặt ở thư phòng, đối với nàng vừa lạnh nhạt vừa hàm súc có lẽ, khi đó trong lòng nàng như có nai nhỏ chạy loạn, chỉ cảm thấy trên thế gian sao lại có công tử thanh nhã đến vậy, những nam nhân khác so với hắn, chỉ là một đám tiểu tử mà thôi.

Nàng nhẹ giọng nói: “Ta và Triệu nhị công tử chẳng qua là chỗ quen biết, nếu nói là thích...” Nàng khẽ cắn môi, “Ta nghe nói Triệu đại công tử năm nay mười bảy, cũng không biết hắn... xuất sắc như vậy, liệu đã có hôn phối hay chưa.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, phũ một tiếng, thiếu chút nữa thì sặc nước trà.

Chú thích:

(1) Những điều Vương Dương Minh (tên thật là Vương Thủ Nhân) giảng dạy đã được học trò ghi lại thành sách gồm 38 quyển với tên “Vương Văn Thành Công toàn thư”, bốn câu trên là kết tinh học thuyết của ông.

(2) Học thuyết lí học của Trình Hạo, Trình Di và Chu Hi, xuất hiện từ thời Tống

* Bánh hoa quế hấp hạt dẻ

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhất thời, ánh mắt của các vị nam nhân trong đình nhìn Triệu Trường Ninh đều có chút kỳ quặc.

Đỗ Thiếu Lăng nghe thấy muội muội lại nói ra những lời này, thảm trách muội muội bị mẫu thân chiều hư, không biết cẩn trọng. Nhà bọn họ và Triệu gia không giống nhau, con gái ít hơn con trai, hẳn có rất nhiều huynh đệ, nhưng chỉ có một muội muội đích xuất là Đỗ Nhược Quân, cả nhà cưng chiều nàng như bảo bối, muốn gì được nấy.

Hai tỷ muội nhị phòng hiển nhiên kinh ngạc nhìn nàng. Không ai hiểu được, tại sao nàng lại nhìn trúng Triệu Trường Ninh.

Đỗ cô nương có lẽ đã phản ứng lại, cảm thấy không ổn cho lắm, lại nói: “Chỉ là ta thấy học vấn và phẩm hạnh của Triệu đại công tử đều tốt, nên mới thuận miệng hỏi mà thôi...”

Đỗ Thiếu Lăng sợ muội muội lại nói thêm điều gì, lập tức chấp tay với mọi người, sau đó đuổi theo hướng của muội muội.

Triệu Trường Ninh không cần quay đầu, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt như lửa đốt của Triệu Trường Tùng. Nàng cũng bất đắc dĩ mà, nữ tử nhìn trúng nàng có thể có kết quả gì chứ?

Cũng may là dù được nữ tử thích, người ta cũng không thể bỏ qua cha mẹ mình, đến tìm nàng nói chuyện làm thân được.

Về phần Triệu Trường Hoà, trái lại nhìn Triệu Trường Ninh bên cạnh một cách quái dị. Từ sớm đã cảm thấy người ca ca này... trông rất xinh đẹp, vậy mà vẫn có nữ tử thích hẳn.

Vị Đỗ cô nương kia quả thật không phải người bình thường, sau khi nghe ca ca nói, Triệu đại công tử lúc đó đang ngồi trong đình nghỉ chân đã nghe được những lời của nàng, mặt hơi ửng hồng. Nói: “. . . Hẳn đã nghe thấy rồi, lại không nói gì sao?”

Đỗ Thiếu Lăng từng mắt với nàng: “Muội còn muốn làm gì nữa? Ta sẽ viết thư cho mẫu thân, bảo người mau chóng đón muội về, tránh cho muội ở đây lại làm ra chuyện gì mất thể diện Đỗ gia ta.”

Vừa nghĩ tới việc Triệu Trường Ninh sẽ trở thành em rể hẳn, mà hẳn còn từng này sinh cảm xúc không thể nói với người em rể này, Đỗ Thiếu Lăng liền cảm thấy sao mà kỳ dị.

Đỗ phu nhân nhận được thư của nhi tử, bèn nhanh chóng tới đón nữ nhi về nhà, đúng lúc cũng cần mừng năm mới. Vì thân phận của Đỗ phu nhân tương đối cao, Triệu gia cũng dùng quy cách cao nhất để tiếp đãi, Đỗ phu nhân dẫn nữ nhi gặp gỡ đại phu nhân, nhị phu nhân xong, cũng nghỉ lại một đêm. Chờ hạ nhân bưng nước rửa chân ra ngoài đổ, Đỗ phu nhân bèn nắm lấy tay nữ nhi, nói rằng: “Con gái, con hãy nghe thật kỹ những lời mẹ nói, vị Triệu đại công tử này, không được chút nào. Thứ nhất, gia thế của Triệu gia vốn không sánh được với nhà ta, phụ thân hẳn còn là một đồng tiền sĩ, phụ thân con lại là Lê bộ thượng thư. Mẹ không đồng ý cái này.”

Đôi mắt trong trẻo của Đỗ Nhược Quân mở lớn, lẳng lặng nhìn mẫu thân. Đỗ phu nhân nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Thứ hai, nếu con thích Triệu Trường Tùng, mẹ có thể giúp con lưu ý vài phần, mẹ nghe kể thành tích thi hương ở Bắc Trục Lệ của hắn không tồi, phụ thân con lại là Thiếu chiêm sự, nếu sau này đậu tiến sĩ, đường làm quan chắc chắn rộng mở. Vị công tử kia, quả thực mẹ chẳng nhìn ra hắn có điểm gì tốt. Đậu tiến sĩ... e là không thể nào!”

Đỗ Nhược Quân nắm lấy tay áo mẫu thân, không đồng tình với suy nghĩ của mẫu thân: “Mẹ, Triệu Trường Tùng kia không phải con chưa từng gặp, nghe nói lúc trước trong phòng còn có vô số tỷ nữ xinh đẹp, ý vào gia thế mình tốt, tính tình rất hung hăng ngông cuồng. Nhưng đại công tử không như vậy, tuy hẳn là đích trưởng tôn của Triệu gia, lại giữ mình trong sạch, hơn nữa còn chịu khó cố gắng, toàn phủ trên dưới không có ai dị nghị hắn nửa câu.”

Đương nhiên, Đỗ muội muội còn vài lời chưa nói, Triệu Trường Ninh tuân tít hơn Triệu Trường Tùng nhiều, ở trong lòng nàng chính là một công tử khôi ngô mà nhà nhận.

Thử hỏi trên đời này có mấy ai không thích những thứ đẹp đẽ?

Đỗ phu nhân thấy con gái không nghe lời mình, thở dài một hơi: “Con ngoan của mẹ, mẹ chỉ có một nữ nhi là con, các ca ca cũng đều che chở con hết mực. Con muốn gì, chẳng phải mẹ luôn xếp đồng trước mặt con sao? Hai vị công tử Triệu gia đều không phải lương phối, sau này mẹ sẽ tìm cho con một mối tốt hơn nhiều lần, giờ phải dẫn con trở về, con cứ âm ỉ đòi đến thăm ca ca, cuối cùng lại để xảy ra bao nhiêu rắc rối.”

Đỗ Nhược Quân nghe thấy mẹ không ưng thuận, trong lòng cũng nảy sinh hờn dỗi với bà. Sau khi bị dẫn về Đỗ gia, cứ một mực rầu rĩ không vui. Hề nghĩ đến việc một người ưu tú như vậy, mai một sẽ đi lấy người khác, không biết cô nương nhà ai có thể làm gương mặt lạnh nhạt của chàng nở nụ cười. Đỗ tiểu thư từ nhỏ muốn gì được nấy, vì chuyện này thậm chí còn rơi lệ mấy lần. Đỗ phu nhân biết được, bèn nói với nữ nhi: “. . .Hiện tại con thấy vị đại công tử kia đẹp mắt, mẹ hỏi con, chắc con cũng từng nghe ‘Vợ chồng nghèo trăm chuyện buồn thương’? Những thứ con ăn con dùng bây giờ, có thứ nào đại phòng nhà họ Triệu kia cung cấp nổi? Chỉ riêng tấm áo bông lụa hoa con mặc, sáu mươi lượng là ít, đôi vòng trên tay là phi thủy ánh xanh, ba trăm lượng bạc cũng tìm đâu ra sắc xanh đẹp thế này. Hấn làm sao nuôi nổi con? Cho dù con thích, cũng phải thích người môn đăng hộ đối mới được!”

Đỗ Nhược Quân không cam lòng: “Cha, trước nay cha luôn dạy con, đức hạnh mới là quan trọng nhất, chớ khinh thiếu niên nghèo. Sao đến lúc con thích hấn, hai người lại đi chê bai gia thế của người ta? Lỡ ngày nào đó hấn thành công thì sao?”

Đỗ đại nhân cười tủm tỉm, cũng bởi vì đưa con gái rệu này, ông mới bằng lòng nói mấy chuyện tâm thường như tiền tài, gia thế.

“Vậy con nhìn thử xem, trong lứa này của Triệu gia, kẻ có khả năng đỗ tiến sĩ nhất chắc là Triệu Trường Hoài. Ta thấy Triệu Trường Tùng quá hời hợt, trình độ chưa đủ. Triệu Trường Ninh thì hương xếp cuối cùng, trước nay người xếp cuối cùng đều là đi bồi luyện, đến chót bảng thi đình cũng không thể lọt vào. Nếu hấn mà thi đậu, phẩm hạnh lại tốt, đương nhiên ta sẽ không ngăn con thích hấn.”

Đỗ Nhược Quân mới dễ chịu đi ít nhiều, thò thẻ hỏi phụ thân: “Thật sao? Nếu hấn đậu tiến sĩ, cha sẽ đồng ý?”

Đỗ đại nhân bật cười ha ha, cảm thấy nữ nhi vẫn còn đang tuổi nhỏ ngây thơ, đậu tiến sĩ là chuyện dễ dàng thế chắc? Ông đáp: “Cứ đợi hấn đậu đi rồi nói tiếp!”

Về phần Triệu gia có đồng ý hôn sự này hay không, Triệu Trường Ninh có đồng ý hay không, căn bản không nằm trong phạm vi Đỗ đại nhân suy xét. Nếu Triệu Trường Ninh cưới được Đỗ Nhược Quân, vậy phần mộ tổ tiên nhà hấn bốc khói xanh nghi ngút rồi, độc nữ đích xuất của chính tam phẩm Thị lang, phàm là người có đầu óc đều sẽ không từ chối.

Triệu Trường Ninh không biết chuyện Đỗ đại nhân giao kèo với nữ nhi nhà mình, mà người trong Triệu gia, ít nhiều cũng nghe đến chuyện của Đỗ Nhược Quân. Triệu lão thái gia còn cố ý gọi thằng cháu mình tới, ngắm nghía Triệu Trường Ninh nửa ngày, cuối cùng nói với y: “. . .Người gắng mà thi cử, biết đâu còn vợ được một mối nhân duyên tốt.”

Triệu Trường Ninh ngờ vực chấp tay thưa vâng, lúc bước ra ngoài, lại nghe thấy tiếng Triệu lão thái gia cùng cha nàng đang cười nói bàn bạc ở đằng sau. Thậm chí đã nhắc tới chuyện ‘sinh lễ’ rồi cả ‘bát tự’.

Khóe miệng Triệu Trường Ninh run run, đang bước trên đường, lại đụng phải gã nô bộc trong viện Chu Thừa Lễ, tới mời nàng qua đó.

Lúc tới nơi, Triệu Trường Ninh nhìn thấy bà bà trong viện đang treo đèn lồng, cuối năm càng lúc càng gần, đến đâu cũng thấy không khí rộn ràng náo nhiệt. Nàng lẳng lặng nhìn hồi lâu, mới từ hành lang tiến vào thư phòng Chu Thừa Lễ.

Trong thư phòng Chu Thừa Lễ đặt rất nhiều giá đồ cổ, đều chất đầy sách. Trên thư án là một cảnh mai vàng thoảng hương, màn che buông rủ, ngăn lại tuyết giá bên ngoài, chỉ còn sắc vàng của lò than ấm áp, thậm chí còn không hề thấp đèn. Chu Thừa Lễ dựa vào sườn đồng chiếc ghế, khoác áo ngoài, trên tay cầm một quyển sách, trong phòng tối mờ thế này, chắc là hấn không đọc được gì.

Trường Ninh hành lễ với hấn, hỏi rằng: “Thất thúc, bên ngoài trời đã tối, chắc là thúc nhìn không rõ, hay để ta sai người bưng đèn tới.”

Chu Thừa Lễ đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh lửa chiếu lên nửa gò má kiên nghị, sống mũi thẳng tắp cùng đường nét khóe môi hấn. Lò than phát ra vài tiếng lách tách, Triệu Trường Ninh đột nhiên không biết nói gì, còn Chu Thừa Lễ lại thờ dài mà rằng: “Người qua đây.”

Chu Thừa Lễ tự mình đứng dậy, hấn bước tới trước thư án viết chữ, chữ của hấn như rồng bay phượng múa, không phải thể chữ Quán các thường gặp, có thể nói là ‘Nhẹ như chim hồng bay, lại uyển chuyển như rồng lượn’. Triệu Trường Ninh yên lặng nhìn một hồi, Chu Thừa Lễ thu bút nói: “Người viết đi, để ta xem người tiến bộ ra sao.”

Triệu Trường Ninh nhắc bút chấm mực, tập trung hạ bút. Nàng đã luyện khắc đá hơn một tháng, cổ tay đúng là càng có lực, tốt hơn nhiều so với lúc đầu. Nhưng so với Chu Thừa Lễ, vẫn là không thể bì. Thư pháp của hấn không biết đã phải luyện thể chữ Quán các bao nhiêu năm mới thành. Ở phương diện học vấn vị thất thúc này có thành tựu cực cao, trình độ bậc thầy.

“Tiến bộ một chút, vẫn chưa đủ tốt.” Giọng nói thân nhiên truyền tới từ sau đầu, Chu Thừa Lễ cầm lấy tay nàng, “Vết thương luyện khắc đá cũng sắp khỏi rồi.” Hấn vuốt nhẹ đầu ngón tay nàng, rồi lại nhanh chóng buông ra, “Tiếp tục luyện, hai tháng là đủ.”

Triệu Trường Ninh vâng dạ, thu ngón tay vào trong vạt áo.

Hôm nay hai người đã xem như thầy trò, chuyện thủ lễ kỳ thật còn nghiêm khắc hơn trước nhiều.

Nàng đôi chủ đề hỏi: “Thất thúc, nhìn trình độ học vấn của thúc, được phong một chức Thứ cát sĩ ở Hàn lâm viện chưa chắc đã không thể, sao thúc lại bị điều ra ngoài làm tri huyện?” Chức quan như tri huyện, đúng là để hấn chịu thiệt mà.

Chu Thừa Lễ chỉ cười nói: “Sao hả, người xem thường tri huyện?”

“Quan phụ mẫu một phương, cũng không dễ làm. Sao ta lại xem thường tri huyện được, chẳng qua là thấy không đáng thay ngài thôi.” Trường Ninh cũng bật cười.

“Hàn lâm tuy tốt, nhưng muốn thành danh từ Hàn lâm, cũng phải mất đến một hai chục năm.” Chu Thừa Lễ không nói thêm nữa, “Chuyện của thất thúc người đừng hỏi làm gì, chăm chỉ học hành là được, những cái khác không cần bận tâm.”

Chu Thừa Lễ dùng bút trong chốc lát, sau đó nói: “Ta có nghe chuyện Đỗ tiểu thư của Đỗ gia.”

Triệu Trường Ninh không ngờ hấn cũng đã nghe được, nàng cười khỏ: “Chuyện này đúng là không liên quan đến ta, ta cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Có điều Đỗ cô nương là phận nữ nhi, đâu thể làm gì hơn. Đỗ gia hấn cũng không cho phép nàng lấy ta.”

Chu Thừa Lễ cười một tiếng: “Ta thấy chưa chắc, có điều trong lòng người rõ là được, không cần ta nhiều lời.”

Triệu Trường Ninh ngừng lại hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Thất thúc, lần trước thúc từng nhắc với ta chuyện năm mười bốn tuổi, ta chỉ nhớ lúc mười bốn tuổi từng đến sống tại biệt viện ở Sơn Đông, về phần đã xảy ra chuyện gì. . . quả thực ta không nhớ nổi.”

Đậu thị kể cho nàng, năm mười bốn tuổi nàng từng đến biệt viện ở Sơn Đông sống một thời gian, khi đó Chu Thừa Lễ cũng đang ở Sơn Đông. Nhưng nàng không nhớ khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì. Nàng cũng thấy kỳ lạ làm sao, vẫn mơ hồ nhớ được có chuyện gì đó, nhưng cụ thể thế nào lại không có nửa điểm ấn tượng.

Chu Thừa Lễ không trả lời nàng, sau lần đầu tiên hấn hỏi, từ đó không còn nhắc lại chuyện này nữa, thậm chí đôi khi còn cố tình tránh né.

Trong phòng quá tối, thật lâu sau hấn mới nói: “Đừng suy nghĩ chuyện này nữa, cũng đừng hỏi ta nữa. Thời gian này đừng để phân tâm.”

Triệu Trường Ninh đâu có hỏi nhiều, nàng chọn hai cuốn tập viết chữ mang về. Ra đến cửa, lúc ngoảnh lại nhìn, đã thấy hấn cầm sách lên tiếp tục đọc.

Tuy vị thất thúc này rất tốt với nàng, nhưng chuyện của bản thân, hấn lại không chịu hé răng nửa lời. Đi tới khúc quanh cuộc bộ của Trường Ninh dừng hấn, chậm rãi vén ống tay áo lên nhìn, trên cổ tay ứ đỏ một vòng. . . Ban này lúc nàng hỏi, Chu Thừa Lễ liền giữ lấy cổ tay nàng, dùng sức nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ký ức là thứ gì đó vừa phức tạp lại vừa huyền bí, chuyện mà nàng không nhớ, có rất nhiều khả năng chờ để được chọn. Nhưng nếu trước mắt chuyện này không gây hại đến nàng, vậy thì nhớ hay quên, đều không có ý nghĩa gì to tát. Bởi vậy Trường Ninh mới không nghĩ tới việc đi tìm hiểu, nhưng hiện tại, khoảng thời gian ở biệt viện Sơn Đông kia càng lúc càng làm nàng thêm nghi hoặc.

Cuối năm mỗi lúc một gần, Đậu thị triệu tập tất cả thứ nữ trong nhà lại thêu thùa may vá, hấp bánh, chuẩn bị đồ cúng tam sinh* để năm mới cúng tế tổ tiên, những việc này đều phải do đại phòng chuẩn bị. Trường Ninh là nam tử, không cần tham gia vào mấy công việc của nữ nhân, tiếp tục vui đầu khổ học. Sang đến mừng hai tết, sáng sớm nàng tới chỗ Đậu thị uống trà, phát hiện các nữ quyến đều mặc những bộ đồ đón tết mới tinh.

*Đồ cúng tam sinh: chỉ ba loại súc vật sống được giết thịt để tế thần, gồm bò, dê, heo hoặc gà, cá, heo...

Nghe bọn họ tán gẫu vài chuyện vụn vặt trong nhà, cô nương nhà này đã hứa hôn với công tử nhà họ, món trang sức nào đang được ưa thích nhất kinh thành, kể ra cũng khá là náo nhiệt. Trường Ninh hiếm khi được tận hưởng không khí gần gũi và rộn ràng của năm mới, còn phát cho các muội muội mỗi người một bao lì xì hai lạng bạc.

Chén trà thứ hai còn chưa cạn, bên ngoài đã có bà bà tiến vào bẩm báo, nói là nhị tiểu thư, tam tiểu thư và tam cô gia cùng về lại mặt, đã tới ảnh bích rồi*. Đậu thị nghe xong hết sức vui mừng, con gái gả đi sẽ thành người nhà khác, quanh năm suốt tháng không gặp được mấy lần. “Mau đón bọn chúng vào đây, các người cũng bày mâm hạt dưa lên đi. Hiếm khi con gái ta mới về nhà!”

*Ảnh bích: tường xây làm bình phong ở cổng

Triệu Trường Ninh cũng rất vui vẻ, ba tỷ tỷ trước khi xuất giá luôn đối xử tốt với nàng. Đáng tiếc đại tỷ gả quá xa, ăn tết cũng khó lòng về được. Nhị tỷ, tam tỷ ở gần hơn thì năm nào cũng trở về. Nàng ra cửa tiếp đón, chẳng mấy chốc đã trông thấy nhị tỷ Triệu Ngọc Như mặc áo lụa tím thêu hoa văn Bảo

chữ ‘1’, đầu cài nơ kết sen vàng, tam tỷ Triệu Ngọc Diệu mặc trang phục đồ tươi cùng áo khoác không tay, trong lòng Triệu Ngọc Diệu còn ôm một nhóc con béo mập tầm bốn, năm tuổi. Nhắc thấy Triệu Trường Ninh đã gọi nàng: “Cậu!” Nài ni Trường Ninh bế nó.

Bên cạnh tăng thịt nhỏ là một nam tử trẻ tuổi mặc mặc trực chuyết màu xanh, sắc mặt hơi lộ vẻ gầy gò nhọt nhọt, người này là tam tỷ phu của nàng.

Ba người thỉnh an Đậu thị, nhị tỷ Triệu Ngọc Như nói: “Trên đường tình cờ gặp được tam muội và muội phu, nên mới tới cùng nhau.” Lại liếc thấy Triệu Trường Ninh đứng bên cạnh, ánh mắt lóe sáng, “Đệ đệ đã cao thể này rồi, ta thấy còn cao hơn mẫu thân đến nửa cái đầu.”

Đậu thị cười không khép nổi miệng, Trường Ninh giống cha, đương nhiên là cao hơn bà nhiều. Bà nói: “Đừng đứng chỗ gió lùa nữa, vào trong rồi nói chuyện.”

Mấy nữ quyến bọn họ tiến vào gian thứ phía tây, để lại Trường Ninh ôm thẳng cháu ngoại béo mập, nói chuyện cùng tam tỷ phu.

Tam tỷ phu Hứa Thanh Hoài cũng là người đọc sách, tuy phụ thân hắn là tiến sĩ, nhưng hắn đọc sách đến bây giờ vẫn chỉ là một tú tài, gia sản cũng bị phá sạch. Vì Triệu Trường Ninh là cử nhân, hắn cảm thấy trước mặt Triệu Trường Ninh không ngóc đầu lên nổi, cứ hể trả lời câu hỏi của Triệu Trường Ninh là lại cung kính đứng lên, sau đó mới chấp tay nói.

Triệu Trường Ninh thấy mà đau đầu, cười bảo: “Tam tỷ phu không cần khách sáo, cứ ngồi xuống nói chuyện.”

Cậu em vợ không câu nệ, nhưng hắn thì có, vội vàng ôm quyền nói: “Học vấn của đệ cao hơn ta, vẫn nên cung kính. Nghe nói đệ còn sắp tham dự kỳ thi mùa xuân năm sau, tỷ phu phải chúc đệ đỗ đạt mới đúng.” Hứa Thanh Hoài gọi người đưa lên bánh trái và một con chim trĩ. Gia cảnh hắn bình thường, cũng không tìm đâu ra thứ tốt, bản thân nhìn lại cũng thấy ngượng ngùng, nói: “Chờ đệ thi đỗ rồi, tỷ phu sẽ tặng đệ một hồng bao lớn.” Chúc cử nhân là đồng hương với hắn, thấy hắn xách chim trĩ tới Triệu gia, còn cười nhạo: “Cậu em vợ nhà người nếu đậu được, thì cũng đậu từ lâu rồi! Hay là cho ta con chim trĩ này đi!” Chim trĩ là điềm báo tốt lành.

Hứa Thanh Hoài giận đỏ mặt đáp lại hắn: “Sao em vợ ta lại không đỗ được chứ, nhân phẩm lẫn tài hoa của hắn đều vô cùng tốt!” Vì chuyện dẫn nước vào điền trang, đã xảy ra mâu thuẫn ầm ĩ với nhà Chúc cử nhân một trận, quan huyện lại thiên vị cho Chúc cử nhân. Hứa Thanh Hoài cực kỳ hận bản thân chỉ là một tú tài. Chúc cử nhân kia chẳng qua chỉ muốn trêu chọc hắn, cười cười vài cái liền quay vào trong uống trà.

Lúc này Triệu Thừa Nghĩa vừa từ chính phòng quay về, vội vàng ôm lấy cháu ngoại đi chơi, Hứa Thanh Hoài đương nhiên phải ra mắt nhạc phụ. Triệu Trường Ninh không nói chuyện với hắn nữa, sợ vị tỷ phu này cúi chào nàng đến cong cả lưng, người đọc sách thú vị như vậy đấy, lấy công danh mà luận bối phận.

Trường Ninh vừa bước vào nhà trong, đã nghe thấy tam tỷ Triệu Ngọc Diệu hỏi chuyện hôn sự của nàng: “Năm nay đệ đệ đã mười bảy, người em chú của con cũng đã có hai đứa nhỏ, sao đệ đệ còn chưa chịu thành thân?”

Sắc mặt Đậu thị cứng đờ, nhưng vẫn nhanh chóng tìm ra lý do thoái thác: “Phụ thân con nghĩ, đợi thằng bé đậu tiến sĩ rồi hẵng bàn chuyện hôn sự, lúc đấy thân phận sẽ khác. Bằng không chỉ là một cử nhân, các tiểu thư nhà thế gia sợ rằng không vừa mắt nó.”

Triệu Ngọc Diệu liền nói: “Hóa ra là có ý này, con còn nghĩ nếu đệ đệ chưa có ai làm mai, con sẽ chọn lựa vài cô nương tốt, cũng vừa đến tuổi cập kê.”

Triệu Trường Ninh nghe được cuộc trò chuyện của mẫu thân và tỷ tỷ, trong lòng hơi bức bối, nàng mới mười bảy mà! Sao ai cũng bắt đầu lo nghĩ chuyện thành thân thay nàng rồi, lại còn chọn sẵn vài cô nương nữa chứ.

Thấy Trường Ninh bước vào, hai người tỷ tỷ thân thiết kéo nàng ngồi xuống.

Triệu Trường Ninh hỏi Triệu Ngọc Như: “. . . Sao không thấy nhị cô gia cùng về với tỷ?”

Trường Ninh vừa nhắc đến việc này, sắc mặt Triệu Ngọc Như liền tái nhợt, người cũng thất thần. Trường Ninh nhíu mày hỏi nàng: “Có phải nhị tỷ phu lại bạc đãi tỷ không?”

Người nhị tỷ phu này không thèm để nhà nàng vào mắt, nhị tỷ lại không có con trai, hắn trước nay luôn đối xử tệ bạc với nhị tỷ.

Tính tình tam tỷ Triệu Ngọc Diệu mạnh mẽ hơn hẳn nhị tỷ mềm yếu, uống một ngụm trà rồi nói: “Vừa nhắc đến chuyện này là bức mình! Nha đầu bên cạnh nhị tỷ là Hỷ Nhi đã sớm có hôn ước với con trai độc nhất của Trịnh quân sự trong nhà, ai mà biết nhị tỷ phu lại nhìn trúng nàng ta, đòi cùng nàng ta lên giường. Nhị tỷ cầu xin hắn đừng thu nạp, lại bị nhị tỷ phu dùng lý do không sinh được con mà nhiech móc một trận, mắng nàng vô dụng còn hay đổ ky, sau đó vẫn thu nạp Hỷ Nhi rồi.”

“Thứ chó má này, lại dám có ý đồ với Hỷ Nhi!” Đậu thị suýt nữa vỗ nát cái bàn, Hỷ Nhi là nha đầu hồi môn của Triệu Ngọc Như, thấy nữ nhi bắt đầu khóc thút thít, bèn ôm lấy nhị nữ nhi vào lòng, xót xa rơi nước mắt: “Con gái ta thật đáng thương! Khi còn làm tiểu thư ở nhà, con là đứa yếu đuối nhất. Nhưng việc này không nhịn được cũng phải nhịn, nếu bị đuổi về nhà, cả đời này con sẽ bị người ta chỉ trích, cửa lớn cũng không ra nổi một bước. Con lại không có con, mẹ có muốn phân bua giúp con cũng không tìm nổi cái cớ nào.”

“Tỷ tỷ lo liệu việc nhà, có chỗ nào làm không tốt đâu!” Triệu Ngọc Diệu nghĩ đến mà tức, tuy gia cảnh nhà tú tài nàng gả vào không bằng nhị tỷ, lại còn thi cử nhiều năm không thành. Nhưng năm đầu nàng đã sinh được con trai, lại nắm chắc lấy đồ hồi môn cùng vài trăm mẫu ruộng trong nhà, tuy không được phú quý, nhưng vẫn sống thoải mái, mẹ chồng cũng không dám tùy tiện tỏ thái độ với nàng. Vẫn là nhị tỷ số khổ nhất.

Triệu Trường Ninh nghe đến đây thở dài một hơi, đi tới ôm nhị tỷ vào lòng: “Tỷ tỷ đừng khóc, nếu quả thật không nhịn được nữa, đệ sẽ tới tận nhà chống

lưng cho tỳ, bằng không còn cần người đệ đệ này làm gì?”

Dựa vào lòng người đệ đệ duy nhất, Triệu Ngọc Như nắm chặt lấy vạt áo nàng khóc không thoi: “Ninh nhi, tỳ thà bị bỏ, cũng không muốn chịu cục tức này. . . Cái thứ lòng dạ rắn rết đó, hẳn đã ngủ với toàn bộ nha đầu trong phòng! Tỳ tỳ. . . tỳ tỳ thật sự rất căm hận!”

Đậu thị há miệng, lại không tiện khuyên nữ nhi thêm điều gì, theo bà, chuyện bị chồng bỏ còn khốn khổ hơn cả cái chết.

Triệu Trường Ninh nghĩ đến hồi nhỏ, nhị tỳ là người dịu dàng nhất, lúc nàng bị ốm còn kiên nhẫn dỗ cho nàng từng thìa canh. Nàng mới hai mươi một thôi! Ngần ấy thời gian, sao nhìn nàng còn tiêu tụy hơn cả Đậu thị. Trường Ninh cầm lấy bàn tay Triệu Ngọc Như, kiên định nói với nàng: “Khi nào tỳ tỳ không muốn chịu đựng nữa, thì hãy quay về nhà, chỉ cần đệ đệ còn cơm để ăn, sẽ không thiếu phần của tỳ.”

Tam tỳ Triệu Ngọc Diệu cũng ở bên cạnh nói: “Đúng đấy nhị tỳ, dầu gì trong nhà vẫn còn đệ đệ làm chỗ dựa cơ mà.”

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền náo, là Ngọc Thiên vừa đi hái vài cành mai trở về. Nghe nói hai tỳ tỳ quay về nhà bèn chạy như bay vào phòng trong. Vì nàng là muội muội nhỏ nhất, hai người tỳ tỳ cũng đặc biệt thương yêu, nhị tỳ tặng nàng một chiếc vòng tay bằng vàng, tam tỳ thì tặng châu hoa cài tóc. Ngọc Thiên nép vào lòng Đậu thị, nằng nặc đòi buổi tối sang chỗ Viện nhi chơi.

Triệu Trường Ninh thấy nàng vẫn chưa ra dáng vẻ gì, bèn nói: “Muội rúc vào lòng mẫu thân làm gì, hôm nay đã luyện thêu thùa chưa?”

“Không cần huynh phải lo!” Triệu Ngọc Thiên vui đầu vào lòng Đậu thị, “Cả ngày chỉ biết quở trách muội, có phải muội không nhớ luyện đâu!”

Thấy Đậu thị ôm lấy Ngọc Thiên, hỏi tay nàng có lạnh không, Triệu Trường Ninh chỉ biết thở dài, thôi, nàng còn biết quan vị muội muội này thế nào đây. Đúng lúc nha đầu tiến vào bẩm báo, nói bên ngoài có một nô bộc tìm nàng, nàng mới bước ra khỏi phòng.

Đang đợi trước cửa là gã sai vặt hầu hạ nàng, Đồng nhi. Thấy nàng bước ra liền nói: “Đại thiếu gia, phòng sự vụ xảy ra cãi vã, lão thái gia đang tiếp khách không rảnh rồi, quân sự sai tiểu nhân tới mời ngài qua đó.”

Đang là đầu năm mới, phòng sự vụ lại xảy ra chuyện gì? Triệu Trường Ninh ừ một tiếng hỏi Đồng nhi: “Có biết là ảm ỉ chuyện gì không?”

Đồng nhi đáp: “Có một kẻ tên Tề Tam tới đòi bạc, nói là phải chúng ta có người đã hứa cho hắn vay, mặt dày la lối om sòm, nhị thiếu gia, tam thiếu gia cũng tới đó rồi.”

Triệu Trường Ninh để hắn đi trước dẫn đường, phòng sự vụ ở tiền viện, lúc Trường Ninh tới nơi đã thấy vài nam tử mặc áo khoác bông, đội mũ Lục hợp² ở đó. Trong đó có một kẻ để chòm râu hai hàng, vừa thấy Trường Ninh mắt liền sáng lên: “Đại thiếu gia, cậu tới rồi! Chỗ ta đang cần tiền gấp, bạc cậu hứa cho chúng ta mượn đâu?”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây khẽ nhủ mảy. Mượn bạc? Nàng có hứa cho ai mượn bạc bao giờ đâu. Vị Tề Tam này sao vừa nhìn thấy nàng đã hỏi mượn bạc nàng rồi? Nàng nhìn quanh phòng sự vụ một lượt, phát hiện về mặt những người ở đây đều có chút kỳ quái, nhìn nàng chòng chọc không nói gì cả.

Trong lòng nàng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ sợ là không ổn rồi.

Triệu Trường Hoài phui phui áo choàng bước tới, nhìn Triệu Trường Ninh nói: “Đại ca, mấy người này đến tìm huynh đấy. Bọn họ nói huynh đã hứa hẹn cho họ mượn bạc, mỗi tháng tiền lãi năm phần. Ban đầu đệ cũng không tin, vừa rồi quân sự lấy sổ sách ra xem, mới biết huynh đã dùng dối bài lấy bạc đi, còn cho bên ngoài vay hơn một ngàn lượng. . . Có điều đại ca, sao huynh lại làm ra chuyện hồ đồ như thế, đây há chẳng phải là. . . làm mất mặt gia tộc hay sao.”

Triệu Trường Tùng cũng tiến lên một bước nói: “Huynh trưởng, ban nãy nghe chuyện đệ cũng rất kinh ngạc, bình thường thái độ làm người của huynh được tổ phụ tán dương nhất, sao giờ lại gây ra chuyện thế này?”

Trường Ninh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới nở nụ cười. Nàng chậm rãi tiến tới trước mặt Triệu Trường Hoài, dán mắt vào hắn hỏi: “Tại sao ngươi không chịu buông tha cho ta?”

Triệu Trường Hoài nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Lời này của đại ca là sao, cái gì mà không buông tha cho huynh? Chuyện này không hề liên quan tới đệ.”

Triệu Trường Ninh thấp giọng nói: “Lần làm bị thương khuỷu tay ta, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không biết là ngươi cố ý? Ngươi lừa được tổ phụ, chẳng lẽ cũng lừa được cả ta? Hay tự bản thân ngươi cảm thấy lần đó là ngoài ý muốn?”

Triệu Trường Hoài dừng dừng nhìn nàng: “Đệ không hiểu huynh trưởng có ý gì, có điều chuyện cho vay nặng lãi lần này, đệ nghĩ trước tiên vẫn nên bẩm báo rõ ràng với tổ phụ mới phải.”

“Lời này của nhị ca đệ thấy rất đúng, việc này đương nhiên phải bẩm báo rõ với tổ phụ.” Khó có dịp Triệu Trường Tùng và Triệu Trường Hoài đứng chung một chiến tuyến. Chỉ cần nhớ đến chuyện Triệu Trường Ninh cướp mất Đổ cô nương, trong lòng hắn liền cảm thấy hậm hực. Nhược điểm của Triệu Trường Ninh đã rơi vào tay hắn, đương nhiên là phải nắm thật chặt rồi.

Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn hai người, sau đó ánh mắt nàng thay đổi, nàng thần nhiên nói: “Lúc này không thích hợp làm phiền tổ phụ, hôm nay là đầu năm mới, ông lại đang tiếp khách, làm lớn chuyện mọi người đều không còn lòng dạ ăn tết nữa. Nếu mấy vị đây đã xác nhận là ta cho vay nặng lãi,

đầu tiên giữ lại lời khai của bọn họ cùng sổ sách của phòng sự vụ. Ta sẽ quay về lấy đối bài và sổ sách phòng mình tới đối chứng. Buổi tối sẽ bảo đảm với tổ phụ việc này.”

Triệu Trường Tùng nghe thế liền cười khẩy: “Ta thấy huynh trưởng đang muốn rửa sạch tội chứng thì phải? Chuyện này phải báo ngay cho tổ phụ mới đúng, Lý quản sự, người còn không nhanh đi mời tổ phụ tới đây.”

“Không được đi!” Triệu Trường Ninh cương quyết quát dừng, Lý quản sự không dám động đây, dù sao trong tay Triệu Trường Ninh còn đang giữ đối bài.

“Quản sự trong nhà này đâu phải để cho huynh sai khiến.” Triệu Trường Tùng trừng mắt nhìn nàng, “Huynh trưởng, huynh có tư cách gì sai bảo hần? Huynh gây ra chuyện thế này, chẳng lẽ còn cấm chúng đệ nói ra? Hành động này của huynh, đúng là không thể làm người ta tin phục.”

“Nhị đệ, ta không ngại nói với đệ thế này.” Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu lại, cười một tiếng, “Che dấu tội chứng thì thế nào? Ta nói không được đi là không được đi, chung quy ta mới là đích trưởng tôn trong nhà này. Nếu đệ thấy bất mãn. . .” Ngừ khi xoay chuyển, “thì có tư cách gì phản đối?”

Nàng mặc kệ hần có phục hay không, Triệu Trường Tùng cứ ôm sòm như vậy, không phải nàng làm cũng sẽ trở thành nàng làm, thậm chí còn khiến cho trong nhà gà bay chó sủa, Trường Ninh tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dù sao nàng mới là đích trưởng tôn của Triệu gia, bọn họ dù không phục cũng phải phục!

Ninh Ninh ngầu quá!!!! $O(\geq \nabla \leq)O$

Chú thích:

(1) Hoa văn Bảo chữ: một loại hoa văn trang trí trên gốm sứ, xuất hiện trên bát sứ Thanh hoa thời nhà Nguyên.

(2) Mũ Lục hợp: còn gọi là mũ Lục hợp nhất thống, mũ nồi, dùng sáu mảnh vải ghép thành, đa phần là dân chúng bách tính dùng, tương truyền do Minh Thái tổ sáng tạo, ngụ ý thiên hạ quy về một mối.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trường Ninh không quan tâm Triệu Trường Tùng muốn thế nào nữa, nàng giao phó chuyện ở phòng sự vụ xong, lập tức trở về Đông sương phòng, gọi Cố nữ mẫu tới hỏi chuyện.

Đối bài trong nhà vẫn luôn do bà cất giữ.

Cố nữ mẫu nghe xong chuyện vô cùng hoảng hốt. Đại thiếu gia ở bên ngoài cho vay nặng lãi? Làm sao có thể chứ. Không đi đường thẳng, lại luôn cúi xu nịnh, đây là việc Triệu lão thái gia căm ghét đến tận xương tủy. Ông là ngôn quan, cả đời đều cương trực liêm chính, đại thiếu gia vô cùng rõ điểm này, chắc chắn nàng sẽ không làm như vậy.

“Ta cũng biết có kẻ muốn hại mình.” Triệu Trường Ninh cầm đối bài trong tay, trời đã nhá nhem tối, ánh nến chỉ chiếu lên thư án trước mặt nàng, những nơi khác dường như đều chìm trong bóng đêm tĩnh mịch. Nàng không lộ vẻ mặt, chỉ tiếp tục nói, “Vấn đề là ai muốn hại ta. Đối bài này nữ mẫu chưa từng đưa cho ai, tất cả nha đầu và nô bộc từng vào phòng người đều gọi tới tra khảo đi. Cũng gọi cả bà bà trông viện lại hỏi mấy ngày nay có những ai tới đây. Nhị tỷ và tam tỷ đều ở chỗ mẫu thân, tạm thời đừng quấy rầy họ. Người đem việc này báo cho phụ thân, nhờ ông phái thêm người trợ giúp.”

“Vậy ngài. . .” Cố nữ mẫu hơi chần chừ, Trường Ninh giao cả mấy việc này cho bà, vậy nàng định làm gì?

“Ta phải đến chỗ tổ phụ.” Triệu Trường Ninh thu lại đối bài và sổ sách trong phòng, gọi Tứ An tứ tiến vào khoác thêm áo choàng cho nàng, “Trong viện này sẽ do nữ mẫu trông chừng, bà là người ta tin tưởng nhất.” Trường Ninh cầm lấy tay Cố nữ mẫu, nếu đến cả Cố nữ mẫu nàng cũng không tin, vậy thì không biết có thể tin ai được.

Cố nữ mẫu tiễn nàng đi xa, đứng dưới mái hiên dõi theo một hồi lâu. Tức khắc bà gọi hai đại nha đầu Hương Chuyên và Hương Phi tới, đem toàn bộ nô tài lớn nhỏ trong viện tập trung lại, kiểm tra cẩn thận từng người.

Ở chính phòng Triệu lão thái gia đang nói chuyện cùng vài người con trai, ông đã biết việc này, thật ra cũng không giấu diếm bao lâu. Vừa chập tối, quản sự phòng sự vụ đã bùng sổ sách tới. Triệu lão thái gia nhìn sổ sách, rất lâu vẫn không nói chuyện, tính tình của đứa trẻ Trường Ninh này ông hoàn toàn

có thể tin tưởng, bằng không sẽ không giao đổi bài cho y giữ. Nhưng trong lòng ông cũng không chắc chắn, bản thân có thật sự hiểu hết mấy đứa cháu của mình. Thậm chí Triệu Trường Ninh còn vượt ra khỏi dự liệu của ông.

Lý quản sự vì bản thân không làm tròn bổn phận, mỗi cũng có chút run rẩy: “Vì là năm mới, chỗ cần dùng bạc trong phủ nhiều, cho nên tiểu nhân không nghĩ ngợi gì. . . Huống hồ đại thiếu gia cần bạc, chúng nô tài cũng không dám không đưa. Cuối cùng không chú ý chỉ ra hơn một ngàn lượng. Là lỗi của tiểu nhân, chưa kịp thời bẩm báo chuyện này cho lão thái gia biết.”

Triệu lão thái gia lại rất bình tĩnh, thậm chí còn bình tĩnh hơn Lý quản sự nghĩ rất nhiều. Ông đặt sổ sách xuống nói: “Nếu đã như vậy, gọi Trường Ninh tới cho ta.”

Nha đầu trong phòng thưa vâng rồi rời đi. Chưa được bao lâu, hai người Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Tùng cùng nhau tiến vào. Trước tiên chấp tay thỉnh an Triệu lão thái gia, Triệu Trường Hoài nói trước: “Tổ phụ, chuyện huynh trưởng cho vay nặng lãi, chúng con ở phòng sự vụ đã được nghe rồi. Đang là lúc năm mới, họ hàng thân thích lui tới nhiều, và lại năm sau huynh trưởng còn phải thi cử. Con thấy chuyện này nên giải quyết thận trọng, tránh để cho người ngoài bàn tán. Âm thầm nghiêm phạt huynh trưởng là đủ rồi, không thể để lộ ra quá nhiều.”

“Nhị ca nói vậy cũng khách khí quá.” Triệu Trường Tùng lại rất kiên quyết, “Con thấy việc này tổ phụ cần suy tính kỹ hơn, không thể bao che dung túng. Cho dù huynh trưởng phải tham gia khoa khảo thì sao chứ, phẩm hạnh không đoan chính, thế nào cũng là một tên tham quan hại nước hại dân. Tổ phụ cả đời chính trực liêm minh, há lại để y phá hư danh tiếng?”

Triệu lão thái gia nhắm hai mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Triệu Thừa Liêm vốn ngồi ở một bên nghe, vì tét nhất không cần đến Chiêm sự phủ, ông mới có chút thời gian rỗi rảnh. Lúc này mới đứng dậy nói: “Phụ thân, Trường Ninh rốt cuộc vì sao lại cho vay nặng lãi, việc này con không tính toán, dù sao cũng mới hơn một ngàn lượng bạc mà thôi. Cái con muốn nói là đổi bài trong nhà, quả thực không thể đặt trong tay Trường Ninh được. Sợ rằng đứa nhỏ này còn quá non nớt, chưa hiểu được nặng nhẹ của sự tình.”

“Hôm nay huynh trưởng đã có thể phô trương uy phong đích trưởng tôn, sao có thể dễ dàng giao ra đổi bài?” Triệu Trường Tùng cười nhạt. Chuyện chiều nay ở phòng sự vụ hẳn vẫn nhớ. Đáng vẻ kiêu ngạo của Triệu Trường Ninh, như muốn đánh thẳng lên mặt hắn vậy!

Triệu lão thái gia nói: “Tất cả đừng nói nữa, đợi ta hỏi Trường Ninh xong sẽ bàn tiếp.”

Triệu lão thái gia dù sao cũng là trưởng gia tộc, ông vừa lên tiếng, mọi người tự nhiên đều ngưng miệng.

Sau đó không lâu bên ngoài có người thông truyền: “Đại thiếu gia tới.”

Rèm cửa đẩy ra, một luồng gió lạnh từ bên ngoài len lỏi vào. Triệu Trường Ninh đưa áo choàng cho Tứ An bên cạnh, nàng nhìn lướt qua những người trong phòng, nhị thúc, tam thúc, tứ thúc đều có mặt, hai người Triệu Trường Hoài Triệu Trường Tùng không ngoài dự liệu cũng ở đây. Vừa nhìn là biết trong phòng có chuyện gì, Trường Ninh đầu tiên đi tới trước mặt Triệu lão thái gia thỉnh an: “Tổ phụ, con tới rồi.”

“Tới rồi à.” Triệu lão thái gia nâng mắt, có biết ta gọi con tới vì chuyện gì không?”

“Con biết.” Triệu Trường Ninh nói: “Chuyện cho vay nặng lãi không phải do Trường Ninh làm, có điều con cũng mang sổ sách trong phòng mình đến, mong tổ phụ xem qua để chứng minh sự trong sạch.”

“Trong sạch?” Triệu Trường Tùng cười khẩy, “Lời này của huynh trưởng đúng là nực cười, huynh lấy sổ sách trong phòng mình ra để chứng minh trong sạch, há chẳng phải tùy huynh bịa đặt thế nào cũng được sao? Việc chính xác huynh nên làm, là giao ra đổi bài quản gia, lại đem chuyện bản thân đã cho vay nặng lãi thế nào, đã làm gia tộc hổ thẹn thế nào kể rõ ngọn ngành cho mọi người cùng biết.”

Triệu Trường Hoài tuy ôn hòa, lực sát thương lại mạnh hơn Triệu Trường Tùng rất nhiều, giống như từng mũi dao âm thầm găm lấy nàng: “Sổ sách trong phòng sự vụ, còn cả mấy kẻ đến tận nhà đòi tiền, nhân chứng vật chứng đều đủ. Đệ vốn nghĩ đây là lần đầu đại ca phạm lỗi, đại phòng quả thực là từng thiếu tiền bạc, hành động này của đại ca có thể hiểu được, khiển trách qua loa là đủ rồi. Chẳng ngờ đại ca lại không chịu thừa nhận, so với việc cho vay nặng lãi càng làm người ta thất vọng hơn.”

Triệu lão thái gia thở dài: “Trường Ninh, ngươi nghe những lời này bản thân cảm thấy sao?”

Tổ phụ không phải hoàn toàn tin tưởng nàng, nhân chứng vật chứng đủ cả, cho dù muốn tin cũng không tin được. Triệu Trường Ninh rõ ràng đã lường trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mùi vị phức tạp. Nàng bình thản mà rằng: “Lời của ta còn chưa nói hết, hai vị đệ đệ đã vội vàng định tội cho ta rồi, kẻ cũng thật lạ.”

Triệu Trường Ninh chấp tay thưa: “Tổ phụ nghe xong chuyện này có cảm thấy kỳ quái không? Nếu đúng là con cho vay nặng lãi, hà tất con phải nói cho đối phương biết thân phận cùng nơi ở của mình, chẳng lẽ con lại dẫn độn đến mức báo người ta đến tận nhà lấy tiền, để cho người phát hiện ra điều bất thường, nghiêm khắc trừng phạt con một trận hay sao?”

Triệu Trường Tùng tiếp lời: “Ai biết được có phải huynh lấy thân phận đích trưởng tôn của Triệu gia để áp chế bọn chúng, sợ chúng không phục sẽ quấy nhiễu của huynh.”

Trường Ninh căn bản không hề sợ hãi, chậm rãi đáp: “Nếu đã giống với lời nhị đệ nói, vậy phần sau lại càng kỳ quái. Mấy người họ vừa nhìn thấy ta, đã lập tức nhận ra ta ngay. Nhưng một hai tháng nay ta đều ở trong phủ đọc sách, không hề bước chân ra khỏi cửa, càng chưa nói tới việc từng gặp bọn họ. Vậy rốt cuộc bọn họ đã gặp ta ở đâu? Hay là gọi tất cả chúng tới đây hỏi thử xem?”

Triệu Trường Tùng nhất thời ghen hờn, phát hiện người này tư duy vô cùng nhạy bén, hơn nữa rất giỏi phân tích, đi sâu vào tầng tầng lớp lớp.

Vậy mà có thể bắt bẻ cho hắn không nói ra lời.

“Những điều này đúng là kỳ lạ, nhưng tiền đích xác đã dùng đổi bài lấy đi, cái này thì không làm giả được.” Triệu Trường Hoài bèn giúp hắn một tay, “Nếu huynh trưởng không thể giải thích việc này, không lấy ra được bạc, có nói nhiều thế nào chẳng nữa cũng chỉ là nguy biện mà thôi.”

“Những việc này mà đệ cũng có thể gọi là nguy biện, nhị đệ quả nhiên là cao thủ rồi, ta xin bái phục.” Triệu Trường Ninh nhìn về phía Triệu Trường Hoài.

Khỏe miệng đối phương khế căng ra, tránh né ánh mắt của nàng. Triệu Trường Ninh đã thực sự tức giận. Đúng là một kẻ không dễ đối chọi.

“Nếu tổ phụ không tin tưởng con, có thể nhanh chóng thu hồi đổi bài của con về trước.” Triệu Trường Ninh quỷ xuống trước mặt Triệu lão thái gia, nâng đổi bài lên, “Vật này ở trong tay con như khoai lang nóng bỏng. Lúc người trao cho con, con chưa từng nghĩ sẽ dùng nó để làm gì, con cũng sẽ không làm gì cả. Hôm nay huynh nào đến huynh đệ bắt hòa, nguyên cổ cũng là từ đổi bài này ra.”

“Thứ ta đã cho đi, chưa bao giờ có đạo lý nhận về!” Triệu lão thái gia trừng lớn mắt.

Những lời vừa rồi của Triệu Trường Ninh, lẽ nào ông không nghe ra được điều khả nghi trong đó.

Chuyện này chỗ nào cũng bất thường, chắc chắn không đơn giản. Trường Ninh nói mào mống của tai họa là ở đổi bài kia, hiển nhiên đang ám chỉ điều gì. Bởi vậy nàng dùng chiêu này lấy lui làm tiến.

“Chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng, cho dù không phải con, cũng phải tìm cho ra kẻ đó. Mấy người hôm nay giữ lại đều gọi đến cả cho ta, quân sự phòng sự vụ, nô bộc cùng tiền vào đây, tra hỏi thật cẩn thận.” Triệu lão thái gia thể hiện uy nghiêm của trưởng gia tộc, vẻ mặt lạnh lùng nói, “Bất luận là ai cho vay nặng lãi, gây ra chuyện thế này, Triệu gia trước nay chưa từng có tiền lệ. Từ lâu ta đã nói, làm những chuyện không đứng đắn, ta chắc chắn sẽ đánh gãy. . . kẻ nào cũng đừng hòng trốn thoát!”

Chuyện này quả thực có liên quan rất lớn với nàng. Trường Ninh lẳng lặng đứng bên cạnh Triệu lão thái gia, đứng thẳng tắp.

Nàng biết Triệu lão thái gia không thích những lời vừa rồi nàng nói, không thích bày mưu tính kế. Ông thích trong nhà hòa thuận, không có những tâm tư thừa thãi, vậy mà không được như nguyện, Triệu gia cứ một mực không chịu bình yên. Nàng cũng muốn biết rốt cuộc là ai làm, chuyện vay nặng lãi. . . chắc chắn đã có người ra tay, mà người này tuyệt đối không phải Triệu Trường Hoài hay Triệu Trường Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chưa đến nửa đêm, Triệu lão thái gia đã thăm vấn xong đám người ở phòng sự vụ, còn cả mấy tên lưu manh đến tận cửa đòi tiền. Người trong phòng sự vụ đương nhiên là nhìn đổi bài nói chuyện, nô bộc nha đầu của đại phòng không phải ai cũng quen biết, chỉ nói là do một kẻ lạ mặt tới lấy. Về phần mấy tên lưu manh kia lại càng đơn giản hơn, bọn chúng không biết gì cả, người cho vay bảo với chúng rằng, nếu cần bạc thì tới Triệu gia tìm Triệu đại thiếu gia mà lấy, còn nói cho chúng biết đáng đáp của Triệu đại thiếu gia trông thế nào.

Vẫn là vấn đề từ đổi bài trong tay Triệu Trường Ninh. Lúc Trường Ninh thấy được thăm vấn không ra kết quả, thân thể bất giác lạnh lẽo, mà ánh mắt của Triệu lão thái gia lại càng thêm trầm trọng.

Triệu Trường Ninh quét mắt qua hai người đệ đệ một lần nữa, vẻ mặt hai người này không có gì bất thường, chẳng qua chỉ là giận dữ bìm leo mà thôi. Cho dù chúng có đổ thêm dầu vào lửa, cũng chắc chắn không phải kẻ chủ mưu. Hai kẻ này đâu có óc, bằng không nếu tra ra được người cho vay nặng lãi là bọn họ, há chẳng phải tự rước họa vào thân hay sao.

Nàng thông thả bước ra phía ngoài, hỏi Tứ An: “. . . Phía đại phòng đã chuyển lời tới chưa?”

Tứ An nhìn ánh mắt của đại thiếu gia hiện lên vẻ lo lắng, sắc mặt của nàng rất khó coi. Nếu không truy ra được kẻ đó, cuối cùng người bị phạt cũng chỉ có mình nàng mà thôi. Hơn nữa chuyện đổi bài. . . chỉ có người của đại phòng mới có thể tiếp cận được, bất luận cuối cùng biết được là ai, đây cũng là phản bội.

Vô cùng tàn nhẫn, căn bản là không thèm đếm xỉa đến tiền đồ tương lai của đại thiếu gia.

“Vừa tới ban nãy, Cổ nữ mẫu nói để ngài xử lý xong chuyện ở đây thì qua đó một chuyến.” Đến Tứ An cũng biết được việc này rất nghiêm trọng, đề thấp thanh âm, “Hình như nữ mẫu đã biết là ai. . .”

Tìm Triệu Trường Ninh này lên dữ dội, không thể khống chế. Nàng hít sâu một hơi: “Người bẩm báo với tổ phụ một tiếng, ta quay về trước đã.” Dứt lời

sải bước về phía đại phòng.

Cổ nhũ mẫu đã đứng dưới mái hiên chờ nàng, bà đứng im bất động, khuôn mặt hiền từ chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này. Triệu Trường Ninh theo bà vào phòng, ngấp ngừng nhìn bà, gật đầu nói: “Cổ nhũ mẫu cứ nói đi, chuyện này ta vẫn có thể chấp nhận được.”

Cổ nhũ mẫu bèn thờ dài một tiếng: “Vay lão nô sẽ nói. Đại lão gia đang hàn huyên cùng tam cô gia, nô tỳ không dám tới làm phiền họ, chỉ tự mình thăm vấn. Hạ nhân trong phủ chúng ta đều do ngài và lão nô tuyển chọn kỹ lưỡng, kỳ thật sẽ không xảy ra sai sót gì, ta đã thăm vấn từng người, phòng của ta không ai trong bọn họ có thể vào được. Họ cũng không dám vào. . . Chỉ có thất tiểu thư, thường hay lui tới viện của ngài lấy đồ đạc, hạ nhân cũng không dám ngăn nàng, bởi vậy có thể thuận lợi chạy khắp nơi.”

“Cũng không phải ta nói suông, vừa rồi âm thầm bắt mấy tên nô tài hầu hạ thất tiểu thư lại hỏi, một trong số chúng đã thừa nhận chuyện này. Không biết thất tiểu thư nghe được ở đâu, cho vay nặng lãi sẽ kiếm được lời, trong tay nàng lại không có bạc, liền nảy ra chủ ý đó. Định bụng thu lại tiền sớm một chút thì sẽ không có ai biết được. . .”

Triệu Trường Ninh càng nghe sắc mặt càng lạnh lẽo, nắm tay từ từ xiết chặt.

“Lão nô thăm nghĩ với tính tình và bản lĩnh của thất tiểu thư, không thể nào nghĩ ra việc cho vay nặng lãi được. Chắc chắn đã có kẻ bày kế cho nàng, xúi giục nàng. . .” Giọng Cổ nhũ mẫu càng lúc càng nhỏ dần.

Giúp người ngoài hại đến trên đầu ca của mình, thất tiểu thư. . . đúng là đã quá trớn! Bình thường có bao giờ đại thiếu gia bạc đãi nàng đâu chứ?

“Ta biết rồi.” Trường Ninh cố gắng không chế cho thanh âm ổn định, nàng nói: “Nhũ mẫu, chuyện này đừng nói cho bên ngoài biết, ta đi tìm muối ấy.”

Cổ nhũ mẫu trở mặt nhìn nàng bước ra khỏi cửa, khuôn mặt già nua tràn đầy bi ai, lòng cũng siết lại thật chặt.

Nữ quyền của đại phòng vẫn chưa ngủ, không khí năm mới rộn ràng, Đậu thị đang cùng vài người con gái ruột vừa cắt giấy vừa trò chuyện. Triệu Trường Ninh dừng lại từ đằng xa, nàng nhìn thấy đèn lồng đỏ lay động theo chiều gió, nhìn thấy trên khung cửa sổ, là hình bóng các nàng đang cười đùa. Gió lạnh từng cơn nhào tới người nàng, dường như sự ồn ào náo nhiệt kia không hề liên quan đến nàng vậy.

Trên lưng rất nặng, trên vai cũng rất nặng. Làm sao có thể vui vẻ? Phải vui về thế nào đây?

Nàng bước từng bước về phía phòng Đậu thị, chuyện vừa rồi đã cố gắng không kinh động đến họ, đến lúc này bọn họ vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Nha đầu vén rèm cho nàng, mùi hương thơm lừng của bánh ngọt và âm áp của lò sưởi bổ ập lấy nàng. Thằng cháu ngoại ba tuổi Tranh nhi đang nghịch ngợm bò tới bò lui trên giường lò, Đậu thị và nhị tỷ đồ dành thắng nhỏ ăn bánh. Tam tỷ lại đang sửa cách bện chỉ cho Triệu Ngọc Thiên: “Chỉ này phải bện như vậy. . .”

Ngọc Thiên cười hi hi nói: “Tam tỷ, làm vậy có thể bện được một con bướm thật sao?”

Đậu thị thấy nhi từ bước vào, mỉm cười tới kéo nàng ngồi xuống: “Ta nghe nói tổ phụ gọi con qua đó, có chuyện gì quan trọng sao?”

Triệu Trường Ninh lẳng lặng xua tay với bà, tiến tới trước mặt Triệu Ngọc Thiên, đem cuộn chỉ nàng đang cầm trong tay rút ra. Sau đó mới hỏi: “Triệu Ngọc Thiên, muối có cảm thấy nên nói với ta chuyện gì không?”

Cuộn chỉ trong tay Triệu Ngọc Thiên bị lấy đi, nàng nhường mảy bất mãn nói: “Ca ca huynh làm cái gì vậy! Muối đang bện chỉ cơ mà. Có chuyện gì cứ phải nói vào lúc này sao? Lát nữa nói không được chắc?”

Triệu Trường Ninh bị thái độ dửng dưng của nàng chọc tức đến phát ghen. Thình lình vỗ mạnh vào chiếc bàn trước mặt nàng, đồ mất gằn giọng nói: “Muối đã gạt ta làm những chuyện tốt gì, nói rõ ràng ra cho ta!”

Triệu Ngọc Thiên bị nàng làm giật mình, bàng hoàng một hồi lâu. Triệu Trường Ninh tuy thường hay căn nhắc, nhưng chưa bao giờ lớn tiếng quở mắng nàng như vậy. Tính tình nàng lại như thùng thuốc súng, vừa đụng vào liền phát nổ. Chẳng biết tại sao Triệu Trường Ninh đột nhiên xông tới mắng nàng, đầu năm mới, ai mà không vui vẻ cơ chứ, lại cứ nhất định phải làm rối tung lên!

“Muối chẳng làm gì cả, cũng không hiểu huynh đang nói cái gì! Tại sao huynh cứ phải làm muối khó chịu như vậy mới được!” Triệu Ngọc Thiên đứng bật dậy, bị huynh trưởng khiển trách, viền mắt cũng hồng hồng. “Lúc nào huynh cũng ý mình là ca ca, cả ngày mắng mỏ muối. Muối thì làm sao nào? Muối thấy huynh mới là người xấu, chẳng trách nhị ca tam ca đều không thích huynh. . .”

“Thiên nhi, con đang nói gì vậy!” Đậu thị cảm thấy không đúng, lập tức quát nữ nhi ngừng lại.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên Trường Ninh lại nổi giận đến thế.

Trường Ninh đầu tiên là ngạc nhiên. Cho dù nàng cảm thấy muối muối này rất phiền phức, nhưng trước nay nếu giúp được thì nàng đều giúp, nếu lo được thì nàng sẽ lo. Không ngờ con bé có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác đến vậy. Trong lòng tràn ra cảm giác đau đớn, sau đó nàng cười lạnh: “Đúng vậy, bọn họ đều không thích ta! Người khác không thích ta muối cảm thấy vui lắm sao, hả hê lắm sao? Như vậy muối đã vừa lòng chưa?”

Triệu Ngọc Thiên bị y nói cho cả mặt và cổ đỏ thành một mảnh: “Huynh đang nói cái gì vậy! Còn không phải huynh tức giận người ngoài, về nhà bèn trút

cục tức lên người muội! Nói cho huynh biết, muội không nhịn đâu!”

“Đúng vậy đệ đệ, rốt cuộc Ngọc Thiên đã làm sai chuyện gì, đệ nói ra để mọi người cùng bàn bạc. Đều là huynh đệ tỷ muội trong nhà, không nên nảy sinh hiềm khích mới phải.” Nhị tỷ Triệu Ngọc Như khuyên nhủ.

Hồi lâu Triệu Trường Ninh cũng không nói gì.

Đậu thị đi tới đỡ nàng: “Ninh nhi, có phải tổ phụ nói gì với con không?”

“Muội cảm đối bài trong phòng ta,” Triệu Trường Ninh thẳng thừng nhìn Triệu Ngọc Thiên, “còn lấy danh nghĩa của ta ở bên ngoài cho vay nặng lãi, đúng không?”

Triệu Ngọc Thiên thấy ánh mắt ca ca như mũi dao sắc lạnh, đột nhiên hình như nhớ đến điều gì, sắc mặt trắng bệch: “Muội. . . ca ca, huynh đang nói gì vậy?”

“Cái gì mà vay nặng lãi? Ngọc Thiên, con nói rõ ràng đi, chuyện ca ca con nói là thế nào?” Đậu thị cũng mơ mơ hồ hồ.

“Có người cầm đối bài của con, ở bên ngoài lấy danh nghĩa con cho vay nặng lãi kiếm lời, bị tổ phụ phát hiện.” Trường Ninh nói, “Cổ nhũ mẫu tra ra được là nô bộc của con bé gây nên.”

“Giờ ta hỏi muội một lần nữa, chuyện này một mình muội không làm được. Rốt cuộc là kẻ nào xúi giục muội!” Thanh âm của Trường Ninh ngày một lạnh lẽo.

“Muội. . .” Triệu Ngọc Thiên nhìn dáng vẻ nghiêm khắc của huynh trưởng, sao lại không nhận ra lần này mình đã phạm phải tội lớn, nàng trả lời rất gương ếp, “Cái gì mà cho vay nặng lãi, muội không biết!”

“Thất tiểu thư còn không chịu thừa nhận, vậy ta sẽ đưa nhân chứng đến.” Ngoài cửa truyền tới một giọng nói già nua, Cổ nhũ mẫu dẫn theo một tên nô bộc cúi đầu thật thấp, cả người không ngừng run rẩy tiến vào. Đầu tiên khom người thỉnh an Đậu thị và các vị tiểu thư, Cổ nhũ mẫu mới nói, “Thất tiểu thư sai hần cầm đối bài đến phòng sự vụ lấy bạc, lại đem ra ngoài cho vay, có kẻ bởi vậy mà đến tận cửa âm ỉ. Hôm nay lão thái gia đã biết chuyện, ban đầu còn tưởng do đại thiếu gia làm, vô cùng tức giận, nói là phải dùng gia pháp với kẻ cho vay nặng lãi này.”

Gia pháp? Triệu Ngọc Thiên lui về sau một bước, lòng dạ ngổn ngang, nàng lẩm bầm trong miệng: “Sao lại phát hiện được? Ta. . . ta cũng chỉ mượn chút bạc để dùng, có phải không trả lại đâu. . . tại sao phải dùng đến gia pháp. . .”

Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, các nữ quyến trong phòng thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn. “Ai dạy muội làm thế?” Nàng hỏi lại một lần nữa.

Triệu Ngọc Thiên lúc này đã bắt đầu sụp đổ, túm chặt lấy ống tay áo Trường Ninh: “Ca ca, huynh phải cứu muội! Là Ngọc Uyển nói. . . nói cho bên ngoài vay nặng lãi, mỗi tháng có thể kiếm về hơn trăm lượng. Muội nghĩ năm sau huynh thi Hội cần dùng bạc, trong nhà chỗ nào cũng cần bạc. Muội cũng chỉ muốn giúp một tay thôi. . . ca ca. Muội không biết sẽ bị người ta phát hiện!”

“Muội không biết?” Ngữ khí của Triệu Trường Ninh đã đè nén sự tức giận, nàng đã tức đến phát run, “Cuối năm kiểm tra sổ sách sẽ phát hiện ra ngay, muội lại không biết! Muội bảo là do Ngọc Uyển nói cho muội, được, trước đây lúc Ngọc Uyển dạy muội cách này, còn có người thứ hai ở đó không?”

Nếu Triệu Ngọc Thiên tùy tiện chỉ điểm người ta như vậy, người ta không những phủ nhận hoàn toàn, ngược lại còn nói là nàng vu khống. Nàng có thể làm gì được!

“Không có. . .” Triệu Ngọc Thiên hít một hơi, xám xịt nói, “Muội ở trong phòng của tỷ ấy, chỉ có hai người bọn muội. . . ngồi đọc thoại bản. Muội lấy danh nghĩa của huynh cũng vì hết cách, muội là nữ nhi, không thể có dính dáng đến chuyện này, và lại người ta cũng không chịu nghe muội. . . Ca ca, chẳng qua mới có hơn một ngàn lượng bạc, muội trả lại là được rồi. Không nghiêm trọng đâu nhỉ?”

Triệu Trường Ninh nhìn nàng cười lạnh, sau đó nàng lui về phía sau mấy bước, xoay người bước ra khỏi phòng Đậu thị.

Nàng là nữ nhi. . . không thể có dính dáng tới chuyện này. Vậy là nàng đã yên ổn rồi nhỉ, bất luận có chuyện gì, bất luận bên ngoài sóng to gió lớn thế nào. Trường Ninh bước trên đường, vầng trăng lưỡi liềm cuối chân trời hắt lên cái bóng nhàn nhạt, ánh trăng sáng trong như mặt nước. Nàng nghe thấy sau lưng dần dần huyền ảo, tiếng gió thổi trong màn đêm không ngừng quanh quẩn bên tai.

Mãi cho đến khi khung cảnh trước mặt nhòe đi, Trường Ninh mới phát hiện bản thân đã khóc tự bao giờ.

Sao lại khóc chứ? Có gì đáng để khóc?

Nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, không nói ra được nỗi ám ức, Triệu Trường Ninh từ từ ngồi xổm xuống, khóc tới không thở nổi.

Có một bóng người đứng ở phía sau cách nàng không xa, lẳng lặng nhìn nàng. Bóng trúc nhẹ nhàng lay động, góc áo của hần cũng bị thổi bay theo gió. Nét mặt hần mang theo một tia thương tiếc, nhưng hần không bước tới an ủi nàng, chỉ đứng đó dõi theo nàng.

Trường Ninh khóc đủ rồi rốt cục cũng đứng lên từ mặt đất, lau hết nước mắt, tiếp tục bình tĩnh đi về phía chính phòng. Nàng còn đang nức nở, nhưng nàng vẫn nhắc nhở bản thân mình, sau này sẽ không bao giờ khóc như vậy nữa.

Không bao giờ như vậy nữa.

Nàng vẫn còn một chuyện cuối cùng cần phải giải quyết.

Trong phòng của Đậu thị, Triệu Ngọc Thiên đã vụn xoắn cuộn chỉ thành một nắm, tâm tư nàng rối bời. Nàng biết mẩu thân và tỷ tỷ đều đang nhìn mình, ánh mắt băng lạnh như đang tra khảo. Nàng ngẩng đầu hỏi Cố nữ mẫu: “Nữ mẫu, tổ phụ tức giận lắm sao? Có phải muốn dùng đến gia pháp. . . Sao ca ca lại bỏ đi như vậy, huynh ấy đi đâu, huynh ấy không định giúp ta sao?”

Cố nữ mẫu bình tĩnh nói: “Đây là đại tội làm nghịch tổ huấn, đương nhiên lão thái gia rất tức giận. Đại thiếu gia đến chính phòng, là để chịu phạt thay cho ngài.”

“Huynh ấy chịu phạt cho ta!” Triệu Ngọc Thiên đột nhiên đứng dậy từ giường lò, nàng cảm nhận được ánh mắt khiển trách của mẫu thân cùng hai người tỷ tỷ, “Ta. . . ta đâu có cần huynh ấy chịu phạt thay! Ta sẽ đi nói rõ với tổ phụ, tự ta sẽ chịu phạt.”

Cố nữ mẫu chưa cả cáo lui đã rời đi, nghe được lời này bà mới quay đầu lại, Cố nữ mẫu khinh miệt nhìn nàng, chậm rãi cười: “Thất tiểu thư, gây gỗ này dài ba thước dày hai tấc*. Ngài cảm thấy, ngài chịu nổi một gây sao?”

Giọng nói của bà vừa dịu dàng vừa mềm mại, lại giống như chứa sức nặng ngàn quân, làm cho Triệu Ngọc Thiên không nói ra lời, làm cho cả căn phòng yên tĩnh như đã chết.

“Lão nô cáo lui.” Cố nữ mẫu khom người bước ra khỏi cửa.

Chú thích:

– 1 tấc = 10 phân = 3,33 cm

– 1 thước = 1/3 m = 33,33 cm

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Chính phòng đã khôi phục sự yên tĩnh, Triệu lão thái gia vừa đe dọa vừa dụ dỗ, đem mấy kẻ đến gây sự giải quyết gọn gàng. Bằng không chuyện này đồn ra, khả năng sẽ gây ảnh hưởng tới thanh danh Triệu gia. Mắt thấy sắp đến thời điểm thi hội, lúc này không thể để xảy ra sự cố gì.

Triệu Trường Ninh mời Triệu lão thái gia đến thư phòng, nàng đứng trước mặt Triệu lão thái gia nói: “Ban nãy tôn nhi quay về, đã điều tra rõ chuyện này, do tôn nhi không tận tâm trông coi, để hạ nhân trong phủ là Toàn Không lên dùng dối bịa, gây ra tai họa hôm nay. Tôn nhi xin nguyện chịu phạt, sau này chắc chắn sẽ quản giáo hạ nhân trong phòng mình nghiêm khắc hơn. Tên nô tài kia tôn nhi cũng đã sai người nhốt lại, chuẩn bị bán ra khỏi phủ.”

Dứt lời liền vén vạt áo quỳ xuống.

Triệu lão thái gia thờ dài một hơi: “Có thật là như vậy?”

Triệu lão thái gia đương nhiên tin việc này không phải do Triệu Trường Ninh làm, nhưng chỉ là một hạ nhân thấp kém làm sao có thể to gan lớn mật như vậy, chỗ Trường Ninh đâu đến nổi một nô bộc cũng không phòng được.

“Lòng tổ phụ sáng như gương, chắc chắn hiểu nếu còn tiếp tục tra hỏi, sẽ không chỉ dính dáng đến đại phòng. Đầu tiên những kẻ đột nhiên tìm tới cửa rất khả nghi, rõ ràng không phải vì bạc, mà là tới gây sự. Nếu nói không có kẻ nào đứng sau sai khiến, chắc chắn người cũng sẽ không tin. Và lại cứ một mực phải là lúc này, quả thật dụng tâm hiểm ác.”

Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Chỉ cần thuận theo bọn chúng tiếp tục điều tra, sẽ tóm được ngay kẻ đứng sau giật dây. Nhưng chuyện này càng đào sâu, lại càng bất lợi cho thanh danh gia tộc, bất lợi cho thanh danh những người liên can trong đó. Thế nào chẳng nữa, cũng tại con trông giữ đồ không cẩn thận bị người ta lấy được, đều là sai lầm của tôn nhi.”

“Hiểu rõ đại nghĩa, ta quả là không nhìn lầm con!” Triệu lão thái gia đột nhiên nói một câu, lại vươn tay đỡ y đứng dậy, “Nếu con đã nghĩa được như thế, vậy chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa.”

“Có điều đáng phạt thì vẫn phải phạt, tự con cũng phải xử lý việc ở đại phòng cho rõ ràng, chớ để kẻ khác bắt được sai lầm. Giờ ta còn có thể che chở cho con, đợi đến lúc con vào quan trường bị người ta nắm được nhược điểm, lúc ấy thì không ai che chở cho con được.” Những lời này Triệu lão thái gia

nói rất nghiêm nghị, đích trường tôn mà ông phí tâm bồi dưỡng, yêu cầu đương nhiên phải càng nghiêm khắc hơn.

Giả như đứa trẻ này một ngày đầu tiên sĩ, ông hy vọng sau khi y bước lên con đường làm quan, có thể bớt đi những chỗ đường vòng.

Triệu Trường Ninh biết Triệu lão thái gia muốn nhìn thấy trong nhà hòa thuận. Ông cũng rất bất đắc dĩ với tình hình hiện tại của Triệu gia, sự ủng hộ và phản đối của lòng người chính là nguồn cơn mầm họa. “Tôn nhi đã biết.” Nàng khẽ đáp một tiếng.

Triệu lão thái gia cùng nàng bước ra ngoài, ngồi tại chủ vị chậm rãi nói với mọi người: “Ban nãy đã tra ra, chuyện này do một hạ nhân của đại phòng mạo danh Trường Ninh gây nên. Hạ nhân đó ta đã sai người loạn côn đánh chết. Về phần Trường Ninh. . .” Ông ngừng một chút, “Chuyện này đích xác không phải do y làm, nhưng y không tận lực trông coi hạ nhân, phạt mười gậy.”

Triệu Trường Tùng lập tức bật dậy: “Tổ phụ, người nói mấy câu nhẹ nhàng như vậy đã bỏ qua chuyện này sao? Chúng con làm sao biết người có thiên vị huynh trưởng hay không. E là phải gọi tên nô tài kia tới, để mọi người cùng tra khảo! Không hỏi ra được căn nguyên, chỉ sợ không thể làm người ta tin phục!”

“Người câm miệng lại!” Triệu lão thái gia sắc mặt vốn đã âm u lại càng thêm khó coi, thỉnh thoảng gầm lên, vỗ mạnh xuống bàn chỉ vào hấn nói, “Lần trước ngươi gây ra chuyện lớn, huynh trưởng có đuổi cùng giết tận ngươi không? Ngươi quả thật muốn tiếp tục điều tra việc này sao? Được, ta hỏi ngươi, mấy kẻ đó luôn mồm nói không quen biết ngươi, vậy tại sao trong nhà lại có danh thiếp của ngươi?”

Động tác uống trà của Triệu Thừa Liêm khựng lại, còn Triệu Trường Tùng thì kinh ngạc nhìn Triệu lão thái gia.

Trường Ninh rũ mắt xuống, không nói lời nào. Vừa rồi nàng đã âm thầm phái người đi điều tra nhà của những kẻ đó, tuy người cho vay nặng lãi chắc chắn không phải Triệu Trường Tùng, nhưng khiến Ngọc Uyên ở sau lưng xúi giục Triệu Ngọc Thiên, và cả việc để bọn người kia tìm tới tận cửa, hấn tuyệt đối không thoát được liên can. Triệu Trường Tùng dám ra tay, vậy đừng trách nàng không nề tình. Dứt khoát lấy gậy ông đập lưng ông, bí mật cho người bỏ danh thiếp của Triệu Trường Tùng vào nhà mấy kẻ đó.

Triệu lão thái gia chắc chắn cũng nghĩ đến việc này, tiếp theo phái người đi tra xét, tự nhiên ông sẽ nhìn thấy những danh thiếp kia.

“Nếu tam đệ muốn tiếp tục, ta đây cũng không sợ hãi. Dù sao cây ngay không sợ chết đứng.” Triệu Trường Ninh thẳng thừng nhìn về phía Triệu Trường Tùng, “Nhưng tam đệ có chắc chắn, đệ muốn tiếp tục hay không? Trước tiên không bàn đến ba kẻ kia, ai ở phía sau trái đường, ai lên lút để phòng sự vụ thuận lợi điều tra, thật ra cũng không khó dò hỏi.”

Triệu Trường Tùng sững sờ, ngay sau đó cười lạnh: “Ca ca thật giỏi, giả bộ như bị người ta hãm hại, bên trong lại có tâm kế bậc này!”

Khóe miệng Trường Ninh khẽ nhếch: “Không dám, tam đệ tâm kế hơn người, ta thân là ca ca, tất nhiên phải áp chế được đệ mới phải.”

“Đù rồi, Trường Tùng ngồi xuống.” Triệu Thừa Liêm đột nhiên trầm giọng nói, “Lão thái gia nói có lý, chuyện này nếu tiếp tục bàn sẽ không có lợi cho ai cả. Chẳng qua chỉ là một tên hạ nhân to gan lớn mật, đánh chết là xong.”

“Nếu đã có cả Trường Tùng liên can trong đó, vậy mong phụ thân cũng phạt cả hấn.” Triệu Thừa Liêm đứng dậy, chấp tay nói: “Thằng bé này bị mẫu thân nó chiều hư, đúng là nên giáo huấn một trận.”

Nhị thúc hôm nay lại vì đại nghĩa quên tình thân?

Triệu Trường Ninh hiểu ra, trong lòng vị nhị thúc này rất rõ ràng. Bình thường bọn họ nháo nhào một chút cũng chẳng sao, nhưng chuyện ảnh hưởng đến danh dự Triệu gia, liên quan đến hoạn lộ của mình, Triệu Thừa Liêm sẽ không khoan tay đứng nhìn. Cho dù là con trai ruột ông cũng sẽ không nương tay. Chẳng trách có thể làm đến chức Thiếu chiêm sự, so với phụ thân do dự thiếu quyết đoán, lại thương yêu con cái thì đúng là quả quyết hơn nhiều.

Triệu Trường Tùng lấy làm kinh ngạc, kêu một tiếng phụ thân. Mặc dù đúng là. . . do hấn ở bên trong châm ngòi thổi gió! Nhưng sao hấn có thể để lại chứng cứ như danh thiếp cơ chứ!

“Ngươi câm miệng cho ta! Huynh trưởng ngươi nói không cần truy cứu, tại sao ngươi vẫn cứ cắn mãi không buông!” Triệu Thừa Liêm cắt ngang lời nhĩ tử, thậm chí còn lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn. Sau đó chấp tay, “Gia tộc làm trọng, chuyện này không thể điều tra tiếp. Mong tổ phụ lấy gia pháp tới, giáo huấn tên nghịch tử này!”

Triệu Trường Ninh lặng im không nói. Triệu Trường Tùng bị người tóm được vật chứng, tự nhiên chỉ có thể im miệng, hai người ra bên ngoài quỳ chờ nhận phạt, Tề quân sự nâng gậy Lập Uy trong nhà tới, chiếc gậy này do tổ tiên truyền lại, một đầu được bọc bằng đồng, đầu còn lại mảnh dẹt, đánh người cực kỳ đau.

Mấy vị thúc thúc đang ngồi trong phòng uống trà. Phía ngoài màn đêm tối tăm lạnh giá, đèn lồng đỏ năm mới hắt xuống ánh hồng nhạt, Trường Ninh nhìn rồi hít sâu một hơi, nàng nằm úp sấp lên băng ghế, y sam nguyệt sắc trượt xuống một bên, tên nô tài vóc người cường tráng vung lên chiếc gậy mang theo uy phong lẫm liệt giáng xuống mông nàng. Một tiếng “Bang!” dữ dội vang lên, sắc mặt Trường Ninh lập tức thay đổi, đau đến thanh âm cũng không phát ra được.

So với gậy Lập Uy, quát roi quả thực chẳng tính là gì! Đây mới đúng nghĩa là gia pháp nghiêm khắc! Tiếp theo lại một gậy đánh tới, tay của nàng cũng phát run, đến nỗi không thể nâng đầu lên nhìn ánh mắt những người xung quanh. Nàng biết bộ dạng của mình nhất định rất nhếch nhác, rất thê thảm, nhưng lúc này nàng căn bản không thể khống chế. Tiếng rên rỉ đau đớn bật ra. Cho dù Triệu Trường Tùng xương cốt cứng rắn, cũng bị đánh cho kêu cha gọi mẹ. Nhưng hấn chỉ bị phạt năm gậy, so với Triệu Trường Ninh thì nhẹ nhàng hơn một chút. Rất nhanh đã đánh xong được người đỡ lên.

Mấy vị thúc thúc trong phòng rồi rít quay đầu đi chỗ khác nói chuyện, chỉ có Triệu lão thái gia theo dõi tình cảnh chịu phạt của Triệu Trường Ninh bên ngoài. Trận roi này dữ dội đến thế nào, không một ai hiểu rõ hơn ông. Nhưng trận này y đáng phải chịu, Triệu lão thái gia kỳ thật cũng giận Trường Ninh để kẻ khác nắm được nhược điểm, cho kẻ đó cơ hội hại y. Cũng phải đánh cho kẻ dùng dối bịp thật sự nhìn xem, cuối cùng hẳn sẽ rơi vào kết cục gì!

Triệu Trường Hoài đứng một bên nhìn, lúc này bỗng nảy sinh một tia thông cảm hiếm thấy. Triệu Trường Ninh chẳng qua bị muội muội ngu xuẩn của mình liên lụy, đây chính là nhược điểm của y, nhược điểm bị kẻ khác tóm được, chỉ đành chấp nhận vấp ngã. May mắn hẳn không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt, nếu thật sự có, hẳn cũng không thích muội muội, mà thích một người tỷ tỷ hơn.

Nếu hẳn có một người tỷ tỷ, tính tình dịu dàng như nước, chắc hẳn sẽ đối với nàng thật tốt, không để nàng phải chịu nỗi khổ như Triệu Trường Ninh thế này.

Gậy Lập Uy đánh được sáu roi, Đậu thị cùng ba nữ nhi xuất hiện ở trước cửa chính phòng. Lúc này trên trán Triệu Trường Ninh đã đầm đìa mồ hôi, tay chân đều đang run rẩy.

Đậu thị vừa thấy nàng liền nhào lên trên ghế, trông người bị đánh đến mềm nhũn, bà sợ đến tim phổi cũng sắp vỡ ra.

Thế này không xong, Triệu Trường Ninh không xong mất! Nàng không phải nam tử. . . nàng không thể chịu nổi trận roi này!

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Đậu thị hét lên chói tai, bà mặc kệ người bên cạnh ngăn trở, xông tới ôm chặt lấy nàng, ôm chặt lấy đứa con của bà, đây là đứa nhỏ chui từ bụng bà ra cơ mà. Rõ ràng bà phải che chở nó cẩn thận đến khi trưởng thành xuất giá, nhưng người làm mẹ như bà, lại để đứa con của mình vô duyên vô cớ gặp biết bao tai vạ, chịu biết bao đau khổ!

Tất cả là tại bà, bà đã không quản giáo Triệu Ngọc Thiên cho tốt, không nghe lời của Trường Ninh! Vậy thì tôi đánh bà đi, đừng đánh con của bà nữa.

Bà cảm nhận được đứa trẻ trong lòng mềm nhũn yếu ớt, không gượng dậy nổi, bèn bật khóc thật to: “Tại sao các người lại đánh nó, tại sao lại đánh nó!”

Đứa trẻ tốt thế này, đứa trẻ ngoan nhất mà bà sinh ra. Rõ ràng nó rất cố gắng, biết hiếu thuận biết bảo vệ các tỷ tỷ, tại sao lại phải chịu nỗi khổ này.

Tại sao cứ phải là nó chịu nỗi khổ này?

“Nếu gia pháp không nghiêm, sẽ không trấn áp được người trong nhà. Bọn họ ra tay có chừng mực, sẽ không đánh hỏng người đâu. Đại tẩu mau đứng dậy đi.” Bên cạnh không biết là ai đang nói.

Có khuyến thế nào Đậu thị cũng không chịu buông tay. Chỉ bà hiểu rằng không thể. . . sức khỏe đứa nhỏ này vẫn luôn không tốt: “Không được đánh. . . nếu các người đánh nó, không bằng tôi đánh ta đi!”

Triệu Thừa Nghĩa cũng vừa hay tin mà dẫn người đến, trên đường đi chỉ nghe được nửa chừng việc cho vay nặng lãi. Nhìn thấy Đậu thị và Triệu Trường Ninh thế này, vừa tức lại vừa đau lòng.

“Bà còn không mau đứng dậy! Chỉ đánh có mười gậy Lập Uy, người bình thường cũng vẫn chịu được, tổ tông sao có thể đánh hỏng con cháu trong nhà cơ chứ!”

Bà bà nghe lệnh Triệu Thừa Nghĩa, tiến lên kéo Đậu thị ra, mẩu tính của Đậu thị phát tác, vùng vẫy muốn đi bảo vệ Trường Ninh. Khóc đến chết lặng trên nền đất, búi tóc cũng xòa tung hết thảy, không biết phải làm sao mới tốt.

Hai người tỷ tỷ òa khóc theo, bọn họ cũng bị đám người ngăn cản. Chỉ thấy chiếc gậy kia lại giáng xuống!

Triệu Ngọc Thiên há hốc miệng, nửa câu cũng thốt ra lời. Có nhủ mẫu nói không sai. . . đến một gậy nàng cũng không chịu được! “Không, không phải ta có ý. . . ta không biết. . .” Triệu Ngọc Thiên lắp bắp nói, chỉ thấy nhị tỷ Triệu Ngọc Như bên cạnh xoay đầu nhìn nàng.

Triệu Ngọc Như nhớ tới đệ đệ từng nói sẽ bảo vệ nàng, nàng không có con cái, chưa biết chừng nửa đời sau chỉ đành nương nhờ đệ đệ, đệ đệ còn nói sẽ chăm sóc nàng. Trong lòng chợt thấy đau như cắt, lạnh lùng nhìn sang Triệu Ngọc Thiên.

Triệu Ngọc Thiên chưa từng thấy nhị tỷ ôn hòa trầm đến đỏ mặt như vậy, bộ dạng như muốn đánh nàng ngay lập tức.

“Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy, muội là muội muội của tỷ mà!” Triệu Ngọc Thiên đột nhiên cảm giác, dường như mình bị tất cả mọi người chán ghét, không cam lòng nhắc lại, “Muội là muội muội của tỷ đấy!”

Nàng nhìn Đậu thị, ai ngờ Đậu thị chẳng hề nhìn nàng, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Triệu Trường Ninh nghe rõ động tĩnh xung quanh. Thật ra nàng thấy mình vẫn chịu được, không quá đáng ngại, nhưng nữ quyến trong nhà lại khóc như nàng sắp tắt thở đến nơi, khóc như vậy làm gì cơ chứ. Đã qua chín roi, Triệu Trường Ninh thầm đếm. Đợi roi thứ mười xong. . . đợi qua roi thứ mười, thế là xong rồi, không cần phải chịu đau nữa.

Nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy roi thứ mười đâu, hình như gậy vung được một nửa, đột nhiên bị ai đó thành linh tóm chặt, người kia trầm giọng nói: “Dừng tay, không được đánh nữa!”

Đám người ồn ào rộ lên, sao hẳn lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Triệu Trường Ninh mơ hồ cảm thấy mình được ai đó ôm lên, mùi hương trên người này vô cùng quen thuộc.

“Thừa Lễ, người đang làm cái gì?” Có người đang hét tên hắn.

“Ta là thầy của y, y có tội, đương nhiên ta cũng đáng phạt. Gậy cuối cùng cứ để ta chịu thay y.” Người đó cất giọng nhàn nhạt.

“Người...” Hình như là tiếng Triệu lão thái gia, “Ta bảo người dạy nó, người lại thật sự thương yêu nó.”

Người nọ ngừng một chút: “Ta nhận lời dạy y, tự nhiên phải gánh phần trách nhiệm này.”

Triệu lão thái gia nghe xong thở dài: “Người muốn chịu gậy cuối thay nó, nhưng ở đây có ai dám đánh người... thôi bỏ đi! Gậy cuối cùng xem như miễn, người đưa nó về đi.”

Người của đại phòng rất nhanh xúm lại, Trường Ninh nghe thấy Đậu thị cảm kích tạ ơn Chu Thừa Lễ. Người nọ không nói gì nhiều, chỉ ôm chặt lấy Triệu Trường Ninh vững vàng hướng về phía đại phòng.

Trường Ninh lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, có lẽ là do quá đau đớn. Trong phòng tiếng các bà bà lao xao, tiếng các tỷ tỷ khóc thút thít. Nàng cảm thấy thật khó chịu, thật ồn ào, nhưng đến mắt cũng không mở ra nổi.

Nàng không biết Đậu thị đã sắp phát điên rồi. Bà sờ lên tay nàng, phát hiện Trường Ninh vốn không hay sốt lại lên cơn sốt cao đến vậy!

Chu Thừa Lễ ngồi bên mép giường nhìn nàng, nhìn các nữ quyến trong phòng khóc lóc không có lấy một trụ cột, trụ cột của bọn họ đang còn nằm trên giường. Bèn nói: “Trong nhà nếu có ba vị thuốc tâm sa, trần bì, trúc nhự, hãy sắc để y dùng. Nếu không có tâm sa, trước mắt dùng lá cầu kỷ thay thế.”

Đại phòng nhiều nữ quyến, hẳn lại không phải chú bác ruột, không tiện ở lâu, bèn đứng dậy nói: “Nếu có vấn đề gì, lập tức phái người đến Đông viện tìm ta.”

Đậu thị lập tức sai Tổng nữ hầu tiến hẳn ra ngoài, đại nha đầu Hương Chuyên nhanh chóng chạy tới phòng bếp tìm ba vị thuốc kia mang sắc. May mắn ba vị thuốc đó cũng dễ tìm, có điều lượng không đủ, tức khắc phái người đến ngõ Thanh Y mời Liều đại phu tới.

Triệu Ngọc Thiên đứng cạnh bình phong rất lâu, mới bước từng bước nhỏ lại hỏi: “Mẹ, ca ca bị thương... bị thương có nặng lắm không?”

Đậu thị bất chợt ngoảnh đầu, dường như lúc này mới nhìn thấy nữ nhi. Ánh mắt bà bắt động hồi lâu, nhìn đến đỏ cả hai mắt, bà túm lấy vạt áo Triệu Ngọc Thiên lôi nàng tới giáng cho một cái bạt tai, “Ta đánh chết thử vô dụng nhà người! Người hại ca ca thành thế này... người bắt nó phải chịu khổ... người có biết mình đang làm gì không!”

Triệu Ngọc Thiên bụm mặt, đây là lần đầu tiên Đậu thị đánh nàng, lúc trước cho dù ngang ngược thế nào, Đậu thị cũng đều dung túng. Thậm chí nàng còn chưa kịp phản ứng lại việc mình bị đánh.

Một lúc lâu sau nước mắt nàng mới trào ra, từng giọt chen nhau rơi xuống mỗi lúc một nhiều.

“Mẹ, con biết sai rồi, con biết rồi mà!” Triệu Ngọc Thiên vừa nói vừa lùi. Nhưng Đậu thị rất nhanh đã nhào tới, túm lấy nữ nhi tiếp tục đánh, “Người thì biết cái gì! Ca ca bảo vệ cho người, người thì sao? Cả ngày làm những việc ngu xuẩn, giúp người ngoài hãm hại ca ca mình! Ta phải đánh chết người, giữ lại mầm họa như người làm gì cơ chứ!”

Triệu Ngọc Thiên bị đánh cho oa một tiếng bật khóc, hai tỷ tỷ sợ đánh ra chuyện, bèn tiến lại ngăn Đậu thị. Mãi đến khi Triệu Thừa Nghĩa xử lý xong việc bên ngoài, tiến vào kéo hai người họ ra, lệnh cho bọn họ đến tây sương phòng nói chuyện. Ông hỏi Triệu Ngọc Thiên: “Con có biết việc cho vay nặng lãi nghiêm trọng đến mức nào không?”

Triệu Ngọc Thiên còn đang khóc, khuôn mặt yếu ớt khế đỏ lên, vịn xoắn chiếc khăn trong tay thành một nhúm.

“Những sĩ tử cho vay tiền, nếu bị quan phủ bắt được, sẽ trực tiếp cấm hẳn tham gia kỳ thi Hội, con có biết việc này?” Triệu Thừa Nghĩa nghiêm túc nói, “Con muốn phá hủy tiền đồ của ca ca sao? Lúc trước ta chỉ cho rằng con trẻ người bướng bỉnh, nào ngờ cả việc ngu đại bạc này con cũng làm ra. Con nói đi, có đáng đánh hay không?”

Triệu Ngọc Thiên khóc thút thít, sắc mặt trắng bệch. Nàng biết việc thi cử của ca ca có tầm quan trọng thế nào với toàn gia. Thật ra ca ca luôn đối với

nàng rất tốt, cả chuyện này cũng giấu diếm cho nàng, gây cũng thay nàng chịu. Nàng lại đi hủy hoại tiền đồ của ca ca, thậm chí hủy hoại địa vị của họ trong Triệu gia.

“Con biết con sai rồi.” Triệu Ngọc Thiên khóc nức nở như đứa trẻ, “Con biết thật rồi...”

Triệu Thừa Nghĩa thờ dài, ông không an ủi con gái nhỏ, mà phát tay gọi vú già bên ngoài tiến vào: “Đưa nó lui xuống rửa mặt, đóng cửa suy nghĩ cho sáng suốt một chút.”

Đến nửa đêm, bên ngoài lại đổ tuyết lớn. Tuyết bay đầy trời, dần dần không còn nhìn rõ được mọi thứ, tiếng tuyết đọng đê gây chạc cây, tiếng gió bắc rít gào ngoài khoảng không bao la vô tận, đánh thức Trường Ninh khỏi cơn mê. Nàng mở mắt nhìn thấy ánh sáng le lói qua tấm rèm đay, bên ngoài bình phong trời tối đen như mực. Canh giữ trước giường nàng là Đậu thị và Tống nữ hầu.

“Ninh nhi, để ta bôi thuốc mỡ cho con. Có còn đau nữa không?” Đậu thị thấy nàng tỉnh lại, vội vàng tới hỏi thăm.

Triệu Trường Ninh hơi nhấc môi, lại phát hiện giọng mình khàn đặc, nàng muốn nói không đau, nhưng thật ra trên người đau nhức đến không thể trở mình. Chỉ đành cười khổ: “Nếu con nói không đau, mẫu thân có tin không?”

Đậu thị nghe nhi tử nói vậy, không khỏi rung rung. Sao lại không đau cho được! Thân người là máu thịt, cái gậy Lập Uy kia, đánh người sắt thì mới không đau!

“Phụ thân con đã phạt Ngọc Thiên đóng cửa suy nghĩ, tại nó mà liên lụy đến con. Ban nãy một giây cuối cùng thất thúc con đã ngăn lại, hân ôm con về đây, lão thái gia cũng không truy cứu chuyện này nữa, con chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được... ta sẽ ở bên cạnh trông chừng.”

Triệu Trường Ninh mở to mắt, hồi lâu mới phản ứng lại, việc này đã kết thúc rồi. Chẳng khác nào trút đi một lớp da.

“Mẫu thân.” Nàng gọi Đậu thị, “Ban đầu người ra chủ ý này, có từng nghĩ tới... sau này con sẽ ra sao, lấy vợ sinh con phải thế nào... tại sao lại là con?”

Đậu thị ừ lấy bàn tay hải tử, mờ mịt một hồi, sau đó mới hiểu ra nhi tử đang nói đến chuyện gì.

Ban đầu... căn bản tại bà nhất thời hồ đồ kích động, không hề nghĩ tới hậu quả, cũng không ngờ lại thành công hơn mười năm.

“Lúc đó mẫu thân không còn cách nào khác, chỉ đành làm vậy. Bằng không ta và các tỷ tỷ con, sẽ không có một nơi nương tựa trong nhà, thậm chí cả con, cũng sẽ không có chỗ dựa. Sau đó ta cũng từng nghĩ, chỉ cần con làm quan, vậy thì không cần phải lấy vợ, người trong nhà không muốn giúp cũng phải giúp con giấu diếm... Bằng không chính là tội khi quân. Thậm chí mẹ có thể tìm cho con một thế tử biết nghe lời, chỉ cần không cùng nàng hành sự, thì sẽ không ai biết được chuyện này.”

Cũng phải, tính tình như Đậu thị làm sao nghĩ ra cách chu toàn được. Nếu không phải sau mười tuổi nàng trở thành Triệu Trường Ninh, cục diện này e là đã không thành.

“Cách đó... cũng rất được.” Triệu Trường Ninh nhắm mắt lại, nàng thấy hơi mệt, muốn ngủ một giấc trước. Nàng đã không đếm nổi bản thân bao lâu không dậy sau giờ寐 rồi.

Đậu thị nhẹ nhàng vỗ lưng để nàng thêm yên giấc. Bà đứng dậy, chậm rãi ra khỏi phòng Trường Ninh.

“Thật ra, ta có lỗi với đứa bé này.” Đậu thị nhìn tuyết rơi, nhẹ giọng nói, “Kính nguyệt của nó không đều, ta biết là do thân thể chưa điều dưỡng thỏa đáng, nhưng ta chưa từng tìm người tới chẩn trị. Thậm chí thâm tâm còn vui mừng, may là không đều... Đứa trẻ này đang trách ta.”

Tống nữ hầu đem tấm áo choàng bông dày dặn khoác lên bà vai gầy yếu.

“Trong lòng đại thiếu gia hiểu rõ, ngài sẽ không trách phụ nhân.” Tống nữ hầu khẽ nói, “Đại thiếu gia biết bản thân phải làm gì.”

Đậu thị cười khổ: “Ta thật sự lo nó sẽ sợ hãi... Người nói xem nếu nó bước lên quan trường, lẫn vào một đám nam nhi, cùng đám người đó chung đụng... Há chẳng phải bị người ta...” Bà nói đến đây thì ngừng lại, “Thôi thôi, nói những cái này chẳng dễ làm gì! Chúng ta chỉ có thể giúp nó quản tốt việc nhà, đừng để nó phải bận tâm.”

Hai chủ tớ lại lặng lẽ tiến vào phòng Trường Ninh.

Tuyết lớn đổ liên tiếp hai ngày, bầu trời mới quang đăng trở lại. Trong phòng coi như có thể mở bình phong, đón ánh nắng mặt trời chiếu vào. Về chuyện vay nặng lãi, được Triệu lão thái gia toàn lực đè ép, đã không còn ai nhắc đến. Lại có lễ thờ cúng tổ tiên, thăm viếng họ hàng, không khí năm mới một lần nữa nóng nhiệt trở lại.

Trong thời gian đó Triệu Trường Ninh sai người tặng Chu Thừa Lễ vài cuốn sách, thêm điểm tâm hoa sen, bánh tằm đường, một vò cua ngâm rượu tỏ lòng biết ơn hân từng cứu giúp, ai ngờ hân lại hồi âm: Bệnh có thể dưỡng từ từ, luyện chữ không thể ngắt quãng. Tuy người lấy lòng được ta, nhưng ba bài văn vẫn phải giao đúng hạn.

Triệu Trường Ninh nhìn mà khóe miệng sụp xuống, nâng bút trả lời: Đương nhiên sẽ nộp đủ, tiên sinh không cần lo lắng, quả hối lộ ngài cứ nhận là được.

Về phần Triệu Trường Tùng, ngày hôm sau bị Triệu Thừa Liêm bắt đến thăm nàng. Ngồi lại chỗ nàng một lát, uống hai chung trà, đột nhiên nhàm chán

thốt lên: “Kỳ thật chúng ta cũng coi như đồng cam cộng khổ, hai lần đều là ta và huynh bị đánh. Chuyện ta bày kể huynh cũng đừng để bụng nữa, dù sao huynh cũng bày kể lại còn gì. Giờ ta cả ngày phải nghe cha ta mắng chửi.”

Triệu Trường Tùng bày ra bộ dáng vô lại, Triệu Trường Ninh thần nhiên nói: “Tam đệ lòng dạ thật độ lượng, ngu huynh thẹn không sánh bằng.”

“Có huynh đệ nhà nào không đánh tới đánh lui đâu, chẳng qua chúng ta đánh có hơi nghiêm trọng một chút thôi.” Triệu Trường Tùng tự nhiên vỗ vai nàng, cười nói: “Vả lại kẻ đồ thêm dầu vào lửa là Triệu Trường Hoài mới đúng, vậy mà lần nào hắn cũng thoát tội. Cái đứa muội muội làm liên lụy đến huynh, nếu là muội muội của ta, ta đã quật chết từ lâu rồi.”

“Thôi, ta đi trước đây. Trờ về ta sẽ nói với cha, hai huynh đệ chúng ta đã tui cười rũ bỏ thù hận, huynh cũng tha thứ cho ta rồi, huynh không phản đối chứ?” Triệu Trường Tùng cũng có ngày hỏi ý kiến nàng.

Triệu Trường Ninh cười: “Không phản đối.”

Triệu Trường Tùng thuận tay lấy hai quả phúc quất ở chỗ nàng mang đi, Triệu Trường Ninh bèn gọi Tứ An tới dặn dò: “Sau này thấy Triệu Trường Tùng, cứ bảo ta ngủ rồi, đừng cho hắn vào đây.”

Tứ An nhanh nhẹn gật đầu, đáng vẻ rất thận trọng: “Tôi nhớ rồi thiếu gia.”

Quả nhiên sau này hắn đề phòng Triệu Trường Tùng như phòng kẻ cấp.

Sau khi Trường Ninh đỡ bệnh, một thời gian người đến chỗ nàng thăm hỏi liên miên không ngắt, ví dụ như Triệu Trường Húc một ngày chạy đến ba chuyến, mang tới chỗ nàng rất nhiều của ngon vật lạ. Triệu Ngọc Thiên cũng thường qua lại, có điều Triệu Trường Ninh không để ý tới nàng, nàng thậm chí cảm thấy hạ nhân trong phòng huynh trưởng đều đang chia mũi nhọn vào mình, dâng cho nàng trà nguội, chỉ cần không phải bắt buộc, sẽ không chủ động thỉnh an nàng. Nàng vừa tức giận vừa tủi thân, nhưng không còn dám cáo trạng với Đậu thị. Nàng biết người trong phòng ca ca đều trách nàng hại ca ca, vì bảo vệ chủ tử của mình, sao còn dám nói gì nữa.

Giờ Đậu thị và hai vị tỷ tỷ không còn tốt với nàng như trước, nàng chỉ đành cố gắng càng thêm cẩn thận nghe lời.

Trường Húc biết được chuyện này, tự nhiên cũng không thích Triệu Ngọc Thiên. Mỗi lần nhìn Triệu Ngọc Thiên, ánh mắt đều mang theo ba phần lạnh lẽo, nhưng lúc hắn nói chuyện với Triệu Trường Ninh, lại là bộ dáng hihi haha cười.

“Thất thúc nói võ học của đệ rất có thành tích, không bằng đến Quốc tử giám làm võ sinh, sau này có thể đi thi võ, hoặc là tòng quân.” Triệu Trường Húc cầm tay Triệu Trường Ninh nghịch ngợm nắn bóp, “Đệ thấy đến Quốc tử giám cũng rất được, đệ đọc sách không nổi, dù sao cũng phải tìm một con đường khác.”

Triệu Trường Ninh rút tay về: “Làm cái gì vậy, đệ còn nhỏ chắc!” Lại nói tiếp, “Triều đại ta cho dù thi võ cũng phải thi thêm văn, đệ không học hành cẩn thận, thi võ cũng chưa chắc đã đậu.”

“Tại tay huynh đẹp chứ sao!” Triệu Trường Húc cười đáp, “Huynh nhìn đi.” Tay hắn và tay nàng áp vào nhau, tay của hắn to như cái đệm bò đoàn, phải to hơn tay nàng gấp đôi. Tay của Triệu Trường Ninh thon dài, nhưng cũng không tính là nhỏ nhắn, do vóc người Triệu Trường Húc quá cường tráng, tự nhiên tay cũng rất to.

Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy có phải kẻ này hơi nhỏ thiếu thôn tình thương, nên mới thích dính chặt lấy nàng. Tam thẩm xuất thân từ phủ Tướng quân, là thứ nữ. Nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng không giống những khuê nữ khác, vì vậy cách dạy con cũng có phần đặc biệt. Triệu Trường Húc nghe đồn giống với người ông ngoại hay hành quân đánh trận của mình, không có điểm nào giống với người Triệu gia thanh tú.

“Bọn họ cũng thật là, nếu lúc đó đệ có mặt, sẽ kéo huynh chạy luôn, quan tâm mấy lão già cổ hủ kia làm gì!” Triệu Trường Húc rất bất mãn với việc Triệu Trường Ninh bị đánh. Từ sau lần Trường Ninh chịu đòn thay hắn, hắn đã không thể chịu được bộ dạng bị thương của y, luôn cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, trước mắt toàn là hình ảnh y che chắn phía trước mình.

“Ta cũng sắp khỏe hẳn rồi, không nhắc cái này nữa.” Triệu Trường Ninh đưa cho hắn một xấp giấy, “Được rồi, lúc đệ tới Đông viện giúp ta đưa cho thất thúc.”

Triệu Trường Húc kỳ kèo không chịu đi, quay đầu thấp giọng nói với nàng: “Đệ nghe nói, gần đây Triệu Trường Tùng thường tới ngõ Bảo Phúc mua sách bình giám*, hay là nhân lúc hắn không để ý, đệ trộm bao tải... đánh cho hắn một trận. Huynh thấy sao?”

*Sách bình giám: sách bình luận và đánh giá.

Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ giật: “Đệ đừng có đùa kiểu này, trời tối rồi, nên quay về thôi.”

Lại qua hai ngày nữa, vết thương của Triệu Trường Ninh đã sắp khỏi hoàn toàn, bèn tới chỗ tổ phụ thỉnh an, nghe thấy trong thư phòng có người bẩm báo: “...Không biết là ai làm, tam thiếu gia chẳng qua là đi mua quyển sách, chỉ dẫn theo một gã sai vặt, kết quả bị người ta trộm bao tải đánh cho một trận, mặt mũi bầm dập quay về.”

“Phù!” Trường Ninh thiếu chút nữa thì sặc nước trà, nàng lau lau qua miệng. Trong lòng âm thầm đánh giá khác về Triệu Trường Húc, hóa ra tên nhóc này không nói chơi, hắn là kẻ thuộc phái hành động.

Đối với việc bị kẻ khác đánh một trận, Triệu Trường Tùng cảm thấy vô cùng căm hận. Nhưng trên đường lớn người qua kẻ lại, làm sao hắn biết được là ai đã ra tay với mình? Chỉ đành miễn cưỡng nuốt xuống cục tức này, khuôn mặt tuấn tú sưng vù mắt nửa tháng, không gì buồn hơn.

Cứ như vậy qua tết Nguyên tiêu, ăn xong bánh trôi, hương vị năm mới cũng bay đi hết. Vợ và trống chiêng rộn ràng khai giảng học đường.

Cổ tiên sinh vừa nhận được tin tức, nghe nói hoàng thượng mới lệnh cho Lễ bộ và Hàn lâm viện, ra đề thi mới cho kỳ thi Hội năm nay. Tứ thư ngũ kinh, sách luận, thi giống như trong thông cáo, nhưng phải thêm ba câu hỏi, một câu xoay quanh tính toán, một câu thuộc địa lý thủy văn, câu cuối cùng dĩ nhiên lại về 《Luật Đại Minh》.

Tin này vừa truyền ra, các thí sinh đã xôn xao bàn tán. Thi Hội chỉ kiểm tra văn Bát cổ đã thành tập quán, thay đổi nhiều lần cũng chỉ là mở rộng cách viết mà thôi. Sao đột nhiên lại thêm câu hỏi? Nay chỉ còn hơn một tháng sẽ đến ngày thi, có kịp đọc sách không đây? Cái này giống như việc bạn ôn tập thi đại học, Bộ giáo dục đột nhiên nói với bạn phải thi thêm ba môn trước giờ bạn chưa từng học vậy.

Thầy của Đỗ Thiếu Lăng —— Chu tiên sinh đã từng dẫn dắt rất nhiều khóa thí sinh, lão lập tức đưa ra được nguyên nhân.

“Nghe nói vào đêm ba mươi tết, thánh thượng triệu các quần thần tới Ngự hoa viên bày tiệc, đang lúc hưng trí, trước mặt mọi người ngai ra đề toán cho một vị Hàn lâm trong Hàm lâm viện, ai ngờ Hàn lâm cũng không đáp được. Vốn dĩ ngài cũng chẳng để trong lòng, tiếp đó lại hỏi Công bộ Tả thị lang Tổng đại nhân tột ‘Vu không’ trong 《Luật Đại Minh》 phải xử thế nào? Đáng tiếc Tổng đại nhân là một Công bộ Thị lang, làm sao trả lời được 《Luật Đại Minh》 cơ chứ! Sự đến mức chết đứng tại chỗ. Hoàng thượng liền nổi trận lôi đình, nói các người ăn bổng lộc triều đình, đều là Tiến sĩ xuất thân, lại không am tường pháp luật. Trẫm cũng không biết chọn các người ra để làm gì! Sau đó mấy đêm liền triệu kiến hai vị Lễ bộ Thượng thư, học sĩ chương viện Hàn lâm viện, yêu cầu thêm ba câu vào đề thi.”

Đám học trò nghe xong không ngừng kêu khổ, hóa ra vì lý do đó! Chỉ một lời của lão Hoàng đế, đáng thương thay bọn họ phải học đến bù đầu!

Gần tới thời gian khoa khảo, sĩ tử trên cả nước đều tụ họp về kinh thành, hay tin này tự nhiên cũng rối rít hành động. Nhất thời 《Luật Đại Minh》 trong kinh đều cháy hàng, sách dạy tính toán như 《Toán học cửu chương》, 《Toán học ngũ tào》 muốn cướp cũng không cướp nổi. Về phần thủy văn địa lý, mọi người không quá coi trọng, sách giảng về cái này nhiều vô số kể, không biết nên bắt đầu học từ đâu, bởi vậy quyết định từ bỏ, dự định lúc lên trường thi dựa vào may mắn là được rồi.

Việc thêm đề, người trấn định nhất không ai khác ngoài Triệu Trường Ninh.

Ai bảo hai trong số ba câu được thêm đều là sở trường của nàng, toán học khỏi cần bàn, cho dù lấy đề khó nhất trong 《Toán học cửu chương》 ra thi, chẳng qua cũng chỉ là đại số và hình học cơ bản, ở bậc trung học cơ sở của giáo dục bắt buộc đã học qua hết rồi. Mà 《Luật Đại Minh》 khẳng định là nghề của nàng, với việc học thuộc lòng, nàng càng thêm nắm chắc. Huống hồ vì từng học chính trị pháp luật, đã sớm đọc qua luật Đại Minh vài lần, cho dù có bắt nàng kể ngay lúc này, nàng cũng kể được hết tám chín phần.

Duy có thủy văn địa lý là trở ngại với nàng, lĩnh thổ Đại Minh hiện tại khác rất nhiều với bản đồ nàng học, phong thổ nhân tình*, địa danh khu vực cũng có khác biệt rất lớn, cái này phải bỏ nhiều tâm sức mới xong.

*Phong thổ nhân tình: tên gọi chung để chỉ những nét đặc sắc riêng về môi trường tự nhiên, phong tục, tập quán, lễ tiết... của mỗi địa phương.

Ngay cả Triệu Trường Hoài cũng tăng cường học toán, Triệu Trường Ninh thì lại đọc 《Ghi chép lĩnh thổ Đại Minh》, thậm chí còn không sai người đi giành một quyển sách, điều này làm Triệu lão thái gia chú ý, cảm thấy chiến lược của nàng thật sai lầm, đã đến lúc nào rồi. Ông tự mình gọi người mang cho nàng trọn bộ 《Luật Đại Minh》, căn dặn nàng phải nghiền cứu cho thật kỹ.

Hành động của nàng rơi vào mắt đám Triệu Trường Tùng, tự nhiên chúng cũng cười khẩy không thèm để ý. Triệu Trường Ninh học như vậy, có thể đỗ Tiến sĩ mới lạ đấy. Đương nhiên, không đâu Tiến sĩ mới là chuyện quá đời bình thường.

Triệu Trường Ninh đọc xong hai quyển sách giảng về thủy văn, mới nhớ ra Chu Thừa Lễ chưa chưa dặn dò nàng chuyện này, không chừng hắn có cách gì đó? Vì thế buổi chiều lúc Trường Ninh tới chỗ hắn, luyện xong hai trang giấy, liền mở lời hỏi: “Thất thúc, thúc đã biết chuyện nội dung thi thay đổi chưa?”

Chu Thừa Lễ mới ngẩng đầu, nói: “Ừ, ta biết.”

Triệu Trường Ninh cho rằng người như thất thúc, khẳng định đã chuẩn bị đầy đủ hoặc nắm chắc thành công, mới một mực im lặng không nói. Ai ngờ hắn khép sách lại, thông thả trả lời: “Toán học thủy văn gì đó, ta cũng không am hiểu mấy. Không giúp được người, người tự mình nghĩ cách đi.”

Người như Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh cảm giác một ngày nào đó hắn nói với mình, đã từng giết vô số người, hoặc là một nhà đại nho đang ăn mình, Triệu Trường Ninh cũng không thấy kỳ quái. Hắn khẳng khái nói bản thân không biết, Triệu Trường Ninh ngược lại thấy sao lạ lùng. Có lẽ do về mặt thẳng thốt của nàng quá rõ ràng, Chu Thừa Lễ bèn cười một tiếng: “Học thầy không tày học bạn, ta nghe nói toán học của Đỗ Thiếu Lăng rất tốt, ta đã viết thư cho hắn, bảo hắn đến chỉ điểm giúp người rồi.”

Thật ra nàng căn bản không cần ai chỉ dạy toán học, nhưng ý tốt của thất thúc, nàng vẫn nên cảm tạ.

“Vậy hôm nay không làm phiền thất thúc nữa.” Triệu Trường Ninh thu lại tráp, gọi Tứ An tiến vào xách giùm nàng.

“Trường Ninh, người đợi đã.” Chu Thừa Lễ gọi nàng lại, sau đó sai người cầm một bộ sách đến. Là bộ 《Toán học cửu chương》.

Triệu Trường Ninh cười gượng: “Đa tạ thất thúc suy nghĩ chu toàn.”

Triệu Trường Ninh mang sách trở về, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, liền sai người mở tấm bình phong.

Khí trời dần trở nên ấm áp, tuyết đọng trong viện cũng bắt đầu tan đi. Ba vị tỷ tỷ đã sai người mang cho nàng mấy đồ đạc như vớ mùa xuân, trực chuyết¹ bằng lụa lót bông mới tinh để Trường Ninh mặc. Nàng để Tứ An thu nhận đồ, ngồi xếp bằng trên giường lò, lúi thủốc mỡ ra.

Vết bầm do bị đánh lần trước còn chưa tan hết, vẫn cần phải bôi thuốc mỗi ngày.

Triệu Trường Ninh để hai nha đầu tránh ra phía ngoài, đóng cửa lại. Từ trong bình sứ màu đậu phết ra một ít thuốc mỡ. Để tiện việc bôi thuốc, bèn cởi vạt áo và vải bó. Vừa bôi được một nửa, đã nghe thấy nha đầu cách tấm bình phong bẩm báo: “Đại thiếu gia, Đồ tam thiếu gia tới rồi, nói là được ngài mời tới.”

Chu Thừa Lễ nhờ hần chỉ điểm toán học cho nàng, sao lại tới nhanh như vậy?

“Đưa hần tới hoãn các ngài trước đi.” Triệu Trường Ninh chỉ đành mau chóng bôi xong thuốc, tuy đã vào xuân, nhưng gió thổi bên ngoài vẫn rất lạnh, không thể để người ta đợi lâu. Nàng nhìn chiếc áo đơn và áo khoác mỏng, không bó ngực có lẽ cũng không việc gì đâu, dù sao quần áo mùa đông khá dày dặn. Nàng sửa soạn xong, mới để nha đầu mở bình phong.

Đỗ Thiếu Lăng đã hơn nửa tháng chưa gặp Triệu Trường Ninh, giờ thấy y ngồi xếp bằng trên giường lò, tựa hồ gầy đi thêm một chút, bèn cười nói: “Trường Ninh huynh tét nhất mà vẫn roi mát thịt, dọa này huynh thế nào?”

Hần nhớ tới muội muội trong nhà dặn dò đủ kiểu: “Năm sau huynh thử đi nhìn xem, người ta sống có tốt không, có thể đậu được Tiến sĩ hay không.”

Khụ một tiếng, Đỗ Thiếu Lăng ngồi xuống trước mặt nàng. Hần mặt một chiếc trục chuyết mới tinh màu xanh đậm từ lụa Hằng Châu, thân thể cơ bản là tốt, chỉ mặc hai chiếc áo mỏng cũng không thấy lạnh. Thiếu niên này tướng mạo tốt, gia thế tốt, tuấn tú bất phàm, cười lên môi hồng răng trắng, rất có hiệu quả làm rực sáng căn phòng*.

*Nguyên văn là “Bồng tất sinh uy”, chỉ một sự vật nào đó làm cho hàn môn (gia đình nghèo khó) thêm phần xán lạn.

“Đã lâu không gặp, Thiếu Lăng huynh vẫn tiêu sái như thế.” Triệu Trường Ninh hơi mỉm cười, đưa tay ra mời, sai Hương Phi rót cho Đỗ Thiếu Lăng một chén trà Ô Long.

Từ sau khi biết Đỗ Thiếu Lăng không thích trà ướp hương, nàng tuyệt nhiên không mời hần uống loại trà này nữa.

“Ta nghe thất thúc huynh nói toán học của huynh không được tốt, nên tới đây giúp đỡ.” Đỗ Thiếu Lăng mở sách, cầm một tờ giấy Tuyên Thành đưa qua, “Nếu Trường Ninh huynh có chỗ nào không hiểu, cứ viết lại để ta xem.”

Triệu Trường Ninh gật gật đầu, sau đó chấp bút, đọc lướt qua đề liền hiểu cần giải thích thế nào. Cứ lẳng lặng như vậy, lật từng trang từng trang.

Đỗ Thiếu Lăng thấy y đọc một trang mất chưa đến một nén nhang, hoài nghi có phải hần đang đọc thật không. Hần được người nhờ vả, cho nên phải làm hết sức mình. Đang muốn mở miệng nhắc nhở, đã thấy sắc mặt Triệu Trường Ninh khẽ biến. Chân mày thanh tú chau lại, bàn tay cầm bút siết chặt đến gõ xương.

“Trường Ninh huynh?” Hần nghi hoặc.

“Huynh cứ ngồi đi, ta có chút việc, đi một lát rồi về.” Triệu Trường Ninh ném bút lên giá để, tựa hồ không thể nói chuyện với hần thêm nữa, vén lên tấm rèm màu đàn hương tầm thường, tiến vào phòng tắm bên cạnh.

Chắc là... người có ba việc gấp. Đỗ Thiếu Lăng không nghĩ nhiều, đành lắc đầu. Chuyện muội muội nhờ vả hần không muốn hỏi chút nào, một tiểu thư khuê các như nàng, lại nhiệt tình theo đuổi công tử nhà người ta mà nhìn được sao? Trong phòng đốt lò than ấm áp, hần cảm thấy có hơi nóng, bèn nói lỏng vạt áo, phát hiện Triệu Trường Ninh còn chưa ra ngoài.

Đỗ Thiếu Lăng một ngụm đã uống cạn chén trà, ước chừng qua hai khắc, mới gọi vớ vào trong: “Trường Ninh huynh, trà của huynh nguội rồi!”

Không có ai đáp lời hần, Đỗ Thiếu Lăng thầm nghĩ chẳng lẽ y xảy ra chuyện gì không may trong đó. Mọi người đều là nam nhi, hần đi kiểm tra thế nào chắc cũng không sao đâu nhỉ, bèn đứng dậy đi tới trước tấm rèm màu đàn hương, vén rèm ngó vào trong xem xét. Bên trong còn đặt một tấm bình phong bằng gỗ tần bì che khuất tầm mắt hần, hần không nhìn thấy Triệu Trường Ninh ở đâu, lại gọi một tiếng: “Trường Ninh huynh?”

“Không sao...” Bên trong có thanh âm đứt quãng truyền đến, “Lát nữa ta sẽ ra, hôm nay sợ rằng không thể tiếp tục đãi khách rồi, Thiếu Lăng huynh trở về trước đi.”

Sao vậy, nghe ra yếu ớt như thế. Đỗ Thiếu Lăng sao có thể rời đi vào lúc này, ngộ nhỡ thân thể Triệu Trường Ninh không ổn thì sao. “Trường Ninh huynh, huynh muốn ta vào trong giúp, hay là gọi người tới giúp huynh?”

Âm thanh bên trong ngừng một lúc: “Không cần, huynh đi đi! Lát nữa tự nhiên ta sẽ ra thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng nghe giọng điệu của y đã mang theo ba phần sốt ruột, bèn nói: “Vậy ta đi trước đây... có chuyện gì huynh nhớ phải gọi người.” Hần thả

tắm rèm xuống, vừa xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên lại nghe thấy bên trong vang lên một tiếng bịch. Lúc này thì mặc kệ hết thảy, hấn sai bước vào bên trong, quả nhiên thấy Triệu Trường Ninh ngã trên mặt đất, nửa ngày không bò dậy nổi. “Huynh làm sao vậy!” Đỗ Thiếu Lăng lập tức vươn tay đỡ y, Triệu Trường Ninh túm lấy ống tay áo của hấn, mới gắng gượng bò dậy nói.

Đỗ Thiếu Lăng nửa ôm giúp y đứng vững, ai ngờ Triệu Trường Ninh hoàn toàn không có sức lực ngã xuống người hấn, Đỗ Thiếu Lăng lui về sau một bước lại vướng phải thứ gì đó, nhất thời mất thăng bằng, hai người song song té nhào xuống nền đất. May là hấn kịp làm đệm lưng, ngã đánh rầm một tiếng.

Triệu Trường Ninh nằm trên người hấn, hồi lâu không có động tĩnh gì.

Đỗ Thiếu Lăng đau đến nhủu mày, vô thức đem Triệu Trường Ninh ôm vào lòng. Nâng mặt của y lên một chút, phát hiện hai mắt y đã nhắm nghiền: “Trường Ninh?” Hấn định ôm Triệu Trường Ninh ra ngoài rồi nói sau, vịn tay vào eo y, lại đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng... cái eo này hình như... quá nhỏ rồi.

Đỗ Thiếu Lăng hơi dùng lực, kéo y lên phía trên định bụng ôm y đứng dậy, động tác lần này làm đai áo Triệu Trường Ninh rơi lỏng, áo bào nguyệt sắc lúc này đột nhiên hé mở. Cả người y dán sát vào khoảng ngực pháp phòng, một bên mặt tựa lên cằm cổ hấn, trơn mềm như tơ lụa...

Đỗ Thiếu Lăng nhìn thấy đôi gò má trắng như nhọc của y ửng hồng, cằm cổ thon dài như thiên nga, trong đầu ầm ầm oanh động, đột nhiên cảm thấy miệng khô người nóng. Lúc hấn nhìn xuống phía dưới, lại kinh ngạc không nói ra lời.

Ban nãy Triệu Trường Ninh thấy đau bụng bèn tiến vào kiểm tra, không ngờ càng đau càng dữ dội. Nàng nhất thời không ra được, vốn muốn đuổi Đỗ Thiếu Lăng đi, ai ngờ hấn còn chạy vào cứu nàng. Bụng dưới vẫn còn đau quặn từng cơn, Triệu Trường Ninh chậm rãi mở mắt, sau đó nàng nhìn thấy vật áo của mình đang mở, vùng ngực tuyết trắng bán lộ.

Nhất thời trong đầu ong ong từng trận, một hồi lâu không biết phải làm thế nào. Lúc sau nàng dứt khoát nhắm mắt, nói đứt quãng: “Đỡ ta dậy... trước đã.”

Đỗ Thiếu Lăng ừ một tiếng, tay đặt ngang hông bắt lấy một vùng trơn mượt, hấn ôm nàng vào lòng rồi kéo dậy. Nhuyễn ngọc ôn hương kề sát bên mình, khiến hấn bất giác dâng lên một cảm giác khô nóng. Hấn lại nghĩ tới cái ngày cười ngửa, Triệu Trường Ninh ôm thắt lưng hấn từ đằng sau, khi đó trên người nàng cũng có mùi hương thanh nhã, xen lẫn cả mùi dược cao như vậy.

“Trường Ninh, muội vẫn ổn chứ?” Đỗ Thiếu Lăng cũng không biết bản thân đang nghĩ gì, nắm lấy tay nàng không muốn buông, thậm chí còn muốn mạnh mẽ...

Có lẽ đây là bản năng chiếm hữu của nam giới với nữ giới, tuy gia giáo rất tốt đã dạy hấn làm một chính nhân quân tử, nhưng cũng khó tránh khỏi suy nghĩ miên man.

“Thiếu Lăng huynh, tất cả những gì hôm nay huynh thấy, hy vọng huynh hãy quên hết đi.” Triệu Trường Ninh nói từ tốn, nàng vươn tay cột lại đai áo, ngẩng đầu nhìn hấn, ta biết Thiếu Lăng huynh là một chính nhân quân tử, không phải hạng người hay đi kẻ lẻ khắp nơi. Việc này Trường Ninh có thể tin tưởng được, dù sao suy cho cùng chuyện này không can hệ đến huynh, nhưng nếu huynh nói năng bừa bãi ra ngoài, là đang đẩy Trường Ninh đến chỗ bất nghĩa. Nếu Thiếu Lăng huynh phá hủy cuộc sống của ta, chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho huynh đâu.” Nói đến cuối cùng, giọng điệu của nàng đánh lại, mang theo vài phần uy hiếp.

Đỗ Thiếu Lăng rất lâu vẫn chưa nói chuyện. Chẳng trách trước đây hấn luôn nghĩ y thật đẹp, bất giác làm người ta phải dõi theo động tác của nàng. Hóa ra là như vậy... hóa ra là như vậy!

Triệu Trường Ninh uy hiếp Đỗ Thiếu Lăng xong đã là nỏ mạnh hết đà, tựa vào giá rửa mặt bên cạnh, hai chân run rẩy.

“Còn chưa đỡ sao?” thanh âm Đỗ Thiếu Lăng hơi khàn khàn, tiến tới hai bước, dứt khoát bế nàng lên. Hấn không hề tổn chút sức nào, sai bước nhanh chóng đem người đặt xuống giường trong phòng, còn kéo tấm chăn bên cạnh phủ lên người nàng.

“Thiếu Lăng huynh có đồng ý với ta không?” Triệu Trường Ninh không hề tránh né nhìn thẳng vào hấn.

Đỗ Thiếu Lăng lúc này cúi đầu, hấn hít sâu một hơi: “Từ nhỏ mẫu thân đã dạy ta phải có trách nhiệm... vừa rồi không cẩn thận nhìn thấy dáng vẻ của muội, làm tổn hại thanh danh của muội, ta nghĩ không bằng cưới muội xem như chịu trách nhiệm đi. Gia quy nhà ta là như thế, trước đây ta cũng không có... thông phòng hay đại loại vậy, muội có thể yên tâm.”

Triệu Trường Ninh mở lớn mắt, bàn tay bên người nắm thành quyền. Đỗ Thiếu Lăng điên rồi sao, nàng cần hấn cưới chắc!

“Không cần đâu.” Triệu Trường Ninh nói, “Ban nãy không có chuyện gì cả, Thiếu Lăng huynh gia cảnh rất tốt, muốn lấy nữ tử thế nào mà chẳng được, hà tất phải chịu thiệt lấy ta. Chí của ta không đặt vào đây, cũng không cần Thiếu Lăng huynh vì vậy mà chịu trách nhiệm.” Đừng nói chỉ mới nhìn một cái, cho dù hai người có xảy ra chuyện gì chẳng nữa, Triệu Trường Ninh cũng không có ý tưởng xuất giá.

Từng bước gian khổ đi đến hôm nay, đâu phải để lập gia đình.

“Ta đã nhìn muội, đương nhiên là phải cưới muội.” Đỗ Thiếu Lăng như cũ kiên quyết nói, đây vốn dĩ là ý muốn của hấn, cái gì mà chịu trách nhiệm, chẳng qua chỉ để ngụy trang cho âm mưu xấu xa mà thôi. “Trở về ta sẽ thuyết phục mẫu thân, để bà tới cầu hôn, tam lễ lục súc*, cưới hỏi đăng hoàng đón nàng vào cửa. Nàng thấy thế nào?”

*Chỉ các lễ nghi cưới hỏi thông thường của thời trước, khá là dài, bạn nào muốn tìm hiểu chi tiết có thể lên hỏi Google đại thúc.

Triệu Trường Ninh thiếu chút nữa tức đến trào máu: “Ta nghĩ lệnh tôn lệnh đường không bằng lòng cho huynh cưới một nữ tử thường xuyên ra vào chỗ nam nhân, lại không biết chút gì về nữ công gia chánh đâu. Ta hiểu huynh có ý tốt, nhưng ta quả thực không cần. Nếu Thiếu Lăng huynh không muốn đẩy ta tới chỗ bất nghĩa, cắt đứt tiền đồ của ta, thì hãy quên chuyện này đi.” Lời cuối giọng điệu của nàng còn mang theo một tia khản cầu, “Nếu hôm nay Thiếu Lăng huynh đồng ý giúp ta, ngày sau ta nhất định sẽ báo đáp.”

Như vậy quá bị động, Triệu Trường Ninh càng nghiên về cách sau này tìm ra nhược điểm của Đỗ Thiếu Lăng, bảo đảm cho an toàn cho mình.

Lần này Đỗ Thiếu Lăng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nắm lấy tay nàng: “Được rồi, ta hứa với muội.” Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của nàng lóe sáng, dường như hắn không còn áp chế nổi tà niệm trong lòng, mặt nạ chính nhân quân tử không thể duy trì được nữa, vốn dĩ hắn cũng đâu phải chính nhân quân tử.

Triệu Trường Ninh nhìn bàn tay to của hắn đang cầm tay mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Nhưng ta còn một yêu cầu khác.” Đỗ Thiếu Lăng ngưng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã đến cực điểm, chỉ muốn đem người này chiếm làm của riêng, “Trong lòng ta rất thích Trường Ninh, nếu muốn gặp riêng hoặc thân cận với Trường Ninh, hy vọng muội không cự tuyệt. Bằng không, ta không dám đảm bảo...”

Triệu Trường Ninh căn bản không thể ngờ hắn lại nói ra được những lời này, ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo. Hồi lâu mới nói: “Thiếu Lăng huynh tự xưng là chính nhân quân tử, dùng chuyện này để uy hiếp ta, có phải quá đáng lắm không?”

“Chỉ cần muội đồng ý, ta sẽ không nói chuyện này ra.” Đỗ Thiếu Lăng nhẹ giọng đáp. Hắn biết bản thân thế này là không đúng, nhưng hắn... không kìm chế được tà niệm trong lòng. Nhược điểm này rơi vào tay hắn, hắn vô cùng vui mừng. Bằng không người như Triệu Trường Ninh, cả đời cũng sẽ không thân cận với người khác.

“Muội yên tâm, ta sẽ không yêu cầu muội làm chuyện gì quá phận.” Đỗ Thiếu Lăng sợ ép nàng quá mức, lại thêm một câu, “Ngày kia bọn Triệu Trường Hoài đã hẹn ra ngoài du xuân, thuận tiện kết giao với các sĩ tử. Ta hy vọng muội đồng ý cưới ngựa cùng ta, được không? Đến lúc đó lại...”

Hắn lấy việc này để uy hiếp mình, lẽ nào nàng còn có thể từ chối? Triệu Trường Ninh nhìn hắn hồi lâu mới nói: “...được”

“Muội mặc thêm vài lớp áo, ta sợ ngày kia tiết trời không đủ ấm.” Lúc này Đỗ Thiếu Lăng mới tươi cười. “Có cần ta giúp muội gọi nha đầu vào không?”

Hôm nay Cổ nữ mẫu vắng mặt, Triệu Trường Ninh không để hắn gọi người, chỉ hơi lắc đầu, quay mặt sang chỗ khác nói: “Không cần đâu, huynh đi đi.” Đợi Đỗ Thiếu Lăng đi khỏi, bàn tay nắm chặt nệm giường của nàng đã phát run, từ từ khôi phục nhịp thở bình thường.

“Hương Phi, giúp ta đến chỗ mẫu thân mời Cổ nữ mẫu tới đây.” Triệu Trường Ninh nói vọng ra bên ngoài, chuyện ở chỗ nàng vẫn cần phải xử lý.

Chú thích: 1

(1) Áo Trục chuyết: Là một loại trang phục có từ thời Tống. Trong《Vân Lộc Mạn Sao》của Triệu Ngạn Vệ người nhà Tống có viết: “Y phục cổ đại, tức áo ca sa của tăng tự hành giả thời nay.” Thời Lưỡng Tống trục chuyết đa số là trang phục của tăng lữ (một số ít văn nhân cũng mặc).

Đến thời nhà Minh, kiểu dáng của trục chuyết đã có nhiều thay đổi, được lưu hành trong giới văn nhân và sĩ phu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tháng hai có lễ, đại địa hồi xuân. Một vùng Tuyên Nam phường ngoại thành, xuân ấm áp khiến muôn hoa đâm chồi nảy lộc, vì nơi đây gần miếu Quan Đế và miếu Ngọc Hoàng, sĩ tới tới nơi này du ngoạn đông như trảy hội.

Triệu Trường Ninh ngồi xe ngựa đến, dẫn theo Tứ An dừng lại bên ngoài miếu Quan Đế, dặn dò người làm thả ngựa đi ăn cỏ.

Nàng phui qua áo bào, chấp tay đứng nhìn các sĩ tử qua lại. Hai bên đường khói hương vẫn vít, phần đông là các sĩ tử thân thiết tới miếu Quan Đế kết bái huynh đệ. Bọn họ đến từ các nơi trên cả nước, năm sông bốn bể, nói những tiếng địa phương không giống nhau. Triệu Trường Ninh bắt chột nghe thấy một giọng địa phương quen thuộc, ngoảnh đầu lại nhìn, vài sĩ tử mặc áo đạo sĩ, đội mũ Đông pha đang cười đùa bước tới.

Ánh mặt trời ấm áp quét qua mặt nàng. Triệu Trường Ninh thầm nghĩ chắc là người Hồ Quảng, khẩu âm địa phương này nàng vô cùng quen thuộc. Nhất thời lại nhớ đến đồng bằng Giang Hán, Trường Giang cuộn cuộn, đó là quê hương trước đây của nàng. Hóa ra nghe được giọng nói quê hương, con người sẽ thật sự hoài niệm quê nhà.

Lại có vài thiếu niên cười ngửa ồm ào chạy tới, hai huynh đệ Triệu gia và Đỗ Thiếu Lăng xuống ngựa, Triệu Trường Húc thấy Triệu Trường Ninh đã tới từ sớm, tươi cười chấp tay với nàng: “Lúc ra khỏi nhà không thấy huynh trưởng, còn tưởng huynh không tới nữa, có cần đệ đưa đi không?”

Triệu Trường Ninh cười lắc đầu: “Thời tiết đẹp thế này, tản bộ thôi.” Nàng dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Vì người tới miếu Quan Đế rất đông, đằng trước đã dựng thêm một túp quán nhỏ. Lúc này bắt đầu mở hàng, ngoài cửa rượu trắng được hâm trong chảo nóng bốc lên một tầng sương trắng, mấy huynh đệ giao cương ngựa cho nô tài đi theo, nôi gót Triệu Trường Ninh tiến vào túp quán ngồi. Những người ngồi ở đây đều là sĩ tử, ngày thường toàn chết dí trong phòng học bài, có lẽ đây là lần cuối cùng được ra ngoài hít thở, náo nhiệt cực kỳ.

Triệu Trường Hoài vừa uống trà vừa nói: “Nơi này vắng thau lẩn lộn, biết đâu lại xuất hiện người tài.”

Hắn dùng chiếc đĩa ra hiệu về phía trước: “Người đội ngà quan*, trông rất huênh hoang thiếu đòn đằng kia, là Giải nguyên của Bắc Trục Lệ —— Tổng Sở, phụ thân nhậm chức Thị độc học sĩ ở Hàn lâm viện.”

*Ngà quan: mũ cao

Triệu Trường Ninh nhìn theo hướng hắn chỉ, phát hiện Triệu Trường Hoài miêu tả rất chính xác, vị Tổng Sở này phụng theo cách ăn mặc thời Ngụy Tấn, ngà quan trường bào, trông rất khác người.

“Hai vị đằng kia là đều người Cát An tỉnh Giang Tây, người tuổi ngoài ba mươi tên Đàm Lễ, người trẻ hơn tên Trương Thế Kỳ, là một trong hai người đứng đầu kỳ thi Hương ở Giang tây.” Triệu Trường Hoài nói rồi ngừng một chút, “Hai vị này vô cùng khiêm tốn, có điều từ khi vào kinh đến nay, nghe nói khá nhiều nhà đã qua dò hỏi chuyện thê thất. Đặc biệt là Trương Thế Kỳ...”

Việc này Triệu Trường Ninh cũng biết, văn hóa Lư Lăng của Cát An Giang Tây đã lưu truyền thiên cổ, phàm là Giải nguyên của An Cát, tiến vào thi Hội thi tam giáp không chạy đi đâu được, bởi vậy hai người này đặc biệt khiến người ta chú ý. Đàm Lễ kia tướng mạo bình thường, tính tình cũng điềm đạm. Trương Thế Kỳ trẻ hơn một chút, tướng mạo trông cũng tuấn tú hơn, khó tránh được lạnh lùng, hoàn toàn phớt lờ sự lấy lòng của đám người xung quanh.

“Phụ thân ta cũng nói, Trương Thế Kỳ này tướng mạo tốt, trẻ tuổi học vấn lại cao, nếu không có gì bất ngờ khả năng sẽ đậu Thám hoa.” Đỗ Thiếu Lăng cười hỏi, “Từ Vi huynh nghe được những tin tức này ở đâu vậy?”

Triệu Trường Hoài nhìn hắn rồi nói: “Tất nhiên là bí mật thăm dò được. Sao nào, ta không thể nghe ngóng tin tức à?”

Đỗ Thiếu Lăng nhấp một ngụm trà: “Đương nhiên, tùy huynh thôi.” Tâm trạng của hắn đang rất tốt, phơi phới ấm áp như ngày xuân.

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, cũng nhắc chiếc đĩa lên chỉ: “Vị Ngụy Kiên ở Nam Trục Lệ kia cũng rất được chú ý, nhân sĩ Tô Châu, nghe nói tổ phụ là trọng thần tiền triều.”

Đỗ Thiếu Lăng cùng Triệu Trường Húc càng bất ngờ nhìn sang Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh cũng ngạc nhiên hỏi: “Sao nào, chẳng lẽ cả ta cũng không được nghe ngóng tin tức?”

Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, thư cục trong kinh thành đã sớm thu thập thông tin các sĩ tử triển vọng đóng thành quyển, liệt ra đối tượng hàng đầu cho vị trí tam giáp, Triệu Trường Ninh lúc rảnh rỗi cũng từng xem qua.

Mấy bàn bọn họ vừa chỉ, cũng là nơi có nhiều người vây quanh nhất. Đậu Tiến sĩ tất nhiên là chuyện oai phong, nhưng cho dù được chọn làm Thứ cát sĩ*, cũng phải thực tập** ba năm mới có quan hàm. Nhưng tiền tam giáp thì lại khác, đây là con cưng của ông trời, được hoàng thượng chiếu cố. Chỉ cần không phải tự tìm lối chết, căn bản đường làm quan sẽ vô cùng thuận lợi, mai này thăng tiến vùn vụt là điều tất nhiên. Lúc Tiến sĩ đạo phổ, được người khác ghi nhớ cũng chỉ có tiền tam giáp, người phía sau chỉ là nhân vật làm nền, không có chút đất diễn.

*Thứ cát sĩ: cũng gọi Thứ thường. Là chức vị ngắn hạn trong Hàn lâm viện thời Minh, Thanh ở Trung Quốc. Được chọn ra từ những người có tiềm chất đã thi đậu kỳ thi Tiến sĩ, trở thành cận thần cho hoàng đế, phụ trách khởi thảo chiếu thư, giảng giải kinh thư cho hoàng thượng, là một trong những phụ thân quan trọng trong Minh nội các.

**Nguyên văn: Quan chính (观政)

Sĩ tử đậu Tiến sĩ sẽ không được nhậm chức quan ngay, mà bị phái tới Lục bộ Cửu khanh hoặc các nha môn thực tập công việc, đây chính là chế độ “quan chính” Tiến sĩ thời Minh. Chế độ này được bắt nguồn từ thời Hồng Vũ thứ 18, xuyên suốt thời Minh, đến cuối thời Minh vẫn còn được lưu giữ.

Có điều đây cũng chỉ là đối tượng nổi tiếng nhất thôi, rốt cuộc có thi đỗ hay không khó mà nói được.

Chủ quán bung lên một đĩa đậu tương, một đĩa thịt bò thái miếng cùng vài bát sữa đậu nành. Mấy người bọn họ ăn qua loa, tai vẫn nghe ngóng người chung quanh kể những chuyện náo nhiệt, được bàn tán nhiều nhất là việc thêm đề. Triệu Trường Húc vài hớp đã uống cạn bát sữa đậu nành, vừa nhìn ra bên ngoài đã thốt lên: “Các huynh xem, kia có phải thất thúc nhà ta không?”

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng bên ngoài tửu quán, có một người khoác áo choàng bước xuống từ trên xe. Mặt mũi tuấn đạt, quanh người tản ra khí chất nho nhã, không phải Chu Thừa Lễ thì còn ai. Hình như hắn không nhìn thấy bọn họ, thấp giọng nói chuyện với người bên cạnh, sau đó về mặt lạnh nhạt bước lên lầu hai. Một nhả gian trên lầu hai được hộ vệ canh giữ, Chu Thừa Lễ tiến vào bên trong.

Triệu Trường Húc đề thấp thanh âm: “Thất thúc đến đây làm gì, thần thần bí bí, thúc ấy nuôi vợ bé ở đây sao?”

Triệu Trường Hoài tiếp lời: “Đàn ông nhà chúng ta quả thực có người nuôi vợ bé, nhưng không phải thất thúc.”

Đám người lại ù ù cạc cạc nhìn hắn, Triệu Trường Húc dò hỏi: “Ai nuôi vợ bé ở ngoài?”

Triệu Trường Ninh nhìn mấy kẻ ngồi đây một lượt, hình như mọi người đều rất hứng thú với chủ đề này, hơn nữa bên trong không hề có ý trách cứ. Triệu Trường Hoài lảng tránh không trả lời, bị hỏi phát phiền mới nói: “Biết cái này làm gì! Lát nữa mấy người quay về làm ấm lên thì ta lại phiền toái.” Hắn vừa nói vậy, Triệu Trường Ninh liền đoán được là ai, Triệu Trường Hoài không tiện nói ra, phỏng chừng là tam thúc, vì Triệu Trường Húc đang có mặt ở đây. Thuận đà lảng sang chuyện khác, “Chẳng phải mọi người muốn đi cưỡi ngựa sao? Giờ còn không đi, lát nữa người đông sẽ không tiện.”

Ai ngờ bên ngoài có người thốt lên: “Lại đồ tuyết nữa rồi...”

Nhất thời trong phòng vang lên một hồi suýt xoa: “Không phải chứ, thế chẳng phải lại rét rồi sao.”

“Vừa mới ấm lên một chút! Đừng có lạnh nữa mà!”

Các sĩ tử rất lo âu về sự biến đổi nhiệt độ, mọi người ai chẳng mong được thi trong ấm áp. Thấy vài ngày nay mặt trời đã xuất hiện, vốn dĩ còn vui vẻ bao nhiêu.

Triệu Trường Ninh lại nhìn thấy thêm một cỗ xe dừng trước tửu quán, tuyết lạnh bị gió thổi bay tán loạn như bông. Hộ vệ đi theo vây chặt xung quanh xe, có nô tài tiến tới quý xuống làm đệm người, lúc này mới có kẻ từ trên xe bước xuống. Hắn khoác một chiếc áo choàng màu đen, cao lớn hơn người thường rất nhiều, nhưng bởi vì gió tuyết bay mù trời, không thể nhìn rõ được tướng mạo người đó. Hắn bước vào mang theo hơi lạnh của gió tuyết, mọi người nín thở không dám nói chuyện, hiển nhiên người này lại lịch bất phàm.

Người nọ từ đại sảnh tiến lên lầu hai, lập tức có hộ vệ trấn giữ dưới cầu thang.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thoáng qua, cũng làm tay Triệu Trường Ninh lạnh ngắt.

Người này tóc mai chỉnh tề, mày rậm hiên ngang, nhưng bên trán trái lại có một vết sẹo dài, mang theo một thân khí chất trầm mặc.

Người này chẳng phải là... người trong giấc mộng đó sao!

Nàng nhất thời ngẩn ra, ngay cả Triệu Trường Húc hỏi nàng có muốn uống sữa đậu nành cũng không hề nghe thấy.

Một người xa lạ chưa từng quen biết, có bao nhiêu khả năng xuất hiện trong giấc mộng của nàng? Nàng còn mơ thấy người này giết huynh đệ giam cầm thân phụ, bức cung đoạt hoàng vị, trở thành chúa tể thiên hạ. Quan trọng phe nàng phò trợ lại không phải là hắn, sau khi hắn đăng cơ còn do dự giữa giết và không giết nàng.

“Trận tuyết này bao giờ mới ngừng đây, phóng ngựa cũng không được, có khi còn chẳng thể lên miếu Văn Thù dâng hương.” Có sĩ tử nhìn tuyết bên ngoài ai oán nói.

Thanh âm này làm Triệu Trường Ninh bừng tỉnh, nàng định thần nhìn lên trên lầu, nhớ người đó không vào cùng một gian với thất thúc, nhưng ngoài cửa đều có thị vệ đeo Tú xuân đao đứng gác, dưới lớp áo choàng rộng màu tro, nàng nhìn thấy hoa văn kim tuyến thêu hình vẩy cá thấp thoáng. Những người này không phải thị vệ bình thường, mà là đại nội thị vệ.

Chúng tỏ người thân phận bên trong không tầm thường, những đại nội thị vệ này chỉ bảo vệ hoàng tộc, hoặc những đại thần được hoàng thượng trọng dụng. Vì sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này? Triệu Trường Ninh nhìn quanh một vòng cũng hiểu được tại sao, mỗi cử nhân ở đây, tương lai đều có thể là thần tử rường cột trong triều, mấy vị bề trên e rằng tới để quan sát.

Nàng quyết định không nghĩ đến giấc mơ kia nữa, có phải sự thật hay không tạm thời chưa bàn, hiện giờ nàng còn chưa phải Tiến sĩ, suy nghĩ những việc đó dường như quá xa xôi rồi. Và lại chỉ gặp một lần mà thôi, nhìn phong thái này, với thân phận của nàng căn bản không thể tiếp xúc được.

Mất thấy tuyết ngoài trời không thể ngừng trong chốc lát, mọi người đành ngồi xe tới miếu Văn Thù dâng hương. Đây là truyền thống thi cử của Bắc Trục Lệ, dâng hương cho Khổng tử, dâng hương cho Văn Thù Bồ Tát, tóm lại ở đâu có thể cúng bái thì tuyệt đối đừng bỏ qua, ngộ nhớ thần tiên phương nào lại hiển linh thì sao. Vận khí của bọn họ xem như khá tốt, đến miếu Văn Thù, vì tuyết rơi nên không còn cảnh người chen chúc, bình thường một văn tiền một nén hương, hiện tại phải bỏ ba văn tiền, sĩ tử chung quanh cũng không dám phàn nàn nửa câu, chỉ sợ Bồ Tát nghe được lại nghĩ tám lòng người chưa đủ thành kính.

Dù sao thành Cử nhân, triều đình sẽ phát trợ cấp, bà con chòm xóm sẽ tới kết giao với người, không đến nỗi quá nghèo, rồi nhà trên người sẽ cất vài ba lượng bạc.

Triệu Trường Ninh bước ra từ nơi dâng hương Bồ Tát, đúng lúc nhìn thấy Đàm Lễ, Tường Thế Kỳ trong quán rượu vừa rồi cũng tới đây, có hơn mười người đi theo, trò chuyện cùng bọn họ. Sắc mặt Tường Thế Kỳ rất khó coi, trả tiền xong cầm hương bước thẳng vào bên trong. Còn nói với Đàm Lễ bên

cạnh: “Mấy cử nhân Bắc Trục Lệ này thật buồn cười, đi ra từ dưới chân thiên tử cơ đấy. Nghe nói hai ta từ Cát An tới, bèn giống như ruồi nặng bầu xung quanh, không có chút giáo dưỡng nào của người đọc sách. Đệ mới thêm giao du với chúng, chẳng đáng tỷ nào!”

Triệu Trường Ninh là cử nhân Bắc Trục Lệ, vị nhân huynh này vũ nhục cũng có phần của nàng trong đó. Nàng hiền lành liếc nhìn Tường Thế Kỳ, anh chàng này quả thực trông rất được. Đẹp trai cũng là một ưu thế, không chỉ ở chuyện cưới hỏi, lúc thi Đình hoàng thượng cũng thường chọn sĩ tử đáng đẹp đẹp mắt làm Tiến sĩ, dù sao mọi người đều thích cái đẹp. Nhưng thật ra Tường Thế Kỳ còn chưa đẹp bằng Triệu Trường Hoài. Nàng cũng mặc kệ hấn, dợm bước về phía trước chuẩn bị quay trở về, lại phát hiện có một người đang đứng ngoài công chờ nàng.

Đỗ Thiếu Lăng đứng trước cổng miếu Văn Thù, nhìn đại tuyết rơi mù mịt. Hấn cầm một chiếc ô, nhưng tuyết vẫn rơi trên đầu vai hấn. Hấn nghiêng người thu ô lại hỏi: “Muội phải đi rồi sao?”

Triệu Trường Ninh đáp: “Tuyết rơi rồi, tự nhiên phải quay về.” Ban đầu bọn họ đã giao hẹn cùng nhau cưới ngựa.

Đỗ Thiếu Lăng đi về phía nàng, dáng dấp Triệu Trường Ninh như ngọc chạm tuyết xây, dung mạo xinh đẹp thanh nhã, bởi vì quá lạnh, sắc mặt nàng tựa như băng tuyết ngoài trời, còn có mấy phần ý vị của công tử nho nhã. Điều này không khỏi làm Đỗ Thiếu Lăng nhớ lại buổi nọ nàng ngã trên mặt đất, xiêm y hé mở, kiều mị động lòng người. Hấn ho khan một tiếng, cảm giác bản thân ngày đó quả thực rất ê tiện.

Đại khái tất cả ê tiện trong đời đều dùng vào ngày đó rồi.

Nhưng hấn thật sự thích Triệu Trường Ninh, càng nhìn càng thấy thích, thậm chí đáng về ngày nọ của nàng chỉ có mình biết, chỉ có mình thấy được.

Đỗ Thiếu Lăng sai người dắt xe ngựa đến, Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn hấn, hấn bất đắc dĩ nói: “...Ta muốn đưa muội về mà.”

Hai người ngồi xe ngựa xuất phát, trên xe Triệu Trường Ninh cũng không để ý tới hấn. Đúng lúc đi vào một đoạn đường xóc, người liền ngồi không ổn định.

“Muội đừng khó chịu, ta sẽ không làm gì muội.” Đỗ Thiếu Lăng nói, “Đoạn đường này khó đi, muội dựa vào ta sẽ không còn lung lay nữa.”

Triệu Trường Ninh nhắm mắt, nàng biết Đỗ Thiếu Lăng đang nhích lại gần, như lời hấn nói chỉ là nhẹ nhàng ôm nàng, để nàng ngồi thêm vững. Nếu Trường Ninh là một nữ tử bình thường, lúc này nhất định đã sống chết đòi gả cho hấn. Triệu Trường Ninh không nói gì, mắt thấy xe ngựa đã tới Minh Chiếu phường gần Triệu gia.

“Đa tạ đưa tiễn.” Triệu Trường Ninh đột nhiên nói, “Thiếu Lăng huynh, ta nghe nói huynh có một người cậu họ.”

Đỗ Thiếu Lăng không hiểu tại sao nàng đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Biết được việc đó cũng là tình cờ. Triệu Trường Ninh có hai nô bộc, tên cùng một kiểu với Tứ An, một người gọi Lục An, một người gọi Bát An. Kẻ tên Bát An vô cùng lạnh lợi, thường ở bên ngoài kết giao với đủ hạng người, Triệu Trường Ninh khá thích hấn. Lúc vừa xảy ra chuyện với Đỗ Thiếu Lăng, Triệu Trường Ninh muốn tìm nhược điểm của hấn, vừa hay đã có chuyện dăng tới trước mặt nàng.

Thật ra con người đều có nhược điểm, tục ngữ đã nói nhân vô thập toàn. Chỉ cần bỏ công ra tìm kiếm, ít nhiều cũng sẽ thấy. Chẳng qua nhược điểm này của Đỗ Thiếu Lăng, đúng là khá lớn.

Trường Ninh không vội nói: “Người cậu họ của huynh lưu manh vô tích sự, nhưng hồi nhỏ đối xử với huynh rất tốt, huynh cũng quý mến hấn ta. Có điều Đỗ đại nhân và Đỗ phu nhân không cho phép huynh giao du với hạng người ấy. Nhưng huynh không chỉ lên lút cứu tế hấn, còn thay hấn giải quyết một vụ án mạng, dẫn dò quan huyện địa phương miễn cho tội lưu đây...”

Triệu Trường Ninh biết chủ nhân Đỗ gia tuyệt đối không có vấn đề, gia phong rất đoan chính. Bởi vậy sai Lục An men theo chỉ bên điều tra, người cậu này của Đỗ Thiếu Lăng quản lý một xưởng làm giấy, ao nước trong xưởng hấn từng có hài tử của một đầy tớ chết đuối. Bất ngờ chết một đứa nhỏ thì cũng thôi, cậu hấn lại còn đe dọa nhà này không được phát tang cho đứa bé, bị người ta tố cáo lên huyện nha.

Thật ra Đỗ Thiếu Lăng cũng khá thông minh, hấn xử lý chuyện này không một ai hay biết. Triệu Trường Ninh có thể tra ra được cũng vì Lục An có quen biết một người, là thân thích của nhà đầy tớ kia.

Chết đuối là một bé trai, độc đinh trong nhà người đầy tớ, người trong nhà vô cùng bi thương. Có điều nói ra thì người cậu của Đỗ Thiếu Lăng cũng thật xúi quẩy, khó khăn lắm mới cải tà quy chính muốn làm ăn kinh doanh, tự kiếm sống cho bản thân, lại xảy ra chuyện xui xẻo thế này. Xưởng làm giấy cũng không mở được nữa.

Đỗ Thiếu Lăng yên lặng hồi lâu: “Làm sao muội biết được?”

“Đính vào kiện cáo mạng người chung quy cũng không phải việc tốt, Thiếu Lăng huynh sắp phải thi Hội rồi đấy.” Triệu Trường Ninh phui phui áo quần, “Ta đã giúp Thiếu Lăng huynh xem qua luật pháp, triều đình ta có lệ, hình như là mười năm không thể dự thi, còn bị giáng xuống một bậc công danh.”

“Đứa trẻ kia chết đuối không liên quan đến cậu, khó khăn lắm cậu mới tìm được một nghề sinh nhai!” Đỗ Thiếu Lăng nhỏ giọng nói, “Tuy hấn hèn mạt vô lại, nhưng chưa từng làm chuyện gì thẹn với lòng. Muội...ta từng nói sẽ không kể chuyện đó ra, muội hà tất phải lấy việc này uy hiếp ta!”

Triệu Trường Ninh lẳng lặng nhìn hấn: “Thiếu Lăng huynh, chỉ cần huynh giữ miệng, ta cũng sẽ giữ mồm. Hai ta bên tám lạng đằng nửa cân thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng giờ tay lệnh xe dừng lại, khước miệng khẽ giương lên một nụ cười: “Được, chuyện này ta nhận thua. Có điều Trường Ninh, đợi đến thi Hội chúng ta sẽ nói tiếp. Ta vẫn rất tự tin về bản thân mình, nếu muội không đậu...” Hắn lại nắm nhẹ bàn tay nàng, “Dù sao, chờ tới lúc đó rồi nói.”

Triệu Trường Ninh cười nhạt nhìn theo hắn xuống xe: “Đương nhiên là vậy.”

Nếu Đỗ Thiếu Lăng trúng cử Tiến sĩ, chuyện người cậu họ của hắn sẽ không còn sức uy hiếp. Triệu Trường Ninh cũng vậy, chỉ cần nàng thi đỗ Tiến sĩ, Đỗ Thiếu Lăng sẽ không còn nhắc tới việc này, bởi hắn biết chuyện mà không nói ra, cũng sẽ bị khộp vào tội khi quân phạm thượng. Nhưng ai có thể đậu còn chưa biết được.

Cách thi Hội chưa đầy nửa tháng, Triệu Trường Ninh quyết định đóng cửa học bài, không bước ra ngoài.

Lúc trở về hỏi thăm, thất thúc vẫn chưa quay lại. Nàng không để ý bên đó nữa, bước vào thư phòng bắt đầu khổ học.

Thật may lần này ra thêm đề, Trường Ninh mới tự tin được như vậy. Trí nhớ của nàng trước giờ luôn tốt hơn người khác. «Ghi chép lãnh thổ Đại Minh» học theo địa đồ, thủy văn địa lý và cách trị thủy, trị hạn phù hợp từng nơi là vấn đề dân sinh tương đối thực tế, cái này dễ bàn, trong ghi chép của huyện nào cũng có, đọc mấy ví dụ là hiểu ngay. Khi sĩ tử toàn kinh thành còn đang học «Luật Đại Minh», Triệu Trường Ninh đã bắt đầu ôn tập «Tứ Thư» của Chu Tử, nhấm lại toàn bộ nội dung văn chương một lần, chắc chắn không còn chỗ nào bỏ sót. Nếu trên trường thi phát hiện đề nào đó mình không nhớ xuất xứ, đúng là hận chết mất thôi.

Toàn bộ đại phòng cũng trở nên căng thẳng, chỗ khác không nói, chỗ Trường Ninh thì không được thiếu thứ gì. Đậu thi còn dẫn các thứ nữ may cho nàng nịt gói bằng Chường nhưng, đề mặc trên trường thi Hội, Triệu Thừa Nghĩa rời nha môn trở về sẽ kiểm tra nhì từ «Luật Đại Minh». Triệu Ngọc Thiên bị Đậu thi hạn chế đi lại, niễn cho nàng phiền đến ca ca học bài. Ba người tỷ tỷ tỷ phụ, đại tỷ hiển nhiên không nói, nhà nhị tỷ không có động tĩnh gì, tam tỷ phụ Hứa Thanh Hoài là vui nhất, lúc hắn tới Triệu gia thăm hỏi, quạt giấy lộn ngược giắt vào sau gáy, trong tay còn xách một cái sọt to. Bảo rằng bắt được mấy con ba mang tới cho y tắm bổ.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười mà sai người đem hằm ba ba cùng trứng bò câu lên ăn.

Đến thời khắc này, một tiếng gió động cỏ lay cũng làm các sĩ tử lo lắng, triều đình có quy định gì mới về cuộc thi, đã chọn vị quan chủ khảo nào. Nghe nói lần này chỉ định Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài, tuổi ngoài bảy mươi, đức cao vọng trọng. Nhưng càng kỳ lạ hơn chính là, hoàng thượng còn sai thái tử đến làm quan phó khảo, phối hợp cùng Cố Phương Hoài, nói Lễ bộ Thượng thư tuổi cao, phải thái tử đến trợ giúp.

Sau khi nghe kể việc này, Triệu lão thái gia trong nhà đặc biệt gọi các tôn nhi tới, nam nhân của Triệu gia đều đang có mặt.

Vì Triệu Thừa Liêm là Thiếu chiêm sự của Chiêm sự phủ, ngày thường hay gặp thái tử, bèn dặn dò mấy huynh đệ: “Hoàng thượng có ý tới rèn thái tử, nay hoàng hậu chỉ sinh được một mụn con trai, nếu không có gì bất ngờ, thái tử chắc chắn sẽ kế thừa đế vị. Triệu gia bởi vì có ta, nên đã được liệt vào phe thái tử, cho nên ba người các người không cần lo chuyện thái tử chấm thi.”

Tổng kết lại một tràng phát biểu của Triệu Thừa Liêm, đây là chuyện tốt, vô cùng tốt là đằng khác, rất thuận lợi để mọi người phát huy.

Triệu lão thái gia cũng tươi cười: “Nếu ai trong các con thi đỗ, lúc đó có thể theo nhị thúc đi báỉ kiến thái tử, xem như là môn sinh của thái tử rồi.”

Ghi danh đã kết thúc, ba ngày sau thi Hội sẽ bắt đầu.

*Nga quan: Tìm kiếm với từ khoá: Re: [Xuyên không] Dích trường tôn - Văn Đàn - Điểm: 10

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Chương 27

Thời gian thi Hội của triều đại này có sửa đổi, mừng chín đến mười hai tháng hai đều là thời gian thi cử. Qua nửa tháng sẽ yết bảng, danh sách các sĩ tử đậu Công sĩ được dán ngoài Lễ bộ. Triều đình đã thông cáo một quan chủ khảo, hai quan phó khảo, sáu quan hiệp khảo, đây cũng chính là đội ngũ chấm thi sau này. Nhưng bởi kỳ thi Hội lần này có thái tử tham dự, Lễ bộ Thượng thư có to gan đến mấy cũng không dám trèo lên đầu thái tử, vì vậy quan chủ khảo thực tế là hai người.

Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài là một nhà đại nho, thành danh nhiều năm, từng viết vô số sách. Có điều thái tử đương triều xếp hàng thứ bốn, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, ai mà biết khẩu vị của hắn ra sao?

Đám sĩ tử đều thấp thỏm không yên, gộp cả việc thêm đề lúc đầu, lần thi Hội này có vô vàn bất trắc.

Trước hôm thi một ngày, Triệu Trường Ninh không đọc sách nữa, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi trưa còn ăn hai bát canh gà, xế chiều thêm một bát bánh trôi mè kết da, Đậu thị sợ nàng ăn nhiều khó tiêu, lại sợ nàng ăn chưa đủ. Rầu rĩ phân phó nhà bếp: “Đại thiếu gia muốn ăn thì đừng mang lên nhiều, một đĩa bánh ngọt đặt hai ba miếng là được rồi.”

Bà lại nhớ đến lúc Triệu Trường Ninh thi Hương trở về, dường như đã trút được một tầng da, bà lại càng thêm lo lắng, nghỉ trưa cũng không ngủ được tròn giấc.

Cơm nước xong xuôi Trường Ninh tới thư phòng chăm bón cây văn trúc, đương lúc cắt tia chạc cây, Hương Phi vén rèm tiến vào, trong tay nâng một cái hộp, thưa rằng: “Đại thiếu gia, có người đưa đến phòng sự vụ nhân tặng ngài, có điều không biết là ai. Nô tỳ thấy là vật cát tường, mới mang tới cho ngài xem.”

Triệu Trường Ninh nói: “Mang lại đây đi.” Hương Phi lại gần, mở chiếc hộp gỗ lim to vàng khắc hoa văn cành lá đan xen¹, thật ra cũng không phải thứ gì đặc biệt, một cái hộp bút, đáy màu xanh thẫm, thêu hình Liên trùng tam nguyên*. Trường Ninh nắm trong tay miết nhẹ, biết được là chất vải thượng hạng, đường thêu ngay ngắn. Ai đi tặng nàng thứ đồ vừa tinh xảo lại vô vị thế này?

Liên trùng tam nguyên: thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

“Người đưa đồ đâu?” Trường Ninh ngẩng đầu hỏi.

Hương Chuyên lắc đầu: “Đặt xuống thì đi ngay, nếu không phải phòng sự vụ thấy chiếc hộp bằng gỗ lim to vàng, còn không định đưa cho nô tỳ đâu.”

Triệu Trường Ninh để Hương Phi thu lại, đại khái là mong nàng thi đậu thôi mà, cũng không để ý nhiều lắm. Lại có nô tài trong phòng Chu Thừa Lễ tới mời nàng, nói thất thúc gọi nàng qua đó bàn việc, liên quan đến chuyện thi Hội, dặn nàng nhất thiết phải qua đó.

Lúc Trường Ninh tới Đông viện, Chu Thừa Lễ còn đang đánh cờ với Triệu Thừa Liêm, trường bối chơi cờ, nàng chỉ đành đứng bên ngoài đợi. Trong phòng hẳn có một bình mai cổ cao màu đỏ thẫm, cắm nghiêng vài nhánh mai vàng, từng làn hương thơm phảng phất truyền tới.

Có giọng Chu Thừa Lễ nói: “Nhị ca, nước cờ này huynh đi không hay.”

Thoạt tiên Triệu Trường Ninh còn chưa biết quan hệ giữa Triệu Thừa Liêm và Chu Thừa Lễ khá tốt, chỉ thấy Triệu Thừa Liêm cũng cười: “Lòng dạ ta không yên, thôi không đánh nữa.” Dứt lời có tiếng đặt cờ xuống.

“Lo lắng chuyện thi cử của Trường Tùng chất nhĩ* sao?” Chu Thừa Lễ hỏi hần.*Chất nhĩ: cháu, chỉ con trai của các huynh đệ

Triệu Thừa Liêm bình thân nói: “Trường Tùng cũng không đến nỗi, phân lượng đứa trẻ này ta vẫn rõ ràng. Lứa này của Triệu gia nhân tài lớp lớp, Trường Hoài thi đậu kinh khôi không nói làm gì, Trường Húc theo đệ học võ, e là đệ cũng đang bồi dưỡng nó. Phẩm hạnh và tính tình của Triệu Trường Tùng đều không tốt, có điều thiên tư rất được. Thôi, ta phải đến nha môn đã, đệ nghỉ ngơi đi.”

Triệu Thừa Liêm dường như đứng dậy muốn rời đi.

Trường Ninh lập tức khoanh tay đứng sang bên cạnh, đợi hần bước ra cung kính chấp tay nói: “Nhị thúc.”

Triệu Thừa Liêm ừ một tiếp đáp lời nàng, sau đó vội vã rời đi, vị nhị thúc này trước giờ luôn đối với nàng như vậy.

Chu Thừa Lễ gọi nàng vào, hần còn ngồi xếp bằng trên nệm bỏ đoàn vuốt quân cờ. Sau khi bảo Trường Ninh ngồi xuống mới hỏi: “Ta nghe nói khoa thi Hội lần này do thái tử giám thị... người có biết sở thích của thái tử không?”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm, Chu Thừa Lễ sẽ không vô cớ mà hỏi nàng vấn đề này. Sao nào, chẳng lẽ hần biết sở thích của thái tử? Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, đột nhiên nàng nhớ đến hôm đập thanh* đó, Chu Thừa Lễ bước vào lầu hai của tửu quán, còn cả đại nội thị vệ canh chừng bên ngoài.

*Đập thanh: giẫm chân lên cờ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cờ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đập thanh (tức giẫm lên cờ).

“Từ nhỏ thái tử đã được Hiếu Ý hoàng hậu nuôi dưỡng, bởi vậy tính tình từ bi, khoan dung độ lượng. Luôn khuyến khích để mọi người nêu lên ý kiến, làm việc liêm khiết, đúng sai rõ ràng.” Chu Thừa Lễ nói rồi liếc nhìn nàng, “Lúc người trả lời nhớ không được quá gay gắt, khoa thi này tuy có quan chủ khảo, nhưng phần lớn quyết định vẫn là ở thái tử.”

Triệu Trường Ninh thưa vâng, nhưng nàng cảm thấy thật kỳ lạ. Tại sao thất thúc lại hiểu rõ thái tử nghĩ gì đến vậy: “Thất thúc, làm sao thúc lại biết việc này? Nhị thúc cũng không hề nhắc tới.”

Chu Thừa Lễ bật cười: “Đứa trẻ ngốc, người tưởng Triệu Thừa Liêm không biết thật sao? Chẳng qua hần không nói ra thôi. Người có ta che chở, đương nhiên ta sẽ nói cho người những điều này.”

Triệu Trường Ninh tuy rằng không biết rốt cuộc Chu Thừa Lễ có mục đích gì với mình, nhưng lòng bảo vệ nàng không phải là giả. Nàng nửa quỳ chấp tay cảm tạ hần, Chu Thừa Lễ bèn cúi đầu hạ người xuống nhìn nàng tạ ơn, khoảnh khắc đó ánh mắt hần rất phức tạp, vừa giống như sự ôn hòa của nghiêm sư với đồ đệ, cũng có một loại dục vọng muốn không chừa sáu xa. Nhưng đến khi Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy nét mặt ôn hòa của hần.

Từ lúc rời khỏi chỗ Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh vẫn luôn nghĩ về chuyện của thái tử. Nàng cảm giác Chu Thừa Lễ là người của vị hoàng tử nào đó, mới có thể tường tận đến vậy. Khi quay lại Đông sương phòng, đúng lúc Triệu Thừa Nghĩa trở về từ nha môn tới thăm nàng, hỏi nàng đã chuẩn bị đến đâu, tiện thể truyền thụ cho nàng kinh nghiệm dự thi của bản thân.

Bởi vì là một Đồng tiến sĩ xuất thân, vị trí Chủ sự Công bộ vẫn phải nhờ đệ đệ mới ngồi vào được, Triệu Thừa Nghĩa nhắc đến chuyện thi cử của mình liền than thở không dứt: “...Năm đó thi Hội, ta xếp thứ hơn một trăm, ta biết ngay khoa thi lần này phải dừng lại ở đây rồi. Người cũng thi đến mệt rồi, sau đó thi không ứng thí nữa. Có điều nhớ lại tình hình lúc đó, trường thi tháng hai vừa yên tĩnh vừa buồn tẻ, phụ thân có một cách để nâng cao tinh thần,

con mang một lọ cao bạc hà vào đó, nếu gà gât buồn ngủ thì xoa một ít lên hai bên thái dương. Có điều cao bạc hà tính hàn, khi ra nhớ phải uống ngay canh gừng nóng, bằng không khó tránh khỏi bị nhiễm phong hàn.”

Trường thi tháng hai lạnh lẽo, nhưng kỳ thi của triều đình không được mặc áo bông, sợ có kẻ lén lút đem theo tài liệu. Nhà có tiền thì dùng Chàng nhưng hoặc da chồn, nhưng vẫn lạnh không chịu được. Mỗi lần đến thời gian này da chồn trong kinh lại tăng giá mạnh, sĩ tử nghèo không kiếm được da chồn đành phải chuẩn bị da thỏ để chống rét, nếu không chết cóng ra đây thì thảm hết chỗ nói.

Kỳ thực Trường Ninh đã chuẩn bị từ sớm, nhưng kinh nghiệm phụ thân truyền đạt nàng vẫn ghi nhớ từng cái một, cao bạc hà cần phải có, bèn sai người gấp rút đi chuẩn bị.

Triệu Thừa Nghĩa vỗ vỗ bả vai nhi tử, nói với y: “Lần này không đậu cũng không sao, con mới mười tám tuổi. Tiến sĩ trong triều ta thông thường đều hai bốn hai lần mới bắt đầu trúng tuyển nhiều.” Xem ra vẫn khá lo âu về nàng, cảm thấy khả năng nàng đỗ không cao, lại sợ gánh nặng trong lòng nàng quá lớn.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười trừ: “Phụ thân yên tâm, con cố hết sức là được.”

Nếu nói đến vấn đề tâm lý, lúc đi học nàng đã luyện tập thi cử quá nhiều rồi, tâm tình cũng xem như bình thường. Chẳng qua thi Hội giống như mua vé số vậy, trúng số thì lên như điều gặp gió, đến đâu cũng cao hơn người một bậc. Còn xị thi cả đời cũng đừng mong ngóc nổi đầu, trước mặt Tiến sĩ còn phải hành lễ văn bái. Nàng chưa từng tham gia kỳ thi nào như vậy, nói không căng thẳng thì đến bản thân cũng chẳng thể tin.

Triều đại này người trẻ nhất đậu Tiến sĩ được ghi chép lại là mười sáu tuổi, tuổi mụ. Hiện giờ tuổi mụ nàng mười tám, còn rất trẻ. Và lại thi Tiến sĩ không giống với thi Phủ, thi Hương. Thi Phủ, thi Hương thí sinh nào tuổi càng cao càng không ngại mặt lên được, còn bị người khác trêu chọc gọi là ‘Thọ đồng’, tức cậu học trò nhỏ cả đời đi thi Tú tài. Nhưng thi Hội càng già càng được mọi người tôn kính, chứng tỏ người có ý chí bất khuất, đôi khi, hoàng thượng còn bồi vì thí sinh tuổi tác quá cao, đặc biệt ban thưởng hẳn đồ Tiến sĩ, đương nhiên đây chỉ là thiểu số, chung quy đâu phải ai cũng kiên trì thi đến tám mươi tuổi được.

Triệu Thừa Nghĩa cảm thấy nhi tử trước nay luôn chín chắn, có lẽ không cần quá lo âu, khẽ thở phào một hơi.

“Con yên tâm thi cử là được, trong nhà còn có phụ thân.” Cuối cùng Triệu Thừa Nghĩa an ủi nàng.

Triệu Thừa Nghĩa là sĩ phu phong kiến điển hình, tiền đồ của nhi tử quan trọng hơn mọi thứ, căn dặn trong nhà phải thật yên tĩnh. Đêm nay đại phòng im ắng từ rất sớm, đợi Trường Ninh ngủ say. Sáng sớm hôm sau trời còn đen như mực, vừa tới giờ mẹo, Triệu gia đã lục đục thức dậy sửa soạn nấu nước, một khắc sau Trường Ninh đã xách theo giỏ mây² ngồi trên xe ngựa thẳng hướng trường thi.

Lúc này còn chưa quá giờ mẹo, toàn bộ cửa hàng hai bên đường đều đã mở cửa, quán bán sữa đậu nành, quán bán mỳ, thậm chí bán cả lương khô, bít mỳ. Tiếng rao hàng dọc theo con phố, các sĩ tử tốp năm tốp ba chạy tới trường thi, tuy trời vẫn còn mờ tối, nhưng đường phố đã được chiếu sáng trưng, cực kỳ rộn ràng hồi hả.

Trên đường ba huynh đệ Triệu gia đều không nói chuyện, phòng chừng đang chỉnh lý một lượt kiến thức của mình. Đợi đến cổng trường thi, phát hiện các sĩ tử đang đứng xếp hàng chờ lục soát người.

Cái này Triệu Trường Ninh đã có chuẩn bị từ sớm, nàng từng trải qua soát người lúc thi Hương, tất cả nhờ vào vật mà Cổ nữ mẫu khéo léo chế tạo. Quan binh tuy phải kiểm tra kỹ càng, nhưng cũng không bắt người cởi sạch, dù sao mấy người này tương lai không chừng còn là Tiến sĩ lão gia, cũng không tiện làm quá trớn, cuối cùng vẫn cho giữ lại bộ đồ lót, sở một cái không phát hiện vấn đề là được. Và lại thi văn Bát cổ quả thực không phải mang tài liệu vào là có thể giải quyết, nếu quay cốp mà đậu được Tiến sĩ, có bản lĩnh ấy thì mấy chữ trên tài liệu còn sợ không học thuộc được sao?

Triệu Trường Ninh bước vào trước, trường thi đã được sửa sang rất khí phái, trục chính phân làm ba khu³, đại môn được gọi là ‘Long môn’, lấy trong ý Cá chép vượt Long môn, thiết đặt cái này cho thí sinh đứng là quả chu đáo, mọi người vừa nhìn thấy tinh thần đã hăng hái hẳn lên, ai cũng hy vọng vượt qua Long môn. Hai bên đường là từng dãy phòng nhỏ có đánh số⁴, khá chật chội, muốn nằm xuống chắc chắn không xong. Bên trong đặt hai tấm ván gỗ, ghép lại thành giường, mở ra có thể làm bàn, Triệu Trường Ninh vừa bước vào phòng đánh số thì cánh cửa đằng sau cũng khép lại. Nàng ngồi xuống thấp đèn dầu, xếp đồ gọn gàng.

Bên ngoài trời vẫn tối thui, dấu sao cũng đang là mùa đông. Sau khi quan binh rời đi, có kẻ phần khích quay sang tán dóc với người ở phòng bên cạnh, nhưng hai vị hàng xóm trái phải của Trường Ninh đều rất yên ắng, không phát ra tiếng động nào. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn quanh không gian chật hẹp. Có lẽ vì xung quanh quá tĩnh mịch, nàng cảm thấy nhịp tim của mình có chút nhanh. Chuyện này hoàn toàn bình thường, không chừng còn là một hiện tượng tốt, căng thẳng chưa chắc đã xấu, trên phương diện nhất định căng thẳng còn có thể thúc đẩy hăng hái, làm người đạt được tư duy và năng lực phản ứng khẩn cấp hơn bình thường.

Nhóm sĩ tử cuối cùng tiến vào, không lâu sau đề thi và giấy nháp được truyền qua cửa sổ nhỏ, Trường Ninh mở đề ra xem, tâm trạng đọc đề thi đại học năm đó dường như tái hiện một lần nữa, nhưng sau khi nàng lướt qua đề bài, rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Chấm mực nước chuẩn bị từ trước đó, bắt đầu viết ý tưởng của giải đề, thừa đề, phá đề, kết đề, mỗi cái nàng chỉ viết một lần là xong, từ sau khi bắt đầu cả người hoàn toàn nhập tâm vào bài thi.

Vị trí căn phòng số của Trường Ninh cũng không tệ lắm, đợi đến khi trời sáng, ánh nắng cũng chiếu vào. Nàng lập tức dụi tắt đèn dầu, đặt sang một bên.

Lần này kiểm tra Tứ thư, vì phải thêm đề, nên Tứ thư và thơ Ngũ ngôn bát cú đã gộp lại cùng thi một lúc. Đề ra không khó, có điều một câu trong đó làm nàng do dự, là “Trong sạch tại thân, khí chí như thần, buông bỏ tham muốn, thành nhờ hiền trí. Trời giáng thời vũ, son xuyên xuất vân.” Lấy từ 《Lễ ký. Không Tử nhân cư》.

Câu này muốn nói, khi thánh nhân giáng thế xưng vương thiên hạ, trời cao sẽ thấy được mà ban xuống cho hần vài trợ thủ hữu dụng, giống như cơn mưa đúng lúc. Nhưng nếu như đi giải thích từ ý nghĩa mặt chữ thì phiền phức rồi.

Thánh nhân xưng vương? Cho dù là thánh nhân, hoàng thượng chắc cũng không bằng lòng cho hần xưng vương đâu nhỉ? Viết từ thánh nhân tất chỉ có một con đường chết. Chỉ bằng bắt đầu từ sự thánh minh của đương kim hoàng thượng, miêu tả đời nay phồn hoa thịnh thế ra sao. Vậy vẫn chưa đủ, nếu muốn lôi cuốn ánh mắt các vị giám khảo, còn phải suy rộng đến ý nghĩa thánh minh, từ bản chất của thánh minh làm thăng hoa vấn đề. Dù sao giám khảo phân nửa xuất thân từ Hàm lâm, tính cách rất kiêu ngạo, có thể nói nếu luận về kiêu ngạo, Hàm lâm viện đứng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, người chỉ vuốt mông ngựa* sẽ bị bọn họ coi thành hạng người tầm thường dung tục.

*Vuốt mông ngựa: nịnh hót, tăng bốc

Bữa trưa gồm hai món mỹ đậu và mần thầu chiên trứng, một đĩa dưa muối, thí sinh tự mang theo các loại thịt. Mỗi người còn cung cấp cho một bát nước sôi, nhưng mần thầu nuốt xuống xong, Triệu Trường Ninh lại tiếp tục viết thơ Đường luật.

Lợi ích của luyện khắc đá đã tới, cho dù viết bao lâu cũng không thấy mệt, vừa vững vừa nhanh. Bốn triều thi Hội, sau khi trời tối thì không cho phép làm bài nữa, nếu còn chưa viết xong, chắc chắn sẽ bị xếp vào đệ tam giáp* khỏi cần bàn. Lúc Trường Ninh viết xong thì mặt trời cũng đã ngã về tây.

*Đệ tam giáp là những người thi đỗ nhưng xếp gần cuối bảng, Đệ nhất giáp hay Tiền tam giáp mới là ba người Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Ánh nắng của vùng trời dần tàn, có người bắt đầu nhón nháo hoảng hốt, dù sao lượng câu hỏi lần này vượt xa trước đây. Quan coi thi vẫn khá là khoan dung, mãi cho đến khi trời tối hẳn, mới sai quan binh đến từng phòng thu bài.

Vì đề phòng gian lận, khoa thi của bốn triều không cho phép về nhà, bốn ngày đều phải ở lại trong trường thi. Sau khi thu bài thí sinh có thể đi đi lại lại trước phòng đánh số một khắc đồng hồ, sau đó về phòng của mình nghỉ ngơi, bốn ngày sắp tới đều phải qua trong phòng số. Triệu Trường Ninh co quắp cả một ngày, vừa lạnh vừa mỏi, bèn ra ngoài đi lại một lát, phát hiện hàng xóm của mình hóa ra cũng xem như quen biết, một người chính là vị Tường Thế Kỳ ở Cát An Giang Tây, còn cả vị công tử Tổng Sở mặc nga quan trường bảo hôm đó. Chẳng trách bọn họ đều không nói chuyện, hai vị này rất khinh người mà.

Tường Thế Kỳ còn xảy ra chút mâu thuẫn với Triệu Trường Ninh, hần nói tiếng Triệu Trường Ninh lật giấy quá to, làm ồn đến hần viết bài, muốn Triệu Trường Ninh yên tĩnh lại.

Triệu Trường Ninh không cảm thấy tiếng mình lật giấy to chỗ nào, nàng không muốn tranh cãi với hần, bèn gật gù đồng ý. Kết quả tối đó lúc đi ngủ, vón dĩ đã phải cuộn tròn, ban đêm nhiệt độ chắc chắn xuống đến không độ rồi, ván gỗ vừa cứng vừa lạnh, đốt lò than cũng chẳng ấm được bao nhiêu. Cách vách còn truyền tới tiếng ngáy, nàng quả thực không thể nghỉ ngơi cho tốt được.

Sớm hôm sau nàng chấp tay với Tường Thế Kỳ, đề nghị hần: “Tường huynh nếu nằm nghiêng, tiếng thờ chắc chắn sẽ không nặng nhọc như vậy.”

Tường Thế Kỳ lập tức mất hứng, cũng chưa từng nghe qua danh hào của Triệu Trường Ninh. Cứ thế lạnh lùng nhìn nàng, cho rằng nàng đang trả thù những lời hần nói hôm qua: “Lòng dạ của người đứng là nhỏ nhen, đây là tật ta không thể không chế, còn người là vấn đề phẩm hạnh không được đoan chính.”

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, giỏi lắm, vấn đề phẩm hạnh cũng quy chụp cho nàng rồi?

Đúng là ấu trĩ, Triệu Trường Ninh cười nói: “Lật giấy cũng nhìn ra được phẩm hạnh của ta không đoan chính? Công phu nhìn báo qua khe* của các hạ không tồi, ta thấy các hạ hai ba câu đã có thể chụp mũ cho người khác, phải chăng là có tật xấu tính toán chi ly, ngôn ngữ quá độ đúng không?”

*Nguyên văn: 管中窺豹的/Quản trung khuỵ báo

Nhìn báo qua lỗ nhỏ của ống trúc, chỉ nhìn thấy những đốm vằn trên thân báo. Nghĩa là chỉ nhìn được một phần của sự vật mà không thấy toàn diện, suy nghĩ phiến diện.

“Phi...” Tổng Sở ở bên cạnh nghe xong không nhịn được bật cười. Hần và Triệu Trường Ninh đều là cử nhân Bắc Trục Lệ, tuy địa vị bất đồng, nhưng cũng coi như cùng một phe.

Tường Thế Kỳ càng trầm mặt xuống, nhìn bọn họ người đông thế mạnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Bài nhạc đệm này lại làm quan hệ của Triệu Trường Ninh và Tổng Sở tốt hơn một chút, người này dẫu sao cũng có lai lịch, cha hần là Thị độc học sĩ, chính tông đại Hàm lâm, tiền đồ vô lượng*.

*Tiền đồ vô lượng: con đường phía trước rộng thênh thang

Khoa thi tổng cộng gồm bốn ngày, ngày thứ hai thi Ngũ kinh, ngày thứ ba thi văn đáp, ngày thứ bốn mới thêm đề. Mấy ngày này đã tiêu hao một lượng vô cùng lớn tinh thần và sức lực của thí sinh, có người đến ngày thứ tư đã xảy ra vấn đề, đầu đau não trướng, tức ngực hụt hơi đều có cả. Triệu Trường Ninh đem dầu cao xoa lên hai bên thái dương, quả nhiên tốt lên rất nhiều. Sách luận là cái nặng am hiểu nhất, thi văn đáp có một câu hỏi về thuế má, một câu hỏi về vấn đề cơ cấu quan viên phức tạp, còn cả một đề hỏi trúng sở trường của Triệu Trường Ninh, đại khái là hỏi lợi hại của luật pháp nghiêm khắc.

Những thứ này Triệu Trường Ninh đã gặp vô số trường hợp, hạ bút chọn bừa cũng có thể viết ra một bài sách luận, quy định và trưng thu thuế má, tình

giản cơ cấu quan viên cực hay. Vấn đề cuối cùng nhìn có vẻ đơn giản, kỳ thực sáng tạo ý mới lại không dễ, Triệu Trường Ninh từng đọc sách chuyên ngành chất đồng cao phải hơn một thước, các quan điểm mới không biết đã thấy bao nhiêu, bởi vậy lưu loát viết xuống ý tưởng độc đáo trọn một ngàn chữ.

Ba đề cho thêm, toán học và 《Luật Đại Minh》không nói, thủy văn địa lý trái lại là nhược điểm của Triệu Trường Ninh, chuyện trị thủy nàng không am hiểu, chỉ đành viết sơ lược nét chính. Đề viết xong hết thấy, Triệu Trường Ninh hiển nhiên đã không còn tinh lực quan tâm đến cái khác, gần như là bước tập tễnh ra khỏi phòng số.

Nàng thấy sĩ tử xung quanh ai ai cũng giống như ma vậy, bốn ngày trước đi vào kẻ nào cũng anh tuấn tiêu sái, thiếu niên đặc ý.

Trường Ninh lên xe rồi mau chóng rót một bát canh gừng lấp bụng, mệt đến một câu cũng chẳng buồn nói. Về đến nhà cũng không có tâm tình tắm rửa, nằm vật xuống giường cảm đầu ngủ say.

Già trẻ lớn bé trong nhà lo lắng đủ bốn ngày, ăn không ngon ngủ không yên, đặc biệt là Từ thị ở nhị phòng, cả đêm cũng không chợp mắt nổi. Trường Ninh đã ngủ say như chết, Triệu Trường Tùng nhị phòng thì còn nói chuyện được, khoe khoang với người nhà trên trường thi đã phát huy rất ổn định không cần lo lắng tinh lực còn dồi dào vân vân, mới bị đỡ vào phòng trong nghỉ ngơi. Triệu Trường Hoài còn gắng gượng viết lại văn chương của mình cho Triệu lão thái gia, Triệu lão thái gia xem xong rất đổi khen ngợi, vui mừng hồ hởi cảm đi bình phẩm cùng Cổ tiên sinh, cho rằng công sức dạy bảo của mình đã không uổng phí, Triệu Trường Hoài chắc chắn có thể đỗ.

Đậu thị đại diện cho nữ quyền đại phòng tập trung tất cả di nương và thứ nữ lại, khẩn cấp dâng hương cho Bồ Tát, cầu Bồ Tát ban cho một kết quả khả quan. Trong nhà có ba người đi thi, một kẻ dốc sức khoắc lác với mọi người, một kẻ được Triệu lão thái gia khen ngợi, chỉ có Trường Ninh vẫn còn đang ngủ, chẳng biết y làm bài có được hay không.

Hy vọng của toàn bộ đại phòng đang ngủ say sưa. Di nương bên an ủi Đậu thị: “Phu nhân chớ sốt ruột, đại thiếu gia quay về là ngủ ngay, chứng tỏ cậu ấy đã thả lỏng. Nếu trong lòng rầu rĩ, vậy làm sao mà ngủ cho được.” Người nói lời này là Hương di nương có EQ khá cao.

Đậu thị nghe xong thấy cũng có lý, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rốt cuộc trở lại buồng ngực, thở dài: “Ta cũng không cầu nhi tử đạt được thứ bậc quá tốt, chỉ cần nó vào bảng, cho dù thứ hạng có thấp hơn người khác, ta cũng đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Phu nhân đừng đừng vội, nếu không đậu, vẫn có thể thi lại mà.” Lời này là của Tú di nương chất phác. Nhưng bà rất nhanh đã bị ánh mắt sắc như dao của người khác chém tới, tự giác im lặng không lên tiếng nữa.

“Không được!” Đậu thị cảm thấy bản thân không thể ngồi yên thêm khắc nào, để Tống nữ mẫu đỡ bà dậy, “Ta vẫn phải đi dâng hương cho Bồ Tát, các người đến Đông sương phòng trông chừng, Ninh nhi tỉnh dậy thì tới tìm ta.”

Chú thích: 4

(1) Nguyên văn: 缠枝纹/ Triền chi văn

Một trong những hoa văn trang trí truyền thống của Trung Quốc

(2) Nguyên văn: 考篮/ Khảo lam

Chiếc làn để thí sinh đựng văn phòng phẩm và thức ăn trong thời gian khoa cử.

(3) Nguyên văn: 三进/ Tam tiến

Chi kiểu nhà phân thành ba khu: nhất tiến, nhị tiến, tam tiến như hình dưới. Mỗi khu đều có cổng vào nên được gọi tam tiến (Ba cổng vào)

(4) Nguyên văn: 号舍/ Hào xá

Chỉ các phòng nhỏ có đánh số thứ tự, để các sĩ tử làm bài và nghỉ ngơi trong suốt thời gian khoa khảo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Thời gian thi Hội của triều đại này có sửa đổi, mừng chín đến mười hai tháng hai đều là thời gian thi cử. Qua nửa tháng sẽ yết bảng, danh sách các sĩ tử đậu Công sĩ được dán ngoài Lễ bộ. Triều đình đã thông cáo một quan chủ khảo, hai quan phó khảo, sáu quan hiệp khảo, đây cũng chính là đội ngũ chấm thi sau này. Nhưng bởi kỳ thi Hội lần này có Thái tử tham dự, Lễ bộ Thượng thư có to gan đến mấy cũng không dám trèo lên đầu Thái tử, vì vậy quan

chủ khảo thực tế là hai người.

Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài là một nhà đại nho, thành danh nhiều năm, từng viết vô số sách. Có điều Thái tử đương triều xếp hàng thứ bốn, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, ai mà biết khẩu vị của hắn ra sao?

Đám sĩ tử đều thấp thỏm không yên, gộp cả việc thêm đề lúc đầu, lần thi Hội này có vô vàn bất trắc.

Trước hôm thi một ngày, Triệu Trường Ninh không đọc sách nữa, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi trưa còn ăn hai bát canh gà, xế chiều thêm một bát bánh trôi mè löt dạ, Đậu thị sợ nàng ăn nhiều khó tiêu, lại sợ nàng ăn chưa đủ. Rầu rĩ phân phó nhà bếp: “Đại thiếu gia muốn ăn thì đừng mang lên nhiều, một đĩa bánh ngọt đặt hai ba miếng là được rồi.”

Bà lại nhớ đến lúc Triệu Trường Ninh thi Hương trở về, dường như đã trút được một tảng da, bà lại càng thêm lo lắng, nghỉ trưa cũng không ngủ được tròn giấc.

Cơm nước xong xuôi Trường Ninh tới thư phòng chăm bón cây văn trúc, đương lúc cắt tia chạc cây, Hương Phi vén rèm tiến vào, trong tay nâng một cái hộp, thưa rằng: “Đại thiếu gia, có người đưa đến phòng sự vụ nhân tặng ngài, có điều không biết là ai. Nô tỳ thấy là vật cát tường, mới mang tới cho ngài xem.”

Triệu Trường Ninh nói: “Mang lại đây đi.” Hương Phi lại gần, mở chiếc hộp gỗ lim tơ vàng khắc hoa văn cảnh lá đan xen¹, thật ra cũng không phải thứ gì đặc biệt, một cái hộp bút, đáy màu xanh thẫm, thêu hình Liên trùng tam nguyên*. Trường Ninh nắm trong tay miết nhẹ, biết được là chất vải thượng hạng, dường như ngay ngắn. Ai đi tặng nàng thứ đồ vừa tinh xảo lại vô vị thế này?

Liên trùng tam nguyên: thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

“Người đưa đồ đâu?” Trường Ninh ngẩng đầu hỏi.

Hương Chuyên lắc đầu: “Đặt xuống thì đi ngay, nếu không phải phòng sự vụ thấy chiếc hộp bằng gỗ lim tơ vàng, còn không định đưa cho nô tỳ đâu.”

Triệu Trường Ninh để Hương Phi thu lại, đại khái là mong nàng thi đậu thôi mà, cũng không để ý nhiều lắm. Lại có nô tài trong phòng Chu Thừa Lễ tới mời nàng, nói thất thúc gọi nàng qua đó bàn việc, liên quan đến chuyện thi Hội, dặn nàng nhất thiết phải qua đó.

Lúc Trường Ninh tới Đông viện, Chu Thừa Lễ còn đang đánh cờ với Triệu Thừa Liêm, trường bối chơi cờ, nàng chỉ đành đứng bên ngoài đợi. Trong phòng hắn có một bình mai cổ cao màu đỏ thẫm, cắm nghiêng vài nhánh mai vàng, từng làn hương thơm phảng phất truyền tới.

Có giọng Chu Thừa Lễ nói: “Nhị ca, nước cờ này huynh đi không hay.”

Thoạt tiên Triệu Trường Ninh còn chưa biết quan hệ giữa Triệu Thừa Liêm và Chu Thừa Lễ khá tốt, chỉ thấy Triệu Thừa Liêm cũng cười: “Lòng dạ ta không yên, thôi không đánh nữa.” Dứt lời có tiếng đặt cờ xuống.

“Lo lắng chuyện thi cử của Trường Tùng chất nhĩ* sao?” Chu Thừa Lễ hỏi hắn.

*Chất nhĩ: cháu, chỉ con trai của các huynh đệ

Triệu Thừa Liêm bình thân nói: “Trường Tùng cũng không đến nỗi, phân lượng đứa trẻ này ta vẫn rõ ràng. Lứa này của Triệu gia nhân tài lớp lớp, Trường Hoài thi đậu kinh khôi không nói làm gì, Trường Húc theo đệ học võ, e là đệ cũng đang bồi dưỡng nó. Phẩm hạnh và tính tình của Triệu Trường Tùng đều không tốt, có điều thiên tư rất được. Thôi, ta phải đến nha môn đã, đệ nghỉ ngơi đi.”

Triệu Thừa Liêm dường như đứng dậy muốn rời đi.

Trường Ninh lập tức khoanh tay đứng sang bên cạnh, đợi hắn bước ra cung kính chấp tay nói: “Nhị thúc.”

Triệu Thừa Liêm ừ một tiếng đáp lời nàng, sau đó vội vã rời đi, vị nhị thúc này trước giờ luôn đối với nàng như vậy.

Chu Thừa Lễ gọi nàng vào, hắn còn ngồi xếp bằng trên nệm bồ đoàn vuốt quân cờ. Sau khi bảo Trường Ninh ngồi xuống mới hỏi: “Ta nghe nói khoa thi Hội lần này do Thái tử giám thị... người có biết sở thích của Thái tử không?”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm, Chu Thừa Lễ sẽ không vô cớ mà hỏi nàng vấn đề này. Sao nào, chẳng lẽ hắn biết sở thích của Thái tử? Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, đột nhiên nàng nhớ đến hôm đáp thanh* đó, Chu Thừa Lễ bước vào lầu hai của tửu quán, còn cả đại nội thị vệ canh chừng bên ngoài.

*Đáp thanh: giẫm chân lên cờ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cờ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đáp thanh (tức giẫm lên cờ).

“Từ nhỏ Thái tử đã được Hiếu Ý hoàng hậu nuôi dưỡng, bởi vậy tính tình từ bi, khoan dung độ lượng. Luôn khuyến khích để mọi người nêu lên ý kiến, làm việc liêm khiết, đúng sai rõ ràng.” Chu Thừa Lễ nói rồi liếc nhìn nàng, “Lúc người trả lời nhớ không được quá gay gắt, khoa thi này tuy có quan chủ khảo, nhưng phần lớn quyết định vẫn là ở Thái tử.”

Triệu Trường Ninh thưa vâng, nhưng nàng cảm thấy thật kỳ lạ. Tại sao thất thúc lại hiểu rõ Thái tử nghĩ gì đến vậy: “Thất thúc, làm sao thúc lại biết việc này? Nhị thúc cũng không hề nhắc tới.”

Chu Thừa Lễ bật cười: “Đứa trẻ ngốc, người từng Triệu Thừa Liêm không biết thật sao? Chẳng qua hắn không nói ra thôi. Người có ta che chở, đương nhiên ta sẽ nói cho người những điều này.”

Triệu Trường Ninh tuy rằng không biết rốt cuộc Chu Thừa Lễ có mục đích gì với mình, nhưng lòng bảo vệ nàng không phải là giả. Nàng nửa quỳ chấp tay cảm tạ hắn, Chu Thừa Lễ bèn cúi đầu hạ người xuống nhìn nàng tạ ơn, khoảnh khắc đó ánh mắt hắn rất phức tạp, vừa giống như sự ôn hòa của nghiêm sư với đồ đệ, cũng có một loại dục vọng muốn không chế sâu xa. Nhưng đến khi Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy nét mặt ôn hòa của hắn.

Từ lúc rời khỏi chỗ Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh vẫn luôn nghĩ về chuyện của Thái tử. Nàng cảm giác Chu Thừa Lễ là người của vị hoàng tử nào đó, mới có thể tương tợ đến vậy. Khi quay lại Đông sương phòng, đúng lúc Triệu Thừa Nghĩa trở về từ nha môn tới thăm nàng, hỏi nàng đã chuẩn bị đến đâu, tiện thể truyền thụ cho nàng kinh nghiệm dự thi của bản thân.

Bởi vì là một Đồng tiến sĩ xuất thân, vị trí Chủ sự Công bộ vẫn phải nhờ đệ đệ mới ngồi vào được, Triệu Thừa Nghĩa nhắc đến chuyện thi cử của mình liền than thở không dứt: “... Năm đó thi Hội, ta xếp thứ hơn một trăm, ta biết ngay khoa thi lần này phải dừng lại ở đây rồi. Người cùng thi đến một rã rồi, sau đó thi không ứng thí nữa. Có điều nhớ lại tình hình lúc đó, trường thi tháng hai vừa yên tĩnh vừa buồn tẻ, phụ thân có một cách để nâng cao tinh thần, con mang một lọ cao bạc hà vào đó, nếu gà gật buồn ngủ thì xoa một ít lên hai bên thái dương. Có điều cao bạc hà tính hàn, khi ra nhớ phải uống ngay canh gừng nóng, bằng không khó tránh khỏi bị nhiễm phong hàn.”

Trường thi tháng hai lạnh lẽo, nhưng kỳ thi của triều đình không được mặc áo bông, sợ có kẻ lén lút đem theo tài liệu. Nhà có tiền thì dùng Chường nhưng hoặc da chồn, nhưng vẫn lạnh không chịu được. Mỗi lần đến thời gian này da chồn trong kinh lại tăng giá mạnh, sĩ tử nghèo không kiếm được da chồn đành phải chuẩn bị da thỏ để chống rét, nếu không chết công ra đây thì thấm hết chỗ nói.

Kỳ thực Trường Ninh đã chuẩn bị từ sớm, nhưng kinh nghiệm phụ thân truyền đạt nàng vẫn ghi nhớ từng cái một, cao bạc hà cần phải có, bèn sai người gấp rút đi chuẩn bị.

Triệu Thừa Nghĩa vỗ vỗ bả vai nhi tử, nói với y: “Lần này không đậu cũng không sao, con mới mười tám tuổi. Tiến sĩ trong triều ta thông thường đều hai bốn hai lăm mới bắt đầu trúng tuyển nhiều.” Xem ra vẫn khá lo âu về nàng, cảm thấy khả năng nàng đỗ không cao, lại sợ gánh nặng trong lòng nàng quá lớn.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười trừ: “Phụ thân yên tâm, con cố hết sức là được.”

Nếu nói đến vấn đề tâm lý, lúc đi học nàng đã luyện tập thi cử quá nhiều rồi, tâm tình cũng xem như bình thản. Chẳng qua thi Hội giống như mua vé số vậy, trúng số thì lên như điều gặp gió, đến đâu cũng cao hơn người một bậc. Còn xị thi cả đời cũng đừng mong ngóc nổi đầu, trước mặt Tiến sĩ còn phải hành lễ văn bái. Nàng chưa từng tham gia kỳ thi nào như vậy, nói không căng thẳng thì đến bản thân cũng chẳng thể tin.

Triều đại này người trẻ nhất đậu Tiến sĩ được ghi chép lại là mười sáu tuổi, tuổi mụ. Hiện giờ tuổi mụ nàng mười tám, còn rất trẻ. Và lại thi Tiến sĩ không giống với thi Phủ, thi Hương. Thi Phủ, thi Hương thì sinh nào tuổi càng cao càng không ngại mặt lên được, còn bị người khác trêu chọc gọi là ‘Thọ đồng’, tức câu học trò nhỏ cả đời đi thi Tú tài. Nhưng thi Hội càng già càng được mọi người tôn kính, chứng tỏ người có ý chí bất khuất, đôi khi, Hoàng thượng còn bởi vì thí sinh tuổi tác quá cao, đặc biệt ban thưởng hẳn đồ Tiến sĩ, đương nhiên đây chỉ là thiểu số, chung quy đâu phải ai cũng kiên trì thi đến tám mươi tuổi được.

Triệu Thừa Nghĩa cảm thấy nhi tử trước nay luôn chín chắn, có lẽ không cần quá lo âu, khẽ thở phào một hơi.

“Con yên tâm thi cử là được, trong nhà còn có phụ thân.” Cuối cùng Triệu Thừa Nghĩa an ủi nàng.

Triệu Thừa Nghĩa là sĩ phu phong kiến điển hình, tiền đồ của nhi tử quan trọng hơn mọi thứ, căn dặn trong nhà phải thật yên tĩnh. Đêm nay đại phòng im ắng từ rất sớm, đợi Trường Ninh ngủ say. Sáng sớm hôm sau trời còn đen như mực, vừa tới giờ mẹo, Triệu gia đã lục đục thức dậy sửa soạn nấu nước, một khắc sau Trường Ninh đã xách theo lần dự thi² ngồi trên xe ngựa thẳng hướng trường thi.

Lúc này còn chưa quá giờ mẹo, toàn bộ cửa hàng hai bên đường đều đã mở cửa, quán bán sữa đậu nành, quán bán mỳ, thậm chí bán cả lương khô, bút mực. Tiếng rao hàng dọc theo con phố, các sĩ tử tốp năm tốp ba chạy tới trường thi, tuy trời vẫn còn mờ tối, nhưng đường phố đã được chiếu sáng trưng, cực kỳ rộn ràng hồi hả.

Trên đường ba huynh đệ Triệu gia đều không nói chuyện, phòng chừng đang chỉnh lý một lượt kiến thức của mình. Đợi đến cổng trường thi, phát hiện các sĩ tử đang đứng xếp hàng chờ lục soát người.

Cái này Triệu Trường Ninh đã có chuẩn bị từ sớm, nàng từng trải qua soát người lúc thi Hương, tất cả nhờ vào vật mà Cố nữ mẫu khéo léo chế tạo. Quan bình tuy phải kiểm tra kỹ càng, nhưng cũng không bắt người cởi sạch, dù sao mấy người này tương lai không chừng còn là Tiến sĩ lão gia, cũng không tiện làm quá trớn, cuối cùng vẫn cho giữ lại bộ đồ lót, sở một cái không phát hiện vấn đề là được. Và lại thi văn Bát cổ quả thực không phải mang tài liệu vào là có thể giải quyết, nếu quay cốp mà đậu được Tiến sĩ, có bản lĩnh ấy thì mấy chữ trên tài liệu còn sợ không học thuộc được sao?

Triệu Trường Ninh bước vào trước, trường thi đã được sửa sang rất khí phái, trục chính phân làm ba khu³, đại môn được gọi là ‘Long môn’, lấy trong ý Cá chép vượt Long môn, thiết đặt cái này cho thí sinh đúng là quá chu đáo, mọi người vừa nhìn thấy tinh thần đã hăng hái hẳn lên, ai cũng hy vọng vượt qua Long môn. Hai bên đường là từng dãy phòng nhỏ có đánh số⁴, khá chật chội, muốn nằm xuống chắc chắn không xong. Bên trong đặt hai tấm ván gỗ, ghép lại thành giường, mở ra có thể làm bàn, Triệu Trường Ninh vừa bước vào phòng đánh số thì cánh cửa đằng sau cũng khép lại. Nàng ngồi xuống thấp đèn dầu, xếp đồ gọn gàng.

Bên ngoài trời vẫn tối thui, dấu sao cũng đang là mùa đông. Sau khi quan binh rời đi, có kẻ phẩn khích quay sang tán dóc với người ở phòng bên cạnh, nhưng hai vị häng xóm trái phải của Trường Ninh đều rất yên ắng, không phát ra tiếng động nào. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn quanh không gian chật hẹp. Có lẽ vì xung quanh quá tĩnh mịch, nàng cảm thấy nhịp tim của mình có chút nhanh. Chuyện này hoàn toàn bình thường, không chừng còn là một hiện tượng tốt, căng thẳng chưa chắc đã xấu, trên phương diện nhất định căng thẳng còn có thể thúc đẩy hăng hái, làm người đạt được tư duy và năng lực phản ứng khẩn cấp hơn bình thường.

Nhóm sĩ tử cuối cùng tiến vào, không lâu sau đề thi và giấy nháp được truyền qua cửa sổ nhỏ, Trường Ninh mở đề ra xem, tâm trạng đọc đề thi đại học năm đó dường như tái hiện một lần nữa, nhưng sau khi nàng lướt qua đề bài, rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Chấm mực nước chuẩn bị từ trước đó, bắt đầu viết ý tưởng của giải đề, thừa đề, phá đề, kết đề, mỗi cái nàng chỉ viết một lần là xong, từ sau khi bắt đầu cả người hoàn toàn nhập tâm vào bài thi.

Vị trí căn phòng số của Trường Ninh cũng không tệ lắm, đợi đến khi trời sáng, ánh nắng cũng chiếu vào. Nàng lập tức dụi tắt đèn dầu, đặt sang một bên.

Lần này kiểm tra Tứ thư, vì phải thêm đề, nên Tứ thư và thơ Ngũ ngôn bất cứ đã gộp lại cùng thi một lúc. Đề ra không khó, có điều một câu trong đó làm nàng do dự, là “Trong sạch tại thân, khí chí như thần, buông bỏ tham muốn, thành nhờ hiền trí. Trời giáng thời vũ, sơn xuyên xuất vân.” Lấy từ 《Lễ ký. Không Tử nhân cư》.

Câu này muốn nói, khi thánh nhân giáng thế xưng vương thiên hạ, trời cao sẽ thấy được mà ban xuống cho hân vài trợ thủ hữu dụng, giống như cơn mưa đúng lúc. Nhưng nếu như đi giải thích từ ý nghĩa mặt chữ thì phiền phức rồi.

Thánh nhân xưng vương? Cho dù là thánh nhân, Hoàng thượng chắc cũng không bằng lòng cho hân xưng vương đâu nhỉ? Viết từ thánh nhân tất chỉ có một con đường chết. Chỉ bằng bắt đầu từ sự thánh minh của đương kim hoàng thượng, miêu tả đời nay phồn hoa thịnh thế ra sao. Vậy vẫn chưa đủ, nếu muốn lôi cuốn ánh mắt các vị giám khảo, còn phải suy rộng đến ý nghĩa thánh minh, từ bản chất của thánh minh làm thăng hoa vấn đề. Dù sao giám khảo phân nửa xuất thân từ Hàm lâm, tính cách rất kiêu ngạo, có thể nói nếu luận về kiêu ngạo, Hàm lâm viện đứng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, người chỉ vượt mong ngựa* sẽ bị bọn họ coi thành hạng người tầm thường dung tục.

*Vượt mong ngựa: nịnh hót, tâng bốc

Bữa trưa gồm hai món mỹ đậu và mần thầu chiên trứng, một đĩa dưa muối, thí sinh tự mang theo các loại thịt. Mỗi người còn cung cấp cho một bát nước sôi, nhưng mần thầu nuốt xuống xong, Triệu Trường Ninh lại tiếp tục viết thơ Đường luật.

Lợi ích của luyện khắc đá đã tới, cho dù viết bao lâu cũng không thấy mệt, vừa vững vừa nhanh. Bốn triều thi Hội, sau khi trời tối thì không cho phép làm bài nữa, nếu còn chưa viết xong, chắc chắn sẽ bị xếp vào đệ tam giáp* khỏi cần bàn. Lúc Trường Ninh viết xong thì mặt trời cũng đã ngã về tây.

*Đệ tam giáp là những người thi đỗ nhưng xếp gần cuối bảng, Đệ nhất giáp hay Tiên tam giáp mới là ba người Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Ánh nắng của vùng trời dần tàn, có người bắt đầu nhón nháo hoảng hốt, dù sao lượng câu hỏi lần này vượt xa trước đây. Quan coi thi vẫn khá là khoan dung, mãi cho đến khi trời tối hẳn, mới sai quan binh đến từng phòng thu bài.

Vì đề phòng gian lận, khoa thi của bốn triều không cho phép về nhà, bốn ngày đều phải ở lại trong trường thi. Sau khi thu bài thí sinh có thể đi đi lại lại trước phòng đánh số một khắc đồng hồ, sau đó về phòng của mình nghỉ ngơi, bốn ngày sắp tới đều phải qua trong phòng số. Triệu Trường Ninh co quắp cả một ngày, vừa lạnh vừa mỏi, bèn ra ngoài đi lại một lát, phát hiện hàng xóm của mình hóa ra cũng xem như quen biết, một người chính là vị Tường Thế Kỳ ở Cát An Giang Tây, còn cả vị công tử Tổng Sở mặc nga quan trường bào hôm đó. Chẳng trách bọn họ đều không nói chuyện, hai vị này rất khinh người mà.

Tường Thế Kỳ còn xảy ra chút mâu thuẫn với Triệu Trường Ninh, hân nói tiếng Triệu Trường Ninh lật giấy quá to, làm ồn đến hân viết bài, muốn Triệu Trường Ninh yên tĩnh lại.

Triệu Trường Ninh không cảm thấy tiếng mình lật giấy to chỗ nào, nàng không muốn tranh cãi với hân, bèn gật gù đồng ý. Kết quả tối đó lúc đi ngủ, vốn dĩ đã phải cuộn tròn, ban đêm nhiệt độ chắc chắn xuống đến không độ rồi, ván gỗ vừa cứng vừa lạnh, đốt lò than cũng chẳng ấm được bao nhiêu. Cách vách còn truyền tới tiếng ngáy, nàng quả thực không thể nghỉ ngơi cho tốt được.

Sớm hôm sau nàng chấp tay với Tường Thế Kỳ, đề nghị hân: “Tường huynh nếu nằm nghiêng, tiếng thở chắc chắn sẽ không nặng nhọc như vậy.”

Tường Thế Kỳ lập tức mất hứng, cũng chưa từng nghe qua danh hào của Triệu Trường Ninh. Cứ thế lạnh lùng nhìn nàng, cho rằng nàng đang trả thù những lời hân nói hôm qua: “Lòng dạ của người đứng là nhỏ nhen, đây là tật ta không thể không chế, còn người là vấn đề phẩm hạnh không được đoan chính.”

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, giỏi lắm, vấn đề phẩm hạnh cũng quy chụp cho nàng rồi?

Đúng là ấu trĩ, Triệu Trường Ninh cười nói: “Lật giấy cũng nhìn ra được phẩm hạnh của ta không đoan chính? Công phu nhìn báo qua khe* của các hạ không tồi, ta thấy các hạ hai ba câu đã có thể chụp mũ cho người khác, phải chăng là có tật xấu tính toán chi ly, ngôn ngữ quá độ đúng không?”

*Nguyên văn: 管中窺豹的/Quản trung khuỵ báo

Nhìn báo qua lỗ nhỏ của ống trúc, chỉ nhìn thấy những đốm vằn trên thân báo. Nghĩa là chỉ nhìn được một phần của sự vật mà không thấy toàn diện, suy nghĩ phiến diện.

“Phi...” Tổng Sở ở bên cạnh nghe xong không nhịn được bật cười. Hân và Triệu Trường Ninh đều là cử nhân Bắc Trục Lệ, tuy địa vị bất đồng, nhưng

cũng coi như cùng một phe.

Tường Thế Kỳ càng trầm mặt xuống, nhìn bọn họ người đông thế mạnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Bài nhạc đêm này lại làm quan hệ của Triệu Trường Ninh và Tống Sở tốt hơn một chút, người này đầu sao cũng có lai lịch, cha hắn là Thị độc học sĩ, chính tông đại Hàn lâm, tiền đồ vô lượng*.

*Tiền đồ vô lượng: con đường phía trước rộng thênh thang

Khoa thi tổng cộng gồm bốn ngày, ngày thứ hai thi Ngũ kinh, ngày thứ ba thi vấn đáp, ngày thứ bốn mới thêm đề. Mấy ngày này đã tiêu hao một lượng vô cùng lớn tinh thần và sức lực của thí sinh, có người đến ngày thứ tư đã xảy ra vấn đề, đầu đau não trướng, tức ngực hụt hơi đều có cả. Triệu Trường Ninh đem đầu cao xoa lên hai bên thái dương, quả nhiên tốt lên rất nhiều. Sách luận là cái nòng am hiểu nhất, thi vấn đáp có một câu hỏi về thuế má, một câu hỏi về vấn đề cơ cấu quan viên phức tạp, còn cả một đề hỏi trúng sở trường của Triệu Trường Ninh, đại khái là hỏi lợi hại của luật pháp nghiêm khắc.

Những thứ này Triệu Trường Ninh đã gặp vô số trường hợp, hạ bút chọn bừa cũng có thể viết ra một bài sách luận, quy định và trưng thu thuế má, tinh giản cơ cấu quan viên cực hay. Vấn đề cuối cùng nhìn có vẻ đơn giản, kỳ thực sáng tạo ý mới lại không dễ, Triệu Trường Ninh từng đọc sách chuyên ngành chất đồng cao phải hơn một thước, các quan điểm mới không biết đã thấy bao nhiêu, bởi vậy lưu loát viết xuống ý tưởng độc đáo trọn một ngàn chữ.

Ba đề cho thêm, toán học và 《Luật Đại Minh》không nói, thủy văn địa lý trái lại là nhược điểm của Triệu Trường Ninh, chuyện trị thủy nàng không am hiểu, chỉ đành viết sơ lược nét chính. Đề viết xong hết thấy, Triệu Trường Ninh hiển nhiên đã không còn tinh lực quan tâm đến cái khác, gần như là bước tập tễnh ra khỏi phòng số.

Nàng thấy sĩ tử xung quanh ai ai cũng giống như ma vậy, bốn ngày trước đi vào kẻ nào cũng anh tuấn tiêu sái, thiếu niên đặc ý.

Trường Ninh lên xe rồi mau chóng rót một bát canh gừng lấp bụng, mệt đến một câu cũng chẳng buồn nói. Về đến nhà cũng không có tâm tình tắm rửa, nằm vật xuống giường cảm đầu ngủ say.

Già trẻ lớn bé trong nhà lo lắng đủ bốn ngày, ăn không ngon ngủ không yên, đặc biệt là Từ thị ở nhị phòng, cả đêm cũng không chợp mắt nổi. Trường Ninh đã ngủ say như chết, Triệu Trường Tùng nhị phòng thì còn nói chuyện được, khoe khoang với người nhà trên trường thi đã phát huy rất ổn định không cần lo lắng tinh lực còn dồi dào vân vân, mới bị đỡ vào phòng trong nghỉ ngơi. Triệu Trường Hoài còn gắng gượng viết lại văn chương của mình cho Triệu lão thái gia, Triệu lão thái gia xem xong rất đổi khen ngợi, vui mừng hồ hởi cảm đi bình phẩm cùng Cô tiên sinh, cho rằng công sức dạy bảo của mình đã không uổng phí, Triệu Trường Hoài chắc chắn có thể đỗ.

Đậu thi đại diện cho nữ quyền đại phòng tập trung tất cả di nương và thứ nữ lại, khẩn cấp dâng hương cho Bồ Tát, cầu Bồ Tát ban cho một kết quả khả quan. Trong nhà có ba người đi thi, một kẻ dốc đức khoắc lác với mọi người, một kẻ được Triệu lão thái gia khen ngợi, chỉ có Trường Ninh vẫn còn đang ngủ, chẳng biết y làm bài có được hay không.

Hy vọng của toàn bộ đại phòng đang ngủ say sưa. Di nương bèn an ủi Đậu thị: “Phu nhân chó sốt ruột, đại thiếu gia quay về là ngủ ngay, chứng tỏ cậu ấy đã thả lỏng. Nếu trong lòng rầu rĩ, vậy làm sao mà ngủ cho được.” Người nói lời này là Hương di nương có EQ khá cao.

Đậu thị nghe xong thấy cũng có lý, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rớt cuộc trở lại buồng ngực, thở dài: “Ta cũng không cầu nhi tử đạt được thứ bậc quá tốt, chỉ cần nó vào bảng, cho dù thứ hạng có thấp hơn người khác, ta cũng đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Phu nhân đừng đừng vội, nếu không đậu, vẫn có thể thi lại mà.” Lời này là của Tú di nương chất phác. Nhưng bà rất nhanh đã bị ánh mắt sắc như dao của người khác chém tới, tự giác im lặng không lên tiếng nữa.

“Không được!” Đậu thị cảm thấy bản thân không thể ngồi yên thêm khắc nào, để Tống nhũ mẫu đỡ bà dậy, “Ta vẫn phải đi dâng hương cho Bồ Tát, các người đến Đông sương phòng trông chừng, Ninh nhi tỉnh dậy thì tới tìm ta.”

Chú thích: 4

(1) Nguyên văn: 缠枝纹/ Triền chi văn

Một trong những hoa văn trang trí truyền thống của Trung Quốc

(2) Nguyên văn: 考篮/ Khảo lam

Chiếc làn để thí sinh đựng văn phòng phẩm và thức ăn trong thời gian khoa cử ở thời cổ đại.

(3) Nguyên văn: 三进/ Tam tiến

Chỉ kiểu nhà phân thành ba khu: nhất tiến, nhị tiến, tam tiến như hình dưới. Mỗi khu đều có cổng vào nên được gọi tam tiến (Ba cổng vào)

(4) Nguyên văn: 号舍/ Hào xá

Chỉ các phòng nhỏ có đánh số thứ tự, để các sĩ tử làm bài và nghỉ ngơi trong suốt thời gian khoa khảo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lúc Triệu Trường Ninh tỉnh lại là buổi chiều ngày hôm sau, thần thanh khí sảng. Mặc một chiếc áo bông mỏng xanh nhạt dựa vào khung cửa sổ ăn cháo, chợt nghe bên ngoài thông bẩm nói phụ thân và mẫu thân tới thăm nàng.

Hai người cùng mang tâm trạng bồn chồn thấp thỏm, muốn nói lại thôi, muốn hỏi lại không tiện hỏi, múc cho nàng thêm ba lượt cháo, Trường Ninh mới nói: “Sao vậy?”

Hai người nhìn nhau một cái, Triệu Thừa Nghĩa tăng háng hỏi nàng: “Nhi tử, khoa khảo lần này con làm bài ra sao? Tổ phụ con đã sai người đến giục ta ba lần, nhị đệ, tam đệ con đã viết lại bài thi cho Cố tiên sinh xem, hai người đều trả lời khá tốt, con vừa về đã gục đầu xuống ngủ, ta và mẹ con đều lo lắng không yên.”

“Không có gì, con làm bài xem như cũng ổn.” Triệu Trường Ninh an ủi họ, “Phụ thân mẫu thân đừng lo lắng, đại khái không có vấn đề gì đâu.”

Ngoài cửa Triệu Trường Húc rành rỗi, đúng lúc tới tìm nàng ra ngoài chơi.

Hắn bước vào nhà đầu liền hành lễ với hắn, Triệu Trường Húc lại thỉnh an đại bá, đại bá mẫu. Hắn là kiểu người đi đường cũng mang theo gió, ngồi xuống ghế bên sườn đông Triệu Trường Ninh, thuận tay nhắc một quả lê lên cắn: “Đại bá, bá phải nghe một câu của cháu, thi cũng đã thi xong rồi, nói mấy chuyện nhảm chán này làm gì chứ, dù sao cũng không thay đổi được nữa. Chi bằng để huynh trưởng ra ngoài tản bộ với cháu.”

“Nói cũng phải.” Triệu Thừa Liêm cảm thấy lòng thiệt hơn của bản thân quá nặng, nhi tử thì tốt hay không nửa tháng sau là biết rồi, tính tình Trường Ninh trước nay không nhanh không chậm, có hỏi thì cũng chẳng hỏi ra được gì. “Giờ là lúc con cần thư giãn, ra ngoài loanh quanh với Trường Húc cũng tốt. Về phần thi Đình... đệ có tên trên bảng rồi bản cũng không muộn.”

Lần này sĩ tử toàn quốc tham gia thi Hội có hơn hai ngàn người, được ghi danh Cố sĩ chưa đến hai trăm người, mười người lấy một cũng còn chưa chắc. Không đầu mới là chuyện quá đổi bình thường.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai vợ chồng vẫn có chút thất vọng.

Khoảng thời gian chờ yết bảng, cũng là thời gian tốt để mọi người cầu thần khẩn phạt, công cuộc phóng sinh trong kinh thành chưa từng sôi động như thế. Triệu Trường Húc còn đi mua vài lồng chim về cho Triệu Trường Ninh thả, Trường Ninh nhìn trời mưa phùn lất phất, không biết nói gì hơn. Nhiệt độ này mà thả ra chắc chắn sẽ bị chết cồng, xua tay rồi khỏi: “Đệ trả lại tiệm hoa điều* đi.”

*Hoa điều: Tên gọi tắt của hoa cô và chim chóc, như chợ hoa điều.

Triệu Trường Húc bước chậm rì rì sau lưng nàng: “Đệ thấy ai cũng đang thả, huynh không thả sao?” Hắn bước vài bước đuổi kịp nói, “Giờ trong kinh đang mở canh bạc, đặt ai có thể đỗ Cố sĩ, đệ đã bỏ năm mươi lượng mua huynh đấy.”

Tuy không phải ai cũng có thể dự thi, nhưng ai ai cũng góp mặt vào khoa thi. Mỗi lần đến kỳ khoa khảo, các sòng bạc lớn trong kinh đều lấy việc này để mở canh bạc, rất nhiều người đã mua sổ sách về nghiên cứu xem sĩ tử nào có khả năng vào bảng, vị trí càng cao càng ăn được nhiều tiền. Triều đình vì thế mà đau đầu, loại hành vi này đã cấm đoán nhiều lần nhưng vẫn không thể chấm dứt. Có vài sĩ tử vốn được kỳ vọng, cuối cùng lại thi trượt, trên đường về quê còn có thể bị dân cờ bạc thua đến khuynh gia bại sản ném trứng thối rau nát, đã thăm nay càng thăm hơn. Còn cả vài thể lực mới xuất hiện rầm rộ, kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí không hiểu sao nhận được vô số hoành phi.

Triệu Trường Ninh bật cười: “Đệ muốn cầm tiền đi lia nước* sao?”

*Trò lia đá trên mặt nước, lia sao cho đá nảy trên mặt nước càng nhiều lần càng tốt

“Cái này thì quan trọng gì, đệ thấy ít người đặt huynh quá, coi như xung hỷ cho huynh trước đi. Dù sao một ăn năm cơ mà.” Triệu Trường Húc thờ ơ như không với việc này.

Năm mươi lượng bạc mang lia nước, hẳn đúng là có tiền!

“Đệ đừng có ném tiền đi nữa, bị phát hiện tổ phụ sẽ mời đệ dùng gia pháp đấy.” Triệu Trường Ninh căn dặn hắn.

Triệu Trường Húc cười chói lóa, hắn dè cánh tay lên vai nàng, “Huynh đừng tố cáo đệ là được, thắng rồi đệ sẽ mời huynh ăn thịt dê nhé, có đi không?”

Một kẻ tập võ như hấn, sao lại lười đến thế không biết, lúc nào cũng như sắp bại liệt đến nơi. Đi cùng nô bộc thì dựa nô bộc, đi cùng nàng thì dựa nàng. Triệu Trường Ninh bực mình đẩy hấn ra.

Phía Triệu gia bồn chồn thì thôi không bàn nữa, Đỗ Thiếu Lăng thì xong bèn dọn về Đỗ gia, Đỗ đại nhân đang xem đáp án nhi tử viết lại, đọc đến chỗ hay liền tấm tắc khen ngợi, đến cuối cùng mới vỗ đùi nói: “Hay, con ta khoa này tất trúng!”

Đỗ Thiếu Lăng đứng bên cạnh, lộ ra nét cười bình thản. Đương nhiên là hấn sẽ trúng, bằng không há chẳng phải không có cách gì với Triệu Trường Ninh sao.

Đỗ lão gia hỏi bà bà bên ngoài: “Phu nhân và Quân nhi đâu?”

Bên ngoài thưa rằng: “Phu nhân cùng tiểu thư đang dâng hương ở phật đường, lão gia có cần nô tỳ đi chuyển lời?”

Vậy chắc hấn là đang cầu Bồ Tát giúp Đỗ Thiếu Lăng, Đỗ lão gia không sai người tới quấy nhiễu, gọi nhi tử tới trước mặt, tỉ mỉ dặn dò hấn chuyện thi Đình.

Phật đường của Đỗ gia, Đỗ phu nhân mặt mũi hiền hậu nhận hương từ tay sư phụ, thay nhi tử cúng bái Bồ Tát. Đỗ Nhược Quân mặc áo gấm xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, xin một nén hương cho ca ca, lại nhận một nén nữa trong tay sư phụ, xin cho Triệu Trường Ninh. Nàng lẳng lặng đứng yên, nhớ đến bóng lưng như tiên giáng trần, tự hỏi không biết chàng thi ra sao rồi.

Nếu như trúng tuyển, chẳng có bằng lòng lấy mình không? Tam lễ sáu sính, kiểu tám người khiêng, từ nay về sau có thể gả cho người ấy làm vợ.

Được làm vợ người ấy là cảm giác thế nào nhỉ?

“Quân nhi, sao con lại dâng thêm một nén hương nữa?” Đỗ phu nhân nghi hoặc hỏi nàng.

Đỗ Nhược Quân nói: “Mẹ, tâm thành ắt linh, hai nén hương sẽ càng thành tâm hơn.” Đỗ phu nhân suy nghĩ, cảm thấy lời nữ nhi nói có lý, bèn một mạch dâng thêm ba bốn nén hương cho nhi tử.

Cứ thế nửa tháng sau, nhang đèn trong kinh thành tăng giá gấp ba lần, làm cho giá rùa cá ba cũng tăng theo. Hàn lâm viện vừa đưa ra danh sách Công sĩ, dán ở khu bố cáo ngoài Lễ bộ. Vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh chớm nở, nên cũng được gọi là hạnh bảng.

Ngày yết hạnh bảng, Đậu thị dậy từ rất sớm ngồi trong chính đường, ba người thứ nữ Dung nhi, Phù nhi, Nhân nhi mới tỉnh mơ đã tới thính an, Triệu Ngọc Thiên cũng bị nhũ mẫu thúc dục thức dậy, trời còn chưa sáng, mọi người cũng không có tâm trạng ăn uống. Đậu thị gọi một quản sự dẫn theo hai tên nô tài tới: “Ba người các người... đi xem cẩn thận, tìm từ dưới lên có lẽ sẽ nhanh hơn. Mau đi đi!” Nhìn thấy có nha đầu muốn tới chỗ đại thiếu gia truyền lời, Đậu thị vội vàng ngăn lại, “Cái thứ vội vàng hấp tấp nhà ngươi! Thiếu gia còn phải ngủ, ngươi làm ồn đến nó thì sao!”

Ba kẻ từ lúc ngủ dậy đã ở trong phòng thay đồ buộc thắt lưng đỏ cầu điềm may, nghe Đậu thị nói xong lập tức ra khỏi cửa. Minh Chiêu phờn cách Lễ bộ cũng không xa lắm, bèn chậm chậm chạy đi.

Lúc này mới đến giờ mảo, ngày xuân tiết trời còn lạnh lạnh, mặc áo bông cũng rét tới phát run. Nhưng chỗ yết bảng đã có một đồng người vây quanh, mọi người xách đèn lồng to nhỏ soi sáng cả một vùng. Đậu quản sự dẫn đầu là hồi môn theo chân Đậu thị gả vào Triệu gia, đã hầu hạ được hơn hai mươi năm. Hấn liếc mắt đã thấy Lý quản sự của nhị phòng, Lý quản sự ngày thường cẩn trọng lúc này cũng nóng ruột nóng gan, đứng trước đám người nháy nhót tìm kiếm, hấn không khỏi cười lạnh châm chọc: “Tam thiếu gia cũng vọng tưởng trúng thứ hạng cao sao, ta thấy có tên trên bảng đã là tốt lắm rồi.”

Dứt lời sửa sang lại cổ áo, hùng dũng oai vệ khí thế ngang bắt đầu tìm... từ dưới lên trên. Hai gã nô tài một kẻ theo hấn tìm, một kẻ chạy lên đằng trước.

Bắt đầu từ số một trăm chín mươi tư, đến số thứ bốn mươi, thật ra chỉ có thể làm Đồng tiến sĩ. Đậu quản sự tìm đến số thứ bốn mươi vẫn chưa nhìn thấy đại danh của thiếu gia nhà mình, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hấn vô thức nuốt nước miếng, tiếp tục tìm lên phía trước, đến số hai mươi vẫn không nhìn thấy ba chữ Triệu Trường Ninh, cả người run cầm cập như rơi vào hố băng. Đậu quản sự lúc này gần như đã từ bỏ hy vọng, có điều ý niệm tiếp tục tìm kiếm lại thôi thúc hấn nhìn về phía trước, trong lòng biết việc này tám chín phần là hỏng rồi. Ai dè lưng hấn đột nhiên bị đâm cho một nhát.

Đậu quản sự suýt nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn hóa ra là tên nô tài đi theo, tức thì nổi giận quát: “Ngươi làm cái gì thế!”

Tên nô tài bị dọa cho phát run, chỉ chỉ về phía trước: “Đậu quản sự, hình như tên của thiếu gia nhà ta ở đằng trước... hình như là mấy người đầu tiên.”

Đậu quản sự nằng chửi hấn: “Cái đồ dân này, ngươi có biết chữ không hả! Không phải ngươi nhìn nhầm rồi chứ!”

Nô tài đáp: “Mấy ngày trước đã có người dạy tiểu nhân nhận biết tên của đại thiếu gia, chắc là không sai đâu...” Nhưng nói vậy chứ hấn cũng không dám khẳng định, thanh âm cứ thế nhỏ dần. Đậu quản sự sợ hấn nhìn lầm, hoặc là người cùng tên cùng họ, dạt hết đám người ra tiến lên đằng trước: “Nếu tiểu tử ngươi mà truyền sai, quay về ta sẽ đánh cho bằng chết!”

Hấn đi về phần đầu, Lý quản sự bèn mĩa mai hấn, “Đậu Đại Tráng, ngươi đang làm cái gì thế? Tương thiếu gia nhà ngươi có thể trúng được tiền tam giáp hay sao!”

Đậu quản sự nhũ danh Đại Tráng, tuy hiện tại mang cái tên khá hoa mỹ Đậu Vi Hằng, nhưng khi người khác cười hấn vẫn gọi hấn là Đại Tráng.

Nếu là ngày thường Đậu quân sự nhất định sẽ đối chọi gay gắt với hắn, lúc này lại không có tâm tình đùa giỡn, bởi vì hắn đã thấy xếp thứ hai trên hạnh bảng, đích xác là thể chữ quán các tiêu chuẩn viết ba chữ “Triệu Trường Ninh”. Hắn giương mắt dò dẫm nhìn, trong lòng cảm thấy không hề chân thật, có phải là người khác trùng họ trùng tên không? Ánh mắt hắn lại lướt xuống dưới đối chiếu quê quán: Bắc Trục Lệ Thuận Thiên phủ huyện nhân.

Khỏe miệng Đậu quân sự đã không kìm nổi ngoác ra, Lý quân sự chết tiệt, còn dám cười hắn. Tiền tam giáp đây đây, chính là tiền tam giáp còn gì! “Đại thiếu gia xếp thứ hai, mau quay về bẩm báo, lĩnh tiền thưởng! Chúng ta mau quay về!” Hắn dùng tay xô đẩy hai gã sai vặt, chạy như điên về nhà. Vừa chạy vừa hò hét, mọi người thấy một ông chú trung niên hơn hờ chạy qua, lại là sau khi yết bảng, dám chắc là đỗ Cống sĩ rồi, đã không còn thấy lạ nữa. Vui mừng đến mất hình tượng đã là gì, còn có vui mừng phát điên nữa cơ.

Lý quân sự vừa nãy không nhìn kỹ mười thứ hạng đầu, sau khi thấy Đậu Đại Tráng hoan hỷ vọt đi, mới tự mình bước tới xem cẩn thận, con mắt lập tức mờ mờ trùng trùng, ngây ra không biết phải nói gì.

Trời hừng sáng, cổng chính Triệu phủ lúc này đã mở, hơn nữa còn là rộng mở.

Sau khi trời sáng Cống viện sẽ phái người tới báo tin vui, thứ bậc thấp không được báo, thông thường chỉ báo tám mươi thứ hạng đầu. Triệu lão thái gia dẫn hai huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa, Thừa Liêm ngồi ở phòng khách ngoài tiền viện. Mắt thấy quan viên báo thi đỗ từng người một đi qua, bởi vì báo từ sau lên trước, nhìn thấy quan báo hỷ chưa có ai bước vào trong phủ, Triệu lão thái gia đã bắt đầu lau mồ hôi. Sai quân sự bên cạnh đi dò hỏi báo danh ở đâu, quân sự lát sau đã chạy về: “Lão thái gia, quan viên ban nãy đến hội quán Thiêm Tây, xếp thứ ba mươi hai.”

Nhanh như vậy sao! Tôn nhi của ông có thể tiến vào ba mươi hạng đầu không? Triệu lão thái gia hơi chột dạ, quay sang nhìn trái nhìn phải, sắc mặt Triệu Trường Tùng đã không dễ nhìn rồi, với thực lực của hắn vào được ba mươi hạng đầu là rất khó, hiện tại xem ra phải sau hạng tám mươi, hoặc là trực tiếp rớt khỏi bảng. Tóm lại, Tiền sĩ sợ là không trông mong được nữa. Mà Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài đều rất trấn định.

Triệu lão thái gia nhìn lại hai thằng con của mình, Triệu Thừa Nghĩa đang lau mồ hôi, còn Triệu Thừa Liêm sắc mặt như cũ ngồi uống trà, không vui không buồn. Đột nhiên ông nhớ tới câu tục ngữ “Tre xấu mọc măng tốt”, tại sao hai đứa nhỏ của đại phòng trông lại càng đáng tin cậy, mạnh mẽ hơn cha tụi nó gấp mấy lần.

Trong phút chốc Triệu lão thái gia thất thần, hộ vệ đã trông thấy một con ngựa chạy vào cửa, quan báo đỗ mặc áo bào ngắn màu nâu đỏ, đội mũ đỏ ghim chặt dây cương, niệm rằng: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Bảo Định Bắc Trục Lệ, Triệu hỷ Trường Hoài, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Cống sĩ xếp thứ mười sáu, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Thanh âm vang tới phòng chính, khắp phòng chợt ồ một tiếng, mọi người đều cười nói rộ lên. Có người lập tức chúc mừng Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Hoài cũng chỉ cười đáp lại, theo Triệu lão thái gia ra ngoài lĩnh thư báo. Triệu lão thái gia không thể ngờ rằng Triệu Trường Hoài có thể xếp thứ mười sáu, trình độ bậc này, thi Đình chỉ cần không thất thường, Tiền sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Ông mừng rỡ như điên, tức khắc lấy ra hồng bao ngân lượng đã chuẩn bị từ trước đưa cho quan báo đỗ, mời hắn xuống uống ly rượu, quan báo đỗ chỉ báo một nhà, tiếp đó sẽ ở lại ăn cơm. Thông thường lúc này mọi người đều vô cùng rộng rãi.

Trong phòng ong ong nghị luận, tuy Triệu Trường Hoài và Triệu Thừa Nghĩa không thân thiết, có việc mừng thế này, cũng quay đầu bái lạy phụ thân. Hạng mười sáu đã là quá tốt rồi, mọi người chẳng dám mong chờ thứ hạng tốt hơn nữa, trong phòng rất náo nhiệt, ngay cả Triệu Thừa Liêm cũng thấp giọng nói chuyện với Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Tùng đứng bên cạnh Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Này, chắc chúng ta rớt bảng hết rồi.”

“Vây thì rớt thôi, khoa sau thi lại.” Triệu Trường Ninh vuốt phẳng áo bào, cười nhạt nhìn cảnh tượng rộn ràng trước mắt. Thật ra trong lòng nàng có đôi chút không chắc chắn, sắp thông báo xong rồi nhỉ? Còn tưởng bản thân kém nhất cũng phải trong hạng ba bốn mươi, chẳng lẽ rớt quá hạng tám mươi rồi? Vây thì đành để năm sau thi lại thôi.

Triệu Trường Tùng cười cười uống một hớp rượu: “Nói thật, ta bắt đầu thích huynh rồi đây, huynh tốt hơn tiểu tử Triệu Trường Hoài kia nhiều. Không bằng chúng ta cười một cái rũ bỏ ân oán đi, mai một huynh ở cùng ta, ta có một miếng thịt, sẽ không để huynh thiếu một ngụm canh, huynh thấy thế nào?”

“Được, chuyện tốt thế này, ta còn phải cảm ơn tam đệ.” Trường Ninh nhìn hắn một thoáng.

“Quá tốt.” Triệu Trường Tùng lại uống một hớp rượu, “Nhưng sau này huynh phải nghe theo ta.”

Hai người uống rượu trò chuyện, nô tài bên ngoài đã chuẩn bị đóng cổng lớn, lại có một con ngựa vọt vào trong, quan báo đỗ này đầu đội mũ đỏ không nói, trên cổ ngựa còn gắn một đoá hoa bằng nhung đỏ rực. Như cũ ghim cương ngựa đứng ở chính đường, mọi người đều nhìn chăm chăm vào hắn, quan báo đỗ mới cao giọng nói: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ, Triệu hỷ Trường Ninh, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Cống sĩ xếp thứ hai, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Dứt lời hắn cảm thấy chung quanh yên lặng đến kỳ lạ, ai cũng chưa định thần lại được.

Chén rượu trong tay Triệu lão thái gia khựng lại, ông là người tinh táo đầu tiên. Ông biết Triệu Trường Ninh che dấu thực lực, vốn tưởng rằng trình độ cũng ngang ngửa Triệu Trường Hoài. Hạng thứ hai... vậy mà lại xếp thứ hai!

Triệu Trường Tùng hết sức kinh ngạc nhìn Triệu Trường Ninh, rượu cũng quên cả uống.

Mà Triệu Trường Ninh mới đầu cũng không dám tin. Kỳ thực nàng nghĩ bản thân nhiều nhất là trong hạng mười, nói cho cùng cao thủ và người tài xuất hiện ló lỏm, người lợi hại trong các sĩ tử quả thực không thiếu. Lợi hại nhất vẫn ở hai tỉnh Giang Chiết, vậy mà nàng có thể đạt hạng hai! Nàng lấy lại tinh

thần, đầu gối cũng tỉnh táo nhanh hơn những người xung quanh, chấp tay với Triệu Trường Tùng: “Xin lỗi tam đệ, ta phải đi trước một bước.”

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, nắng sớm trải khắp sân, gió xuân mon man thổi mang theo cái rét lạnh, thổi bay một góc áo bào của nàng.

Vị quan báo đồ kia đã xuống ngựa, đem thư báo trong tay đưa cho nàng: “Vị này chính là Triệu lão gia?” Nghe trả lời phải, lập tức tán thưởng nói, “Đúng là tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng! Tiểu nhân ở đây phải dời ngài tiền mừng mới được.” Nói rồi chìa tay.

Quan báo đồ của ba người đứng đầu có thể trực tiếp xin tiền mừng, đó là vinh dự không gì sánh được, người thường bậc thậm chí còn cảm thấy đây là một loại tượng trưng cho thân phận, bình thường đều sẽ cho đại hồng bao mười lượng.

Nhưng trong nhà căn bản không chuẩn bị sẵn hồng bao lớn đựng mười lượng, đều là loại hai ba lượng mà thôi.

Triệu lão thái gia đột nhiên nhảy dựng lên, từ trong túi mò ra một tờ ngân phiếu mười lượng, tiện tay xé tấm giấy đỏ gói lại qua loa rồi đưa lên: “Quan sai vất vả, mời tới bên này uống trà.”

Quan báo đồ tươi cười nhận lấy, đi theo tới chỗ náo nhiệt uống trà.

Đội hấn đi rồi trong phòng mới ầm lên một tiếng, thanh âm càng sôi nổi càng kinh hãi hơn ban nãy rất nhiều, có kẻ chạy đi chuyển lời tới hậu viện, kẻ đầu tiên chắc chắn sẽ được thưởng lớn. Triệu Trường Ninh cầm thư báo của mình trong tay, quay lại nhìn mới thấy vẻ mặt nghiêm túc của tổ phụ, tay run run cầm thư báo của nàng lên xem.

Xác nhận thư báo đúng là của nàng, không phải đưa nhầm. Triệu lão thái gia mới kéo tay nàng lại, cười ha hả: “Tốt! Không hổ là đích trưởng tôn nhà ta, tốt! Tốt lắm!”

Nói liên tiếp ba chữ tốt, lão đầu tử dường như sắp mừng phát điên rồi.

“Tổ phụ, người ngồi xuống rồi nói.” Triệu Trường Ninh sợ lão nhân gia quá kích động, làm ra chuyện vui quá hóa buồn gì đó. Nàng đỡ ông ngồi xuống trước, lão đầu tử lại khăng khăng muốn đứng lên, “Ngồi xuống làm gì, ta cao hứng! Mau, sai người đi mở từ đường, chúng ta phải dâng hương cho liệt tổ liệt tông Triệu gia!”

Triệu Trường Ninh dở khóc dở cười, chỉ đành mặc cho lão nhân vui mừng, kỳ thật trong lòng nàng cũng rất vui. Cha nàng Triệu Thừa Nghĩa đang được mọi người chúc mừng, nhưng dường như chính ông cũng chưa định thần lại được, bị vây trong nỗi bàng hoàng to lớn. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, nàng nhìn thấy ánh mắt của Triệu Thừa Liêm. Ông đang nhìn nàng.

Triệu Thừa Liêm giống như từ hôm nay, từ giờ khắc này mới đem nàng đặt vào trong mắt. Mới thật sự là đang nhìn nàng.

Trường Ninh lúc này lại có thể bình tĩnh mỉm cười, gạt đầu tỏ ý với ông.

Hậu viện của Triệu gia hiện giờ vẫn rất yên ắng.

Lý quản sự từ cửa sau quay về, hần đứng ngoài cổng chân chừ chốc lát. Thật ra báo cáo thành tích của Triệu Trường Tùng với Từ thị không khó, Triệu Trường Tùng thì không đến nỗi nào, xếp thứ một trăm ba mươi tám, nhưng tốt xấu cũng được vào bảng. Việc hần lo âu là nửa đoạn sau, nên nói thế nào với Từ thị, Triệu Trường Hoài đạt hạng mười sáu, còn Triệu Trường Ninh của trường phòng lại xếp thứ hai. Hần cảm thấy Từ thị sẽ bóp chết hần mất.

Nếu như Triệu Trường Tùng xếp thứ một trăm ba mươi tám, mà hai người còn lại bị rớt bảng, vậy thì Từ thị chắc chắn sẽ thần thanh khí爽, thưởng cho hần một hồng bao lớn khen ngợi hần. Nhưng nếu ngược lại, Từ thị dám chắc sẽ khó chịu mà nghiêng răng nghiêng lợi, lấy hần ra trút giận.

Lý quản sự nghĩ mà suy sụp cả người.

Hần thật ngưỡng mộ Đậu Đại Tráng, hần ta có thể lấy được biết bao nhiêu tiền thưởng từ chỗ Đậu thị. Âu sầu đến mức đứng ngoài cửa thờ dài một hồi lâu. Lý quản sự chỉ đành sửa sang áo quần, kiên quyết bước vào viện của Từ thị.

Đậu quản gia mới đầu cũng cho rằng bản thân sẽ được thưởng một hồng bao thật lớn, dưới chân đi như bay, lúc chạy về vội vàng từ cửa sau chui vào nội phủ, nếu thư báo đến trước, vậy thì hần không lấy được tiền thưởng rồi. Không chờ nha đầu vén rèm đã vọt vào trong, lúc này sẽ không ai trách cứ hần chuyện ấy, quý xuống còn chưa kịp thờ đã lập tức nói: “Chúc mừng phu nhân, đại thiếu gia đỗ Công sĩ xếp thứ hai! Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không phải giả.”

Đậu thị đột ngột đánh đổ chén trà: “Thứ hai? Ngươi không nhìn nhầm chứ?... Ngươi nhìn nhầm rồi phải không?”

“Tuyệt đối không thể sai.” Đậu quản sự khẳng định một lần nữa.

Ngay sau đó nô tài truyền tin cũng chạy vào, phần đầu trên thư báo đã được truyền đến, đúng là Công sĩ hạng thứ hai: “...Lão thái gia đã lệnh cho hạ nhân mở yến tiệc, phu nhân đã là mẫu thân của tân khoa Công sĩ rồi, phải mau chóng đến dự tiệc mới phải.” Di nương, thứ nữ khắp phòng vốn đang lo lắng cùng Đậu thị, nghe được tin tức này, ngay lập tức nói cười hò hét rộ lên.

“Mau đỡ phu nhân đi thay y phục.”

“Đứng đây phu nhân, ngài phải nhanh chóng đến tiền viện mới được.”

“Thiếu gia nhà ta xếp thứ hai cơ mà! Ta nghe nói kỳ thi Hội, chỉ cần vào được bảng cũng đã mừng rồi, huống hồ còn là hàng thứ hai!”

Đậu thị nhìn người mở hôi chầy rỗng rỗng, gần như là được người đỡ đi thay quần áo. Bà cảm thấy không chân thực chút nào, đợi mặc xong bộ đồ đẹp nhất tới chính phòng, bà vẫn chưa hồi phục lại được. Đám người tiến tới chúc mừng rất nhanh đã vây kín lấy bà, vô cùng cung kính gọi bà một tiếng đại phu nhân: “Đại thiếu gia tiền đồ vô lượng, chắc chắn có thể đỗ Tiến sĩ, sau này biết đâu còn tranh được một chức Cáo mệnh phu nhân về!”

Triệu Thừa Nghĩa quan hàm không lớn, bởi vậy Đậu thị không có tư cách xưng ‘phu nhân’. Danh phận Cáo mệnh phu nhân này, phải dựa vào quan hàm của nhi tử để phong.

Đúng vậy, Triệu Trường Ninh đạt hạng hai, cho dù thi Đình nằng thể hiện kém thế nào chăng nữa, cũng sẽ không vượt mặt đệ tam giáp, hơn nữa rất có khả năng được vào Hàm lâm viện. Hàm lâm viện là chỗ nào —— người đi ra từ bên trong, trong vòng mười năm đường mây nhẹ bước đến chức Thị lang Thượng của Lục bộ nhiều không đếm xuể, có thể nói các Thị lang và Thượng thư hôm nay, thậm chí là mấy vị các lão quyền cao chức trọng, ai ai cũng đều xuất thân từ Hàm lâm. Bởi thế người ở Hàm lâm mới cao ngạo, cho dù là quan lục thất phẩm ở Hàm lâm, ra ngoài cũng có thể cùng quan viên tứ phẩm xưng huynh gọi đệ, ngang vai ngang sức.

Đậu thị nhìn dáng vẻ nịnh nọt và tươi cười làm lạnh của những người xung quanh, còn cả đám người quây chặt lấy bà, cuối cùng bà mới có được cảm giác chân thật, dựng thẳng eo lưng.

Triệu Trường Ninh tiếp đón các hàng xóm tới chúc mừng, sau đó theo tổ phụ tới từ đường dâng hương cho tổ tông. Vì chỉ là thi Hội, vẫn còn kỳ thi Đình cuối cùng, Triệu gia giữ vững nguyên tắc khiêm tốn, sau khi vui mừng một phen thì yến tiệc cũng giải tán rất nhanh. Triệu lão thái gia tập trung ba người lại, cùng Triệu Thừa Liêm, Chu Thừa Lễ giảng giải chuyện cần chú ý lúc thi Đình. Kỳ thi Đình cuối cùng hiển nhiên là rất quan trọng, vì những trường hợp thất lễ trước điện, hoặc quá căng thẳng mà không phát huy được khả năng, rơi vào hàng Đồng tiến sĩ có rất nhiều. Kỳ thi Đình của bốn triều được tổ chức vào đầu tháng tư, vẫn còn một tháng, bọn họ không được lơ là thiếu cảnh giác.

Đối tượng trọng điểm cần dặn dò lần này tất nhiên là Triệu Trường Ninh.

Không ai có thể ngờ rằng lại xếp thứ hai, nếu Triệu gia vận khí tốt, có thể còn giành được tiền tam giáp chưa từng có trước giờ. Tự nhiên cần hết sức chú trọng.

“Trường Ninh phải đặc biệt chú ý cái này, chỉ cần nó bình tĩnh phát huy, năm người đứng đầu là hoàn toàn có thể.” Chu Thừa Lễ nói.

Triệu Trường Ninh đứng ở trước tiên, nghe thấy tiếng nể lạng lẽ cháy trong phòng. Ba người thương lượng một hồi, Chu Thừa Lễ vẫn quyết định để Trường Ninh và Trường Hoài đến bài kiến Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài trước, về phần gặp Thái tử, cũng không dễ dàng như thế, ít nhất phải có danh hiệu mới được gặp. Hôm nay hăng còn sớm, bèn cho ba người bọn họ quay về nghỉ ngơi.

Triệu Trường Hoài cùng đường với Triệu Trường Ninh, hần từ đầu vẫn giữ im lặng, gần đến ngã rẽ, Triệu Trường Hoài mới nói: “Huynh trưởng, đệ phải chúc mừng huynh rồi. Xếp thứ hai... huynh quả thực không hề đơn giản.”

“Đa tạ.” Triệu Trường Ninh khách khí đáp, “Ta cũng phải chúc mừng nhị đệ mới đúng.”

“Chúc mừng ta?” Triệu Trường Hoài bỗng nhiên mỉm cười, bình thường hần không thích cười, thế này lại có một chút vẻ đẹp tà khí, miễn cưỡng nói: “Ta xin nhận thua. Huynh trưởng vẫn nên chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi Đình đi, biết đâu còn giành được nhất giáp cập đệ đấy.” Hần không nhiều lời nữa, cũng không từ biệt mà bỏ đi.

Triệu Trường Ninh tìm tìm nhìn hần rời khỏi, nơi hần hướng tới đèn đuốc mật mờ, cho dù hần thật sự đỗ Tiến sĩ, cũng không có ai để cùng chia sẻ niềm vui, đây chắc là cô đơn vô hạn nhỉ. Cứ cố gắng như vậy thì có ý nghĩa gì?

Đột nhiên nàng nhớ đến cái ngày Triệu Trường Hoài uống rượu say, có lẽ Triệu Trường Hoài không phải thực sự ghét nàng, mà là không thể không ghét. “Trường Hoài”. Nàng đột nhiên gọi hần lại.

Bóng lưng Triệu Trường Hoài sững lại, Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Ta thực sự thấy vui mừng cho đệ, dù sao đệ cũng là đệ đệ ruột của ta, phụ thân người cũng mừng thay cho đệ.”

Triệu Trường Hoài ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm quang đãng, cười một tiếng mỉa mai. Cái người Triệu Trường Ninh này... đúng là chẳng giống hần chút nào cả.

Triệu Trường Ninh không chú ý đến hần nữa. Sau khi nói xong thì trở về Đông sương phòng, sai Tứ An đem tập chép danh sách Cống sĩ mới mua hôm nay lại xem. Nàng phải nhìn xem Đỗ Thiếu Lăng có vào bảng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ánh đèn dầu le lói bằng hạt đậu chiếu sáng căn phòng. Trường Ninh lặng lẽ nhìn tờ giấy trong tay.

Đại phòng tràn ngập không khí hân hoan vừa mới đóng cửa, Đậu thị phát tiền mừng cho các nha đầu và bà bà. Đến ba người thứ nữ cũng được một cây trăm sen vàng. Sau náo nhiệt mọi thứ lại trở về yên tĩnh, có một loại cảm giác vô cùng trống trải.

Cống sĩ xếp thứ nhất chính là vị kinh khôi Tô Châu Ngụy Kiền, người này trên thông thiên văn dưới tường địa lý, đúng là một nhân tài thực thụ, văn chương hơn người. Và lại chưa quá ba mươi tuổi, hăng còn rất trẻ. Xếp thứ ba là một cái tên chưa từng nghe, quê quán Hàng Châu Nam Trục Lệ, Lý Tu Đức. Xếp thứ bốn không ngờ là Trương Thế Kỳ, vị đồng hương Cát An của hắn, Đàm Văn lại xếp thứ tám, liên trúng tam nguyên e là không thể rồi.

Về phần Tống Sở nàng quen biết trên trường thi, thứ tự lại thấp hơn Triệu Trường Hoài một chút, xếp thứ ba mươi.

Mà Đỗ Thiếu Lăng, hắn chẳng qua thấp hơn Triệu Trường Hoài vài bậc, xếp hạng thứ mười tám.

Kỳ thực trình độ thí sinh Bắc Trục Lệ không so được với các Tiến sĩ ở tỉnh lớn, lần này thứ bậc của thí sinh Bắc Trục Lệ đã tăng lên rất nhiều rồi, đặc biệt nàng còn xếp thứ hai. Có lẽ đã năm sáu năm liên tiếp, không có sĩ tử của Bắc Trục Lệ tiến được vào đình giáp*.

*Đình giáp: Giáp là chỉ thứ bậc các sĩ tử thi đỗ, đình giáp là ba người đứng đầu bảng giống như ba chân của chiếc đình.

Nhưng thi Đình không ai nói trước được, Trường Ninh khẽ tựa vào mặt bàn, cẩn trọng suy xét. Con người nàng miễn cảm với nguy cơ, mọi việc đều thích suy nghĩ kỹ càng, chuẩn bị từ sớm. Thi Đình chỉ kiểm tra một bài sách luận, nàng am hiểu sách luận, hơn nữa với thứ bậc hiện tại của nàng, Tiến sĩ chắc là suôn sẻ. Chỉ cần chuẩn bị tốt phần ứng đối, thật ra cũng không khó.

Ánh mắt của nàng lại rơi trên trang giấy. Đỗ Thiếu Lăng, xếp thứ mười tám, quê quán phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ.

Đỗ đại nhân phụ thân của Đỗ Thiếu Lăng là Lễ bộ Thượng thư, từ lúc danh sách sĩ tử thi đậu vừa đưa ra, đã biết con trai mình có tên trên bảng, hơn nữa thứ bậc còn không thấp. Ông lại không nói gì, chờ tin báo đỗ truyền tới nhà, trên dưới Đỗ gia mới đồng loạt hoan hỷ. Đỗ Thiếu Lăng biết mình xếp thứ mười tám, cười nói rạng rỡ với khách khứa. Sau đó thì bị phụ thân kéo đến từ đường bái lạy.

Đỗ Nhượng Quân muốn biết thứ bậc của Triệu Trường Ninh, bèn sai nô tài ra ngoài thăm dò.

Kết quả chẳng mấy chốc nô tài đã chạy về, tin báo đỗ truyền xong từ lâu, hiện tại phố lớn ngõ nhỏ đang nghị luận về mấy vị xếp thứ hạng đầu, hắn ra ngoài nghe ngóng một chút là biết. Trở về liền hành lễ với Đỗ Nhượng Quân: "...Tiểu nhân vẫn chưa đến Lễ bộ, nhưng tới đầu ngõ có nghe người ở hội quán Sơn Đông nói, Triệu đại công tử lần này đạt hạng hai, giờ mọi người đều đang bàn tán về hắn."

Người kia chàng... đạt hạng hai?

Đỗ Nhượng Quân thoáng cái ngây ngẩn. Tuy nàng khá bất ngờ, nhưng vẫn vui mừng nhiều hơn, lại hỏi nô tài, "Thật chứ, người có nghe rõ không?"

"Muội muội, cái gì thật với không thật?" Đỗ Thiếu Lăng đi tới từ sau lưng nàng, "Muội đứng đây làm gì, nơi đầu gió lạnh, về phòng khách thôi."

"Ca ca, chàng... Triệu đại công tử xếp thứ hai." Đỗ Nhượng Quân mừng rỡ nói với Đỗ Thiếu Lăng, "Muội không ngờ huynh ấy lại đạt được hạng hai! Giờ mọi người đều đang bàn tán về chàng." Đúng là hiện tại người bàn tán về Triệu Trường Ninh còn nhiều hơn bàn tán về Trạng nguyên, dù sao Ngụy Kiền đã nổi danh từ lâu, nhưng đến lúc này Triệu Trường Ninh lại không hề có chút tiếng tăm nào.

Nụ cười trên mặt Đỗ Thiếu Lăng vụt tắt, hắn khẽ cau mày hỏi nô tài: "Chuyện này làm sao có thể, hắn thi Hương xếp ở cuối cùng, có phải người nghe lầm rồi không?"

Thi Hương xếp cuối bảng, hắn còn tưởng nàng muốn vào bảng còn khó nữa là. Làm sao có thể đạt hạng hai được!

"Tiểu nhân nghe rất rõ ràng! Người người đều đang bàn luận, việc này không thể là giả." Nô tài lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, "Tiểu nhân còn đặc biệt nhờ một nhân sĩ ở hội quán Sơn Đông thay tiểu nhân liệt ra quê quán của mười người đứng đầu, thiếu gia ngài nhìn xem."

Đỗ Thiếu Lăng cảm lấy đọc tỉ mỉ, sau khi xác định quê quán không sai, hắn mới chậm rãi vò nát mảnh giấy.

Đúng là hạng hai, nàng thật sự đạt được hạng hai!

Không ngờ Triệu Trường Ninh có chí hướng đến vậy, tài hoa cùng tâm tính bậc này sợ rằng người thường khó lòng bì kịp! Cũng phải, bằng không làm sao có thể uy hiếp ngược lại hắn. Người như vậy, đời nào chịu cùng hắn thỏa hiệp.

Sau này e rằng hắn không thể chạm đến người nọ được nữa, tựa như đóa hoa nở trên vách núi cao lạnh lẽo.

Đỗ Thiếu Lăng thờ dài một tiếng. Nói với muội muội: "Muội tìm hiểu chuyện của nam nhân bên ngoài làm gì? Nào có chuyện nữ nhi trong nhà tự mình quyết định hôn sự, trước nay đều là ý của cha mẹ lời của mối mai. Nếu muội đã muốn gả đi như vậy, ta sẽ thưa với mẫu thân một tiếng, để mẫu thân chọn một đám thích hợp đem so bát tự cho muội."

Đỗ Nhược Quân ở nhà được chiều chuộng, chưa từng bị ca ca nói nặng lời thế này. Bị ca ca ruột nói cho mất hứng, lại không dám cãi lại lời ca ca, chỉ đành oán giận mà rằng: “Ca ca! Sao huynh có thể nói muội muội như vậy được... không thèm nói với huynh nữa.” Dẫn theo nha đầu quay về phòng khách, bước đi còn không nhìn được vui vẻ.

Giờ chỉ còn đợi chàng thi Đình, đề tên bằng vàng nữa thôi!

Tháng ba Triệu phủ đã bước vào mùa xuân ấm áp, khắp nơi hải đường đua nhau nở rộ, vì mấy đứa nhỏ còn phải chuẩn bị thi Đình, Triệu gia khước từ đoàn người nườm nượp kéo tới nhà báỉ phòng. Gom cả ba người lại một chỗ cùng học, dù sao chỉ cần thứ bậc thi Đình một ngày còn chưa định, cái danh Cống sĩ nắm trong tay cũng chưa thể an lòng.

Triệu Trường Ninh đã có cả thư phòng riêng trong viện của mình.

Từ sau khi thi đỗ Cống sĩ, mức độ xem trọng của người trong nhà đối với nàng hoàn toàn khác trước, nghỉ ngơi tuy vẫn ở Đông sương phòng, điều này để tiện bề Đậu thị chăm sóc cho nàng. Nhưng Triệu lão thái gia còn đặc biệt xây cho nàng một trúc son cư, về sau nơi này chính là thư phòng của nàng. Đây là một khu viện có hai cổng vào, chính diện gồm năm gian phòng, mỗi bên chái nhà đều phân thành ba gian. Ngày cấp khu viện này, Triệu lão thái gia còn phân thêm hai gã sai vặt cùng một gã thư đồng cho nàng. Đậu thị điều Đậu quân sự tới chỗ Triệu Trường Ninh, để hắn quản lý công việc trong viện Triệu Trường Ninh. Ngay sau đó Đậu quân sự tập trung toàn bộ nô bộc trong viện Triệu Trường Ninh tới lập quy tắc, cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng mọi người cũng chẳng để bụng, đại thiếu gia có tiền đồ, người trúc son cư bọn họ bây giờ đi đường cũng mang theo gió, làm việc tự nhiên cũng cần mẫn chăm chỉ.

Đặc biệt là Tứ An ngọc, từ lúc có thêm một thư đồng khác, dường như cuối cùng nó đã cảm nhận được nghề nghiệp bị uy hiếp, trở nên siêng năng lạnh lợi, thoát cái tìm thấy chân lý của đời người, Triệu Trường Ninh rất hài lòng.

Thư phòng ở trúc son cư dùng mảnh lam che chắn, đặt bốn chiếc ghế dựa và bàn dài, vẫn thỉnh tranh Khổng Tử treo trên tường, thêm một lư hương cúng bái.

Triệu Trường Húc đang buồn chán ngồi trên vị trí của nàng đợi nàng, chân bắt chéo. Hắn vừa kiểm được hai trăm lượng bạc, mỗi ngày đều vui mừng khắp khối cát mười lượng ngân phiếu trong ngực. Còn đánh riềng một cái gác bút bằng vàng ròng tặng Triệu Trường Ninh làm lễ. Anh vàng lấp lánh, phẩm vị rất có vấn đề, Triệu Trường Ninh chưa bao giờ có ý định đặt trên bàn. Nhìn dáng ngồi của hắn, đầu tiên Trường Ninh đuổi hắn xuống: “Sao đệ vẫn còn ở nhà, thất thúc không dẫn đệ đi cùng sao?” Chu Thừa Lễ có việc ở Thông Châu, phải về Thông Châu một đoạn thời gian trước.

“Đệ không về cùng thúc, đệ muốn tới Quốc tử giám làm võ sinh.” Triệu Trường Húc thu lại đôi chân dài, chỉ nói: “Đệ qua căn viện mới của huynh nhìn thử xem. Không phải mấy người đỗ Cống sĩ hết rồi à? Sao trong nhà còn âm ỉ hơn mấy ngày trước, cũng chẳng thấy bóng dáng ai đến chúc mừng cả. Ngoài huynh đang khổ học ra, cái tên Triệu Trường Hoài kia cũng bắt đầu khổ học rồi, thi Đình thật sự khó đến thế sao?”

“Thi Đình không ai có thể nói chắc được.” Triệu Trường Ninh gọi Hương Phi bưng trà vào cho hắn, ở thời khắc máu chột này, mọi người đương nhiên không hy vọng công sức đổ sông đổ biển, đây là thành quả mười năm khổ học cơ mà. Nàng tin rằng thời khắc này toàn bộ Cống sĩ trong thiên hạ đều đang vui đầu học tập, hơn một trăm người cũng không phải không ôm chút hy vọng, tuy rằng cực nhỏ, nhưng vẫn có tiền lệ được ghi danh Tiến sĩ.

“Vậy đệ không dám làm phiền nữa.” Triệu Trường Húc sợ chậm trễ y học bài, bèn đứng dậy: “Có điều mấy hôm trước đệ ở bên ngoài nghe nói, có sĩ tử loan truyền huynh gian lận, kẻ khai mào hình như là cái tên... bị huynh đập xuống hàng thứ bốn. Có điều huynh không cần lo, hắn đến Công viện tìm người tố cáo, người ta chẳng thèm khách sáo đánh cho hắn văng ra ngoài rồi. Nói thì Hội còn có gian lận, bảo hắn hoặc là đưa ra chứng cứ, hoặc là đừng có tới nữa. Sau đó hắn không tới nữa thật.”

Thứ hạng của bản thân lên xuống khá nhiều, Triệu Trường Ninh từng nghĩ khả năng sẽ có kẻ loan truyền nàng gian lận.

Tường Thế Kỳ nọ tâm cao khí ngạo, sợ rằng đã sớm xác định bản thân nằm trong ba người đứng đầu, thiếu một hạng cũng không thể chấp nhận. Huống chi đề ở phía trước hắn lại là Triệu Trường Ninh, bị người mình khinh thường đập lên trên đầu, quả thực còn khó chịu hơn vạn lần so với việc thi không tốt. Cuối cùng còn cố ý chạy tới Công viện chứng thực, phỏng chừng sau khi ném mũ thất bại đã không còn dám nói nữa. Truyền đến tai Hoàng thượng, làm lớn chuyện rồi e rằng khi thi Đình hắn sẽ gặp ảnh hưởng ít nhiều.

“Huynh cố gắng học hành, thi Đình để cho đám người kia nhìn thấy sự lợi hại của huynh.” Triệu Trường Húc cười tủm tỉm nói, “Đệ thấy huynh trưởng của đệ có số làm Tiến sĩ, trở thành đại quan. Đến lúc đó bọn chúng đều không xúng mà so với huynh.” Trước nay hắn luôn đau lòng cho tình cảnh huynh trưởng, nay huynh trưởng vất vả lắm mới được nở mày nở mặt, hắn cũng vì thế mà vui mừng.

Triệu Trường Ninh cười đồng ý: “Ta biết rồi, đệ đi chơi đi.” Nhét vào tay hắn đĩa quả son trà mùa này mới có, rồi xua hắn ra ngoài chơi. Nàng ngồi xuống tiếp tục xem tập hợp văn chương thi Đình của các trạng nguyên khóa trước, chuẩn bị cho bài sách luận thi Đình.

Cuối tháng ba, Lễ bộ thông qua Công viện tuyên các Cống sĩ nhập cung, đầu tiên phải kiểm tra tổng thể bọn họ một lượt, lại giảng giải hôm tiến cung thi Đình phải hành lễ như thế nào, phải cung kính với Hoàng thượng ra sao.

Dạy quy củ cho bọn họ đã không còn là quan viên nữa, mà là một vị thái giám không nhỏ của Tư Lễ Giám.

Đây là lần đầu tiên Triệu Trường Ninh nhìn thấy hoạn quan. Hoạn quan trong nội cung khác với văn thần, vì hầu hạ bên người thiên tử, càng thêm cao ngạo lạnh lùng, nghiêm mật không cười. Hắn đội mũ thúc phát¹, mũ này được chạm lông từ vàng, khảm đá lục châu, đá san hô đỏ, dưới mũ có thêm một sợi dây nịt trán. Lại mặc áo bào kỳ lân màu tím đen, xa hoa kinh người. Đám tân khoa Cống sĩ đều phải cung kính hành lễ với hắn ta, gọi một tiếng Túc công công, vị này mới khẽ cười: “Các tân khoa Cống sĩ không cần đa lễ, mọi người đều là Cống sĩ lão gia được tuyển chọn kỹ lưỡng, cũng không cần nô tài phải dạy nhiều, các lão gia học quy củ, đến lúc diện thánh đừng để thất nghi là được.” Tiếp theo bắt đầu dạy quy củ.

Mọi người lần đầu vào hoàng cung, tương đối thận trọng. Có điều các thứ hạng đầu đều là người nhìn qua thể sự, xuất thân không phải hiển quý thì cũng là thanh quan mấy đời, đại đa số vẫn chịu được áp lực. Chỉ có mấy Công tử đẳng sau đến từ địa phương nhỏ là sợ hãi rụt rè, mỗi lời nói hành động của Túc công công đều vô cùng xem trọng, chỉ sợ đi sai bước nhầm.

Vị trí hôm tiến cung dựa theo thành tích thi cử sắp xếp, Triệu Trường Ninh thứ hai, tự nhiên đứng ngay phía trước. Cạnh nàng chính là Công nguyên* Ngụy Kiên, nhà hân ở Hàng Châu có không ít của cải. Tóm lại thứ bậc càng về trước càng phải xem di truyền cùng tu dưỡng gia đình, những người đọc sách xuất thân bản hàn, may mắn đỗ Công tử cũng rất khó vào được hai mươi hạng đầu.

*Công nguyên: Đỗ đầu kỳ thi Hội.

Xếp thứ ba lần này là Lý Tu Đức quê quán Hàng Châu, tuy tướng mạo xấu xí nhưng được cái tai dày trán rộng, trông cũng khá phóng khoáng. Tướng Thế Kỳ tổ cáo Trường Ninh đang mím môi trầm mặt, đặt hạng bốn có vẻ như không được vui cho lắm. Hân nghĩ cho dù Triệu Trường Ninh không gian lận, thì cũng bởi may mắn lọt vào mắt xanh vị giám khảo nào đó mới được hạng hai mà thôi. Bằng không với trình độ chót bảng thi Hương ở Bắc Trục Lệ, chỉ xứng nâng giày cho hân.

Người thích để tâm chuyện vụn vặt kiểu này sớm muộn bản thân cũng bị uất ức thành bệnh, Triệu Trường Ninh không mặn không nhạt, cũng chẳng để ý tới hân.

Cứ thế đã ở trong hoàng cung mất trọn một ngày, đến khi trời sẩm tối mới lục tục thả cho bọn họ về. Trên đường cũng không ai dám ngo ngoảnh chung quanh, sắc trời lại mờ tối, hoàng cung Minh triều rốt cuộc trông ra sao Trường Ninh cũng không có cơ hội chiêm ngưỡng. Sau khi về nhà đối diện với Đậu thị tràn đầy hứng khởi, Trường Ninh mệt đến gả gặt liên tục.

Đậu thị đang trò chuyện với tam thẩm nương Tào thị tới thăm nàng: "...Nói ra thì, ta đã sớm biết con trai ta phải làm lão gia rồi."

Tam thẩm nương hòa theo tán thưởng, hỏi bà tại sao. Đậu thị đáp rằng: "Lúc mang thai nó, ta đã tìm vị đạo sĩ nổi tiếng nhất Sơn Đông tới xem tướng, nói cái thai ta mang là sao Văn Khúc chuyển thế, mai sau chắc chắn sẽ thi đậu Tiến sĩ, làm lão gia. Lúc đó phu quân còn cười ta là quý thần lai nhãi, dù thấy lời của đại sư vẫn có vài phần nhân duyên bên trong!"

Triệu Trường Ninh ở bên cạnh nghe mà dở khóc dở cười, cháo cũng không nuốt trôi. Đến sao Văn Khúc cũng vợ vào rồi! Mẹ cứ khoác lác tiếp đi.

Tam thẩm nương lại bắt đầu hỏi thăm danh hào cụ thể của vị đạo sĩ nọ, quê quán ở đâu. Bà tính đưa Triệu Trường Húc đi bói một quẻ.

Cứ thế cho đến ngày thi Đình, Triệu Trường Ninh trái lại không quá căng thẳng, Đậu thị nhớ đến chuyện sao Văn Khúc, cũng không lo lắng. Chỉ có Triệu Thừa Nghĩa lo được lo mất, giúp nàng sửa vật áo đến mấy lần, một cỗ xe ngựa đưa ba huynh đệ bọn họ đến bên ngoài Thừa Thiên Môn. Lúc này vừa sang giờ mẹo, trời tháng tư đã không còn lạnh lẽo, Cẩm y vệ và Thân cơ doanh mặc Trình tử y² phải tra xét cẩn thận mới đưa bọn họ vào, trừ lần dự thi thì không được phép mang theo bất cứ thứ gì khác. Đoàn người lúc này mới đi theo quan viên Hồng lư tự chậm chạp tiến về phía trước.

Bây giờ Trường Ninh mới có cơ hội nhìn rõ Đại Minh Cung, có lẽ được hưởng tiếng thơm càng lâu thì càng dễ gây thất vọng, nàng ngược lại không cảm thấy Đại Minh Cung xa hoa là bao. Có điều tường cao đường rộng được tô điểm màu đỏ thắm minh hoàng, rất khí phái uy nghiêm. Bọn họ qua cửa hồng Ngọ Môn rồi lại qua Hoàng Cực Môn, từ con đường cạnh Văn Chiêu Các tiến vào điện Hoàng Cực. Bên trong đã bày sẵn nệm bồ đoàn cùng bàn nhỏ cao tầm nửa người, thể này e là phải quý làm bài day.

Sau khi đoàn người quỳ xuống, Hồng lư tự Thiệu khanh mới bắt đầu xướng lễ, tiến vào đầu tiên là một thái giám tay xách đèn lồng Dương giác³ bằng vàng ròng, tiếp theo mới tới Hoàng thượng mặc Côn miện phục màu vàng sáng, được các quan phò khảo của Lễ bộ và Hàn lâm viện vây quanh hộ tống lên long tọa. Lúc này không ai dám ngẩng đầu, theo lệnh của Hồng lư tự Thiệu khanh ba quý bà lady, đồng thanh hô hào, Hoàng thượng mới mở lời: "Chư vị Công tử bình thân." Sau đó khởi động đồng hồ nước, điện Hoàng Cực chìm vào một khoảng tĩnh mịch.

Có đôi khi, yên lặng lại càng làm người ta thêm căng thẳng, nhưng hiện tại không ai dám phát ra âm thanh gì, đến mài mực cũng làm thật khẽ. Triệu Trường Ninh âm thầm hít sâu một hơi, đầu tiên xé bỏ niêm phong trên bức thư trước mặt mình, lấy ra đề thi.

Lúc nàng mở tờ giấy nhìn thấy đề thi, trong lòng lộ bộ một tiếng, mày cũng theo đó nhíu lại.

Chú thích:

*Tác giả đã đổi Đàm Lễ thành Đàm Văn nên từ chương này mình cũng sẽ đổi lại cho nhất quán

(1) Nguyên văn: 束发冠 / Thúc phát quan

Mũ trùm kín búi tóc trên đỉnh đầu, căn cứ đường gờ trên mũ để xác định phẩm cấp quan viên.

(2) Trình tử y: 程子衣

(3) Đèn lồng Dương giác: 羊角宫灯

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Lúc Triệu Trường Ninh tỉnh lại là buổi chiều ngày hôm sau, thần thanh khí爽. Mặc một chiếc áo bông mỏng xanh nhạt dựa vào khung cửa sổ ăn cháo, chợt nghe bên ngoài thông bẩm nói phụ thân và mẫu thân tới thăm nàng.

Hai người cùng mang tâm trạng bồn chồn thấp thỏm, muốn nói lại thôi, muốn hỏi lại không tiện hỏi, múc cho nàng thêm ba lượt cháo, Trường Ninh mới nói: “Sao vậy?”

Hai người nhìn nhau một cái, Triệu Thừa Nghĩa tăng hắng hỏi nàng: “Nhi tử, khoa khảo lần này con làm bài ra sao? Tổ phụ con đã sai người đến giục ta ba lần, nhị đệ, tam đệ con đã viết lại bài thi cho Cổ tiên sinh xem, hai người đều trả lời khá tốt, con vừa về đã gục đầu xuống ngủ, ta và mẹ con đều lo lắng không yên.”

“Không có gì, con làm bài xem như cũng ổn.” Triệu Trường Ninh an ủi họ, “Phụ thân mẫu thân đừng lo lắng, đại khái không có vấn đề gì đâu.”

Ngoài cửa Triệu Trường Húc rảnh rỗi, đúng lúc tới tìm nàng ra ngoài chơi.

Hắn bước vào nha đầu liền hành lễ với hắn, Triệu Trường Húc lại thình an đại bá, đại bá mẫu. Hắn là kiểu người đi đường cũng mang theo gió, ngồi xuống ghế bên sườn đông Triệu Trường Ninh, thuận tay nhắc một quả lê lên cắn: “Đại bá, bá phải nghe một câu của cháu, thi cũng đã thi xong rồi, nói mấy chuyện nhảm chán này làm gì chứ, dù sao cũng không thay đổi được nữa. Chi bằng để huynh trưởng ra ngoài tản bộ với cháu.”

“Nói cũng phải.” Triệu Thừa Liêm cảm thấy lòng thiệt hơn của bản thân quá nặng, nhi tử thi tốt hay không nửa tháng sau là biết rồi, tính tình Trường Ninh trước nay không nhanh không chậm, có hỏi thì cũng chẳng hỏi ra được gì. “Giờ là lúc con cần thư giãn, ra ngoài loanh quanh với Trường Húc cũng tốt. Về phần thi Đình... đợi có tên trên bảng rồi bàn cũng không muộn.”

Lần này sĩ tử toàn quốc tham gia thi Hội có hơn hai ngàn người, được ghi danh Công sĩ chưa đến hai trăm người, mười người lấy một cũng còn chưa chắc. Không đậu mới là chuyện quá đỗi bình thường.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai vợ chồng vẫn có chút thất vọng.

Khoảng thời gian chờ yết bảng, cũng là thời gian tốt để mọi người cầu thần khấn phạt, công cuộc phóng sinh trong kinh thành chưa từng sôi động đến thế. Triệu Trường Húc còn đi mua vài lồng chim về cho Triệu Trường Ninh thả, Trường Ninh nhìn tiết trời mưa phùn lất phất, không biết nói gì hơn. Nhiệt độ này mà thả ra chắc chắn sẽ bị chết công, bèn xua tay rời khỏi: “Đệ trả lại tiệm hoa điều* đi.”

*Hoa điều: Tên gọi tắt của hoa cỏ và chim chóc, như chợ hoa điều.

Triệu Trường Húc bước chậm rì rì sau lưng nàng: “Đệ thấy ai cũng đang thả, huynh không định thả sao?” Hắn bước vài bước đuổi kịp nói, “Giờ trong kinh đang mở canh bạc, đặt ai có thể đỗ Công sĩ, đệ đã bỏ năm mươi lượng mua huynh đấy.”

Tuy không phải ai cũng có thể dự thi, nhưng ai ai cũng góp mặt vào khoa thi. Mỗi lần đến kỳ khoa cử, các sòng bạc lớn trong kinh đều lấy việc này để mở canh bạc, rất nhiều người đã mua sổ sách về nghiên cứu xem sĩ tử nào có khả năng vào bảng, vị trí càng cao càng ăn được nhiều tiền. Triệu đình vì thế mà đau đầu, loại hành vi này đã cấm đoán nhiều lần nhưng vẫn không thể chấm dứt. Có vài sĩ tử vốn được kỳ vọng, cuối cùng lại thi trượt, trên đường về quê còn có thể bị dân cờ bạc thua đến khuyên gia bại sản ném trứng thối rau nát, đã thăm nay càng thảm hơn. Còn cả vài thế lực mới xuất hiện rầm rộ, kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí không hiểu sao nhận được vô số hoàng phi.

Triệu Trường Ninh bật cười: “Đệ muốn cầm tiền đi lia nước* sao?”

*Trò lia đá trên mặt nước, lia sao cho đá nảy trên mặt nước càng nhiều lần càng tốt

“Cái này thì quan trọng gì, đệ thấy ít người đặt huynh quá, coi như xung hỷ cho huynh trước đi. Dù sao một ăn năm cơ mà.” Triệu Trường Húc thờ ơ như không với việc này.

Năm mươi lượng bạc mạng lia nước, hắn đúng là có tiền!

“Đệ đừng có ném tiền đi nữa, bị phát hiện tổ phụ sẽ mời đệ dùng gia pháp đấy.” Triệu Trường Ninh căn dặn hắn.

Triệu Trường Húc cười tươi roi rói, hắng đề cánh tay lên vai nàng, “Huynh đừng tổ cáo đệ là được, thắng rồi đệ sẽ mời huynh ăn thịt dê nhé, có đi không?”

Một kẻ tập võ như hắn, sao lại lười đến thế không biết, lúc nào cũng như sắp bại liệt đến nơi. Đi cùng nô bộc thì dựa nô bộc, đi cùng nàng thì dựa nàng. Triệu Trường Ninh bực mình đẩy hắn ra.

Phía Triệu gia bồn chồn thì thôi không bàn nữa, Đỗ Thiếu Lăng thì xong bồn dọn về Đỗ gia, Đỗ đại nhân đang xem đáp án thì từ viết lại, đọc đến chỗ hay liền tấm tắc khen ngợi, đến cuối cùng mới vỗ đùi nói: “Hay, con ta khoa này tất trúng!”

Đỗ Thiếu Lăng đứng bên cạnh, lộ ra nét cười bình thản. Đương nhiên là hắn sẽ trúng, bằng không há chẳng phải không có cách gì với Triệu Trường Ninh sao.

Đỗ lão gia hỏi bà bên ngoài: “Phu nhân và Quân nhi đâu?”

Bên ngoài thưa rằng: “Phu nhân cùng tiểu thư đang dâng hương ở phật đường, lão gia có cần nô tỳ đi chuyển lời?”

Vậy chắc hẳn là đang cầu Bồ Tát giúp Đỗ Thiếu Lăng, Đỗ lão gia không sai người tới quấy nhiễu, gọi nhi tử tới trước mặt, tỉ mỉ dặn dò hắn chuyện thi Đình.

Phật đường của Đỗ gia, Đỗ phu nhân mặt mũi hiền hậu nhận hương từ tay sư phụ, thay nhi tử cúng bái Bồ Tát. Đỗ Nhược Quân mặc áo gấm xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, xin một nén hương cho ca ca, lại nhận một nén nữa trong tay sư phụ, xin cho Triệu Trường Ninh. Nàng lẳng lặng đứng yên, nhớ đến bóng lưng như tiên giáng trần, tự hỏi không biết chàng thi ra sao rồi.

Nếu như trúng tuyển, chàng có bằng lòng lấy mình không? Tam lễ sáu sính, kiểu tám người khiêng, từ nay về sau có thể gả cho người ấy làm vợ.

Được làm vợ người ấy là cảm giác thế nào nhỉ?

“Quân nhi, sao con lại dâng thêm một nén hương nữa?” Đỗ phu nhân nghi hoặc hỏi nàng.

Đỗ Nhược Quân nói: “Mẹ, tám thành ắt linh, hai nén hương sẽ càng thành tâm hơn.” Đỗ phu nhân suy nghĩ, cảm thấy lời nữ nhi nói có lý, bèn một mạch dâng thêm ba bốn nén hương cho nhi tử.

Cứ thế nửa tháng sau, nhang đèn trong kinh thành tăng giá gấp ba lần, làm cho giá rùa cá ba ba cũng tăng theo. Hàn lâm viện vừa đưa ra danh sách Cống sĩ, dán ở khu bố cáo ngoài Lễ bộ. Vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh chớm nở, nên cũng được gọi là hạnh bảng.

Ngày yết hạnh bảng, Đậu thị dậy từ rất sớm ngồi trong chính đường, ba người thứ nữ Dung nhi, Phù nhi, Nhân nhi mới tỉnh mơ đã tới thính an, Triệu Ngọc Thiên cũng bị nhũ mẫu thúc dục thức dậy, trời còn chưa sáng, mọi người cũng không có tâm trạng ăn uống. Đậu thị gọi một quản sự dẫn theo hai tên nô tài tới: “Ba người các ngươi... đi xem cẩn thận, tìm từ dưới lên có lẽ sẽ nhanh hơn. Mau đi đi!” Nhìn thấy có nha đầu muốn tới chỗ đại thiếu gia truyền lời, Đậu thị vội vàng ngăn lại, “Cái thứ vội vàng hấp tấp nhà ngươi! Thiếu gia còn phải ngủ, ngươi làm ồn đến nó thì sao!”

Ba kẻ từ lúc ngủ dậy đã ở trong phòng thay đồ buộc thắt lưng đỏ cầu điềm may, nghe Đậu thị nói xong lập tức ra khỏi cửa. Phó Minh Chiêu cách Lễ bộ cũng không xa lắm, bèn chậm chậm chạy đi.

Lúc này mới đến giờ mẹo, ngày xuân tiết trời còn lạnh lạnh, mặc áo bông cũng rét tới phát run. Nhưng chỗ yết bảng đã có một đồng người vây quanh, mọi người xách đèn lồng to nhỏ soi sáng cả một vùng. Đậu quản sự đi đầu là hồi môn theo chân Đậu thị gả vào Triệu gia, đã hầu hạ được hơn hai mươi năm. Hắn liếc mắt đã thấy Lý quản sự của nhị phòng, Lý quản sự ngày thường cẩn trọng lúc này cũng nóng ruột nóng gan, đứng trước đám người nhảy nhót tìm kiếm, hắn không khỏi cười lạnh châm chọc: “Tam thiếu gia cũng vọng tưởng trúng thứ hạng cao sao, ta thấy có tên trên bảng đã là tốt lắm rồi.”

Dứt lời sửa sang lại cổ áo, hùng dũng oai vệ khí thế hiên ngang bắt đầu tìm... từ dưới lên trên. Hai gã nô tài một kẻ theo hắn tìm, một kẻ chạy lên đằng trước.

Bắt đầu từ số một trăm chín mươi tư, đến số thứ bốn mươi, thật ra chỉ có thể làm Đồng tiến sĩ. Đậu quản sự tìm đến số thứ bốn mươi vẫn chưa nhìn thấy đại danh của thiếu gia nhà mình, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hắn vô thức nuốt nước miếng, tiếp tục tìm lên phía trước, đến số hai mươi vẫn không nhìn thấy ba chữ Triệu Trường Ninh, cả người run cầm cập như rơi vào hồ băng. Đậu quản sự lúc này gần như đã từ bỏ hy vọng, có điều ý niệm tiếp tục tìm kiếm lại thôi thúc hắn nhìn về phía trước, trong lòng biết việc này tám chín phần là hỏng rồi. Ai dè lưng hắn đột nhiên bị đâm cho một nhát.

Đậu quản sự suýt nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn hóa ra là tên nô tài đi theo, tức thì nổi giận quát: “Ngươi làm cái gì thế!”

Tên nô tài bị dọa cho phát run, chỉ chỉ về phía trước: “Đậu quản sự, hình như tên của thiếu gia nhà ta ở đằng trước... hình như là mấy người đầu tiên.”

Đậu quản sự mắng chửi hắn: “Cái đồ đàn này, ngươi có biết chữ không hả! Không phải ngươi nhìn nhầm rồi chứ!”

Nô tài đáp: “Mấy ngày trước đã có người dạy tiểu nhân học thuộc tên của đại thiếu gia, chắc là không sai đâu...” Nhưng nói vậy chứ hắn cũng không dám khẳng định, thanh âm cứ thế nhỏ dần. Đậu quản sự sợ hắn nhìn lầm, hoặc là người cùng tên cùng họ, dạt hết đám người ra tiến lên đằng trước: “Nếu tiểu tử ngươi mà truyền sai, quay về ta sẽ đánh cho bằng chết!”

Hắn đi về phần đầu, Lý quản sự bèn mĩa mai hắn, “Đậu Đại Tráng, ngươi đang làm cái gì thế? Trông thiếu gia nhà ngươi có thể trúng được tiền tam giáp hay sao!”

Đậu quản sự nhũ danh Đại Tráng, tuy hiện tại mang cái tên khá hoa mỹ Đậu Vi Hằng, nhưng khi người khác cười hắn vẫn gọi hắn là Đại Tráng.

Nếu là ngày thường Đậu quản sự nhất định sẽ đối chọi gay gắt với hắn, lúc này lại không có tâm tình đùa giỡn, bởi vì hắn đã thấy xếp thứ hai trên hạnh bảng, đích xác là thể chữ quán các tiêu chuẩn viết ba chữ “Triệu Trường Ninh”. Hắn giương mắt dò dẫm nhìn, trong lòng cảm thấy không hề chân thật, có phải là người khác trùng họ trùng tên không? Ánh mắt hắn lại lướt xuống dưới đôi chiếu què quán: Bắc Trục Lệ Thuận Thiên phủ huyện nhân.

Khỏe miệng Đậu quân sự đã không kìm nổi ngoác ra, Lý quân sự chết tiệt, còn dám cười hần. Tiền tam giáp đây thầy, chính là tiền tam giáp còn gì! “Đại thiếu gia xếp thứ hai, mau quay về bẩm báo, lĩnh tiền thưởng! Chúng ta mau quay về!” Hần dùng tay xô đẩy hai gã sai vặt, phóng như điên về nhà. Vừa chạy vừa hò hét, mọi người thấy một ông chú trung niên hớn hờ chạy qua, lại là sau khi yết bảng, dám chắc là đỗ Công sĩ rồi, đã không còn thấy lạ nữa. Vui mừng đến mất hình tượng đã là gì, còn có vui mừng phát điên nữa cơ.

Lý quân sự vừa này không nhìn kỹ mười thứ hạng đầu, sau khi thấy Đậu Đại Tráng hoan hỷ vọt đi, mới tự mình bước tới xem cẩn thận, con mắt lập tức mờ trùng trùng, ngây ra không biết phải nói gì.

Trời hừng sáng, cổng chính Triệu phủ lúc này đã mở, hơn nữa còn là rộng mở.

Sau khi trời sáng Công viện sẽ phái người tới báo tin vui, thứ bậc thấp không được báo, thông thường chỉ báo tám mươi thứ hạng đầu. Triệu lão thái gia dẫn hai huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa, Thừa Liêm ngồi ở phòng khách ngoài tiền viện. Mắt thấy quan viên báo thi đỗ từng người một đi qua, bởi vì báo từ sau lên trước, nhìn thấy quan báo hỷ chưa có ai bước vào trong phủ, Triệu lão thái gia đã bắt đầu lau mồ hôi. Sai quân sự bên cạnh đi dò hỏi báo danh ở đâu, quân sự lát sau đã chạy về: “Lão thái gia, quan viên ban này đến hội quán Thiêm Tây, xếp thứ ba mươi hai.”

Nhanh như vậy sao! Tôn nhi của ông có thể tiến vào ba mươi hạng đầu không? Triệu lão thái gia hơi chột dạ, quay sang nhìn trái nhìn phải, sắc mặt Triệu Trường Tùng đã không dễ nhìn rồi, với thực lực của hần vào được ba mươi hạng đầu là rất khó, hiện tại xem ra phải sau hạng tám mươi, hoặc là trực tiếp rớt khỏi bảng. Tóm lại, Tiến sĩ sợ là không trông mong được nữa. Mà Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài đều rất trấn định.

Triệu lão thái gia nhìn lại hai thằng con của mình, Triệu Thừa Nghĩa đang lau mồ hôi, còn Triệu Thừa Liêm sắc mặt như cũ ngồi uống trà, không vui không buồn. Đột nhiên ông nhớ tới câu tục ngữ ‘Tre xấu mọc măng tốt’, tại sao hai đứa nhỏ của đại phòng trông lại càng đáng tin cậy, mạnh mẽ hơn cha tụi nó gấp mấy lần.

Trong phút chốc Triệu lão thái gia thất thần, hộ vệ đã trông thấy một con ngựa chạy vào cửa, quan báo đỗ mặc áo bào ngắn màu nâu đỏ, đội mũ đỏ ghim chặt dây cương, niệm rằng: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Bảo Định Bắc Trục Lệ, Triệu hý Trường Hoài, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Công sĩ xếp thứ mười sáu, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Thanh âm vang tới phòng chính, khắp phòng chợt ồ một tiếng, mọi người đều cười nói rộ lên. Có người lập tức chúc mừng Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Hoài cũng chỉ cười đáp lại, theo Triệu lão thái gia ra ngoài lĩnh thư báo. Triệu lão thái gia không thể ngờ rằng Triệu Trường Hoài có thể xếp thứ mười sáu, trình độ bậc này, thi Đình chỉ cần không thất thường, Tiến sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Ông mừng rỡ như điên, tức khắc lấy ra hồng bao ngân lượng đã chuẩn bị từ trước đưa cho quan báo đỗ, mời hần xuống uống ly rượu, quan báo đỗ chỉ báo một nhà, tiếp đó sẽ ở lại ăn cơm. Thông thường lúc này mọi người đều vô cùng rộng rãi.

Trong phòng ong ong nghị luận, tuy Triệu Trường Hoài và Triệu Thừa Nghĩa không thân thiết, có việc mừng thế này, cũng quay đầu bái lạy phụ thân. Hạng mười sáu đã là quá tốt rồi, mọi người chẳng dám mong chờ thứ hạng tốt hơn, trong phòng rất náo nhiệt, ngay cả Triệu Thừa Liêm cũng thấp giọng nói chuyện với Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Tùng đứng bên cạnh Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Này, chắc chúng ta rớt bảng hết rồi.”

“Vậy thì rớt thôi, khoa sau thi lại.” Triệu Trường Ninh vuốt phẳng áo bào, cười nhạt nhìn cảnh tượng rộn ràng trước mắt. Thật ra trong lòng nàng có đôi chút không chắc chắn, sắp thông báo xong rồi nhỉ? Còn tướng bản thân kém nhất cũng phải trong hạng ba bốn mươi, chẳng lẽ rớt quá hạng tám mươi rồi? Vậy thì đành để năm sau thi lại thôi.

Triệu Trường Tùng cười cười uống một hớp rượu: “Nói thật, ta bắt đầu thích huynh rồi đấy, huynh tốt hơn tiểu tử Triệu Trường Hoài kia nhiều. Không bằng chúng ta cười một cái rũ bỏ ân oán đi, mai một huynh ở cùng ta, ta có một miếng thịt, sẽ không để huynh thiếu một ngụm canh, huynh thấy thế nào?”

“Được, chuyện tốt thế này, ta còn phải cảm ơn tam đệ.” Trường Ninh nhìn hần một thoáng.

“Quá tốt.” Triệu Trường Tùng lại uống một hớp rượu, “Nhưng sau này huynh phải nghe theo ta.”

Hai người uống rượu trò chuyện, nô tài bên ngoài đã chuẩn bị đóng cổng lớn, lại có một con ngựa vọt vào trong, quan báo đỗ này đầu đội mũ đỏ không nói, trên cổ ngựa còn gắn một đoá hoa bằng nhung đỏ rực. Như cũ ghim cương ngựa đứng ở chính đường, mọi người đều nhìn chăm chăm vào hần, quan báo đỗ mới cao giọng nói: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ, Triệu hý Trường Ninh, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Công sĩ xếp thứ hai, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Dứt lời hần cảm thấy chung quanh yên lặng đến kỳ lạ, ai cũng chưa định thần lại được.

Chén rượu trong tay Triệu lão thái gia khựng lại, ông là người tinh táo đầu tiên. Ông biết Triệu Trường Ninh che dấu thực lực, vốn tưởng rằng trình độ cũng ngang ngửa Triệu Trường Hoài. Hạng thứ hai... vậy mà lại xếp thứ hai!

Triệu Trường Tùng hết sức kinh ngạc nhìn Triệu Trường Ninh, rượu cũng quên cả uống.

Mà Triệu Trường Ninh mới đầu cũng không dám tin. Kỳ thực nàng nghĩ bản thân nhiều nhất chỉ trong hạng mười, nói cho cùng cao thủ và người tài xuất hiện ló lỏ, người giỏi giang trong các sĩ tử quả thực không thiếu. Lợi hại nhất vẫn ở hai tỉnh Giang Chiết, vậy mà nàng có thể đạt hạng hai! Nàng lấy lại tinh thần, đầu gối cũng tỉnh táo sớm hơn những người chung quanh, chấp tay với Triệu Trường Tùng: “Xin lỗi tam đệ, ta phải đi trước một bước.”

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, cả khu viện được trải đầy ánh nắng mai, gió xuân mon man thổi mang theo cái se se lạnh, thổi bay một góc áo bào của

nàng.

Vị quan báo đồ kia đã xuống ngựa, đem thư báo trong tay đưa cho nàng: “Vị này chính là Triệu lão gia?” Nghe trả lời phải, lập tức tán thưởng nói, “Đúng là tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng! Tiểu nhân ở đây phải đòi ngài tiền mừng mới được.” Nói rồi chìa tay.

Quan báo đồ của ba người đứng đầu có thể trực tiếp xin tiền mừng, đó là vinh dự không gì sánh được, người thường bạc thậm chí còn cảm thấy đây là một loại tượng trưng cho thân phận, bình thường đều sẽ thưởng đại hồng bao mười lượng.

Nhưng trong nhà căn bản không chuẩn bị sẵn hồng bao lớn đựng mười lượng, đều là loại hai ba lượng mà thôi.

Triệu lão thái gia đột nhiên nhảy dựng lên, từ trong túi mò ra một tờ ngân phiếu mười lượng, tiện tay xé tám giấy đỏ gói lại qua loa rồi đưa lên: “Quan sai vất vả, mời tới bên này uống trà.”

Quan báo đồ tươi cười nhận lấy, đi theo tới chỗ náo nhiệt uống trà.

Đội hấn đi rồi trong phòng mới ầm lên một tiếng, thanh âm càng sôi nổi càng kinh hãi hơn ban nãy rất nhiều, có kẻ chạy đi chuyển lời tới hậu viện, kẻ đầu tiên chắc chắn sẽ được thưởng lớn. Triệu Trường Ninh cầm thư báo của mình trong tay, quay lại nhìn mới thấy vẻ mặt nghiêm túc của tổ phụ, tay run run cầm thư báo của nàng lên xem.

Xác nhận thư báo đúng là của nàng, không phải đưa nhầm. Triệu lão thái gia mới kéo tay nàng lại, cười ha ha: “Tốt! Không hổ là đích trưởng tôn nhà ta, tốt! Tốt lắm!”

Nói liên tiếp ba chữ tốt, ông cụ dường như sắp mừng phát điên rồi.

“Tổ phụ, người ngồi xuống rồi nói.” Triệu Trường Ninh sợ lão nhân gia quá kích động, làm ra chuyện vui quá hóa buồn gì đó. Nàng đỡ ông ngồi xuống trước, lão đầu từ lại khăng khăng muốn đứng lên, “Ngồi xuống làm gì, ta cao hứng! Mau, sai người đi mở từ đường, chúng ta phải dâng hương cho liệt tổ liệt tông Triệu gia!”

Triệu Trường Ninh dở khóc dở cười, chỉ đành mặc cho lão nhân vui mừng, kỳ thật trong lòng nàng cũng rất vui. Cha nàng Triệu Thừa Nghĩa đang được mọi người chúc mừng, nhưng dường như chính ông cũng đang bị vây trong nỗi bàng hoàng to lớn, chưa định thần lại được. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, nàng nhìn thấy ánh mắt của Triệu Thừa Liêm. Ông đang nhìn nàng.

Triệu Thừa Liêm giống như từ hôm nay, từ giờ khắc này mới đem nàng đặt vào trong mắt. Mới thật sự là đang nhìn nàng.

Trường Ninh lúc này lại có thể bình tĩnh mỉm cười, gật đầu tỏ ý với ông.

Hậu viện của Triệu gia hiện giờ vẫn rất yên ắng.

Lý quản sự từ cửa sau quay về, hần đứng ngoài cổng chân chừ chốc lát. Thật ra báo cáo thành tích của Triệu Trường Tùng với Từ thị không khó, Triệu Trường Tùng thi không đến nỗi nào, xếp thứ một trăm ba mươi tám, nhưng tốt xấu cũng được vào bảng. Việc hần lo âu là nửa đoạn sau, nên nói thế nào với Từ thị, Triệu Trường Hoài đạt hạng mười sáu, còn Triệu Trường Ninh của trường phòng lại xếp thứ hai. Hần cảm thấy Từ thị sẽ bóp chết hần mất.

Nếu như Triệu Trường Tùng xếp thứ một trăm ba mươi tám, mà hai người còn lại bị rớt bảng, vậy thì Từ thị chắc chắn sẽ thần thanh khí爽, thưởng cho hần một hồng bao lớn khen ngợi hần. Nhưng nếu ngược lại, Từ thị dám chắc sẽ khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi, lấy hần ra để trút giận.

Lý quản sự nghĩ mà suy sụp cả người.

Hần thật ngưỡng mộ Đậu Đại Tráng, hần ta có thể lấy được biết bao nhiêu tiền thưởng từ chỗ Đậu thị. Âu sầu đến mức đứng ngoài cửa thờ dài một hồi lâu. Lý quản sự chỉ đành sửa sang áo quần, kiên quyết bước vào viện của Từ thị.

Đậu quản gia mới đầu cũng cho rằng bản thân sẽ được thưởng một hồng bao thật lớn, dưới chân đi như bay, lúc chạy về vội vàng từ cửa sau chui vào nội phủ, nếu thư báo đến trước, vậy thì hần không lấy được tiền thưởng rồi. Không chờ nha đầu vén rèm đã vọt vào trong, lúc này sẽ không ai trách cứ hần chuyện ấy, quý xuồng còn chưa kịp thờ đã lập tức nói: “Chúc mừng thái thái, đại thiếu gia đỗ Cống sĩ xếp thứ hai! Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không phải giả.”

Đậu thị đột ngột đánh đổ chén trà: “Thứ hai? Ngươi không nhìn nhầm chứ?... Ngươi nhìn nhầm rồi phải không?”

“Tuyệt đối không thể sai.” Đậu quản sự khẳng định một lần nữa.

Ngay sau đó nô tài truyền tin cũng chạy vào, phần đầu trên thư báo đã được truyền đến, đúng là Cống sĩ hàng thứ hai: “...Lão thái gia đã lệnh cho hạ nhân mở yến tiệc, thái thái đã là mẫu thân của tân khoa Cống sĩ rồi, phải mau chóng đến dự tiệc mới phải.” Di nương, thứ nữ khắp phòng vốn đang lo lắng cùng Đậu thị, nghe được tin tức này, ngay lập tức reo hò cười nói rộ lên.

“Mau đỡ thái thái đi thay y phục.”

“Đúng đây thái thái, ngài phải nhanh chóng đến tiền viện mới được.”

“Thiếu gia nhà ta xếp thứ hai cơ mà! Ta nghe nói kỳ thi Hội, chỉ cần vào được bảng cũng đã mừng rồi, huống hồ còn là xếp thứ hai!”

Đậu thị nhũn người mồ hôi chảy ròng ròng, gần như là được người đỡ đi thay quần áo. Bà cảm thấy không chân thực chút nào, đợi mặc xong bộ đồ đẹp nhất tới chính phòng, bà vẫn chưa hồi phục lại được. Đám người tiến tới chúc mừng rất nhanh đã vây kín lấy bà, vô cùng cung kính gọi bà một tiếng đại thái thái: “Đại thiếu gia tiền đồ vô lượng, chắc chắn có thể đỗ Tiến sĩ, sau này biết đâu còn tranh được một chức Cáo mệnh phu nhân về!”

Triệu Thừa Nghĩa quan hàm không lớn, bởi vậy Đậu thị không có tư cách xưng ‘phu nhân’. Danh phận Cáo mệnh phu nhân này, phải dựa vào quan hàm của nhi tử để phong.

Đúng vậy, Triệu Trường Ninh đạt hạng hai, cho dù thi Đình nàng thể hiện kém thế nào chăng nữa, cũng sẽ không vượt mất đệ tam giáp, hơn nữa rất có khả năng được vào Hàm lâm viện. Hàm lâm viện là chỗ nào —— người đi ra từ bên trong, trong vòng mười năm đường mây nhẹ bước đến chức Thị lang Thượng thư của Lục bộ nhiều không đếm xuể, có thể nói các Thị lang và Thượng thư hôm nay, thậm chí là nấy vị Các lão quyền cao chức trọng, ai ai cũng đều xuất thân từ Hàm lâm. Bởi thế người ở Hàm lâm mới cao ngạo, cho dù là quan lục thất phẩm ở Hàm lâm, ra ngoài cũng có thể cùng quan viên tứ phẩm xưng huynh gọi đệ, ngang vai ngang vế.

Đậu thị nhìn đáng vẻ nịnh nọt và tươi cười làm lạnh của những người xung quanh, còn cả đám người quây chặt lấy bà, cuối cùng bà mới có được cảm giác chân thật, dựng thẳng eo lưng.

Triệu Trường Ninh tiếp đón các hàng xóm tới chúc mừng, sau đó theo tổ phụ tới từ đường dâng hương cho tổ tông. Vì chỉ là thi Hội, vẫn còn kỳ thi Đình cuối cùng, Triệu gia giữ vững nguyên tắc khiêm tốn, sau khi vui mừng một phen thì yến tiệc cũng giải tán rất nhanh. Triệu lão thái gia tập trung ba người lại, cùng Triệu Thừa Liêm, Chu Thừa Lễ giảng giải chuyện cần chú ý lúc thi Đình. Kỳ thi Đình cuối cùng hiển nhiên là rất quan trọng, vì những trường hợp thất lễ trước điện, hoặc quá căng thẳng mà không phát huy được khả năng, rơi vào hàng Đồng tiến sĩ có rất nhiều. Kỳ thi Đình của bốn triều được tổ chức vào đầu tháng tư, vẫn còn một tháng, bọn họ không được lơ là thiếu cảnh giác.

Đối tượng trọng điểm cần dặn dò lần này tất nhiên là Triệu Trường Ninh.

Không ai có thể ngờ nàng lại xếp thứ hai, nếu Triệu gia vận khí tốt, có thể còn giành được tiền tam giáp chưa từng có trước giờ. Tự nhiên cần hết sức chú trọng.

“Trường Ninh phải đặc biệt chú ý việc này, chỉ cần y bình tĩnh phát huy, năm người đứng đầu là hoàn toàn có thể.” Chu Thừa Lễ nói.

Triệu Trường Ninh đứng ở trước tiên, nghe thấy tiếng nền lạng lẽ cháy trong phòng. Ba người thương lượng một hồi, Chu Thừa Lễ vẫn quyết định để Trường Ninh và Trường Hoài đến bái kiến Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài trước, về phần gặp Thái tử, cũng không dễ dàng như thế, ít nhất phải có danh hiệu mới được gặp. Hôm nay hăng còn sớm, bèn cho ba người bọn họ quay về nghỉ ngơi.

Triệu Trường Hoài cùng đường với Triệu Trường Ninh, hần từ đầu vẫn giữ im lặng, gần đến ngã rẽ, Triệu Trường Hoài mới nói: “Huynh trưởng, đệ phải chúc mừng huynh rồi. Xếp thứ hai. . . huynh quả thực không hề đơn giản.”

“Đa tạ.” Triệu Trường Ninh khách khí đáp, “Ta cũng phải chúc mừng nhị đệ mới đúng.”

“Chúc mừng ta?” Triệu Trường Hoài bỗng nhiên mỉm cười, bình thường hần không thích cười, thế này lại mang đôi chút vẻ đẹp tà khí, mỗi một nói: “Ta dám đánh cuộc thì cũng dám nhận thua. Huynh trưởng vẫn nên chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi Đình đi, biết đâu còn giành được cái danh nhất giáp cập đệ.” Hần không nhiều lời nữa, cũng không từ biệt mà bỏ đi.

Triệu Trường Ninh tìm tìm nhìn hần rời khỏi, nơi hần hướng tới đèn đuốc mật mờ, cho dù hần thật sự đỗ Tiến sĩ, cũng không có ai để cùng chia sẻ niềm vui, đây chắc là cô đơn vô hạn nhỉ. Cứ cố gắng như vậy thì có ý nghĩa gì?

Đột nhiên nàng nhớ đến cái ngày Triệu Trường Hoài uống rượu say, có lẽ Triệu Trường Hoài không phải thực sự ghét nàng, mà là không thể không ghét. “Trường Hoài.” Nàng đột nhiên gọi hần.

Bóng lưng Triệu Trường Hoài sững lại, Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Ta thực sự thấy vui mừng cho đệ, dù sao đệ cũng là đệ đệ ruột của ta, phụ thân người cũng mừng thay cho đệ.”

Triệu Trường Hoài ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm quang đăng vắng sao, cười một tiếng mỉa mai. Cái người Triệu Trường Ninh này... đúng là chẳng giống hần chút nào.

Triệu Trường Ninh không chú ý đến hần nữa. Sau khi nói xong thì trở về đông sương phòng, sai Từ An đem tập ghi danh sách Cống sĩ mới mua hôm nay lại xem. Nàng phải nhìn xem Đỗ Thiếu Lăng có vào bảng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Sau khi tạ ơn, mười người lui ra ngoài điện trở về trong hàng ngũ. Quan viên Lễ bộ mới chính thức bắt đầu nghi lễ xướng danh.

Nắng vàng mỗi lúc một rực rỡ, dưới mái hiên ngoài điện bố trí nhã nhạc cung đình, cổ xưa mà khí phái.

Các tân khoa tiến sĩ mặc triều phục, đội mũ Tam chi cửu diệp¹, chia làm hai hàng trái phải đứng phía sau các vương công đại thần. Hoàng thượng khoác lễ phục trắng tóa, quan Chấp sự và quan Độc quyền hành đại lễ ba quỳ chín bái. Lúc này tiếng nhạc được tấu lên, quan Tư lễ quát roi ba lần, nhạc khúc trang nghiêm hùng hồn. Tiếp đó quan viên Hồng lư tự bắt đầu tuyên chiếu: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Vào ngày hai mươi lăm tháng bốn năm Nhâm Dần Trăm tứ phong tiến sĩ với thiên hạ, đệ nhất giáp ban thường tiến sĩ cập đệ, đệ nhị giáp ban thường tiến sĩ xuất thân, đệ tam giáp ban thường Đồng tiến sĩ xuất thân!”

Kể từ hôm nay bọn họ đã là tiến sĩ, tức phân từ trí thức và tầng lớp quan lại cao cấp nhất triều đình. Áo gấm về làng, sẽ có các Tri phủ Tri huyện địa phương tới nghênh đón, nếu tiến sĩ có xuất thân bản hàn, còn bởi vì một người đắc đạo mà gà chó thăng thiên, thay đổi vận mệnh cả gia đình. Các sĩ tử nhìn thấy người cùng phải hành lễ văn bái.

Đoàn người dẫn xuống kích động, đứng thẳng tắp chờ nghe thứ bậc.

Ba người đệ nháp giáp được xướng danh ba lần, do quan viên Hồng lư tự kéo ra khỏi hàng tới quỳ trên ngự đạo. Theo thứ tự là Ngụy Kiên, Tô Nhân và Triệu Trường Ninh. Sau khi Trường Ninh quỳ xuống, vẫn cảm thấy có chút mê mang như đang trong mộng cảnh, đầu gối đập xuống nền đá lạnh như băng, mới nhận ra hết thảy đều là sự thật. Nghi tới bản thân từ đây đề tên bằng vàng, nhịp tim của nàng càng thêm dồn dập, cũng rất kích động, nàng hiểu những việc này đều là lễ thường tình. Nhị giáp chỉ đọc tên một lần, những người đứng ở tít đằng xa căn bản không thể nghe rõ thứ bậc, chỉ đành đợi tới lúc xem bảng mới biết mình có đỗ hay không.

Triệu Trường Ninh là Thám hoa, năng cách quan viên xướng danh khá gần, bởi vậy tất cả thứ bậc đều nghe được hết. Tài tử Tường Thế Kỳ vùng Cát An Giang Tây rơi xuống hạng tám, thứ bậc của Đỗ Thiệu Lăng tốt hơn thi Hội, kẹt lại ở vị trí mười một, Tổng Sở xếp thứ mười tám, Triệu Trường Hoài đạt hạng hai mươi tư. Những cái tên khác không còn được đọc nữa, có lẽ đã rơi vào hàng Đồng tiến sĩ.

Đội tuyên đọc xong thứ bậc, quan Tán lễ dẫn chư vị tiến sĩ đi nghênh đón bằng vàng. Dùng bàn mây để nâng, theo lòng vàng lay động tiến về đường Trường An treo bảng. Lúc này Ngọ Môn rộng mở, ba người nháp giáp tiến sĩ từ cổng chính Ngọ Môn xuất cung, đây là vinh dự không gì sánh bằng. Ngọ môn chỉ dành cho Hoàng đế ra vào, Hoàng hậu cũng chỉ được đi một lần trong đại điển thành thân, cho dù người là các lão hay tướng lĩnh quyền khuynh thiên hạ, cũng chỉ có thể ra ngoài từ cổng hồng Chiếu Đức Môn.

Thời khắc Triệu Trường Ninh bước ra từ cổng thành Ngọ Môn sừng sững, quả nhiên cảm nhận được ánh mắt ao ước của mọi người đổ dồn về mình. Tô Nhân ở phía trước đang cười ha ha chấp tay tỏ ý với bốn phía chung quanh, vị nhân huynh này xem ra là kiểu người hướng ngoại, chẳng trách có thể điềm nhiên tán dóc với Hoàng đế. Ngụy Kiên từng trải thế sự, bước đi đỉnh đạc vững vàng, trong lòng hân hân cuộc kích động đến nhường nào không một ai biết được.

Tới đường Trường An, bảng vàng đã dán xong từ lâu, còn được đóng lên ‘bảo vật của Hoàng đế’ – ngọc tì, dài tầm nửa trượng. Xung quanh bảng vàng xúm lại một đồng người, đến con kiến cũng chui không lọt. May mà quan viên phái người phụ trách mở đường cho các tân khoa tiến sĩ, để bọn họ tiến vào xem ban nãy bản thân có nghe nhầm hay không. Kề xác định tên mình có trên bảng mừng rỡ không thôi, kề lại buồn rầu vì không tìm thấy tên mình trong đó. Vị Tô Nhân huynh kia còn tới bắt chuyện làm quen với Triệu Trường Ninh: “Ba người chúng ta cùng lên bảng vàng, đương nhiên sẽ ngưỡng mộ lẫn nhau... chẳng hay các hạ có tên tự hay chưa?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu nói: “Ta chưa cập quan*, chưa được trường bối ban tự.” Phỏng chừng lần này trở về nàng sẽ được đặt tự rồi.

*Cập quan: thời cổ đại sau khi nam tử tròn 20 tuổi sẽ được cử hành lễ “cập quan” hay lễ “đội mũ”, biểu thị đã là người trưởng thành, có thể lấy tên “tự”.

Tô Nhân mới nhớ ra Triệu Trường Ninh tuổi mụ chưa quá mười tám, đã là một thiếu niên Thám hoa lang. “Nếu thế ta sẽ gọi Trường Ninh huynh vậy.” Tô Nhân bèn gọi thẳng Trường Ninh, ra hiệu bảo y nhìn xung quanh, “Trường Ninh huynh, huynh xem mấy từ lâu quanh đây náo nhiệt chưa kìa. Bên trong còn có không ít người đợi bằng hạ tróc tể. Ta thấy Trường Ninh huynh ngọc thụ lâm phong, cần thận chớ để thoát cái đã bị bắt về làm rể đấy!”

Dứt lời bày tỏ đôi chút chờ mong: “Cũng không biết liệu có ai nhìn trúng ta không.”

Bảng nhãn lang năm nay đã hai mươi sáu, tuổi này ở cổ đại con cái đã chạy đầy đất rồi, xem như trai ế quá kìa. Triệu Trường Ninh cười hỏi hân: “Tô Nhân huynh vẫn chưa lập gia đình sao?”

Tô Nhân tiếc nuôi đáp: “Ta là nhân sĩ Gia Châu đất Thục, hoàn cảnh trong nhà không dư giả, sau khi đỗ cử nhân còn phải để tang mẹ già, bốn năm sau mới vào kinh tham gia khoa cử, cho nên vẫn chưa có hôn phối.” Sau khi cha mẹ mất con cái phải để tang ba năm, người hiếu thuận hơn còn dựng lều cạnh mộ mà để trông giữ mộ cha mẹ, cả thịt cũng không được ăn một miếng càng đừng nói tới việc kết hôn.

Triệu Trường Ninh bèn vỗ vai hân nói: “Tô huynh chớ lo lắng, qua ngày hôm nay, người tới cửa làm mai cho huynh chắc chắn sẽ nườm nượp cho mà xem”

Thực ra Tô Nhân cũng nghĩ như vậy, tuy hân không tuần tú bằng Triệu Trường Ninh, nhưng dấu sao ngũ quan cũng đoan chính, lại còn là Bảng nhãn nữa. Sửa sang lại áo quần tóc tai một chút, cảm thấy càng có lòng tin với bản thân hơn.

Tiếp theo chính là màn đạo phớ, đây có thể nói là thời khắc người đọc sách mong chờ nhất.

Mười năm gian khổ học hành, mỗi ngày nghe tiếng gà gáy thức dậy học bài. Mà chính sự vinh quang trong thời khắc này là động lực chống đỡ cho bọn

họ, ai không muốn cưỡi ngựa đeo hoa lụa đỏ tươi, hưởng thụ bách tính trầm trồ cùng nữ tử ngưỡng mộ, hưởng thụ thời khắc đầy hưng phấn này. Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bằng vàng, là những khoảnh khắc cực lạc của đời người.

Triệu Trường Ninh nghe thấy tiếng chiêng trống rộn ràng, trong lòng cũng có chút bay bổng, mười năm khổ học, nếu tính cả kiếp trước, vậy thì nàng đã trải qua ba mươi năm khổ học.

Phù Thuận Thiên đã bắc rạp mở tiệc ngay cạnh bằng vàng cho ba người nhất giáp, bên trong còn chuẩn bị mũ cánh chuồn, áo bào, hoa lụa cùng ba con ngựa bồm đỏ yên vàng. Nhất giáp được phù doãn đích thân đeo hoa, đỡ lên tuần mã. Quan binh đi trước mở đường cho các tân khoa tiến sĩ, dùng đủ loại trống nhạc, cờ màu, bằng hiệu để dẫn đường. Bắt đầu hoạt động sôi nổi nhất – Trạng nguyên dạo phố.

Tam đình giáp* cùng nhau xuất hành, khí thế vô cùng lớn. Các tiến sĩ phía sau tuy không có hoa lụa rực rỡ, nhưng cũng được cưỡi ngựa, cùng hưởng thụ thời khắc huy hoàng với tam đình giáp.

*Tam đình giáp: ba người đứng đầu (Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa)

Thời cổ đại hoạt động tiêu khiển của dân chúng vốn rất thiếu thốn, một đoạn đường từ Thái Hòa Môn tới Đại Minh Môn, còn được gọi “Cưỡi ngựa dạo Kim Sơn”, đây chính là ngày hội ba năm mới có một lần, có thể dùng hình ảnh vạn dân đổ xô ra đường để hình dung cũng không ngoa chút nào. Đám con nít tùm nập năm tùm ba chen chúc lên đầu phố, nhìn thấy đội nghi trọng bèn vỗ tay hoan hô: “Trạng nguyên lang tới rồi! Mau tới xem Trạng nguyên lang kìa!”

Thế là ngay sau đó già trẻ lớn bé ùn ùn vây lại xem. Những cánh cửa sổ trên lầu hai ven đường cũng được mở rộng, đây là những tiểu thư khuê các không tiện xuất đầu lộ diện, đang quan sát đánh giá các tân khoa tiến sĩ. Nếu nhìn trúng người nào, sẽ ném các vật như khăn tay, quả khô hoặc cánh hoa xuống để bày tỏ tâm ý. Lúc này sẽ có gánh hàng rong bán hoa, thường hàng hoa sẽ làm ăn phát đạt nhất vào thời điểm này.

Bởi đã từng xảy ra chuyện ném trâm cài tóc làm thương người, triều đình hiện nghiêm cấm việc thả trái cây và trâm cài cho các tân khoa tiến sĩ, bằng không đánh ngắt các tiến sĩ thì chẳng có gì hay ho.

Triệu Trường Ninh mới đầu chưa chuẩn bị gì, ngồi trên yên ngựa cao chót vót, chỉ hưởng thụ bầu không khí náo nhiệt cùng sự tán dương của dân chúng. Cho rằng Trạng nguyên mới là người nổi bật nhất. Kết quả đội ngũ vừa đi được mấy bước, đã có vô số hoa tươi khăn tay tung về phía nàng, không ngờ còn nhiều hơn cả Trạng nguyên và Bảng nhãn.

Triệu Trường Ninh còn chưa phản ứng kịp, tiện tay đón lấy một cành hải đường đang bay tới. Cũng không biết là cô nương nào vừa ném, thấy Triệu Trường Ninh bắt trong tay, phấn khởi la to: “Thám hoa lang nhận hoa của tôi kìa!” Triệu Trường Ninh như đang cầm củ khoai lang nóng bỏng, giữ lại cũng không được ném đi cũng chẳng xong.

Tô Nhân cũng nhận được không ít hoa, dù sao đồ từ bốn phương tám hướng bay tới, chẳng thể phân rõ là của ai. Hắn ôm một vốc hoa sơn trà hải đường đủ loại, khăn tay túi thơm càng khỏi cần nói, mừng rỡ cười đến không khép được miệng: “Trường Ninh huynh, huynh cứ nhận đi không sao đâu! Đẹp thế này mà!” Hắn còn hướng về trên lầu vẫy vẫy tay.

Triệu Trường Ninh nhìn Ngụy Kiên, rồi quay lại nhìn Tô Nhân. Đột nhiên có phần hiểu tại sao Hoàng thượng lại chọn nàng làm Thám hoa, nàng có lẽ chính là kẻ... phụ trách nhan sắc trong nhất giáp. Để cho lão bách tính ôm húng khởi tới không đến nỗi cụt hứng quay về. Nàng chỉ đành cầm hoa trong tay, mỉm cười nhìn chung quanh, tiếp tục cưỡi ngựa thông dong tiến về phía trước.

Đêm hôm trước Đậu thị đã nói qua, sẽ dẫn các tỷ tỷ và muội muội tới xem nàng dạo phố, nhưng biển người quá đông, ngựa lại đi không hề chậm. Triệu Trường Ninh quả thực không tìm ra mẫu thân nhà mình, ngược lại Ngụy Kiên bên cạnh nhìn thấy vợ con, phấn khởi khua tay về phía bọn họ. Triệu Trường Ninh nhớ Đậu thị nhắc đến tam hợp tử lâu, vì thế khi ngang qua tử lâu cố ý ngoái đầu nhìn, lại trông thấy Triệu Trường Húc lộ ra từ cửa sổ vẫy tay với nàng. Triệu Trường Ninh cũng tươi cười vẫy lại hắn, các cô nương nhất thời hưng phấn cực độ: “Thám hoa lang cười rồi kìa, chẳng đúng là tuần tử quá!”

“Nếu ta có thể gả cho chàng thì còn gì bằng.”

“Nghe nói chàng vẫn chưa có hôn ước đâu, cũng không biết nữ nhi nhà nào có điểm phúc gả cho chàng! Thám hoa lang, chàng nhìn bên này nè!”

Triệu Trường Ninh hồ như bị mấy người nọ thiện ý trêu chọc, có điều men theo giọng nói nhìn sang, biển người nghìn nghịt làm sao biết được là ai. Do đó các nàng mới dám to gan nói vậy.

Đỗ Thiếu Lăng siết chặt dây cương, đi chậm một chút so với Triệu Trường Hoài, nhìn ngắm cảnh tượng trước mắt. Triệu Trường Ninh ngồi trên lưng ngựa cao cao, mặc quan bào mới tinh rực đỏ, đeo hoa lụa đỏ tươi. Gò má càng thêm xinh đẹp như ngọc, sự tinh xảo của khuôn cằm đôi môi, sự thanh nhã giữa bóng mi hàng mày. Cộng thêm việc là Thám hoa lang, ai có thể không thích nàng đây?

Một Thám hoa lang như vậy, hắn đã từng cùng y chung phòng thưởng trà, còn bắt y cùng ngồi xe ngựa, còn nắm bàn tay y...

Đỗ Thiếu Lăng khẽ thở dài, nếu nàng đã không muốn, tất nhiên hắn sẽ không ép nàng nữa. Người như vậy không cách nào trói buộc trong vài tắc nội trạch, còn biết làm thế nào đây. Nhưng hắn vẫn sẽ dõi theo nàng, cho dù nàng không cần, chung quy sau này trong quan trường... nơi đó toàn một đám nam nhân người lừa ta gạt!

Vì Triệu Trường Hoài đáng vẻ không tệ, cũng nhận được không ít hoa và khăn tay. Hắn ngoảnh lại thấy Đỗ Thiếu Lăng rơi xuống cuối đoàn, ghim ngựa đợi hắn lại gần mới hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Trên vật áo của hấn vương một đoá son trà đỏ chót hấn cũng không hay biết.

Đỗ Thiếu Lăng gạt hoa đi, đột nhiên hỏi Triệu Trường Hoài: “Ca ca ngươi đỗ Thám hoa, lát nữa đi chúc mừng y chứ?”

“Chúc mừng y làm gì, cái tính ấy của y, chẳng lẽ sống yên ổn được trên quan trường chắc.” Triệu Trường Hoài không quá để tâm nói, “Tổ phụ nhà ta khả năng sẽ mừng, y đạt được công danh rồi có thể vực dậy đại phòng. Từ nhỏ ta đã không ở đại phòng, cũng không thân thiết với bọn họ.”

“Chi bằng ngươi và huynh trưởng giao hảo đi, bảo vệ y một chút.” Đỗ Thiếu Lăng khéo léo khuyên hấn, “Cần gì phải đối chọi lẫn nhau, đều là huynh đệ ruột thịt cả.”

Ánh mắt Triệu Trường Hoài chợt lóe: “Sao đột nhiên ngươi lại nhắc đến chuyện này? Nhà ta và nhà ngươi không giống nhau, giữa các huynh đệ rất phức tạp.”

Đỗ Thiếu Lăng lại không thể nói cho hấn biết vì sao, chỉ đành trả lời: “Hôm nay y đã là Thám hoa lang, thân phận không còn như trước.”

Nghi lễ dần đến hồi kết, vòng vây người mỗi lúc một đông, còn có cả đội chiêng trống và hội quán đốt pháo mừng bọn họ, vô cùng sôi nổi rộn ràng. Các tân khoa tiến sĩ xuống ngựa ở Nam Môn, xe ngựa của mỗi nhà đã nhốn nháo đợi ở đây, chuẩn bị đón tiến sĩ lão gia nhà mình trở về. Thường lúc này đón các lão gia về, sẽ lấy được rất nhiều tiền thưởng.

Đám phu xe cùng nô tài Triệu gia trông thấy đội ngũ đạo phủ đi tới, sớm đã dài cổ mong ngóng hai vị thiếu gia, trong nhà còn đang vội đưa về mở tiệc đón gió nữa!

Chú thích:

(1) Mũ Tam chi cửu diệp: nguyên văn 枝九叶顶冠

Trang phục của Trạng nguyên

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Trạng nguyên đạo phủ động tĩnh quá lớn, tin tức con trai của Chủ sự Công bộ, Triệu gia đại lão gia đỗ nhất giáp Thám hoa rất nhanh đã truyền về Triệu phủ. Có nô tài vội đi thông báo, rằng có người mang tặng cả bức hoành Thám hoa cập đệ. Gác cổng không dám tự ý thu nhận, bèn khẩn trương chạy đi hỏi ý của Triệu lão thái gia.

Triệu lão thái gia cười đến không khép nổi miệng: “Nhận, có gì không nhận! Ngươi quay lại thưởng cho hấn thêm một lượng bạc làm tiền chạy việc.” Lần thi Đình này Trường Ninh không để gì mới đỗ Thám hoa lang, đây là việc đại hỷ làm rạng danh cho cả dòng họ. Ông sai hạ nhân lục tìm chiếc áo bào hoa trông rực rỡ nhất khoác lên, còn dặn dò Triệu tam lão gia: “Con sai người cầm đậu phộng, hạt dưa và tiền đồng mang ra ngoài phát! Còn cả pháo đã mua về chưa?”

Triệu tam lão gia thưa: “Phụ thân yên tâm, đã chuẩn bị xong cả rồi!”

Lúc trước thi Hội không chúc mừng vì sợ thi Đình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nay ván đã đóng thuyền, đương nhiên cần phải ăn mừng một phen cho ra trò.

Toàn phủ trên dưới đều mừng rỡ, Triệu lão thái gia phát cho mỗi nô bộc sáu mươi văn tiền mừng, còn phát thêm sáu lượng thịt heo. Mọi người đều chen chúc ra ngoài cổng, đợi đại thiếu gia trở về rải tiền mừng. Đại phòng lại càng náo nhiệt, Đậu thị đã dẫn vài nữ nhi đi xem Trạng nguyên đạo phủ. Tổng nữ mẫu và Cố nữ mẫu hai người ở lại lo liệu treo đèn lồng đỏ, dán vài điều. Đến chẵn nệm của Triệu Trường Ninh cũng bị đổi thành hoa văn đăng khoa cập đệ. Sửa soạn trông hết như ngày đại hỷ thành thân.

Triệu Trường Ninh cùng Triệu Trường Hoài ngồi xe ngựa trở về, gác cổng thấy xe của hai người họ tới nơi, lập tức đốt pháo nổ lốp đốp, tiếp đó vung tiền đồng từ trong chiếc sọt đỏ, bách tính sống xung quanh cùng nô bộc trong nhà đều xúm lại giành. Triệu Trường Ninh thân đeo hoa nhưng được người đỡ xuống ngựa, pháo hỷ đi ùng vang lên, nàng xuyên qua tầng tầng giấy đỏ và mưa tiền đồng, cảm thấy nghi thức này có phần long trọng thái quá.

Ngoài cổng lúc này vô cùng rộn ràng nhốn nháo, nàng quay đầu lại nhìn, phát hiện bên ngoài đông nghẹt láng giềng đồng hương đang vây lại xem náo nhiệt, thậm chí có cả những người ngưỡng mộ tìm đến bãi phòng nàng.

“Tân khoa Thám hoa quay lại kia! Thám hoa tuần tú quá!”

“Mau tránh ra coi, tôi cũng muốn nhìn Thám hoa.” Có người còn ôm cả con cái mình đến, hy vọng Triệu Trường Ninh có thể điểm nốt ruồi chu sa cho hài tử, hưởng một chút văn khí của y.

Mọi người đều có ý tốt, Triệu phủ cũng chỉ lễ phép giải tán, sau đó lập tức đóng kín cổng phủ, tránh để mọi người thực sự xông vào bên trong.

Triệu Trường Ninh trở về, trước tiên bái lạy Triệu lão thái gia, lại về đại phòng bái lạy Đậu vừa mới quay lại, bái lạy phụ thân vừa mới từ Công bộ gấp gáp chạy về. Bàn tay Triệu Thừa Nghĩa đỡ nàng có phần run rẩy, cười đến khoe miệng cũng sắp toác ra: “Mau đứng dậy, giờ con đã là tân khoa tiến sĩ!” Dứt lời kéo lấy tay Trường Ninh, khoe mắt rung rung nói: “Mười năm gian khổ học hành mới có ngày hôm nay, con của ta là đứa trẻ tốt, tốt lắm!” Triệu Thừa Nghĩa tốn kha khá thời gian mới tiếp nhận nổi chuyện ông sinh được một thằng con thông minh phi phàm.

Nghĩ tới bản thân từng lo lắng y không thi đậu, mới nhận ra phần lo lắng kia thật buồn cười. Đứa trẻ này đâu chỉ có thi đậu!

Triệu Trường Ninh muốn tháo áo hoa to đùng trên ngực mình xuống. Đậu thị lại không cho, cản nàng lại ngấm nghĩa thật kỹ: “Ban nãy dạo phố, ngựa đi nhanh quá! Nương không nhìn được rõ ràng, để nương nhìn kỹ lại con nào!” Tóc mai của Đậu thị đã lấm tấm sợi bạc, trong ánh mắt của bà tràn đầy xúc động, và cả tự hào.

Tim Trường Ninh mềm nhũn, cười nói: “Ban nãy sao con lại không nhìn thấy mẫu thân?”

“Bao nhiêu người như thế, làm sao con thấy ta được.” Đậu thị mỉm cười hiền từ. Dường như bà mới chợt nhận ra nhi tử cao hơn bà nửa cái đầu, đã là một Thám hoa lang vang danh thiên hạ.

Các di nương cùng muội muội thứ xuất cũng lần lượt chúc mừng, không chỉ Triệu Thừa Nghĩa và Đậu thị vui vẻ, các di nương cũng vui vẻ thay y.

Cái khác không nói, chỉ cần Triệu Trường Ninh đỗ tiến sĩ, mấy người muội muội của y lúc bàn chuyện cưới hỏi sẽ tìm được mối càng tốt. Sau này trong nhà, cũng không có kẻ nào dám xem thường đại phòng.

Phía ngoài có tiểu tư lại thông truyền, Triệu Thừa Nghĩa ra ngoài xem, trở lại bèn nói với Triệu Trường Ninh: “...Nhị tỷ phu, tam tỷ phu của con đều đến chúc mừng con kìa. Đợi đại nhân cũng đến ngồi chốc lát, con là tân khoa Thám hoa, nên ra chính phòng bái kiến bọn họ mới phải.”

“Tên Từ Vinh Xương kia cũng tới?” Đậu thị cười khẩy nói, “Tết nhất còn chẳng buồn lại mặt, lúc này mới đến chơi để làm gì? Con trai ta còn lâu mới thềm gấp hẳn.”

Triệu Thừa Nghĩa thở dài khuyên nhủ: “Thối đời vốn dĩ việc theo hoa trên gấm thì nhiều, việc đưa than ngày tuyết thì ít. Nói thế nào Từ Vinh Xương cũng là nhị nữ tế* của bà, nếu quan hệ tốt với nhà ta, chẳng phải cũng sẽ tốt với nhị nhi thêm một chút sao? Bà mau dẫn người hầu sửa soạn lại phòng ốc, ta nghĩ hai nữ nhi cũng sẽ về cả đấy.”

* Nữ tế: Con rể

Triệu Thừa Nghĩa lại nhìn Triệu Trường Ninh: “Nay con đã là tiến sĩ, phụ thân cũng không cần dặn dò gì thêm. Tự con sẽ biết phải làm thế nào.”

Triệu Trường Ninh cười thật tươi: “Phụ thân không cần lo lắng, con biết phải làm gì.” Nàng dẫn người đi ra ngoài, chỉ thấy đại phòng giăng đèn kết hoa, khắp nơi rộn ràng, mà đám hạ nhân tới lui lại càng thêm cung kính nàng. Đột nhiên nàng nhớ tới câu hỏi của Hàn Sơn: Thế nhân phi báng ta, khi dễ ta, si nhục ta, chê cười ta, coi thường ta, khinh rẻ ta, căm ghét ta, nên xử trí thế nào đây?

Chỉ đành nhịn người, nhường người, tùy người, tránh người, chịu người, kính người, mặc kệ người, chờ vài năm sau người hẵng nhìn lại người xem.

*Tim đọc thêm lời đối đáp giữa Hàn Sơn và Thập Đắc, các vị đều là những nhân vật độc đáo trong lịch sử Thiền tông.

Trường Ninh xa xa đã nhìn thấy ngoài cửa Thủy hoa¹¹ có rất nhiều người, hai trong số đó, một người vóc dáng gầy nhom như cây trúc, chẳng phải là người từng bắt chim trĩ và xách ba ba đến tặng nàng, nhị tỷ phu Hứa Thanh Hoài đó sao. Người còn lại trông tương đối khôi ngô, nét mặt kiêu ngạo, mặc chiếc trường bào gấm Phúc Quý thêu Bào tương hoa²². Nam tử trẻ tuổi này chính là Từ Vinh Xương.

Từ Vinh Xương kia trái lại không hề cảm thấy xa cách chút nào, cũng không cho rằng mình và Triệu gia đã trở mặt. Thân thiết hết như ngày nào cũng gặp nhau, tiến lên một bước cười nói: “Chúc mừng tân khoa Thám hoa! Tỷ phu nghe được tin tốt, đã lập tức chuẩn bị lễ vật tới thăm đệ. Nói ra thì cũng hai ba năm chưa tới nhà, huynh đệ ta hiếm có dịp nào gặp gỡ. Đúng rồi... nhị tỷ của đệ ở đằng sau, nàng và tam tỷ của đệ cùng ngồi xe ngựa tới đấy.”

Hứa Thanh Hoài người gầy, bị hất đẩy xuống phía sau. Lúc này cũng chúc mừng nói: “...Tiểu cữu tử*, lúc dạo phố ta cũng đi xem, có điều người đông quá, không chen vào nổi!”

*Tiểu cữu tử: Em vợ

Nhắc tới chuyện này Hứa Thanh Hoài lại kích động.

Hắn vốn tốt với Triệu Trường Ninh, đương nhiên sẽ trông ngóng y đậu tiến sĩ, nhà bọn họ, cộng thêm cả Triệu gia của thê tử, tính ra chỉ có mỗi cậu em vợ này là có thiên phú, hy vọng đều đặt ở đó cả. Chúc cử nhân sát vách hết lần này đến lần khác lấy việc này ra cười cợt hắn, cười tới gần nửa năm. Mùa hè phe phẩy quạt giấy nằm trên chiếu cười, mùa đông ngồi sưởi ấm bên bếp lò cũng cười, căn bản là lấy hắn ra mua vui.

Hứa Thanh Hoài không nói lại hắn, ghen đến đỏ mặt tía tai cũng không bật lại được từ nào. Kết quả đợt thứ bậc thi Hội đưa ra, Chúc cử nhân sát vách không có tên trên bảng, Triệu Trường Ninh lại xếp thứ hai. Từ đó Chúc cử nhân đóng cửa học bài, không còn gặp khách khứa nữa. Đồi lại Hứa Thanh Hoài cứ gặp người thì lại khoác lác: “Ta đã nói rồi mà, cậu em vợ nhà ta nhân phẩm lẫn tài mạo đều cực kỳ tốt. Y là sao Văn Khúc trên trời chuyển thế, phải làm lão gia! Nói mãi mà hắn không chịu tin, đừng phải Văn Khúc lão gia, đến cái Đổng tiến sĩ cũng chả vớt được!”

Bắt đầu từ lúc yết bảng thi Hội, Hứa Thanh Hoài cứ ra ngoài là lại ưỡn ngực ngẩng đầu, có tinh thần hơn rất nhiều. Hắn nhiều năm không thi đậu cử nhân, nhưng nhà mẹ đẻ của thê từ lại có đến hai tiến sĩ, làm sao mà không vui cho được. Nói không chừng hắn và Triệu Ngọc Diệu cố gắng thêm chút nữa, nhà họ Hứa cũng có thể tạo ra hai vị tiến sĩ cùng nên.

Triệu Trường Ninh chỉ cười một tiếng với Từ Vinh Xương, nhưng lại chấp tay nói với Hứa Thanh Hoài: “Tỷ phu khách khí quá rồi, muốn gặp đệ cứ nói một câu là được, hà tất phải đi chen chúc. Huynh xem bao giờ có thời gian, đệ mời huynh cùng uống một tách trà?”

Hứa Thanh Hoài có chứng sùng bái học vấn, vội vàng đáp: “Không thể không thể! Nên để ta mời đệ!”

Sắc mặt của Từ Vinh Xương đã rất khó coi, nhưng lại không tiện trở mặt, vẫn tiếp tục cười phớt lờ với lời Triệu Trường Ninh. Cậu em vợ này giờ đây đã không thể chọc vào.

Triệu Trường Ninh hàn huyên một lúc với Hứa Thanh Hoài, nói: “Lục An, người đưa hai vị cô gia vào trong nhà ngồi trước.” Nàng còn phải tới chính phòng bái kiến Đồ đại nhân.

Hôm nay đúng là bận tới xoay vòng vòng, lảng giềng đồng hương, hay đồng liêu bạn tốt của phụ thân, Triệu lão thái gia tới bái kiến không nói, ngay cả thân thích quăng tám sào cũng không tới, từng người một đều tìm đến cửa nhận nàng. Có những người Triệu lão thái gia cũng chẳng biết phải xưng hô ra sao, lúc giới thiệu nói rằng: “Đây là huynh đệ đồng hao của tam biểu thúc nhà nhị thái gia, hồi nhỏ còn từng uống rượu đầy thảng của người đấy.”

Triệu Trường Ninh đi theo bên người Triệu lão thái gia, mỉm cười kính rượu từng người. Nhưng tư lượng của nàng rất kém, hai ba chén đã bắt đầu nghiêng ngả. Triệu lão thái gia biết tư lượng của Triệu Trường Ninh không ổn, dùng ánh mắt ra hiệu cho Triệu Trường Hoài bên cạnh giúp y cầm rượu.

Triệu Trường Ninh vốn còn tưởng tên nhóc này sẽ từ chối, ấy vậy mà hắn thật sự tiếp từng chén qua uống giúp nàng. Triệu Trường Ninh nhìn động tác uống rượu của hắn, đột nhiên nhớ ra tên nhóc này cũng thi được hạng mười bốn.

Thật ra đâu có tệ, hoàn toàn không tệ. Nếu như không phải nàng đồ thám hoa, hiện tại kẻ nổi bật nhất có lẽ phải là hắn.

Triệu Trường Ninh khẽ giữ lấy tay hắn, nói: “Không uống được thì cứ lạng lẽ đồ đi, đừng miễn cưỡng.”

Không ngờ Triệu Trường Hoài dừng dừng đáp: “Đệ thích uống, nào nhiệt.”

... Nếu hắn đã nói vậy, Trường Ninh cũng chẳng biết nói gì, chỉ đành tùy hắn.

“Trường Ninh lại đây.” Triệu lão thái gia vẫy tay với nàng, ý bảo nàng tới thỉnh an Đồ đại nhân.

Đồ đại nhân ngồi trong phòng chính, tuổi cận trung niên, là một Mỹ nhiêm công*. Triệu Trường Ninh hành lễ với ông: “Đã nghe thánh danh Đồ đại nhân từ lâu.”

*Mỹ nhiêm công: Mỹ xưng của Quan Vũ nước Thục thời Tam Quốc (ý chỉ những người đàn ông đẹp đẽ râu).

Đây là lần đầu tiên Đồ đại nhân gặp Triệu Trường Ninh, phát hiện hóa ra là một thiếu niên đỉnh đặc thanh tú đến vậy, ánh mắt tức thời sáng lên. Nghĩ thầm chẳng trách nữ nhi lại thích, đàm luận với Triệu Trường Ninh một hồi, thấy y nói chuyện cung kính lễ phép, lại không mất đi phong độ, bởi vậy càng thêm hài lòng, chỉ hận không thể lập tức xách y về làm con rể. Ông bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, chẳng rõ tương lai tướng mạo nhân phẩm bậc này, tiền đồ lại rộng mở thành thang, bị kẻ khác nhanh chân cướp mất thì sao?

Sau khi nữ nhi cập kê, ông và phu nhân vẫn luôn tìm kiếm cho nữ nhi một gia đình thích hợp. Nữ nhi là nữ hài tử đích xuất duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được đặt trong lòng mà cưng chiều, hiển nhiên gia đình nhà chồng phải chọn lựa trăm mối. Nhà có gia thế tốt, Đồ phu nhân lại cảm thấy con cháu chưa đủ tiền đồ, tiến sĩ Hàn lâm có tiền đồ một chút, không phải nữ nhi không thích, thì cũng là phẩm hạnh không được lòng Đồ đại nhân. Thế này xem ra Triệu Trường Ninh mặt nào cũng ổn, nữ nhi tâm tâm niệm niệm muốn gả cho hắn, nếu Triệu Trường Ninh cưới nữ nhi, chắc chắn con bé sẽ rất vui mừng. Quan trọng hơn là, gia thế của Triệu Trường Ninh kém hơn Đồ gia một chút, sau này trên quan trường ông có thể diu dặt Triệu Trường Ninh, như vậy sẽ không sợ Triệu Trường Ninh bạc đãi nữ nhi nhà mình.

Bàn tính trong lòng gầy lách cánh, Đồ đại nhân bèn hỏi Triệu lão thái gia: “Cháu chất của lão thái gia ai ai cũng xuất chúng, song đây là đứa giỏi nhất, quả nhiên không phụ công lao thái gia dốc lòng bồi dưỡng. Có điều ta nghe nói y vì học hành mà trì hoãn việc lập gia đình, chẳng hay đã có đính ước với ai chưa? Bằng không chỗ ta cũng có một mối rất được.”

Tôn nhi vừa thi đỗ Thám hoa, khẳng định sẽ có người đề cập chuyện làm thân. Triệu lão thái gia vốn tưởng Đồ đại nhân muốn giật dây bắc cầu, nhưng vừa nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ ra chuyện của tiểu thư Đồ gia, thầm nghĩ chẳng lẽ Đồ đại nhân đang ám chỉ nữ nhi nhà mình?

Có thể kết thân với Đồ gia, đây là điều Triệu lão thái gia vô cùng sẵn lòng. Triệu Trường Ninh có sự nâng đỡ của Đồ đại nhân, trên quan trường chắc chắn sẽ xuôi chèo mát mái. Kết thông gia với nhà họ Đồ, Triệu gia cũng có mặt lợi. Huống hồ y từng gặp Đồ Nhược Quân, đại tôn nhi hắn cũng rất thích nàng. Đương nhiên, Đồ đại nhân người ta còn chưa chỉ đích danh, ông chỉ đành vuốt râu cười đáp: “Nhà ta quân rất nghiêm, tội nhỏ đến thông phòng cũng không có lấy một người. Tới giờ vẫn chưa đính ước, chẳng hay Đồ đại nhân muốn làm mai cho ai?”

Đỗ đại nhân đương nhiên sẽ không nêu rõ nữ nhi nhà mình, chỉ cười thâm thúy: “Ta không hề muốn làm mai cho người khác.” Ông kín đáo ám chỉ, là muốn Triệu Trường Ninh mời bà mỗi tối cửa cầu hôn nữ nhi, sau đó nhà bọn họ sẽ thuận nước đẩy thuyền mà đồng ý, kết thành một mối lương duyên.

Triệu lão thái gia cười ha hả không nói thêm gì, nhưng đã dự định lập tức quay về thương lượng cùng con trai và con dâu cả. Xem xem có phải nên quyết định việc chung thân đại sự của tôn nhi rồi không.

Y định rồi, hai người còn lại mới dễ định.

Triệu Trường Ninh còn đang nhận mặt tam nhi tử của biểu thẩm bà con xa nhà Đậu thị, bất chợt sống lưng lạnh toát, tay run lên.

Ngón tay thon dài của nàng cầm chắc ly rượu, đem rượu còn thừa uống một hơi cạn sạch.

Đỗ đại nhân chỉ tới chơi một lát, sau đó cáo từ rồi đi. Khách khứa đến chúc mừng cũng lục đục giải tán, cổng lớn lại huyền ảo một hồi, nhị thúc Triệu Thừa Liêm lúc này mới rời nha môn quay về, cùng trở về với ông còn có Chu Thừa Lễ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Trường Ninh nhìn thấy Chu Thừa Lễ mặc triều phục, nàng kinh ngạc phát hiện Chu Thừa Lễ mặc không phải là trường bào màu xanh của Tri huyện thất phẩm, mà là màu đỏ rực giống hệt Triệu Thừa Liêm, thêu hoa văn én mây³, đai lưng da bạc chạm khắc đẹp đẽ. Đây đúng là trang phục của chính tứ phẩm đại quan!

Mặc quan phục vượt quá định chế, nặng thì bị sung ngục lưu đầy ngàn dặm, thất thúc tuyệt đối không thể mặc nhầm được đâu nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33

Triệu lão thái gia thấy Chu Thừa Lễ cũng có phần ngạc nhiên: “Người trở về rồi?”

Chu Thừa Lễ gật đầu nói: “Vừa vặn, lúc ta rời khỏi Đô sát viện thì hay tin Trường Ninh đỗ Thám hoa.”

Người cần y trang, phật cần kim trang*, khoác lên bộ quan bào chính tứ phẩm, Chu Thừa Lễ càng lộ vẻ rắn rỏi xuất chúng. Hắn cùng Triệu lão thái gia thì thăm dò câu, bên nói với Trường Ninh và Trường Hoài: “Hai người các ngươi theo ta vào trong.”

*Đại ý tượng phật cần dùng vàng để trang trí, con người thì cần dùng quần áo để tô điểm.

Mấy người tiến vào trung đường ngồi xuống ghế trên, sai hạ nhân đóng cửa lại.

Bầu không khí có phần nghiêm túc, Triệu Trường Ninh xuôi tay đứng thẳng, không biết bọn họ định nói điều gì.

Triệu Thừa Liêm nhìn Triệu Trường Ninh lảng lảng đứng phía trước mình, Trường Ninh nặc cảm bào Thám hoa lang, thanh tú mà chói mắt. Vẫn chưa có được sự kiên nghị của nam tử, nhưng lại có cảm giác đỉnh đạc thanh cao.

Nhi tử này của đại ca nằm ngoài dự đoán của ông. Tuy hai người quan hệ thường thường, nhưng chuyện liên quan đến lợi ích gia tộc, ông sẽ lấy đại cục làm trọng. Triệu Trường Ninh cùng Triệu Trường Hoài đúng là có thiên phú và tiềm lực hơn Triệu Trường Tùng nhiều. Cần phải bồi dưỡng cẩn thận.

Triệu Thừa Liêm bắt đầu nói: “Vốn các ngươi còn nhỏ, nên chuyện trong nhà chưa nói cho các ngươi biết. Đến nay các ngươi đã thi đậu tiến sĩ, nếu không có gì bất ngờ, hai ngươi đều sẽ được tuyển vào Hàm lâm viện. Triệu gia sau này cần dựa vào hai người các ngươi gánh vác, hưng thịnh của gia tộc chính là trọng trách của hai ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, sẽ phải tham gia vào quyết định của gia tộc.”

Triệu Trường Ninh chợt hiểu, nhị thúc muốn nói với bọn họ rằng, từ giờ trở đi bọn họ sẽ chính thức bắt đầu gánh vác trách nhiệm của Triệu gia.

Triệu Thừa Liêm tiếp tục nói: “Tiến sĩ mới chỉ là nền móng, các tử tôn học hành không có kết quả, hiển hách không quá ba đời, vinh hoa phú quý đến đâu cũng sẽ tan thành mây khói. Do đó hai người các ngươi, ta và thất thúc đều sẽ trông chừng. Bởi vì hệ quan chức của ta, nên nhà chúng ta thuộc đẳng Thái tử, thất thúc các ngươi cũng vậy.”

Triệu Thừa Liêm nói rất nghiêm túc, cũng rất thành khẩn. Điều này khiến Triệu Trường Ninh có cái nhìn mới về ông, người này không hổ gọi giang hơn phụ thân. Mấy chuyện mờ ám trong nội trạch, đặt vào trong bối cảnh triều đình to lớn sẽ không còn quan trọng nữa. Các nữ quyến trong nhà thế nào, các hài tử ra sao, mọi người đều nhắm mắt một mắt một mắt không can thiệp, nhưng khi ra bên ngoài, Triệu gia là người một nhà.

Triệu Thừa Liêm liếc nhìn Chu Thừa Lễ, không giải thích tại sao Chu Thừa Lễ lại mặc quan bào chính tứ phẩm, mà lại nói: “Thất thúc các ngươi... tuy không mang họ Triệu, nhưng vẫn là người một nhà. Thân phận của hắn tương đối đặc thù, giờ không tiện nói rõ, các ngươi chỉ cần biết phải cung kính hết mực với hắn là được.”

Triệu Trường Ninh thừa vâng, lại không nghe thấy tiếng của Triệu Trường Hoài. Quay lại thấy hấn đang nghiêng đầu, nhìn ánh nến đến xuất thần. Nàng hơi kéo hấn, Triệu Trường Hoài mới đáp vâng.

“Triệu Trường Ninh.” Triệu Thừa Liêm đột nhiên gọi nàng một tiếng. “Phụ thân ngươi thật thà chất phác, không thể chèo chống được cả gia tộc, đại phòng cần đến ngươi làm chủ. Tuy ngươi đã đậu tiến sĩ, tiệc ân vinh* ngày mai có lẽ sẽ được trực tiếp phong quan, trở thành Tu soạn Hàn lâm viện. Nhưng con đường sau này còn rất dài, không được phép buông thả.”

*Yến tiệc tổ chức để chúc mừng các tân khoa Tiến sĩ, được quy định trong chế độ thi cử ba triều Nguyên, Minh, Thanh.

“Lời nhủ thúc dạy rất đúng, Trường Ninh xin ghi nhớ.” Triệu Trường Ninh chấp tay nói.

Địa vị của Hàn lâm viện rất cao, gần như là cơ cấu để bồi dưỡng các vị quan lớn, thực tập ở Hàn lâm ba năm xong bèn có thể luận lý lịch làm quan. Đương nhiên đi ra từ Hàn lâm viện chưa chắc đã có tiền đồ, nhưng có tiền đồ chắc chắn đều đi ra từ Hàn lâm viện, cái được gọi ‘Không phải tiến sĩ không vào Hàn lâm, không phải Hàn lâm không vào nội các’ chính là đạo lý này. Bằng không thi trượt, ra ngoài làm Tri huyện, hy vọng được tấn thăng là vô cùng mong manh.

Triệu Trường Ninh đỗ Thám hoa, đây là tấm vé tuyển thẳng đến Hàn lâm viện, Triệu Trường Hoài lại cần thi thêm một lần tuyển quan mới có thể vào Hàn lâm viện.

“Ngày mai Hoàng thượng ban thưởng tiệc ân vinh ở Lễ bộ, đến lúc đó Thái tử sẽ xuất hiện, ta dẫn hai người đi tiếp kiến Thái tử.” Triệu Thừa Liêm nói xong thì cho hai người lui xuống nghỉ ngơi.

Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài một trước một sau ra khỏi trung đường, ngoài trung đường tuy không có ai, nhưng vẫn treo vô số đèn lồng vải đỏ, hắt ra từng đợt ánh sáng hồng ấm áp.

Sau khi Trường Ninh ra ngoài bèn nói với Triệu Trường Hoài: “... Dù sao chẳng nữa, hôm nay cũng đa tạ đệ cản rượu giúp ta.” Nói xong một chốc vẫn không thấy ai đáp lại, Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu, phát hiện Triệu Trường Hoài đứng cách nàng khá xa, đang ngẩng đầu nhìn ngắm biển sao trên bầu trời.

Triệu Trường Ninh đi trở lại, hỏi hấn: “Đệ đứng ở đầu gió không thấy lạnh sao?”

Triệu Trường Hoài có chút mê mẩn nhìn nàng, mắt hơi híp lại. Triệu Trường Ninh mới cảm thấy tên nhóc này có gì đó không bình thường, thật ra ban nãy trong phòng hấn đã hơi khác thường rồi. Thấy Triệu Trường Ninh đứng ngay trước mặt, bèn đẩy nàng sang một bên: “Sao huynh lại đứng trước mặt đệ làm gì, chắn hết ánh sáng của đệ rồi.”

Chắc chắn là hấn uống say rồi, Triệu Trường Ninh từng thấy bộ dáng hấn say một lần, ấn tượng vẫn rất sâu sắc.

“Vậy ta không làm phiền nhã hứng của đệ, ngu huynh xin đi trước, đệ cứ từ từ xem.” Triệu Trường Ninh không muốn tranh luận với kẻ điên này, vừa chấp tay đã chuẩn bị bỏ đi, hai người tỷ tỷ trong nhà còn đang chờ nàng quay về.

Không ngờ đi vài bước thì không nhúc nhích được nữa, nhìn lại thấy Triệu Trường Hoài đang kéo ống tay áo của nàng, hấn nhìn nàng một cách khó hiểu vừa nói: “Đệ cản rượu cho huynh, huynh lại ném đệ ở đây mà đi.” Dứt lời lộ ra vẻ mặt mất hứng, chỉ thiếu điều nói nàng không còn nhân tính nữa thôi.

Triệu Trường Ninh nhìn vào mắt hấn, ngửi được mùi rượu trong từng đợt hít thở, đột nhiên cảm thấy đau đầu. Suýt nữa nàng đã quên mất... tên nhóc này mà uống say sẽ rất khác thường, đánh người một cách kỳ quặc! Nàng thử kéo ống tay áo một chút, Triệu Trường Hoài lại túm càng chặt hơn, bám lấy nàng không chịu thả.

“Được, vậy ta đưa đệ về là được phải không?” Triệu Trường Ninh để tính cười cười, dắt hấn trả về viện của mình.

Triệu Trường Hoài này, ngày thường ghét nàng ra mặt, mấy thử ngôn từ châm chọc thì cũng thôi, đến cả say rượu cũng thích đùa nàng, đúng là đã thiếu nợ hấn.

Ánh nến từ căn phòng phía trước mờ ảo hắt ra, Triệu Trường Ninh đem hàng tiền vào trong viện của hấn, nhìn ngó bài trí xung quanh, khả năng vì hai người đứng là huynh đệ máu mủ, bởi vậy phẩm vị giống nhau, đến bố cục cũng rất giống, Triệu Trường Hoài vừa vào phòng đã ngoan ngoãn ngồi trên giường đất của mình.

Đại nha đầu Trầm Hương hầu hạ hấn đi tới thấy Triệu Trường Ninh, bị dọa cho hồn vía lên mây. Đại thiếu gia tới tận cửa là để... đập phá sao? Nàng vội vàng hành lễ hô một tiếng đại thiếu gia, Triệu Trường Ninh vẫy vẫy tay: “Không cần đa lễ, đi đun ít nước nóng cho thiếu gia nhà các người đi.”

Trầm Hương hấp tấp chạy đi, lúc quay lại còn dẫn thêm hai tiểu nha đầu. Triệu Trường Ninh nhìn bộ dạng cau mày khó chịu của Triệu Trường Hoài, nhớ đến hồi nãy hấn cản cho mình không ít rượu, vươn tay ra nói: “Đưa khăn mặt cho ta.” Nhận lấy khăn tay đã được vắt cẩn thận, đặt lên trên trán Triệu Trường Hoài.

“Nhị đệ, giờ ngu huynh đi đây, đệ tự mình ngủ đi.” Lại nói với Trầm Hương, “Đề ý thiếu gia người một chút, hôm nay hấn uống hơi nhiều rượu.”

“Đệ đỗ tiến sĩ rồi...” Triệu Trường Hoài đột nhiên mở miệng, “Huynh không chúc mừng đệ sao?”

“Chúc mừng đệ.” Triệu Trường Ninh nghe đến đây, một loại cảm giác cô đơn bỗng nhiên tràn tới, nàng mỉm cười, “Thật ra đệ rất lợi hại, nếu không phải đệ nhỏ hơn ta vài tuổi, có lẽ ta cũng không sánh bằng đệ đâu.” Nói cho cùng thành phần xem vận khí khi thi Đình có rất nhiều, ví như Triệu Trường Ninh không hề cảm thấy học vấn của Tô Nhân vượt qua được Đàm Văn, chẳng qua Hoàng thượng yêu thích hắn hơn thôi. Triệu Trường Hoài này rất tài giỏi, sự tài giỏi của hắn không chỉ ở việc học hành, người này chắc chắn tiền đồ sẽ xán lạn, chỉ là hiện tại... hắn đang rất cô đơn mà thôi.

“Ừ.” Lúc này hắn mới hài lòng, kéo chân lên che kín người, “Được rồi, huynh có thể đi.”

...Tên nhóc này nhất định là tổ tông! Triệu Trường Ninh thở hắt ra một cái, may rằng hôm nay tâm trạng nàng vô cùng tốt, sẽ không chấp nhặt với Triệu Trường Hoài.

Sau khi về chính phòng, hai người tỷ tỷ vẫn đang đợi nàng, thấy nàng trở về bèn ôm chặt lấy nàng mừng đến chảy nước mắt khóc thống thiết không thôi, sau lại sợ làm trễ tiệc ân vinh ngày mai của nàng, bèn để nàng đi nghỉ.

Trong phòng, Triệu Trường Ninh tắm gội xong xuôi, Cố nữ mẫu giúp nàng sửa sang mái tóc. Triệu Trường Ninh nhìn thấy chính mình trong gương, có lẽ đã quen với dáng vẻ nam tử của mình, giờ tóc dài xõa trên vai, có phần yếu ớt, thậm chí đến cảm giác nhu hòa nàng cũng nhìn không quen. Cuốn tóc lại định bụng vén lên.

“Thiếu gia chó vùi, tóc cần phải chải cẩn thận.” Cố nữ mẫu tùm tùm cười, “Ngài xem, mái tóc đẹp thế này, tron bóng như tơ lụa, ngài phải đối xử với nó tốt một chút.”

“Nhũ mẫu, hôm nay bà có đi xem ta dạo phố không?” Triệu Trường Ninh lại nói: “Ta là Thám hoa, đi ở đằng trước, có cả quan binh và Ngự lâm quân mở đường.”

Cố nữ mẫu cảm thấy ánh mắt của nàng giống hệt như đứa trẻ. Ở bên ngoài nàng luôn giữ mình lãnh đạm, chỉ có trước mặt bà, nàng mới có thể như vậy, lộ ra một chút trẻ con, một chút vui mừng.

“Ta ở lại nhà, phu nhân thì có đi.” Cố nữ mẫu búi tóc cho nàng.

Khuôn mặt đẹp đẽ ngần này, nếu được cung chiều nuôi nấng trong ngọc ngà châu báu, vãi vóc lụa là, không biết sẽ còn rực rỡ đến đâu. Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không thể biết được, sau này là quan phục, triều phục. Từng tầng lại từng tầng, nặng nề phủ lên trên người, trên vai nàng.

Triệu Trường Ninh nghe ra được đôi phần tiếc nuối, Cố nữ mẫu vẫn luôn muốn nhìn nàng.

“Thiếu gia, ngài nghe ta nói.” Cố nữ mẫu chậm rãi cầm lấy bàn tay nàng, “Mai này ngài vào quan trường, sẽ không giống như ở nhà nữa. Bất luận ở đâu, những chỗ nam tử tụ tập. Nam nhân đều bị sắc làm mê muội hồ đồ, ngài hiểu được chứ...?”

Triệu Trường Ninh biết Cố nữ mẫu muốn nói gì.

Đi đến bước này, trở thành Thám hoa, nàng đã sớm không để tâm những chuyện đó.

Tuy nàng là Thám hoa, nhưng chưa có quan hàm, với triều đình mà nói vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bé. Chức quan càng cao, năng lực tự bảo vệ càng mạnh. Nàng hy vọng bản thân có thể nắm được quyền lực thực sự trong tay, chỉ có những gì cầm trong tay mới đáng tin tưởng.

Triệu Trường Ninh khẽ nói: “Nhũ mẫu chớ lo lắng, trong lòng ta hiểu rõ.”

Ánh nến trong phòng bị thổi tắt, vạn vật trong màn đêm, tĩnh lặng đến vô cùng.

Tiệc ân vinh hôm sau cử hành vào chập tối, nên cũng không cần dậy sớm. Qua giờ Mùi, Triệu Thừa Liêm dẫn hai người họ lên xe ngựa, đi một mạch qua Đại Minh Môn. Lúc tiến vào Thiên Bộ Lang, cần phải xuống xe đi bộ.

Sau khi vào Thiên Bộ Lang, dường như chính là trung tâm chính trị của cả triều đình, bên trái là phủ Đô đốc Ngũ quân, Cẩm y vệ, Thông chính ty... còn bên phải lại là tập hợp năm bộ: Lại, Hộ, Lễ, Công, Binh, Hồng lư tự, Khâm thiên giám, Hàn lâm viện, các quan viên cao cấp nhất đều tụ họp ở đây. Thiên Bộ Lang khí thế uy nghiêm, quan viên qua lại rất nhiều, bất cẩn một chút sẽ đụng phải vị quan tứ ngũ phẩm nào đó, bởi vậy không cho phép dùng xe ngựa.

Vì hôm nay là ngày các tân khoa tiến sĩ tới dự tiệc ân vinh, Lễ bộ đã đặc biệt chuẩn bị câu đối: ‘Quỳnh lâm yển mấn thiên hạ sĩ, ân vinh tứ tấn nhất triều thân’ dán trên cột trụ hành lang son đỏ. Triệu Thừa Liêm tách khỏi bọn họ, Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài đi về phía yến tiệc. Kẻ này không hề nhắc nửa chữ về chuyện sau khi say rượu tối qua, vẫn cứ chậm rì rì đi theo phía sau nàng, một câu cũng không buồn nói.

Lúc này sắc trời đã chạng vạng, nơi bày yến tiệc ngồi đầy các tân khoa tiến sĩ, vô cùng sôi nổi rộn ràng, trên chỗ ngồi thượng khách là các quan viên lớn bé của Lễ bộ, Hồng lư tự cùng quan khảo thí. Hoàng thượng đã sắp xếp quan chủ khảo Cố Phương Hoài ngồi ở vị trí chủ trì, các tiến sĩ tới tập bái kiến Cố Phương Hoài xong thì nhập tiệc. Khúc nhạc ‘Khởi thiên môn’ được tấu lên, xung quanh là hương thơm mẫu đơn, son trà cùng các loài hoa tươi đẹp vấn vít, ánh nến sáng bừng, lụa hồng trải rộng. Bố trí phải nói xa hoa phi phàm.

Ba người Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa đều có bàn riêng của mình, vô cùng vinh dự, đồ ăn từng món từng món được dâng lên. Triệu Trường Ninh cầm chén uống rượu, cười nói với Tô Nhân bên cạnh.

Tân khoa Thám hoa, y phục rực rỡ, miệng cười tùm tùm, dáng dấp nàng lại đẹp đẽ. Có rất nhiều người đều nghiêng đầu sang nhìn vị Thám hoa lang này.

Đương nhiên cũng có kẻ đồ mắt nhìn y, như Trương Thế Kỳ. Chỉ cảm thấy vì y còn trẻ, trông lại tuấn tú, mới được thánh thượng bổ nhiệm làm Thám hoa. Không hề thiết tha kết giao với y.

“Thái tử giá đáo!” Bên ngoài có người cao giọng hô to, các tiến sĩ đang uống rượu đồng loạt buông chén, quỳ xuống bái kiến Thái tử.

Thái tử dẫn theo đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào, khoát tay ra ý đứng dậy: “Bình thân, chư vị nhập tiệc thôi.”

Sau khi hần ngồi xuống, các quan khảo thí lại phải đến bái kiến hần, quả nhiên là thân phận tôn quý, đến đâu cũng được người vây quanh thế này. Triệu Trường Ninh lắc đầu thờ dài, tiếp tục ăn đĩa lạc muối trước mặt. Chợt nghe thấy giọng nói ôn hòa của Thái tử vang lên: “Thám hoa Triệu Trường Ninh ở đâu?”

Mới đầu Triệu Trường Ninh không nhận ra đang gọi nàng, giây lát sau mới tiến lên, quỳ xuống thỉnh an Thái tử.

“Đứng dậy đi.” Chu Minh Hy mỉm cười nhìn nàng chăm chú, chìa bàn tay thon dài trắng ngần ra đỡ nàng, “Khi thi Đình, ta còn từng nói giúp ngươi mấy câu. Luật pháp của ngươi rất tốt. Nhị thúc ngươi còn nói ngươi siêng năng học hành, điểm này giống ta.” Xung ta với nàng, đây chính là tỏ ý thân thiết.

Thái tử đối xử với nàng quá đặc biệt, chỉ triệu kiến riêng nàng. Người xung quanh quá nửa đều nhìn nàng bằng ánh mắt ước ao đố kỵ, Triệu Trường Ninh thầm nghĩ có gì phải ao ước, nhị thúc là gia thân của Thái tử, Thái tử che chở nàng như người của mình là điều hiển nhiên. Nhưng thật ra trong lòng nàng vẫn còn vương mắc, đầu tiên, nàng luôn bị ám ảnh bởi giấc mơ kia.

Thái tử trước mắt, có lẽ không phải người kế vị cuối cùng.

Vậy... người đó rốt cuộc là ai, nàng lại chọn sai một lần nữa, cuối cùng kết quả sẽ thế nào? Liệu có giống như trong giấc mộng, bạn tốt bị giết, bản thân đối mặt với khốn cảnh, gia tộc tràn ngập nguy cơ?

Đương nhiên, đây chỉ là một giấc mơ, giấc mơ chưa chắc đã có thể trở thành sự thật.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trẻ trung tuấn mỹ của Thái tử, lần đầu tiên nàng cách bậc tôn quý gần đến thế. Hồi lâu nàng vẫn chưa mở lời, nét cười của Thái tử dần nhạt đi. Triệu Trường Ninh nhận ra, bất luận nàng có đứng về phe Thái tử hay không, lập trường của nàng, cũng không cho phép nàng có bất cứ điều gì do dự. Triệu Trường Ninh chấp tay nói: “Điện hạ khen lắm, điện hạ nói chuyện giúp thần, thần vô cùng cảm kích.”

Chu Minh Hy mới cười nói: “Nhị thúc ngươi kể rằng ngươi cẩn trọng ôn hòa, quả nhiên là vậy.” Đưa đĩa bánh hoa xếp thiên nga vàng óng trước mặt cho y, “Cái này để ngươi nếm thử.”

Triệu Trường Ninh bụng đĩa điểm tâm Thái tử ban thưởng lui xuống. Trong lòng cảm thán, quả thực Thái tử đối với nàng rất tốt, chắc hẳn là khá yêu thích nàng.

Quay về chỗ ngồi, lại phát hiện nhị thúc Triệu Thừa Liêm cũng tới bái kiến Thái tử, Thái tử một bên nói chuyện, một bên nhìn Triệu Trường Ninh cười, hai người này hẳn là đang nói về nàng. Lát sau Triệu Thừa Liêm đi tới, khen rằng: “Thái tử điện hạ có ấn tượng tốt về ngươi,” tiếp theo lại đổi giọng, hỏi: “Ban nầy điện hạ khen ngợi, tại sao ngươi lại chần chừ? Nếu không phải điện hạ trước nay ôn hòa, e đã sớm nầy sinh ác cảm.”

Chẳng lẽ Triệu Trường Ninh lại nói, ta nằm mơ thấy hần cuối cùng không làm hoàng đế, làm hoàng đế là người khác cơ, lại còn lời hần ra chém chết, còn định giết sạch người nhà chúng ta. Đương nhiên là không thể nói ra, chưa biết chừng Triệu Thừa Liêm còn tưởng đầu óc nàng có vấn đề.

“Lúc đó quá bất ngờ, cho nên không kịp phản ứng lại.” Triệu Trường Ninh chỉ đành nói vậy.

Triệu Thừa Liêm gật đầu: “Thái tử đối đãi ngươi rất tốt, ngươi đừng gây thêm chuyện là được.”

Ông vừa nói xong, bên ngoài lại nổi lên tiếng gõ chiêng trống, nội thị của Tư lễ giám cảm thánh chỉ tới, chính là thánh chỉ phong quan cho ba người nhất giáp. Đây cũng là vinh dự đặc biệt của nhất giáp, chỉ cần thi đỗ, lập tức sẽ có chức quan để làm. Tuy chức quan không lớn, nhưng lại có tác dụng khích lệ. Thường sau khi thi Đình, Trạng nguyên sẽ phong Biên tu Hàn lâm viện, tòng lục phẩm. Bảng nhãn và Thám hoa đều là Tu soạn, chính thất phẩm. Tuy đã có chức quan, nhưng vẫn phải vào Hàn lâm viện làm quen nghiệp vụ trong ba năm, mới được phân đến các bộ nhậm chức.

Thái giám Tư lễ giám tiến về phía trước, mọi người dừng lại tiệc rượu, nhao nhao quỳ xuống. Sau đó nội thị của Tư lễ giám mới tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, ba vị tân khoa nhất giáp tiến sĩ, văn chương xuất chúng, tài đức vẹn toàn. Cần được tán thưởng, để biểu dương phẩm hạnh. Nay đặc tứ Trạng nguyên Ngụy Kiền, làm Biên tu Hàn lâm viện. Tứ Bảng nhãn Tô Nhân, làm Tu soạn Hàn lâm viện. Tứ Thám hoa Triệu Trường Ninh, làm Tu soạn Hàn lâm viện, lưu chức ở Hàn lâm viện, lại tứ một chức Tự phó Đại lý tự.”

Thánh chỉ đọc xong, đáng lẽ ba người phải khấu đầu tạ ơn. Nhưng nhất tề đều giật mình kinh ngạc.

Ngụy Kiền và Tô Nhân cùng quay lại nhìn Triệu Trường Ninh, sau lưng nàng cũng vang lên từng đợt ong ong nghị luận.

Triệu Trường Ninh quý gối, rất đồ sộ sừng sốt, thánh chỉ này là chuyện gì, tại sao nàng còn được phong thêm một chức Tự phó Đại lý tự? Hàn lâm viện phải thực tập ba năm mới được ra làm quan, người được tứ quan tại chỗ là cực kỳ hiếm. Ý của thánh chỉ này muốn nói, tuy nàng có chức Tu soạn Hàn lâm viện, nhưng cũng chỉ là hư danh treo đó mà thôi, thật ra đã trực tiếp ban cho nàng được làm quan.

Hơn nữa nhậm chức ở Đại lý tự cũng rất kỳ lạ, giả sử Hình bộ tương đương với bộ Công an, Đô sát viện chính là Viện kiểm sát nhân dân tối cao, vậy thì

Đại lý tự sẽ tương đương với Tòa án nhân dân tối cao, một trong ba bộ tư pháp quyền uy nhất, là một chi rất có thực quyền. Tự phó Đại lý tự tổng lục phẩm, nghĩa là được phong cùng một cấp quan với Trạng nguyên.

Triệu Trường Ninh nghĩ đến đây, sau lưng đã lấm tấm mồ hôi. Nàng được phong quan thế này, vừa lên đã có ngay thực quyền, hơn nữa chức Tu soạn Hàn lâm viện cũng được bảo lưu, cho nên vẫn còn lý lịch ở Hàn lâm viện. E rằng như vậy không thể nào phục chúng! Ất hẳn mai này trong thoai bản của người đọc sách nàng sẽ bị chửi mắng đến mấy năm, ra ngoài cũng phải cẩn thận bị đánh cho tơi bời. Nếu thật sự nhảy vào Đại lý tự, còn không lường trước được sẽ xảy ra những chuyện gì nữa!

Ba người lính chỉ tay ọn, lại được Hoàng thượng đích thân ban thưởng một cành cung hoa, một tấm bài lụa, mới lui về nhập tiệc.

Triệu Trường Ninh liếc nhìn Triệu Thừa Liêm, vẻ mặt ông bình thản, lại nhìn Thái tử. Đúng lúc Thái tử cũng nhìn sang, mỉm cười gật đầu với nàng. Nhìn đến đây làm sao nàng còn không hiểu, hoàn toàn không phải nàng rất được lòng Hoàng thượng, mà là ngang – nhiên dùng quan hệ. Chức quan này, tám chính phần do Thái tử thỉnh cầu giúp nàng.

Đặng Thái tử, cho dù nàng không muốn làm cũng phải làm rồi, trong lòng mỗi người hiện tại, e đều đã quy nàng thuộc phe Thái tử.

Tuy Thái tử cũng đang ở đây, nhưng hấn ngồi xa không thể nghe rõ, phía sau bèn nghị luận không chút kiêng kỵ. Triệu Trường Ninh nghe được những tiếng rầm rì bàn tán:

“Hắn là cái gì cơ chứ, chẳng phải đồ Thám hoa thôi sao. Còn không phải nhờ Thái tử che chở, giờ đến Hàn lâm viện cũng chẳng cần đi...”

“Tự phó Đại lý tự cũng là tổng lục phẩm, Trạng nguyên nghe được, không biết sẽ nghĩ thế nào...”

“Nếu ta có một nhị thúc là Thiếu chiêm sự thì tốt rồi, lại lọt vào mắt Thái tử, chưa biết chừng còn có thể làm Thiếu khanh Đại lý tự luôn ấy chứ!”

Người đọc sách đa phần thẳng tính, tự cho mình đọc nhiều sách thánh hiền, bởi vậy có điều gì bất mãn sẽ trực tiếp nói ra.

Triệu Trường Ninh nhấp một ngụm trà, quả thực nàng nhất được món hời lớn, những lời chỉ trích này chỉ đành coi như không nghe thấy. Đương nhiên cũng có người tới chúc mừng nàng, ví như Tô Nhân kè có thần kinh thô, hấn còn ngưỡng mộ nói: “Đại lý tự đúng là chỗ tốt, ở Hàn lâm viện suốt ngày chỉnh lý văn thư sách cổ, không biết nhàm chán đến mức nào. Có thời gian ta sẽ tới tìm Trường Ninh huynh ôn chuyện cũ.”

Còn có kiểu như Tống Sở, gia thế khá tốt, phụ thân là Thị độc học sĩ, cho nên nhìn nhận vấn đề rất cởi mở. Đi tới uống rượu với Triệu Trường Ninh: “Đừng nghe mấy kẻ đang đồ mắt ấy nói bừa, bọn chúng ghen ghét với huynh thôi. Thúc thúc huynh là Thiếu chiêm sự, huynh lại là Thám hoa, Thái tử có thích huynh thì sao chứ? Ghen ghét? Tự tìm lấy một thúc thúc làm Thiếu chiêm sự, tự thi đỗ Thám hoa đi!”

Triệu Trường Ninh phát hiện Tống Sở là người rất thú vị, cười khỏ mà rằng: “Đa tạ Tống huynh, ta vẫn chịu được.”

Mắng đi, nhắm mắt bất chấp coi như không nghe thấy gì.

Sau khi uống rượu cùng Tống Sở xong, Triệu Trường Ninh lại đi tới chỗ Triệu Thừa Liêm, chấp tay nói: “...Chắc hẳn chức quan Phó tự Đại lý tự, là kết quả nhị thúc nói chuyện giúp ta, chất nhi xin đa tạ.”

Triệu Thừa Liêm lại thân nhiên đáp: “Nguyên có do ngươi thi đỗ Thám hoa, bài văn viết về pháp luật lại lọt vào mắt điện hạ. Điện hạ vô cùng tán thưởng văn chương của ngươi, mới cầm đến bàn bạc với Hoàng thượng, nói rèn luyện ở Hàn lâm viện ba năm cũng chỉ cho qua ngày. Nếu ngươi có thiên phú về mặt này, chỉ bằng trước tiên vào Đại lý tự học ít bản lĩnh thật sự. Học không xong thì thôi, còn nếu học được, tương lai ắt có thể tạo phúc cho dân chúng. Hoàng thượng đọc bài văn của ngươi, liền đồng ý thỉnh cầu của Thái tử.”

“Đại lý tự nắm giữ hình án cùng duy trì trật tự thiên hạ, quan viên phức tạp, cũng không dễ làm. Nhưng ngươi không cần lo lắng, có Thái tử điện hạ chống lưng cho ngươi.” Triệu Thừa Liêm tiếp tục nói: “Ồ Đại lý tự, thật ra là do nhị hoàng tử giám sát, thuộc phạm vi thế lực của hấn. Ý của điện hạ, là muốn bồi dưỡng một ít thế lực của mình trong Đại lý tự... ngươi hiểu chứ?”

“Chất nhi hiểu.” Triệu Trường Ninh chỉ đành nói như vậy, thánh chỉ đã ban, hiện tại nàng có thể kháng chỉ sao?

Phạm vi thế lực của nhị hoàng tử, lại để nàng đi nhậm chức, đây rõ ràng là hành động cài cắm người của mình vào.

Triệu Trường Ninh nhìn cảnh tượng phồn hoa trước mắt, không ngừng nghĩ đến giấc mơ kia. Giấc mộng đó chưa chắc đã thành sự thật đâu nhỉ... Nếu coi một giấc mơ thành thực tế, dường như cũng có chút nực cười.

Về phần ngày sau sẽ ra sao, đành phải đi một bước nhìn một bước, trước mắt nàng chỉ vừa mới khoa khảo xong.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34

Sau khi Trường Ninh trở về từ tiệc ân vinh, thư bổ nhiệm chính thức đã được Lại bộ đưa tới, cho nàng chuẩn bị nửa tháng rồi đến Đại lý tự, còn liệt kê một số đồ cần chuẩn bị trước.

Vợ chồng Đậu thị biết chuyện đương nhiên rất vui mừng, còn mời người đến làm quan phục cho Triệu Trường Ninh. Nhưng ngược lại, Triệu lão thái gia và Chu Thừa Lễ hay tin, lại không hề thấy có bao nhiêu tốt đẹp.

Triệu Trường Ninh bị bọn họ gọi tới bàn chuyện.

Triệu lão thái gia ngồi ở đằng trước, tay vịn mép bàn thở dài: “Vốn tưởng rằng con đỗ Thám hoa, rồi vào Hàn lâm viện, sẽ không gặp phải trắc trở gì. Nhưng nhậm chức ở Đại lý tự... không thể lường trước là phúc hay họa. Trước nay vợ vàng đều không có kết quả tốt, Hoàng thượng là minh quân, lý nào lại không hiểu điều này.”

“Thái tử coi trọng người, nên Hoàng thượng mới có ý rèn luyện.” Chu Thừa Lễ nói với nàng, “Nhậm chức ở Đại lý tự chưa chắc đã hay, thứ nhất người là tân khoa Thám hoa, không thực tập ở Hàn lâm viện đã vào Đại lý tự nhậm chức, nếu không có bản lĩnh thật sự e khó lòng khiến người tin phục. Thứ hai làm quan trong Đại lý tự vốn rất khó, chỉ sợ nếu người xử trí không thỏa đáng ngược lại còn phá hỏng tiền đồ.”

Triệu Trường Ninh cũng hiểu những điều này, nàng gật đầu đáp: “Thất thúc yên tâm, ta không hề vì vậy mà đắc ý, trong lòng vẫn luôn cảnh tỉnh.”

Thái tử đánh giá cao nàng mới đề bạt nàng, nếu nàng không có tài hoa tương xứng, sẽ cô phụ sự cất nhắc của Thái tử. Và lại chức quan Đại lý tự há có dễ làm? Đại lý tự chính là một trong cửu khanh¹, một trong tam tứ pháp*, cũng là chỉ khó vào nhất trong tam tứ pháp, nắm giữ tổ tụng khắp thiên hạ, địa vị cao hơn rất nhiều so với Hồng lư tự, Thái thường tự cùng cấp bậc.

*Tam tứ pháp: Hình bộ, Đô sát viện, Đại lý tự

Triệu lão thái gia gật đầu: “Thất thúc con nói chí phải, có điều nếu đã nhận được thánh chỉ, vậy không cần nghĩ những chuyện này nữa. Sau khi tới Hàn lâm viện ghi danh xong, lại quay về chỗ ta, mỗi ngày ta sẽ giảng cho con ít chuyện chốn quan trường cùng đạo làm quan, tránh cho con không hiểu đường ngang ngõ tắt.”

Triệu lão thái gia dặn dò nàng từng ly từng tý, sau đó để nàng về nghỉ ngơi. Trường Ninh và Chu Thừa Lễ cùng ra ngoài, hắn đi ở phía trước nói với nàng: “Người theo ta tới đây.”

Hai người về đến Đông viện, lúc này đang là cuối xuân, bên ngoài hải đường đua nhau rơi rụng, phủ kín mặt đất một màu phấn hồng. Dưới ánh mặt trời cuối xuân, Triệu Trường Ninh thấy được mây mi dứt khoát của Chu Thừa Lễ, tuấn mỹ mà nho nhã.

“Ta có chuyện cần nói với người.” Chu Thừa Lễ nhắc ấm trà trên bàn lên, “Vi sư không muốn giấu người, quan bào hôm qua ta mặc, là vì có chuyện cần đi xử lý. Tuy nói ta chỉ là Tri huyện một phương, nhưng trên người còn mang chức vụ quan trọng không thể để người ngoài biết. Đợi đến lúc thích hợp ta sẽ nói rõ với người. Giờ người đã đỗ Thám hoa, ta sẽ từ từ truyền thụ cho người Tâm học.”

Hắn xưng là ‘Vi sư’, mối quan hệ này thậm chí còn thân thiết hơn cả thất thúc. Nghe hắn nói sắp sửa truyền thụ Tâm học cho mình, Trường Ninh không giấu được tia kích động. Về chuyện thân thể của thất thúc, từ lâu nàng đã biết Chu Thừa Lễ không đơn giản, người này có bí mật, nhưng nàng sẽ không đi bóc mẽ. Trường Ninh trước nay luôn giữ nguyên tắc thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Trường Ninh nghĩ ngợi một hồi, xoay vòng chén trà trong tay: “Thất thúc, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài. Hoàng thượng có bốn vị hoàng tử, nay ta đã được Thái tử nhìn trúng, nhà chúng ta cũng thuộc đẳng Thái tử, bởi vậy muốn tìm hiểu một chút ba vị còn lại.”

Nghe thấy câu hỏi của nàng, ánh mắt Chu Thừa Lễ chợt lóe. Rất nhanh đã bình ổn lại, gật đầu trả lời: “Được, vậy ta sẽ kể cho người.”

Chu Thừa Lễ nghĩ ngợi một hồi, tựa như đang suy xét, sau đó mới nói: “Đại hoàng tử năm tuổi chết yểu không bàn. Nói về nhị hoàng tử Chu Minh Sí đi, mẹ ruột của hắn là Trang tần Tiêu thị, vì xuất thân kém nhất trong bốn vị hoàng tử, bởi vậy không được coi trọng. Sau đó biên cương phía bắc nổi lên phiên loạn, Hoàng thượng không an lòng, nên đã phái hắn đi làm Giám quân nhằm chấn hưng sĩ khí.”

Phái hoàng tử làm Giám quân, cách làm này Triệu Trường Ninh có nghe qua, đế vương sẽ dùng chính nhi tử của mình để nền cai trị thêm vững chắc. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, chẳng ai có thể nói trước đứa trẻ này còn trở về được hay không, nên thông thường sẽ phái đi những hoàng tử không được sủng ái. Triệu Trường Ninh từng được diện kiến thánh nhan của Hoàng thượng, người như thế, vậy mà cũng phái con trai mình đi làm Giám quân, quả nhiên là đế vương vô tình!

Ngay sau đó Chu Thừa Lễ lại nói: “Nhưng không ai ngờ rằng —— vị hoàng tử trước giờ trầm lặng ít nói, lại là tướng tài có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, ra chiến trường giết giặc, uy chấn địch quân, đánh cho biên cương chia năm xẻ bảy. Khi đó tin tức truyền về kinh thành... nhị thúc người còn vô cùng hoảng sợ, Đồng cung cũng có phần luống cuống tay chân.”

Hắn dùng ngữ điệu bình thản miêu tả qua loa chuyện này.

“Về sau, nghe nói các tướng sĩ còn phong cho Chu Minh Sí uy danh ‘Chiến thần’, hồ như hắn đã tiến thêm một bước nắm được binh quyền, thậm chí là lòng quân. Tuy biên cương đã được củng cố, nhưng quan viên ủng hộ Thái tử lại dâng tấu dôn dập, nói đao kiếm không có mắt, nhị hoàng tử thân thể ngàn vàng, hiện tại chiến sự đã tạm lắng, chỉ bằng triệu hồi về kinh thì hơn. Hoàng thượng chuẩn tấu, đợi Chu Minh Sí trở về, phong cho hắn đất đai, còn

ban thưởng phủ đệ cùng vàng bạc, ruộng đồng, người hầu. Đối đãi với hần tốt gấp vạn lần lúc trước. Sau đó mọi người thấy hần vẫn không được Hoàng thượng trọng dụng, và lại dường như hần cũng không có tâm tư này, khiêm tốn như trước, cũng chưa từng kết giao với đại thần, bởi vậy người ở Đồng cung dần dần không còn chú ý đến hần nữa.”

Triệu Trường Ninh bắt giắc đã uống hết một chén trà, nàng phát hiện thất thúc rất có năng khiếu kể chuyện! Một đoạn này nàng nghe đến say sưa hứng thú.

Chu Thừa Lễ thấy nàng nghe cực kỳ chăm chú, khẽ cười một tiếng, tiếp tục kể: “Nói về tam hoàng tử Chu Minh Duệ đi, mẹ ruột hần là Lý quý phi, từ nhỏ đã dày công nuôi dưỡng, lớn hơn Thái tử một tuổi, đây mới là người chúng ta cần lưu tâm nhất. Xuất thân không thấp, từ nhỏ đã thích tranh giành hơn thua với Thái tử. Có điều Chu Minh Duệ kém hơn Thái tử rất nhiều, thật ra không hề có sức uy hiếp.”

“Cuối cùng chính là Thái tử —— Thái tử điện hạ là nhi tử duy nhất của Hiếu Ý Hoàng hậu. Từ nhỏ đã được Hoàng thượng dẫn theo bên người đích thân nuôi nấng, nhân hậu ôn hòa, nếu tương lai có thể kế thừa một thiên hạ thái bình không loạn lạc, ắt sẽ là một minh quân. Có điều vì quá mức ôn hòa, khó tránh khỏi cần đến những phụ thần bên cạnh, bằng không thiên hạ khó mà vững.”

“Về phần tứ hoàng tử, còn chưa đầy năm tuổi, không cần phải bàn nhiều nữa.”

Chu Thừa Lễ dăm ba câu đã nói xong, thấy Triệu Trường Ninh vẫn đang ngẩn ngơ, bèn giơ tay gõ nhẹ lên đầu nàng: “Được rồi, sắc trời không còn sớm, mau quay về đi.”

“Đa tạ những lời hôm nay của thất thúc.” Triệu Trường Ninh lúc này mới đứng dậy, chỉnh lại vạt áo chuẩn bị trở về. Nghe ý của thất thúc, hiện tại địa vị của Thái tử rất vững vàng, vậy nàng không cần phải quá lo lắng.

“Trường Ninh.” Chu Thừa Lễ đột nhiên gọi nàng lại.

“Vâng?” Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu, gió mát phát qua làm đai lưng nàng phiêu động, tuấn tú thanh lệ đến lạ thường.

“Người thích thế này chứ? Đỗ Thám hoa, vào triều làm quan...” Chu Thừa Lễ đưa lưng về ánh sáng, đột nhiên Trường Ninh không còn nhìn rõ nét mặt hần.

Trường Ninh đứng lặng một hồi, nhàn nhạt nói: “Ta thích.” Dựa vào chính mình thế này rất vững chắc, đồng thời cũng hy vọng bản thân có thể lớn mạnh từng ngày.

Thật lâu sau Chu Thừa Lễ mới dịu dàng nói: “... Người thích thì tốt.”

Một trận gió nổi lên, những cánh hoa còn sót lại bị bàn tay vô hình kéo khỏi cành, thả chúng rơi rụng trước thềm hiên. Triệu Trường Ninh nhìn hần trong chốc lát, không rõ hần định nói gì, bèn chấp tay rời đi. Nàng nghe thấy phía sau lặng yên không một tiếng động, bàn tay khẽ nắm chặt.

Trở về Tây viên, đúng lúc tiệp may đưa quan phục tới cho nàng, Hương Phi cầm đến cho nàng xem.

Vì mới là quan tòng lục phẩm, nên chỉ có hai bộ công phục và thường phục². Công phục mặc khi yết kiến Hoàng thượng, không dùng được mấy. Thường phục gồm ba bộ phận mũ cánh chuồn, áo đoàn lĩnh và đai lưng hợp thành. Mũ cánh chuồn có hình tròn vành vạnh, hai bên đều gắn một chiếc cánh, ngoài là vải sa đen, trong cố định bằng sợi mây, nhẹ mà chắc. Đây chính là ngọn nguồn câu nói ‘Roi mắt mũ cánh chuồn’ người đời sau thường dùng. Áo đoàn lĩnh lại may bằng lụa màu xanh có vạt chéo, thêu hoa văn cò trắng. Đây là bộ quan phục đầu tiên của Triệu Trường Ninh, nàng cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng, ánh mắt không giấu được sự hưng phấn.

Nàng sai Hương Phi đem cất quan phục, lúc này Tổng nữ mẫu hầu hạ Đậu thị tiến vào, bà hành lễ với Trường Ninh: “Đại thiếu gia, lão gia và thái thái đang cãi vã ở tây thứ gian*. Nô tỳ tới mời ngài qua đó, giúp khuyên nhủ đôi câu.”

*Tây thứ gian: gian thứ phía tây, chỉ vị trí phòng như đông sương phòng (sương phòng phía đông).

Tổng nữ mẫu là người Đậu thị tin cậy nhất, Triệu Trường Ninh nhíu mày: “Nhũ mẫu, đang yên đang lành, sao tự nhiên bọn họ lại cãi vã?” Đậu thị là mẫu vợ hiền dâu thảo điển hình, luôn coi trọng phu bằng trời, sao có thể tranh cãi với phụ thân được.

“Ngài theo nô tỳ tới đó sẽ biết.” Tổng nữ mẫu nhỏ giọng nói, “Trên đường nô tỳ sẽ kể cho ngài.”

Nếu không phải chuyện nghiêm trọng, Tổng nữ mẫu sẽ không tới phiền nàng. Triệu Trường Ninh không kịp đổi quần áo, dẫn đầu xông ra khỏi viện, còn gọi thêm hai tên nô bộc trong viện theo cùng. Dọc đường Tổng nữ mẫu giải thích với nàng. Đậu thị và Triệu Thừa Nghĩa xảy ra mâu thuẫn, không phải vì gì khác, mà chính là vì hôn sự của Triệu Trường Ninh!

Ngày ấy ở tiệc ân vinh, thân là Thị lang Lễ bộ, Đỗ đại nhân cũng có tham dự, thấy Triệu Trường Ninh quả nhiên tiến thoái chừng mực, lịch sự tuấn tú, lại còn được Thái tử triệu kiến. Trong lòng càng thêm vừa ý chàng rể tương lai này, bất chấp đêm khuya lại tới bái phỏng Triệu lão thái gia, đem mục đích của mình nói rõ ràng hơn.

Triệu lão thái gia đã sớm đem so bát tự của tôn nhi cùng Đỗ Nhược Quân, Triệu Trường Ninh tuổi Tuất Cầu, Đỗ tiểu thư lại cầm tinh Mão Thổ, Tuất Cầu phối Mão Thổ, đúng là trời sinh một đôi. Nóng ruột chỉ muốn Triệu Trường Ninh lập tức cưới tiểu thư Đỗ gia về nhà, để thẳng bé có một nhạc phụ là Thị lang đại nhân. Bởi vậy sau khi Đỗ đại nhân rời khỏi, ông bèn gọi nhi tử đến bàn chuyện hôn sự của Triệu Trường Ninh.

Sau khi Triệu Thừa Nghĩa biết được Đổng đại nhân có ý gả khuê nữ cho Triệu Trường Ninh, sùng sốt mất một lúc, sau đó mới phản ứng lại được, thương lượng với Triệu lão thái gia: “Được! Con thấy hôn sự này quá tốt! Giờ nên định được rồi, đến mùa hè là có thể vào cửa. Để Ninh nhi thành gia trước, rồi sẽ bàn chuyện lập nghiệp sau.”

Triệu lão thái gia thấy hân hai ba câu đã bàn tới vào cửa, híp mắt cười: “Ta cũng thấy vừa vặn lắm, con đừng vội, tam lễ sáu sính cần phải có thời gian, con nói một tiếng với Ninh nhi trước đi.”

“Trong chuyện nam nữ thẳng bé y như khúc gỗ, chúng ta cứ định thay nó là được, mai này tự nhiên sẽ thông suốt thôi.” Triệu Thừa Nghĩa nghĩ tới nhi tử vừa đỗ Thám hoa, đã có mối hôn sự tốt thế này tìm đến tận cửa, quả là song hỷ lâm môn! Có vị nhạc phụ như thế, đường làm quan của Trường Ninh sau này chắc chắn sẽ bằng phẳng thăng thang. “Vẫn phải đa tạ phụ thân đã suy tính cho y.”

Triệu lão thái gia vuốt râu cười: “Trường Ninh là đích trưởng tôn của ta, ta không suy tính cho nó thì suy tính cho ai. Được rồi, con trở về nói lại với đại nhi tức* đi.”

*Đại nhi tức: con dâu cả

Lại nói Đổng đại nhân trở về, Đổng Nhượng Quân cũng ra nghênh đón: “Cha, dự tiệc ân vinh sao lại về muộn như thế?”

“Con gái ngoan của ta, con phải cảm tạ phụ thân đây”. Đổng đại nhân cười nói, “Rót cho cha chén trà.”

Trong lòng Đổng Nhượng Quân giờ đang tràn ngập hình ảnh người nọ đỗ Thám hoa, cưỡi ngựa dạo phố, tất cả mọi người vây kín lấy chàng, chàng ngồi trên lưng ngựa cao cao, đeo hoa nhưng mặc áo lụa đồ thẩm, nụ cười lại vẫn như ngày gió nhẹ mây thưa, lòng nàng xiết lại, kéo tay áo Đổng đại nhân: “Cha, đừng uống trà vội, cha định nói gì?”

“Không phải con thích y sao? Ta sẽ gả con cho y.” Đổng đại nhân từ tốn nói, “Y đỗ Thám hoa, lại được Thái tử coi trọng. Con gái ta tinh mắt lắm, người này gả được!”

Đổng Nhượng Quân thoát cái không nói nên lời, chỉ cảm thấy trái tim đang đập loạn. Thám hoa lang tuần tú cưỡi ngựa dạo phố, thiếu niên tựa tiên giáng trần trong thư phòng ngày đó, sẽ cưới nàng thật sao? Nàng vội hỏi: “Vậy chàng... chàng đã đồng ý chưa?”

“Con gái ngoan của ta, hôn sự trước nay phải theo lệnh cha mẹ, tổ phụ y đồng ý rồi, chẳng lẽ y còn không bằng lòng? Chẳng qua nhà chúng ta cung chiều con, mới để con tùy ý lựa chọn.” Đổng đại nhân mỉm cười nhìn nữ nhi e lệ, “Hôn nữa, y sẽ từ chối nhà chúng ta hay sao?”

Đổng Nhượng Quân mới nở nụ cười, kéo tay áo Đổng đại nhân nói không ngớt: “Được rồi cha! Nữ nhi pha trà cho người, cha cứ ngồi đi, đừng để mệt nhọc quá!” Dứt lời dẫn nha đầu tới phòng trà pha trà cho ông, bước đi vô cùng nhanh nhẹn. Đổng đại nhân càng cảm thấy chỉ cần nữ nhi vui vẻ, vậy cửa hôn sự này có gì mà không tốt.

Triệu Thừa Nghĩa cũng mang theo suy nghĩ từ nay hai nhà trở thành thông gia, Ninh nhi có thể trèo cao lấy được con gái Thị lang đi gặp Đậu thị, định bụng kể cho bà nghe chuyện vui này.

Đậu thị đang may giấy cho Trường Ninh, nghe vậy sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói: “Không được... Ninh nhi không thể lấy Đổng tiểu thư!”

Triệu Thừa Nghĩa không ngờ tới Đậu thị lại có phản ứng này, nhượng mày hỏi: “Đổng gia người ta, ai tốt mà chẳng chọn được, chọn Ninh nhi cũng vì coi trọng nó đỗ Thám hoa. Ta nói cho bà hay, chớ có mang suy nghĩ tầm thường của phụ nữ, bà biết có một Thị lang đại nhân làm nhạc phụ, được người che chở, tiền đồ của Ninh nhi sẽ thuận buồm xuôi gió bao nhiêu không?”

Đậu thị tim đập thình thịch. Nếu được, đương nhiên bà bằng lòng tìm một nàng dâu có gia thế tốt cho Triệu Trường Ninh, săn sóc y giúp y sinh con đường cái, để y bớt vất vả phần nào.

Nhưng mà không được, Triệu Trường Ninh có thể lấy ai?

Do bà chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nên làm thế nào mới phải? Hiện tại Trường Ninh còn chưa vào triều làm quan, không thể nói ra ngay lúc này. Bằng không với cái tính cứng nhắc của trượng phu, sợ rằng sau khi sự việc bại lộ, sẽ không đòi nào để Trường Ninh đến Đại lý tự! Thấy sắc mặt trượng phu ngày một xấu đi, trong nguy cấp cái khó ló cái khôn, bà đột ngột nói: “Ninh nhi... vài năm trước đã đính ước với biểu muội nhà ngoại y rồi, không thể lấy người khác!”

Triệu Thừa Nghĩa nghe mà thấy lạ: “Đính ước, chuyện lúc nào? Tại sao bà không nói cho ta biết?”

Lời vừa buột khỏi miệng, Đậu thị mới bình tĩnh lại đôi chút. Bát nước hắt đi không thể thu về, kế tiếp chỉ đành cứng miệng nói: “Là Tích nhi đích nữ nhà cậu hai nó, nhỏ hơn y bốn tuổi. Trước đây... ta dẫn y về Đậu gia, y đã phải lòng Tích nhi rồi. Bởi vậy ta và nhị mợ hai đã trao đổi tín vật đính ước, trong kho vẫn còn miếng ngọc đính ước đó, việc này đã định từ lâu, có điều ta quên bằng chưa kể với ông thôi.” Tiếng Đậu thị nói chuyện càng lúc càng nhỏ dần.

Bởi vì sắc mặt Triệu Thừa Nghĩa ngày một sa sầm, cuối cùng vỗ mạnh bàn quát: “Làm bừa! Ninh nhi là đích trưởng tôn, hôn sự của y có thể dễ dàng định đoạt thế sao?”

Không đợi Đậu thị mở miệng ông đã ngắt lời: “Nhi ca bà có thân phận gì? Đậu thị các người đã sớm suy tàn, giờ nhĩ ca bà chẳng qua là một Tri huyện Sơn Đông, so kiểu gì được với nhà họ Đỗ?” Đừng nói Đỗ gia, giờ đây Đậu gia còn kém xa Triệu gia. Nếu Đậu thị định cho hài tử mỗi hôn sự này, là đang hại y!

Đậu thị nói: “Khi đó ta không nghĩ nhiều như thế, chẳng qua hôn sự này đã định rồi. Nếu chúng ta từ hôn, người Đậu gia sẽ nghĩ thế nào? Khuê nữ người ta trong trong sạch, chưa có danh phận đã bị chúng ta vũ nhục, nếu bọn họ thẹn quá hóa giận truyền ra ngoài, tổ Trường Ninh là hạng xu nịnh bề trên hiếp đáp kẻ dưới, muốn vịn cành cao mới từ hôn, vậy tiền đồ mai sau của y phải làm sao?”

Triệu Thừa Nghĩa đã tức đến nghẹn họng, ngón tay run run chỉ vào Đậu thị: “Bà!! Cái loại phụ nữ ngu dốt này, bà đang hại Ninh nhi đây bà có biết không?” Giờ mà bảo với Đỗ gia, thật ra Ninh nhi đã hứa hôn rồi, đây rõ ràng là muốn kết thù! “Hôn sự này buộc phải thành, bất luận bà nói gì đi nữa.”

Đậu thị chưa từng thấy trượng phu mắng mình như vậy, viền mắt đỏ lên, run rẩy nói: “Tại thiếp thật không hiểu chuyện... nhưng hôn sự với Tích nhi đã định rồi, bên Đỗ tiểu thư, thực sự không thể ưng thuận!” Một bên lại ra hiệu với Tổng nhũ mẫu, để bà nhanh chóng đi tìm nhĩ tử tới. Nếu nhĩ tử không tới, sợ rằng bà không chịu nổi sự chỉ trích của trượng phu.

Lúc Tổng nhũ mẫu đưa Trường Ninh tới, Triệu Thừa Nghĩa quả nhiên vẫn đang quở trách Đậu thị.

Triệu Trường Ninh bước nhanh lại, đỡ Triệu Thừa Nghĩa ngồi xuống, thở dài: “Cha, cha bớt giận, nghe con nói đã.”

Triệu Thừa Nghĩa thấy nhĩ tử đến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con trai, mẹ con hại con rồi! Mẹ đàn bà ngu dốt này dám tự ý quyết định hôn sự cho con! Bên Đỗ đại nhân còn chưa biết phải ăn nói thế nào!”

“Cha, chưa chắc đây đã là chuyện xấu, cha nghe con nói.” Trên đường đi Triệu Trường Ninh đã nghĩ ra lý do thoái thác, phải làm sao mới thuyết phục được Triệu Thừa Nghĩa không bắt nàng cưới Đỗ tiểu thư, nếu nàng đúng là nam, vậy cưới hay không đều được cả, nhưng giờ thì không được. “Thật ra con cưới Đỗ tiểu thư chưa hẳn đã tốt.”

Triệu Thừa Nghĩa nghe mà khó hiểu: “Sao lại không tốt? Đây là cửa hôn sự không thể nào tốt hơn!”

Triệu Trường Ninh cười lắc đầu: “Cha thử nghĩ kỹ xem, thứ nhất, Đỗ gia đã có rất nhiều con trai, kẻ khác không nói, Đỗ Thiếu Lăng lại là tiến sĩ cùng khoa với con, hẳn còn có ca ca đệ đệ, giả sử Đỗ đại nhân thật sự có tài nguyên chính trị, cha nói xem, ông ta đã có bao nhiêu đứa con như thế, rốt cuộc sẽ cho ai đây?”

Triệu Thừa Nghĩa nghe nhĩ tử nói vậy thì tỉnh táo lại, suy nghĩ một hồi, hình như cũng có phần đúng. Đỗ đại nhân có hai nhĩ tử đích xuất, ba nhĩ tử thứ xuất, đầu ra còn che chở cho Trường Ninh?

Triệu Trường Ninh cười một tiếng: “Lại nói thứ hai, nếu con dựa vào nhạc phụ để thăng quan, lời này đồn ra ngoài cũng không hay ho gì.”

“Được, lại đến cái thứ ba...” Triệu Trường Ninh ngừng một chút, lòng âm thầm tạ lỗi với Đỗ tiểu thư, nàng cũng vì bất đắc dĩ thôi. “Đỗ cô nương là tiểu thư đích xuất duy nhất của Đỗ gia, ở nhà phụ thân mẫu thân nàng vô cùng chiều chuộng, muốn gì được nấy. Nếu đến nhà chúng ta, lỡ như chăm sóc không tốt, chỉ e Đỗ đại nhân Đỗ phu nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu nàng ta mắc sai lầm, cha cũng không tiện trách móc, càng đừng nhắc đến việc để nàng quản lý việc nhà, tận hiếu thay nhĩ tử. Nếu nhĩ tử lấy về, chỉ đành coi như thờ một pho tượng Phật, không dám mảy may đắc tội.”

Triệu Thừa Nghĩa nghe nhĩ tử nói bao nhiêu, dường như đã bị thuyết phục ít nhiều. Nhĩ tử nói cũng có lý, Đỗ đại nhân đồng ý để nữ nhi gả vào nhà kém hơn, hẳn cũng cho rằng Triệu gia thế yếu, không dám làm gì con gái ông ta. Nếu cứ lấy về, sao có thể làm hiền thê của nhĩ tử được?

Vậy chẳng thà cưới cho nhĩ tử một cô nương gia thế thấp, biết quán xuyến việc nhà, chăm sóc nhĩ tử, sinh con dưỡng cái cho y. Để nhĩ tử trên quan trường không còn lo lắng chuyện nhà.

Triệu Thừa Nghĩa đã hơi mệt mỏi, nhưng vẫn trừng mắt với Đậu thị: “Chuyện thế này sao không nói sớm, chúng ta đã đắc tội với Đỗ gia rồi!” Ông đứng lên, định bụng lập tức đi nói rõ với Triệu lão thái gia, càng kéo dài, càng tránh né lại càng thêm phiền phức. Nghĩ ngợi một chút lại căn dặn Đậu thị, “Nếu cô nương kia đã nhỏ hơn Trường Ninh bốn tuổi, vậy cũng sắp tròn mười bốn rồi. Bà gửi thư cho nhĩ tử cầu hỏi thăm tình hình gần đây đi...”

Đậu thị vội vã gạt đầu, đợi Triệu Thừa Nghĩa đi rồi, mới dám lau nước mắt.

Triệu Trường Ninh vỗ vỗ lên vai mẫu thân: “Mẹ, đừng khóc nữa, nói kỹ càng cho con biết chuyện của Tích nhi... còn cả...” Nàng ngưng mắt nhìn Đậu thị, ánh mắt nghiêm túc hỏi: “Người Đậu gia, có biết chuyện của con không?”

Đậu thị lập tức lấy lại tinh thần: “Con chớ lo, đầu tiên chỉ có bà ngoại con biết. Sau đó trước khi bà ngoại con đi, đã đem chuyện này kể với mợ hai con, lúc còn sống bà ngoại tin tưởng mợ hai nhất. Ta sẽ nói nguyên do cho mợ hai con, để bà biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Vậy thì tốt, nếu vị biểu muội này chưa đến mười bốn tuổi, có thể mượn nàng kéo dài một hai năm. Chuyện hôn sự tạm thời đã định, sau này cứ thống nhất nói vậy.” Triệu Trường Ninh nghĩ một chút, “Thư của mẹ và mợ hai cứ để con viết, mẹ gửi đi là được rồi.” Nàng sợ trong thư Đậu thị lại lòi đuôi, hơn nữa nói thật, bảo nàng tin một người xa lạ chưa gặp mặt mấy lần, nàng quả thực không làm được.

Hôm nay nhĩ tử chính là xương sống của bà, mọi thứ Đậu thị đều nghe theo Trường Ninh.

Thấy vậy Triệu Trường Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, xem như kết thúc được chuyện này. Về phần đắc tội Đỗ gia, nàng không hề muốn, nhưng đến nước này đã thật sự hết cách rồi, nàng không thể nào cưới Đỗ tiểu thư về nhà được.

Triệu lão thái gia biết chuyện, tiếc nuối có thừa, chỉ đành trách Đậu thị hồ đồ. Ông đích thân tới nhà nhận lỗi với Đỗ đại nhân, lời hay cũng nói cạn, Đỗ đại nhân về mặt lạnh như băng không hề lay động, quả nhiên đã đắc tội với Đỗ gia.

Sau đó Triệu Thừa Nghĩa thậm chí Triệu Trường Ninh đều tới cửa, Đỗ gia hết thấy từ chối không tiếp.

Năm ngày sau, Đỗ Thiếu Lăng cũng vì chuyện này mà tìm tới tận cửa.

Triệu Trường Ninh pha cho hắn một bình trà, hơi nóng mờ mờ cùng tiếng nước nhỏ tí tách. Nàng hơi vươn tay, mời hắn uống trà: “Phượng Hoàng Đơn Tùng*, huynh thích uống trà đắng”

*Tên dòng trà xanh của Triều Châu – Trung Quốc

Đỗ Thiếu Lăng nhấp một ngụm trà nói: “Ngày đó sau khi lão thái gia rời đi, phụ thân ta tức giận đến quăng vỡ ba bốn cái chén. Muội muội sống chết muốn gả cho nàng, biết không thể gả được, còn trốn trong phòng khóc mấy ngày liền, làm mẹ ta mắng một trận, hai hôm nay mới tốt lên đôi chút. Nàng...” Hắn ngừng đầu hỏi nàng, “đã có hôn ước thật sao?”

Triệu Trường Ninh có phần bất đắc dĩ: “Có gì biết rõ còn muốn hỏi.”

Đỗ đại nhân trước giờ cứng chiều nữ nhi, cho rằng y không nói rõ chuyện hôn ước từ đầu, lúc này mới nhô ra một cái cọc, nguyên cớ bởi vì không muốn lấy nữ nhi báo oán của ông, tự nhiên không còn muốn gặp y.

“Nàng được lắm, hai huynh muội một nhà đều thua trong tay nàng.” Đỗ Thiếu Lăng đột nhiên cười thành tiếng.

Sống lưng Triệu Trường Ninh thẳng tắp, môi mỏng khẽ mím, nàng không muốn nghe những lời này, làm nàng cảm thấy rất không thoải mái.

“Điều gì khiến nàng không thể tiếp nhận?” Đỗ Thiếu Lăng sát lại gần khẽ hỏi, “Nàng không thể tiếp nhận chuyện muội muội muốn gả cho nàng, hay là không thể tiếp nhận chuyện ta muốn cưới nàng... Triệu Trường Ninh.”

“Ta vì thấy hổ thẹn với Đỗ tiểu thư mới gặp huynh.” Triệu Trường Ninh chỉ nói, “Phiền Thiếu Lăng huynh thay ta truyền đạt lại sự áy náy.”

“Muội không thấy áy náy với ta sao?” Đỗ Thiếu Lăng cách nàng càng gần, cặp mắt đào hoa của hắn khẽ phát sáng.

Triệu Trường Ninh chẳng buồn nói chuyện nữa, nhưng nàng không còn bị động, mà trở tay đè lại bàn tay Đỗ Thiếu Lăng, cũng áp sát thêm một chút, lãnh đạm nói bên tai hắn: “Thật đáng tiếc, quả thực... không có.”

Hơi nóng vừa xẹt qua bên tai, nàng đã ngồi lại chỗ cũ, cười rằng: “Đỗ tam thiếu gia còn phải tham gia tuyển quan, có lẽ nên trở về rồi?”

Đỗ Thiếu Lăng nhìn nàng cười, hắn nói: “Trường Ninh huynh, ngày sau gặp lại. Sau này phải cẩn thận một chút, phụ thân ta e đã nhớ kỹ huynh rồi.”

Triệu Trường Ninh cực kỳ không muốn gặp lại hắn, gặp hắn y như rằng không có chuyện tốt.

Việc của Đỗ gia nàng cũng hết cách, quả nhiên vẫn kết thù rồi, trước mắt nàng sắp sửa phải vào Đại lý tự thực tập... để một vị đại quan tam phẩm trong triều nhớ kỹ mình, không phải chuyện tốt đẹp gì cho cam.

Chú thích:

(1) Cửu khanh: cùng với Lục bộ, là cơ cấu hành chính Trung ương cổ đại.

Theo baike, cửu khanh thời Minh chia làm đại cửu khanh và tiểu cửu khanh.

*Đại cửu khanh gồm:

(1-6) Thượng thư của sáu bộ

Đô ngự sử Đô sát viện

Đại lý tự khanh

Thông chính sử.

*Tiểu cửu khanh gồm:

Thái thường tự khanh

Thái bộc tự khanh

Quang lộc tự khanh

Chiêm sự

Hàn lâm học sĩ

Hồng lư tự khanh

Tể tửu Quốc tử giám

Uyển mã tự khanh

Thượng bảo ty khanh.

(2) Thường phục: Mũ cánh chuồn (mũ ô sa), áo đoàn lĩnh (áo cổ tròn) và đai lưng.

Màu sắc trang phục quan lại thời Minh:

- Nhất phẩm đến Tứ phẩm: Phi bào (áo bào đỏ)
- Ngũ phẩm đến Thất phẩm: Thanh bào (áo bào xanh)
- Bát phẩm và Cửu phẩm: Lục bào (áo bào lục)

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 35

Non nửa tháng trôi qua rất nhanh, kết quả tuyển quan đã hé màn, triều đình lựa chọn mười hai Thứ cát sĩ, Triệu Trường Hoài cũng có tên trên bảng.

Vì Trường Ninh đã làm quan, Trúc sơn cư nàng sống hiện tại được mở rộng thêm một tầng, lại thêm mấy nha đầu tiểu tư làm việc nặng, trong viện đã có đến hơn mười người. Chỗ giao nhau giữa Trúc sơn cư ở Tây viên và chính phòng, đi qua một con đường nhỏ chính là nơi ở của Triệu Trường Hoài, vì vậy Triệu Trường Ninh còn thường xuyên gặp mặt hắn. Từ sau khi đậu tiến sĩ, tính tình Triệu Trường Hoài dường như hòa nhã đi ít nhiều. Có lần viện của hắn ăn bánh đậu, còn sai người đưa một đĩa sang cho nàng ăn, dọa Hương Phi sợ đến mất mặt. Thấy Triệu Trường Ninh gấp lên bỏ ngay vào trong miệng, vội vàng can ngăn: “Đại thiếu gia, bánh đậu này không ăn được!”

Triệu Trường Ninh cười cười: “Sao vậy? Ngươi sợ hắn hạ độc à?”

Hương Phi mặt hơi đỏ lên, nhị thiếu gia có hận đại thiếu gia đến đâu, cũng không hoang đường tới mức đi hạ độc, nàng nghĩ nhiều rồi.

Trong bánh đậu bỏ thêm khá nhiều bột đậu, đường đỏ và tương hoa hồng, rất ngọt, người khác ăn vào chắc chắn sẽ thấy ngọt phát ngấy. Nàng lại rất thích, ăn tới ba cái liền.

Tiết trời ngày một ẩm áp, cây cỏ trong viện bắt đầu tươi tốt sum sê, hạ nhân cũng ríu rít đổi sang quần áo mỏng đầu hè. Sau khi Hàn lâm viện chính thức mở học, Triệu Trường Ninh đã tới tham quan Hàn lâm viện, lưu lại chút, còn đi uống đôi ba chén với vị Tô Nhân huynh mới quen. Từ sau khi đỗ Thám hoa, người tới cửa làm mai cho nàng nườm nượp không ngớt, nhưng đều bị lấy lý do đã có hôn ước từ chối. Dần dà, sức nóng hừng hực từ việc đỗ Thám hoa đem tới cuối cùng cũng lắng xuống, nhưng không thể phủ nhận, giờ đây Triệu Trường Ninh đã là người đứng đầu trong lớp con cháu Triệu gia.

Điều này không chỉ vì nàng đỗ Thám hoa, còn bởi vì nàng đã có được quan tước, lập tức có thể đi nhậm chức. Mà Triệu Trường Hoài còn phải mài dũa tư lịch ở Hàn lâm viện, Triệu Trường Tùng thì cần chuẩn bị cho kỳ thi Hội ba năm sau.

Ngày kia chính là thời điểm nàng phải đi Đại lý tự.

Hôm đó Triệu Trường Ninh dậy rất sớm, thay bộ quan phục mới tinh. Ngắm bản thân trong gương đồng, thiếu niên thanh tú, tóc mai chỉnh tề, trên đầu đội mũ cánh chuồn. Áo bào xanh vạt chéo thêu cò trắng, cũng tạm coi như anh tuấn tiêu sái. Nàng khá hài lòng với dáng vẻ của mình, nào có ai không thích bản thân đẹp mắt.

Hàn lâm viện thuận đường với Đại lý tự, nên Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài cùng đi chung một chiếc xe. Xe ngựa lộc cộc chạy trên đường, Triệu Trường Hoài cũng mặc quan bào, nhưng cảm giác hắn đem lại hoàn toàn khác với Triệu Trường Ninh. Hắn thấy Triệu Trường Ninh vẫn đang đọc hình ngục điển tịch 《Đại cáo》, đột nhiên hỏi nàng: “Huynh trưởng, bánh đậu hôm đó có ngon không?”

“Đa tạ, mùi vị không tồi.” Triệu Trường Ninh ngẩng đầu lên nói.

Triệu Trường Hoài tiếp lời: “Phòng bếp làm ngọt quá, đệ ăn không nổi, nên sai người đưa qua cho huynh.”

Triệu Trường Ninh sầm mặt trong chốc lát rồi cười: “Đệ đệ khách sáo quá.”

Triệu Trường Hoài chỉ tầm tã: “Đệ có bao giờ khách sáo với huynh trưởng. Đến Đại Minh Môn rồi. Đệ đi trước một bước.” Ngừng một chút, “Buổi chiều thuận đường nhớ qua đón đệ.”

Xe ngựa hí một tiếng dừng lại, hần vén rèm xuống xe rời đi.

Hừm? Đã châm chọc đến mức này rồi, buổi chiều còn muốn đi đón hần? Triệu Trường Ninh thả rèm xuống, lệnh cho Tứ An: “Lát nữa bảo phu xe không được đón hần, kêu hần tự đi bộ về.”

Xe ngựa đi qua Đại Minh Môn, lại qua phố Thời Ung. Đại lý tự đã ở ngay phía trước. Tam tư pháp tiếng tăm lừng lẫy gồm Đại lý tự, Hình bộ và Đô sát viện đều nằm ở đây. Triệu Trường Ninh xuống xe ngựa, ngẩng đầu đã nhìn thấy cổng lớn đồ sộ của Đại lý tự. Ngoài cổng thiết lập hàng rào, dựng hai con sư tử đá cao to uy mãnh, theo bậc thêm đi lên, lại có hai chiếc trống lớn màu đỏ ở mỗi bên.

Đội bước qua cổng chính, mới nhìn thấy một nam tử trung niên mang mũ cánh chuồn, mặc quan bào màu lục đang đợi. Thấy nàng đi vào, bèn tiến một bước chấp tay cười nói: “Ngài chính là Triệu đại nhân vừa mới đỗ Thám hoa lang sao? Tự thừa đại nhân lệnh cho ta đón tiếp ngài. Ta họ Từ, tên một chữ Cung, là Tư vụ được phân riêng cho ngài sử dụng.”

Tư vụ Đại lý tự quan hàm vô cùng thấp, chỉ có tòng cử phẩm, thường làm mấy việc chỉnh lý văn thư, giúp ghi chép hồ sơ gì đó. Tương đương với cấp cho nàng một thư ký riêng.

Triệu Trường Ninh cười nói: “Tự đại nhân không cần khách sáo, đích xác là ta. Mới tới lần đầu, mong Từ đại nhân chớ ghét bỏ.”

Từ Cung lên tiếng: “Hạ quan không dám.” Tiếp đó dẫn nàng tiến vào trong Đại lý tự, vượt qua ảnh bích đã thấy được bên trong là một đại viện rộng rãi, có rất nhiều quan binh canh giữ. Đây là khu thứ hai, Từ Cung giải thích với nàng, nếu Đại lý tự cần thẩm vấn phạm nhân, sẽ thẩm vấn ở chỗ này. Hai bên còn có những phòng giam đơn giản, có thể nhìn thấy bên trong đang giam giữ vài người. Từ đây đi vào sẽ tới khu thứ ba, đây mới là nơi làm việc thường ngày của các quan viên. Trong này khá ồn ào hồi hã, gồm bốn căn viện quây lại, trái phải là hai sương phòng của Bình sự Đại lý tự và Tự chính Đại lý tự. Ngay trước mặt là phòng của Tự thừa Đại lý tự. Về phần Đại lý tự khanh và Thiếu khanh, vẫn còn ở trong căn viện đằng sau.

Kể đó Từ Cung đưa nàng đi gặp Tự thừa Đại lý tự. Lúc này Tự thừa đại nhân vẫn chưa có thời gian gặp nàng. Triệu Trường Ninh đứng chờ ngoài nhà chính, phát hiện trong nhà chính đặt một am thờ Phật, thờ cúng một pho tượng bùn mặt xanh áo đỏ, bộ dạng dữ tợn. “Đây là tổ sư gia Cao Dao của hình ngục chúng ta.” Từ Cung nói, “Mỗi dịp mừng một mười lăm, Tự khanh đại nhân sẽ dẫn mọi người bái lạy tổ sư gia.”

Triệu Trường Ninh bèn cung kính dâng cho Cao Dao một nén hương.

Lúc này Tự thừa đại nhân mới rảnh rỗi gặp nàng, Tự thừa Phụng đại nhân tuổi quá ngũ tuần, tóc lấm tấm hoa râm, vừa uống hớp trà lại sức, hỏi nàng: “Người là tân khoa tiến sĩ tới Đại lý tự, đã từng đọc ba cuốn 《Luật Đại Minh》《Đại Cáo》《Vấn Hình Điều Lệ》 hay chưa?”

Triệu Trường Ninh không nói mình đã học thuộc lòng ba quyển sách này rồi, hơn nữa còn đang xem 《Đường Luật Sơ Nghi》《Tổng Hình Lục》 vân vân. Chỉ đáp: “Hạ quan đã đọc qua rồi.”

“Vây thì tốt,” Phụng đại nhân gật đầu nói: “Đại lý tự nắm giữ tổ tụng toàn thiên hạ, mà các vụ án xét lại đều vô cùng trọng yếu. Những Thứ cát sĩ khác thực tập ở Hàn lâm viện có thể ung dung. Nhưng người ở Đại lý tự thì quyết không thể lơ là, người phải nhớ cho kỹ, đưa đến tay người đều là những chuyện nguy hiểm đến tính mạng.”

“Người mới tới sợ rằng còn chưa quen, trước tiên đừng làm gì vội.” Phụng đại nhân nói xong lại có người muốn gặp hần, vẫy tay để Triệu Trường Ninh lui xuống trước.

Về phần quan viên cấp một như Đại lý tự khanh, Thiếu khanh, với chức quan như Triệu Trường Ninh thì không gặp được. Càng khỏi bàn tới vị nhị hoàng tử nghe đồn làm giám sát Đại lý tự.

Sau khi con cái trưởng thành, đề phòng mai này bọn chúng tay chân lười biếng, trở thành kẻ đốn mạt không thấu hiểu nỗi khổ nhân gian, Hoàng thượng bèn tăng cường rèn luyện đám con của mình, phái chúng đến các nơi làm giám sát —— Đương nhiên, những nơi được cử đi có sự khác biệt rất lớn. Thái tử đến nội các, tam hoàng tử đến Hộ bộ. Nhị hoàng tử, lại rót vào Đại lý tự.

Thật ra quá nửa các hoàng tử chỉ treo danh ở đó, thỉnh thoảng đến loanh quanh một hai vòng, đâu có giống với Triệu Trường Ninh, ngày ngày khổ sở dậy từ tình mơ cho kịp điểm danh giờ Mẹo. Nếu vô cớ đến muộn về sớm, phạt bổng lộc hàng tháng còn nhẹ, thậm chí còn có khả năng đánh mất chức quan.

Triệu Trường Ninh tiến vào phòng của mình ngắm nghía. Bên trong mọi thứ ngăn nắp gọn gàng, trên kệ đồ cổ chất hàng đống hồ sơ. Giá sách trên tường án bày đủ loại bút lông lớn nhỏ, bên cạnh còn đặt trọn bộ 《Luật Đại Minh》, để quan viên có thể xem lại mọi lúc. Tự phó tiền nhiệm cũng khá tao nhã, trông mấy bồn mặc lan đặt trên giá đồ cổ, tất cả đều để lại cho Triệu Trường Ninh thừa hưởng rồi.

Triệu Trường Ninh ngồi xuống đọc hồ sơ, chức trách chủ yếu của nàng là xét duyệt các án lớn xảy ra trong kinh thành, thường là do Hình bộ trực tiếp đệ

trình lên, phủ Thuận Thiên rất hiếm khi đệ trình. Trong bộ máy hành chính Trung ương tại kinh thành, thật ra chức năng của quan phủ Thuận Thiên đều ở trạng thái tê liệt. Ví dụ mục quy hoạch và sửa chữa kinh thành, do Công bộ phụ trách trực tiếp, điều tra và giải quyết án kiện, do Hình bộ, Đại lý tự trực tiếp quản lý. Đến mấy việc còn con con như trông coi hộ tịch, thu thuế má, Hộ bộ cũng nhúng tay cai quản. Phủ Thuận Thiên không có nổi một tác dụng nào.

Triệu Trường Ninh cần phải soát lại quá trình thẩm án của các vụ án lớn, khẩu cung của phạm nhân, xác định có vụ oan giả họa hay không, có bị xử oan hay không. Nếu không có, sẽ giữ nguyên phán quyết ban đầu, nếu có sẽ phải gửi trả để thẩm tra lại. Khi phát sinh tranh chấp với Hình bộ, thậm chí còn cần đến Triệu Trường Ninh đích thân thẩm vấn phạm nhân, làm lời khai, thi hành hội thẩm tam tư*.

*Tam tư = tam tư pháp

Cho nên chức quan ở Đại lý tự của nàng tuy nhỏ, chỉ có tòng lục phẩm, nhưng thực quyền đúng là rất lớn.

Triệu Trường Ninh vừa xem vài bản án người trước để lại, làm thế nào tìm sơ hở trong quá trình tra hỏi, thẩm vấn phạm nhân ra sao, đều có ghi chép kỹ lưỡng. Lúc này cửa phòng nàng vang lên tiếng gõ, Từ Cung đứng bên ngoài nói: “Đại nhân, hai vị Bình sự đến bái kiến ngài!”

Dưới quyền Triệu Trường Ninh còn có hai Bình sự. Nàng là quan mới nhậm chức, hai người này đã tới thỉnh an nàng.

Triệu Trường Ninh để bọn họ vào, hai người này còn lớn hơn Triệu Trường Ninh bảy tám tuổi, một người tên Ngô Khởi Dung, một người tên Hạ Diễn. Ngô Khởi Dung đã làm năm năm ở vị trí quan Bình sự, Hạ Diễn thì ít hơn hẳn một năm. Hai người thỉnh an Triệu Trường Ninh có phần qua loa, không cung kính là mấy, cấp bậc của Tự phó và Bình sự gần như tương đương, đều thuộc về quan Tự thừa, kỳ thật chỉ có thể coi như hơn kém nhau nửa cấp.

Triệu Trường Ninh hỏi hai người họ một số vấn đề, tỷ như ngày thường bọn họ phụ trách những gì, chức quan nhỏ có vất vả hay không đại loại thế. Hai người cũng trả lời cho có lệ, đợi bọn họ ra ngoài rồi, Triệu Trường Ninh không ngoài dự đoán nghe được tiếng nói chuyện:

“Hai người chúng ta chờ năm năm còn chưa thành Tự phó, hẳn dựa vào đâu mà vừa đến đã ngồi lên chức Tự phó rồi, chưa từng có tiền lệ thế này...”

“Chẳng qua là kẻ tầm thường chỉ giỏi chỉ hô già già, còn không biết mình chỉ là cộng hành thôi. Hẳn thì hiểu cái gì!”

*Chi, hồ, giả, dã: bốn chữ này đều là hư từ trong cổ văn, chêm biếm những người nói chuyện thích tía tốt câu chữ.

“Lọt vào mắt Thái tử, bởi vậy mới đậu Thám hoa lang. Chẳng phải do có cái xuất thân tốt thôi sao, đáng hận thói đòi đều như thế...”

Triệu Trường Ninh lặng lẽ uống trà, Từ Cung cũng có phần lúng túng, nhỏ giọng nói: “Đại nhân chớ trách, hai người họ bình thường đều không xấu. Có thể do chưa hiểu rõ ngài...”

“Không sao, nói hai câu cũng không việc gì.” Triệu Trường Ninh khoát tay, nàng vừa mới đến, có thể làm người ta tin phục được mới lạ. “Đúng rồi, ta thấy những hồ sơ này đều không phải đại án cấp cao nhất. Có phải chúng không đặt ở đây?”

Từ Cung mới nói: “Các vụ án trọng yếu đều được niêm phong cất trong kho, có người chuyên trông giữ. Những cái khác hạ quan có thể làm thay ngài, nhưng việc này cần đến ngài đích thân đi lấy mới được, hạ quan không có tư cách lấy.”

Triệu Trường Ninh cầm chiếc chìa khóa ban này Tự thừa đưa cho nàng, mở ngăn kéo lấy ra một chiếc ấn bằng sắt, trên có khắc dòng chữ ‘Lễ bộ sắc tạo Tự phó Đại lý tự’. Đây là quan ấn của nàng.

Từ Cung dẫn nàng men theo đường nhỏ tiến vào một căn viện rộng rãi khác, cửa viện được lực lượng binh lính hùng hậu bảo vệ, gần như là năm bước một tốp, đều đeo loan đao. Triệu Trường Ninh cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua là bảo vệ kho hồ sơ, sao lại nghiêm ngặt đến thế. Dù không phải kho quân lương quân thưởng, cũng đâu phải nơi yếu mật cho cam, làm gì đến mức cần trùng trùng điệp điệp binh lính trấn giữ thế này?

Từ Cung cũng khó hiểu: “... Lúc trước đâu có bị kẹt ở đây, chắc là có nhân vật quan trọng đến rồi.”

“Người đi mau về mau, đừng nấn ná lại lâu.” Người dẫn đầu thấy quan ấn của nàng không phải là giả, mới thả cho nàng vào trong.

Lúc này Triệu Trường Ninh mới được phép vào, còn Từ Cung phải ngồi xổm bên ngoài đợi nàng. Triệu Trường Ninh cảm thấy người này thực hiện lệnh, còn rất dễ chung đụng, chỉ ít trước mắt trong Đại lý tự chỉ có thái độ của hắn đối với nàng là tốt nhất.

Sau khi đi vào Triệu Trường Ninh mới phát hiện bên trong cũng là một căn viện, hơn nữa bài trí rất khá. Cảnh vật thanh tịnh đẹp đẽ, bố trí mới mẻ phá cách, nếu không phải nàng biết bản thân đang ở Đại lý tự, e còn cho rằng là phủ đệ của thế gia vọng tộc nào.

Chỗ này có điểm nào giống với nơi để hồ sơ! Nàng gọi lại một Tự vụ đang làm việc bên trong: “Vị đại nhân này, xin hỏi kho hồ sơ nằm ở đâu.”

Người nọ mặt mũi non nớt, nghe vậy có chút ngập ngừng: “Hạ quan chỉ tới chuẩn bị chút rượu cho Thiếu khanh đại nhân, cũng không rõ lắm... ngài thử tới bên kia xem sao, ta thấy ban này có người đi vào bên trong.” Hắn chỉ vào tòa chính phòng nằm gian phía trước.

Triệu Trường Ninh chấp tay cảm tạ, thầm nghĩ kho hồ sơ sao lại chẳng có lấy một bóng người. Nàng đi tới đằng trước gõ gõ cánh cửa, không nghe thấy tiếng người trả lời, gõ lại vẫn không có ai để ý. Nàng thử đẩy nhẹ một cái, phát hiện cửa không khóa, bèn cất bước đi vào.

Bên trong căn phòng rộng rãi thoáng mát, bố trí bàn dài lư hương, sáu chiếc ghế Thái sư được lót bằng đệm nhung. Hai bên còn có bình phong bằng gỗ tử đàn ngăn cách. Vì không mở cửa sổ, ánh nắng mông lung từ khe hở sau lưng nàng chen nhau ủa vào, chiếu sáng từng hạt bụi lơ lửng giữa không trung.

Triệu Trường Ninh cảm giác đây có vẻ không phải bài trí của phòng chứa hồ sơ, người ban nãy liệu có phải chỉ nhầm rồi không. . .

Nàng lùi lại một bước, đang muốn rời đi, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gió. Nàng chưa kịp phản ứng đã bị người khóa chặt yết hầu, không không chết được mà ngửa đầu về sau, tựa vào trong ngực người nọ.

“Ngươi là ai! Đang làm gì?” Triệu Trường Ninh lập tức lớn tiếng hỏi. Giãy dụa bắt được cánh tay hắn, định đẩy ra.

Cánh tay người này lại không hề xê dịch, lạnh lùng hỏi nàng. Giọng nói của hắn trầm thấp, thanh đới mang theo tiếng khàn khàn trời sinh. “Lời này nên để ta hỏi mới phải?”

Bàn tay trên cổ tuy chưa đến nỗi bóp chết nàng ngay lập tức, nhưng cũng chẳng thoải mái là bao. Triệu Trường Ninh bị kim chặt đến mức hô hấp khó khăn, đau tới nỗi thở không ra hơi, loại cảm giác này vô cùng khó chịu. Nàng theo bản năng tách bàn tay kẻ đó ra, phát hiện tay hắn vô cùng thô ráp. Mùi hương trên người hắn cũng rất đặc biệt, không giống mùi mực của người đọc sách bình thường, mà là một mùi vị nam tính đầy sự xâm chiếm, cũng khó mà nói rõ ràng.

Triệu Trường Ninh sờ bàn tay xù xì của hắn, chất vải y phục cũng bình thường, nghĩ là tên nô bộc làm việc nặng nào đó, bèn lạnh giọng chất vấn, “Nơi cất giữ hồ sơ trọng yếu của Đại lý tự, ai cho phép ngươi tự ý xông vào! Còn vô cớ giam giữ mệnh quan triều đình!”

Người này cười khà một tiếng, nương theo ánh sáng chiếu vào, kéo Triệu Trường Ninh quan sát thật kỹ. “Thì ra là ngươi, ngày đầu tiên vào Đại lý tự, đã dám tới trêu chọc ta thế này?”

Người này nhận ra nàng?

Nhưng Triệu Trường Ninh nhớ rõ, nàng chưa từng nghe qua giọng kẻ này. Nàng đáp: “Nếu các hạ đã biết ta, vậy cũng hiểu không phải ta tùy tiện xông vào. Nhưng còn các hạ, hành tung lại có phần khả nghi, nơi này không ai trông giữ. . . ngươi!”

Người nọ đột nhiên nhấc bổng nàng khỏi mặt đất, đem nàng không chế giữa khuỷu tay, vẫn cứ không chịu thả nàng ra. Cười rằng: “Ngươi ở địa bàn của ta, lại nói ta là kẻ xông vào, thật có bản lĩnh đấy. Ta không quen ngươi, có điều trên tiệc Quỳnh lâm* Thám hoa lang phong thái hơn người, rất được Thái tử yêu thích, đã truyền đi khắp kinh thành.”

*Tiệc Quỳnh lâm = tiệc ân vinh

Vừa rồi đem vị Thám hoa này giam trong ngực, thấy y không thể vùng vẫy, đúng là trời gà không chặt, tâm tư ngược lại nảy sinh một vài cảm giác kỳ lạ.

Cửa đã bị đóng lại, trong phòng mờ tối, Triệu Trường Ninh chỉ thấy một bóng dáng cao lớn đứng thẳng, cao hơn người thường rất nhiều.

Triệu Trường Ninh lui về sau một bước, thấy trên chiếc bàn cao bên cạnh đặt bốn cây trà bả xanh biếc, thầm nghĩ cơ hội đến rồi. Bưng chậu hoa giáng xuống thăm hỏi kẻ nọ. Người này cười một tiếng, giờ tay tóm chặt cổ tay nàng bẻ ngoặt lại, không hề nương tay, chỗ xương cổ tay nhất thời đau nhói, bốn hoa Đẩu thái¹ rơi xuống nền đất vỡ tan tành.

Động tĩnh này cuối cùng khiến cho người bên ngoài chú ý!

Lập tức có tiếng binh khí leng keng, cửa rất nhanh bị phá thủng. Bảy tám thị vệ mặc áo giáp Trình tử y xông vào, vừa thấy cảnh tượng này thì ngăn ra, tức khắc tắt cả quỳ xuống, không khí chợt yên lặng như tờ.

Triệu Trường Ninh xoa xoa cổ họng đau đến sắp không còn là của mình. Lúc này nàng mới nhìn rõ diện mạo kẻ không chế nàng ban nãy, hắn mặc chiếc trường bào vạt chéo màu lam đậm, tay buộc bảo hộ da hươu. Cao hơn nàng gần một cái đầu, mặt mũi tuấn lãng thậm chí có vài phần sắc bén, bên trán trái còn hằn vết sẹo dài chừng một tấc. Lúc này hắn đang chuyển động cổ tay.

Người này. . . rõ ràng chính là kẻ trong giấc mơ của nàng! Giờ đây đã sừng sững đứng ngay trước mắt. Trường Ninh nhìn khuôn thuộc quen thuộc mà xa lạ kia, nghĩ đến vừa rồi còn bị hắn giữ trong ngực, cả người rét run, kinh hãi đến đờ đẫn.

“Nhị điện hạ chịu kinh sợ, thuộc hạ tới trễ, không biết nơi này. . .” Người dẫn đầu chấp tay hỏi. Lại nhìn sang Triệu Trường Ninh, hiển nhiên không hiểu trong phòng rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Không sao, tìm người đến thu dọn chỗ này đi.” Chu Minh Sí chỉ vào bốn hoa rơi vỡ.

Nhị điện hạ. . . hắn chính là nhị hoàng tử!

Triệu Trường Ninh tỉnh lại từ trong kinh hãi, ngón tay hơi siết chặt, nàng nhớ tới những lời Chu Thừa Lễ nói. Nhị hoàng tử không được coi trọng, ra trận giết địch lại có thể bách chiến bách thắng, thần uy cái thế. Sau khi về kinh vẫn khiêm tốn như trước, cũng chưa từng kết giao đại thần, và lại vì xuất thân thấp kém, mọi người đều không xem trọng hắn.

Hóa ra chính là hắn!

Chẳng trách ban nãy hắn nói “Câu này nên để ta hỏi ngươi”, Đại lý tự quả thực là địa bàn của người ta, chỗ nào hắn cũng có quyền quản, nàng mới là kẻ bước lẫm.

Con người Triệu Trường Ninh co rút, nửa quỳ xuống chấp tay nói: “Hạ quan không biết thân phận của điện hạ, thực sự đã mạo phạm. Vốn định tới tìm kho hồ sơ, chẳng ngờ bị người chỉ nhằm đường, mong điện hạ thứ tội.”

Chu Minh Sí liếc nhìn nàng một cái: “Đứng dậy đi.”

Hắn ngồi xuống nói: “Người là người Thái tử điện hạ đích thân xin lệnh đưa vào Đại lý tự, đương nhiên ta sẽ khoan dung. Có điều sau này không được chạy bừa, lần này ta thấy quen mắt mới không hạ tử thủ, lần sau thì chưa chắc.”

Triệu Trường Ninh là người của Thái tử điện hạ. Thái tử thả nàng vào Đại lý tự, chẳng qua là muốn cài cắm quân cờ của mình vào trong. Hiện tại Chu Minh Sí rất bình ổn, cũng chưa từng nảy sinh ý niệm gì với ngôi vị hoàng đế, sao hắn có thể ra tay với người của Thái tử. Thậm chí, quan hệ hiện tại của Chu Minh Sí và Thái tử, còn tốt hơn quan hệ giữa Thái tử và tam hoàng tử nhiều.

Triệu Trường Ninh suy xét vị trí của mình, sống lưng hơi cứng ngắc, chỉ đáp: “Điện hạ nói rất phải.”

Chu Minh Sí lại nhìn nàng: “... Có điều người làm đồ bồn hoa, ngày mai nhớ mua cái khác đến bù vào.”

Triệu Trường Ninh: “... Hạ quan ghi nhớ.” Cáo lui bước ra ngoài, Triệu Trường Ninh thở phào một hơi, rất muốn lôi kẻ chỉ đường ban nãy ra đập cho một trận, nhưng đã không còn nhìn thấy bóng dáng hắn ta.

Nàng ngoảnh lại nhìn tấm bình phong đóng kín, nhớ tới bàn tay kim chặt cổ mình... Ban nãy quả thực hắn có thể bóp chết nàng. Bất luận giấc mơ có thành sự thật hay không, sau này nàng cũng phải coi chừng người này một chút, không thừa đi đâu cả. Vị nhị hoàng tử này nhìn qua không giống kiểu người hung ác tàn bạo, so với người trong giấc mộng kia, vẫn có đôi chút khác biệt.

Triệu Trường Ninh từ bên trong đi ra, Từ Cung mới tiến lên nghênh đón: “Hạ quan vừa nghe bọn họ nói, là nhị hoàng tử điện hạ đột nhiên tới Đại lý tự gặp Thiếu khanh đại nhân, cho nên biệt viện ngày thường đóng cửa cũng được mở rồi. Ngài không đi nhằm đây chứ? Có lấy được hồ sơ không?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu, nắm cổ tay sung đỏ không nói gì thêm.

—————Chú thích: 1

(1) Đấu thái: nguyên văn 斗彩

Đấu thái hay còn gọi Đậu thái, là sản phẩm của công nghệ làm gốm truyền thống Trung Quốc, mở đầu từ thời Tuyên Đức nhà Minh, đến thời Thành Hóa loại gốm này được tôn sùng bậc nhất, là một kiểu trang trí kết hợp giữa men Hạ thái (thanh hoa) và men Thượng thái tạo nên.

*Bánh đậu

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 36

Triệu Trường Ninh ở Đại lý tự đọc ghi chép vụ án suốt một ngày, nàng dự định xem một lượt tất cả các trọng án xảy ra trong kinh thành năm năm gần đây, từ từ hiểu rõ quy trình xử án.

Đại lý tự là cơ quan chung thẩm của pháp luật. Theo quy định trong luật Đại Minh, quan viên cấp một như Tri huyện địa phương, chỉ có quyền xử phạt phạm nhân bằng gậy gộc, tức chỉ được đánh hèo hay quất roi. Phạm là bản án từ lưu đày trở lên đều phải đệ trình với hàng loạt các cấp phía trên, cho đến khi Đại lý tự đưa ra phán quyết chung thẩm.

Nếu gặp phải những trọng tội như mưu phản, tham ô, lúc ấy mới long trọng. Đầu tiên Tri châu địa phương xét xử sơ thẩm, Án sát phúc thẩm, Hình bộ tái thẩm, Đại lý tự tuyên án. Nhưng vẫn chưa xong, còn cả hội thẩm tam tư, nếu hội thẩm tam tư vẫn bùng nổ tranh cãi, sẽ dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng —— hội thẩm cửu khanh. Cũng chính là lời toàn bộ quan viên triều đình, thậm chí vương công quý tộc tới nghe xét xử, quyền quyết định sẽ nằm trong tay Hoàng thượng.

Đương nhiên, vụ án bình thường không được hưởng đãi ngộ bậc này, đến nước cần hội thẩm tam tư thì đã gay go lắm rồi.

Triệu Trường Ninh đọc đến say sưa, khi về tới nhà mặt trời đã xuống núi, người trong Đại lý tự đã rời đi gần hết, nàng xem như một trong vài người về cuối cùng.

Đậu thị kêu bắc đèn cho nhị tử, một bên gấp thức ăn bỏ vào bát nàng, một bên hỏi nàng Đại lý tự ra sao, cấp trên cấp dưới có làm khó nàng không đại loại như vậy.

Triệu Trường Ninh nói: “Tạm tạm, trong nhà vẫn tốt chứ mẹ?” Những khó khăn gặp phải trong Đại lý tự nàng sẽ không kể cho Đậu thị nghe, sợ bà lại phí công lo lắng.

Đậu thị cười đáp: “Mọi việc ở nhà đều ổn cả! Cách đây mấy hôm nhị tỷ con viết thư về, nói Từ Vinh Xương đối xử với nó tốt hơn trước nhiều lắm, không còn làm khó chuyện hầu hạ mẹ chồng. Nhà đầu Từ Vinh Xương thu nạp lúc trước đã mang thai, dự định sinh rồi sẽ để nó nhận làm con thừa tự.”

Triệu Trường Ninh nói: “Con thấy Từ Vinh Xương này bụng dạ khó lường, mẹ nhấn nhị tỷ cẩn thận một chút.”

Ngọc Thiên ngồi một bên nhìn ca ca ăn cơm, cảm thấy ca ca mặc quan phục đúng là đẹp mắt. Đậu thị thấy nàng buồn thiu buồn thiu, bèn cầm muỗng ngọc gõ lên đầu nàng: “Xuống phòng bếp bung canh lên cho ca ca đi!”

Triệu Ngọc Thiên bĩu môi nói: “Nhà đầu thì mẹ không sai, chỉ biết sai bảo con!” Nhưng vẫn đứng dậy xuống bếp.

Đậu thị mới nhỏ giọng thương lượng với Triệu Trường Ninh: “...Ta thấy muội muội con không còn nhỏ nữa rồi. Sau khi con đỗ Thám hoa, không chỉ nhiều người muốn kết thông gia với con, còn cả người muốn làm mai cho muội muội con nữa. Có vài nhà rất khá, ta và phụ thân con đã bàn bạc, sẽ định chuyện hôn sự cho con bé.”

Chớp mắt Ngọc Thiên cũng đã mười bốn tuổi, quả thực nên hứa hôn rồi. Có điều trong mắt Trường Ninh, tuổi này mới chỉ là một cô bé thôi. “Mẹ ưng ý người ta là được, chuyện nội trạch con không can dự vào.” Triệu Trường Ninh nhớ đến nhị tỷ phu Từ Vinh Xương, không yên tâm cho lắm với khả năng nhìn người của Đậu thị, “...Tất nhiên mẹ viết thư hỏi ý đại tỷ là tốt nhất.”

Nàng lo chuyện quan trường cùng Triệu gia đã sắp hết hơi, không còn tinh lực chăm nom cho mẫu thân cùng muội muội.

“Chẳng qua báo với con một tiếng thôi, nương cũng sợ con lao tâm quá đả!” Làm sao Đậu thị lại không xót nhĩ tử cơ chứ, bờ vai gầy yếu này còn phải chống đỡ cả đại phòng Triệu gia. Giờ nàng mới lên làm quan, hăng còn vất vả lắm.

Trường Ninh âm thầm xoa cổ tay bị bẻ phát đau, nghĩ bụng buổi tối vẫn nên thoa ít dầu hoa hồng, kéo lại thương đến gân cốt.

Hôm qua nàng không đi đón Triệu Trường Ninh thật, không phải nàng cố ý, mà tại về muộn quá nên quên mất. Ngày hôm sau người ta một mình một xe đến Hàn lâm viện, không buồn để ý tới nàng. Triệu Trường Ninh đợi hẩn một chốc mới biết hẩn đã đi rồi, vì thế thời gian nàng đến Đại lý tự muộn hơn hôm qua. Cuộc họp mỗi ngày ở Đại lý tự đã bắt đầu, hôm nay quan viên đều tới rất sớm, mặt ai cũng nghiêm túc xuôi tay chờ đợi. Nàng cũng nhanh chóng sửa lại quan phục, đứng vào trong hàng ngũ quan viên.

Tự thừa đại nhân ngồi trong chính đường, nghe Bình sự Ngõi Khôi Dung bẩm báo tiến triển một vụ án. Ngõ Khôi Dung nói đến đỏ mặt tía tai: “...Đại nhân, vụ việc Trần Man mưu hại thầy giáo hẩn chứng cứ còn nhiều điểm mơ hồ, quả thực cần gửi trả để điều tra lại!”

Sắc mặt Tự thừa đại nhân nghiêm trọng: “Vụ án này do Kỳ Hiền chủ thẩm, người có nắm chắc thành công không. Nếu đăng đường lại bị hẩn bắt bẻ không nói được gì, người biết phải làm thế nào chứ?”

“Hạ quan đã chuẩn bị thỏa đáng rồi.” Ngõ Khôi Dung dường như rất tự tin.

Triệu Trường Ninh đứng một bên không giúp được gì, nàng thầm thì nói chuyện với Từ Cung: “Hôm nay mọi người đến sớm thật.”

“Hôm nay phải cùng Hình bộ đối chất với Thẩm hình ty.” Từ Cung nói, “Ngài vừa tới nên không biết, hễ gặp phải vụ án bất đồng quan điểm với Hình bộ, mọi người đều như gặp phải cường địch —— Đặc biệt là đụng phải Chủ sự xét án của Hình bộ, Kỳ đại nhân Kỳ Hiền, còn phải dấy sớm hơn thường ngày nửa canh giờ để chuẩn bị.” Hẩn ngừng một chút, “Lát nữa ngài xem sẽ hiểu thôi.”

Thẩm hình ty phán quyết, cũng chính là sau khi vụ án Hình bộ đệ trình lên bị Đại lý tự gửi trả để điều tra lại, nếu Hình bộ không phục, có thể thông qua Thẩm hình ty xem xét việc Đại lý tự gửi trả có hợp lý hay không. Nếu không hợp lý, Đại lý tự sẽ không được quyền bác bỏ, nếu hợp lý, vụ án này sẽ phải tiến vào khâu thẩm tra một lần nữa.

Triệu Trường Ninh chưa hiểu rõ ý câu nói là gì. Vị Kỳ đại nhân Kỳ Hiền lẽ nào có ba đầu sáu tay?

Đại lý tự chia làm hai dinh trái phải, nàng hiện đang nhậm chức ở dinh phải, lúc tham gia Thẩm hình ty phán quyết, tất cả người ở dinh phải đều phải đến Thẩm hình ty quan sát. Sau khi cuộc họp hằng ngày kết thúc, các quan viên tụ tập lại, ra khỏi Đại lý tự hướng về Thẩm hình ty. Đợi ra đến bên ngoài, Triệu Trường Ninh phát hiện con đường bình thường vắng ngắt nay lại vô cùng hối hả, kẻ thì ngồi xe ngựa, người thì gánh hàng rong, bách tính sống ở phố Thôi Ung đều quây đến xem. Không hiếm những tiểu nương tử đã chải đầu, được gả cho người ta làm vợ, đang nắm khăn tay hào hứng trò chuyện.

“Sao lại nhiều người thế này?” Triệu Trường Ninh hỏi Từ Cung, “Ta nhớ Thẩm hình ty xử án không phải hội thẩm chính thức, không cho phép dân chúng vây xem cơ mà?”

Từ Cung nhìn sang hai bên, nói: “Ngài không biết rồi, bọn họ rất yêu mến Kỳ Hiền đại nhân, toàn đến để xem ngài ấy đấy.”

Triệu Trường Ninh nghe mà thấy lạ, Chủ sự xét án của Hình bộ là chính lục phẩm, một viên quan nhỏ mà đã có bao nhiêu người tới xem, đại quan nhị tam phẩm ra mặt cũng không thấy có cảnh tượng thế này.

“Kỳ đại nhân đã trừng trị rất nhiều ác bá và tham quan, bởi vậy dân chúng mới ủng hộ hẩn.” Từ Cung lại giải thích, “Đương nhiên, với Đại lý tự chúng ta

mà nói, hẳn chính là một tai vạ.”

“Nhìn kia, Kỳ đại nhân tới rồi!” Bách tính vây xem lập tức xôn xao cả lên, các tiểu cô nương lại càng thêm kích động nghênh đầu. Nghe bao nhiêu truyền kỳ về vị Kỳ đại nhân này, Triệu Trường Ninh cũng không khỏi có đôi chút tò mò.

Chỉ thấy đầu kia có một công tử mặc trường bào trắng ngà, cười con lừa cao lớn đứng đỉnh đi tới. Lúc này Triệu Trường Ninh mới nhìn rõ tướng mạo vị công tử áo trắng, bộ dáng cực kỳ đẹp đẽ, mắt ngọc mây ngài, có thể xưng rằng trong trẻo lại cao quý, chẳng trách có bao nhiêu cô nương chạy tới đây xem. Tay phải cầm một cây quạt xếp chậm rãi phe phẩy, tay kia giữ sợi giây buộc con lừa. Trên cổ lừa còn treo một tấm bảng nhỏ, bên trên có khắc bốn chữ ‘Hình bộ chuyên dùng’.

Vị này có lẽ chính là Kỳ Hiền đại nhân mà Từ Cung nói. Đúng thật là... không giống người thường.

Dân chúng lại càng thêm kích động: “Kỳ Thanh Thiên tới rồi!” Kê đó ào lên bao vây lấy hắn. Vị Kỳ đại nhân này bị đoàn người nhấn chìm chìm, khó khăn lắm mới đột phá được vòng người trùng điệp, xóc xếch bước qua. Con lừa của hắn lại không chịu chờ hắn nữa, đứng yên tại chỗ đập móng, cho dù Kỳ Hiền có kéo thế nào nó cũng không thêm nhúc gót. Người phía Đại lý tự thấy tình cảnh này, nhin cười tới mức muốn nội thương.

Cuối cùng Kỳ Hiền cũng khuất phục được con lừa, dắt nó đi về phía các quan viên Đại lý tự.

Ngô Khởi Dung là người đầu tiên phì cười: “Kỳ đại nhân, ngài cười thứ súc sinh này tới làm gì. Tính tình bọn lừa không tốt, có khi còn hất Kỳ đại nhân té ngã chứ chẳng chơi!”

“Tại hạ làm quan kham khổ, không có tiền mua ngựa, cũng chỉ đành cười lừa thôi.” Kỳ Hiền vuốt thuận theo lông con lừa, cười cười với Ngô Khởi Dung.

Sau đó hắn tiện tay ném dây cương cho Triệu Trường Ninh đứng bên cạnh: “Vị đại nhân này mới tới sao? Chắc là không vào đầu nhĩ, giúp ta trông con lừa này được không?”

Triệu Trường Ninh nhìn con vật đang lắc đuôi vẩy tai, kinh ngạc với cách hành sự khoáng đạt của người này.

Trông tấm bảng ‘Dùng cho Hình bộ’ trên cổ con lừa, khóe miệng nàng nhếch lên cười: “Con lừa của Kỳ đại nhân chuyên dùng cho Hình bộ, vậy là tài sản công rồi, không sợ bị mất sao? Hay là bị người thích ăn thịt lừa bắt được? Ta nghe nói, trên trời thịt rồng dưới đất thịt lừa, đều là những món cực kỳ mỹ vị.”

Kỳ Hiền lúc này mới nghiêm chỉnh đánh giá lại Triệu Trường Ninh, nhếch môi nở nụ cười: “Hóa ra là tân khoa Thám hoa tiếng tăm lừng lẫy? Từ lâu đã nghe người đi cửa sau vào Đại lý tự, thế nào, đã đến nhậm chức rồi sao?”

Tuy Ngô Khởi Dung không vừa mắt Triệu Trường Ninh, nhưng hắn lại càng ghét Kỳ Hiền hơn, Triệu Trường Ninh còn tạm xem như người mình. Vì thế lạnh lùng nói: “Người trong Đại lý tự chúng ta, cần đến người quản sao!”

“Cho ta ta cũng không thêm quản.” Kỳ Hiền liếc bọn họ một cái, phe phẩy quạt tiến vào Thảm hình ty, “Làm phiền Triệu đại nhân, nhớ giúp ta trông coi con lừa.”

Ngô Khởi Dung bị Kỳ Hiền chọc điên đến độ suýt thì lăn ra ngất.

Đừng nói Ngô Khởi Dung, đến Triệu Trường Ninh cũng cảm thấy công phu độc mồm độc miệng của người này không phải dạng vừa, may mắn nàng có tu dưỡng tốt, mới gắng gượng nhịn xuống. Triệu Trường Ninh đương nhiên sẽ không trông lừa cho hắn, người của Hình bộ tới cùng Kỳ Hiền nhanh chóng đem vật cưỡi của đại nhân nhà mình dắt đi, sau đó cả đám người Đại lý tự mới tiến vào Thảm hình ty.

Ngồi trên Thảm hình ty là Thảm hình đại nhân, trái phải là các Tham nghị. Trong này bố trí giống với công đường bình thường, bức hoành quang minh chính đại treo cao, đằng sau là bức tranh mặt trời mọc ở Đông Sơn, chính giữa có hạc trắng bay lượn. Hai phía có hai tấm biển dựng thẳng, bên trái là tránh né, bên phải là yên lặng. Các nha dịch tay cầm gậy chia ra đứng hai bên.

Mà Kỳ đại nhân Kỳ Hiền không biết đã chạy đi đâu thay quan bào, rũ bỏ bộ dạng cả lợ phất phơ, sau khi Thảm hình đại nhân vỗ kinh đường mộc¹ xuống bàn, mỗi bên lần lượt giao ra công văn và chứng cứ, chấp tay nói: “Đại nhân, vụ án Trần Man giết Cố Chương Thiệu, tình tiết này là thật, hạ quan đã trình bày cặn kẽ với Đại lý tự. Đại lý tự vô có gửi trả ba lần, nhưng không đưa ra được chứng cứ. Đúng là hành động can quấy.”

Công đường đôi chất của Thảm hình ty phán quyết không phải chính thức, bởi vậy không cần truyền phạm nhân lên công đường, hoàn toàn dựa vào việc đôi bên cãi lộn. Thảm án chính thức phải là hội thẩm tam tư, mà vụ án này còn chưa đạt đến cấp bậc đó.

Ngô Khởi Dung lập tức tiến lên: “Thảm hình đại nhân, vụ án này động cơ không rõ ràng. Hạ quan cho rằng động cơ mà Kỳ đại nhân nói thật buồn cười, vì sao Trần Man phải chính tay giết ân sư của hắn, sau khi ân sư chết cũng không lấy trộm một đồng. Theo như Kỳ đại nhân nói, bởi vì Trần Man thâm thích con gái của ân sư, mà ân sư lại không đồng ý, vậy thì hai người hoàn toàn có thể bỏ trốn, hà tất phải gây ra án lớn thế này để bị người phát hiện?”

Triệu Trường Ninh nghe xong nghĩ thầm, Ngô Khởi Dung cũng không phải hạng xoàng xĩnh, có vài phần bản lĩnh thật sự.

Kỳ Hiền lại cười một tiếng, chấp tay nói: “Cười là vợ chạy là thiếp, Trần Man muốn giết người cha rồi ngụy trang thành ngoài ý muốn, sau đó mới cưới Cố Y. Ai ngờ bị Cố Y phát hiện chân tướng, muốn đi tố cáo Trần Man lên quan phủ, Trần Man sợ sự việc bại lộ, lòng lang dạ sói sát hại cả Cố Y. Hắn biết bản thân đã phạm trọng tội, theo 《Luật Đại Minh》 mưu sát thân trưởng bối phải bị xử lăng trì, vì sợ hãi mà bỏ trốn ngay trong đêm bị bắt được. Nếu

không phải hấn gây nên, tại sao hấn phải bỏ trốn? Đêm xảy ra sự việc, Cổ gia chỉ có duy nhất một mình hấn ra vào, nếu không phải hấn, với tài trí của Ngô đại nhân, ngại cho rằng ai mới là hung thủ?”

Ngô Khởi Dung lập tức nói: “Nhưng án này có điểm đáng ngờ là sự thật, động cơ gây án khiên cưỡng, quan hệ giữa Trần Man và ân sư rất tốt, sao lại có thể giết ông ta!”

Lời này vừa thốt ra, đã bị Kỷ Hiền bắt được sơ hở. Hấn thu quặt lại cười khẩy nói: “Nghe ý của Ngô đại nhân, người tốt người xấu đều in trên mặt cả, ngại liếc qua là có thể thấy ngay? Lời này quá hoang đường ta không dám nghe tiếp nữa. Ta đã từng đích thân thăm vấn quan viên thụ lý, Trần Man này có xuất thân không tốt, từ nhỏ tính tình đã quái gở lắm lì, làm ra việc giết người cũng không hề kỳ lạ. Nhưng Ngô đại nhân lại chỉ dựa vào hồ sơ, đã cảm thấy ta có trăm ngàn thiếu sót. Chỉ đành mời Ngô đại nhân đưa ra một cách giải thích hợp lý, chịu trách nhiệm với cái chết thảm của cha con nhà họ Cổ. Bằng không án này chứng cứ vô cùng xác thực, Trần Man, theo luật phải bị xử lăng trì!”

Kỷ Hiền này miệng mồm linh hoạt, tài hùng biện cực giỏi, thao thao bất tuyệt chặn hết đường nói của Ngô Khởi Dung. Người của Đại lý tự rồi rít quay đầu, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Thẩm hình đại nhân nghe rõ ngọn nguồn, lại nhìn công văn và chứng cứ, đương nhiên sẽ nghiêng về phía Kỷ Hiền. Võ kinh đường mộc nói: “Vụ án không còn tranh cãi, theo tội Trần Man đáng bị lăng trì. Đại lý tự phải chấp nhận thông qua, ra hạn ngày thực thi. Bãi đường!”

Đại lý tự thăm bại quay về, ở mặt nào đó Kỷ Hiền dường như đang áp bức Ngô Khởi Dung. Kỷ Hiền ra ngoài trước, bên ngoài người tới xem hấn vẫn chưa giải tán, từng tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, khiến sắc mặt của đám người Đại lý tự càng thêm khó coi. Kỷ Hiền còn ngoảnh đầu, biếng nhác hỏi Triệu Trường Ninh: “Này, đi cửa sau, con lừa của ta đâu?”

“Chắc bị ai làm thịt rồi, hay Kỷ đại nhân đi kiểm thử xem.” Triệu Trường Ninh không mở miệng, ngược lại có kẻ khác buông lời châm biếm.

Kỷ Hiền phe quẩy quặt xép của hấn đi tìm lừa, không buồn để ý đến Triệu Trường Ninh nữa.

Khi đoàn người về đến Đại lý tự, Tự thừa Phụng đại nhân hấp tấp bước ra, thấy sắc mặt Ngô Khởi Dung không tốt, lập tức hỏi: “Sao vậy? Không thành công?”

Ngô Khởi Dung lắc đầu: “Luận về thăm vấn chốn công đường, không ai qua được tên Kỷ Hiền đó.”

“Thiếu khanh đại nhân trở về rồi, trước khi đi đã giao chuyện này cho ngươi, ngươi làm thành thế này ta còn biết báo cáo kiểu gì!” Tự thừa đại nhân thấp giọng mắng hấn, “Còn không mau theo ta đi gặp Thiếu khanh đại nhân tạ tội.” Lại nhìn Triệu Trường Ninh, “Ngươi cũng đi theo ta.”

Thiếu khanh Đại lý tự muốn gặp nàng?

Triệu Trường Ninh chưa từng được gặp vị cấp trên của cấp trên này, lập tức nói gót Tự thừa đại nhân, tiến vào một căn viện ở khu kế tiếp.

Đại lý tự khanh thường không quản lý mọi việc, chỉ phụ trách mấy chuyện như bẩm báo với Hoàng thượng. Thiếu khanh Đại lý tự mới thật sự là lãnh đạo tối cao của dinh phủ. Đi kèm chính phòng với ba gian độc lập, còn cả nội gian có thể nghỉ ngơi. Bọn họ muốn gặp vị Thiếu khanh Đại lý tự Thẩm đại nhân Thẩm Luyện, đầu tiên phải qua sự xét duyệt của quan binh, tiếp đó là Tư vụ, mới có thể vào nội gian bái phỏng ngài.

Trong nội gian, Thẩm đại nhân ngồi phía sau thư án, sắc mặt âm u nghe Ngô Khởi Dung kể lại quá trình. Vị Thẩm đại nhân này nghe nói cũng đỡ tiến sĩ lúc còn khá trẻ, mới ngoài ba mươi, trán rộng mày dài, hai môi mím chặt. Tuy trông cũng không kém lắm, nhưng vừa nhìn đã biết là người nghiêm túc. Khiến trách Tự thừa Phụng đại nhân: “Trước khi đi đã giao chuyện này cho hai ngươi, lại làm thành rồi tính rồi mù! Còn để cho người Hình bộ chiếm thế thượng phong.”

Ngô Khởi Dung và Tự thừa đại nhân vâng dạ không dám nói lời nào, chỉ sợ chọc cho Thẩm Luyện càng thêm mất hứng.

Ánh mắt của Thẩm Luyện đặt lên người Triệu Trường Ninh phía sau. “Ngươi chính là Triệu Trường Ninh?”

“Bẩm đại nhân, đúng vậy.” Triệu Trường Ninh chấp tay thưa.

Thẩm Luyện uể oải nói: “Lúc Hoàng thượng nói với ta chuyện này, nếu được phép từ chối thì ta không muốn nhận ngươi chút nào.”

Vị Thiếu khanh đại nhân này nói chuyện cũng thẳng thắn thật, nhưng hấn là cấp trên của cấp trên, lẽ nào Triệu Trường Ninh còn có thể cãi lại, chỉ đành cười cười: “Hạ quan thẹn với thánh ân.”

Thẩm Luyện tiếp tục nói: “Nếu ngươi đã chính thức nhậm chức, vậy khỏi cần nói mấy câu sáo rỗng ấy với ta.” Hấn ném hồ sơ của Trần Man vào Triệu Trường Ninh, “Án này giao cho ngươi, bên trong chắc chắn có vấn đề. Ta lệnh cho ngươi trong vòng một tháng tìm ra vấn đề đó, chứng minh vụ án đã phán quyết sai. Nếu không làm được, ta sẽ lấy lý do ngươi không có tài cán dâng tấu lên Lại bộ cách chức ngươi. Đại lý tự này, không phải kẻ nào muốn vào là vào được.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây đột nhiên ngẩng đầu. Vị lãnh đạo chớp bu này đúng là không khách sáo, một tháng! Chưa bàn nàng có tra ra được hay không, nếu Trần Man này thực sự giết thầy hấn thì sao? Thẩm Luyện mới chỉ nhìn hồ sơ, đã nói bên trong có vấn đề. Nhưng đến Kỷ Hiền cũng nhận định do Trần Man giết, nàng còn làm được gì.

Ánh mắt kinh ngạc của Tự thừa đại nhân và Ngô Khởi Dung đều rơi trên người nàng. Không ngờ Thẩm đại nhân vừa quay về, đã không khách khí với vị

Tự phó mới tới như thế.

Một tháng, phủ định một vụ án đã bị Kỳ Hiền lập hồ sơ, chuyện này làm sao có thể! Lẽ nào chỉ vì Thiếu khanh đại nhân muốn đuổi Triệu Trường Ninh đi thôi sao?

Triệu Trường Ninh nhất hồ sơ lên, dù sao nàng vào Đại lý tự cũng không hợp tình hợp lý. Nhớ đến thái độ coi thường của Kỳ Hiền với nàng, Triệu Trường Ninh cắn răng, một tháng thì một tháng, nàng sợ gì chứ. Triệu Trường Ninh nói: “Nếu Thiếu khanh đại nhân đã có lệnh, vậy đương nhiên hạ quan sẽ nhận lệnh. Nhưng hạ quan vẫn còn một thắc mắc, nếu không thành công, Thiếu khanh đại nhân sẽ cách chức thuộc hạ. Nhưng nếu thành công, Thiếu khanh đại nhân sẽ làm thế nào?”

Thẩm Luyện nhìn con người thanh tú tuyệt luân trước mặt, thiếu niên thần sắc bình tĩnh, đang cò kè mặc cả với hắn? Hắn cười một tiếng: “Được. Ngươi và Tự phó của dinh trái, chỉ một người có thể thăng chức làm Tự chính. Nếu ngươi thành công, ta sẽ dâng tấu thăng chức cho ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là quan lục phẩm tiêu chuẩn.”

Đại lý tự chính và Tự phó tuy rằng chỉ kém nhau một cấp bậc, nhưng đãi ngộ khác biệt rất lớn, nếu Triệu Trường Ninh trở thành Đại lý tự chính, nàng sẽ chính thức là cấp trên của Bình sự, tự do kiểm tra bất cứ điển tịch nào, qua lại giữa các nhà ngục trong kinh thành chỉ cần trình ra quan ấn, không cần đến giấy phê chuẩn.

“Hạ quan đa tạ Thiếu khanh đại nhân.” Triệu Trường Ninh chấp tay với Thẩm Luyện rồi lui xuống.

Dù sao quá nửa người trong Đại lý tự đều không vừa mắt với nàng, không bằng nhân cơ hội này chứng minh bản thân. Không phải là nhờ quan hệ sao, ai nói nhờ quan hệ thì không có thực lực cơ chứ!

Ba chục chương đầu thì thi cử, ba chục chương sau thì pháp luật, mấy cái này tui có rành đâu trời ơi má ôi, tra thông tin muốn lòi con mắt, giờ lại hoang mang giữa mớ kiến thức ập vô mặt, sao tui lại đi edit cái truyện này hả trời, đây cổ tui đây má Đản má ra vắn đi nàyyy!!!!

Chú thích: 1

(1) Kinh đường mộc: nguyên văn 惊堂木

Là khối gỗ quan lại thời cổ đại sử dụng khi thăng đường, gõ lên vỗ xuống mặt bàn, có tác dụng khiến phạm nhân kinh sợ, đôi khi còn có tác dụng răn đe, khiến những người có mặt trên công đường yên tĩnh lại.

*Bố trí công đường thời xưa

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 37

Đây là lần đầu tiên Triệu Trường Ninh tiếp xúc với phá án, mà nàng tới Đại lý tự mới được hai ngày. Nàng hiểu vì cấp trên không vừa mắt mình, nên mới tìm có hoạch học.

Nhìn đồng hồ hồ sơ chất đầy trên bàn, nàng thở hắt ra một hơi, ban nãy ở Thẩm hình ty chỉ nghe loáng thoáng được đôi ba câu, lúc này mới xem hoàn chỉnh tiến trình vụ án.

Trần Man, người trấn Tổng Trang huyện Thông Châu, hai mươi một tuổi, bị bắt về quy án vào mùng tám tháng sáu năm Tân Sửu. Bị nghi mưu hại ân sư Cố Chương Thiệu cùng con gái Cố Y vào mùng một tháng sáu, được biết theo lời kể của gác cổng Cố Phúc (người trấn Vĩnh Thuận huyện Thông Châu), đêm đó không có ai khác ra vào Cố gia, chỉ có một mình Trần Man. Sau khi Trần Man rời đi, đây tổ nhà họ Cố là Quách thị (người trấn Vĩnh Thuận huyện Thông Châu) phát hiện Cố Chương Thiệu chết oan ức trong khách đường, Cố Y không rõ tung tích, sang ngày kế phát hiện thi thể Cố Y bị dáu dưới vách ngăn trong phòng. Ngày ba tháng sáu, bắt được Trần Man ở cổng thành đông... Tổng kết lại, bằng cứ rõ ràng, nhân chứng vật chứng đủ cả, nghi phạm còn có hiềm nghi chạy trốn. Ngày tám tháng sáu Tri huyện Thông Châu đệ trình bằng chứng lên Hình bộ, Hình bộ thụ lý vào đầu tháng chín, duy trì phán quyết ban đầu, mùng sáu tháng hai năm Nhâm Dần đệ trình lên Đại lý tự.

Ở dưới lại là văn bản gửi trả của Đại lý tự: Vụ việc Trần Man giết thầy, trình án bởi dinh phải, thẩm vấn phạm nhân Trần Man bởi Chủ sự Hình bộ Kỳ Hiền. Ngoài ghi chép thẩm vấn, khi tra hỏi Trần Man còn cố chấp kêu oan, có thể thấy vẫn còn qua loa, tồn tại nhiều nghi vấn, khó mà công bằng, cần bác bỏ để điều tra rõ.

Văn từ trong hồ sơ chỉ nói qua loa, nếu muốn xem chi tiết, nhất định không chỉ có ngần này. Triệu Trường Ninh gọi Từ Cung bên ngoài cửa tiến vào: “...

Bằng chứng cùng quá trình tra hỏi cận kề của vụ án đều không ở Đại lý tự, phải đến Hình bộ lấy sao?”

Từ Cung vừa mới hay việc Triệu Trường Ninh nhận án này, có phần lo lắng nhìn nàng, gật đầu đáp: “Đúng vậy đại nhân, có điều ngài định tới Hình bộ hỏi xin chi tiết vụ án, sợ rằng sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.”

Triệu Trường Ninh hỏi: “Bọn họ không muốn cho?”

Từ Cung lắc đầu nói: “Cũng không phải không cho, có điều kéo dài đến mười ngày nửa tháng là chuyện bình thường, đặc biệt là Kỳ đại nhân, muốn mọi chứng cứ từ tay hắn đi, còn khó hơn cả lên trời. Nhưng ta nghe nói, phạm nhân này trước mắt vẫn bị giam giữ ở nhà lao Thông Châu, chỉ bằng ngài đích thân đi thăm vẫn còn mau hơn.”

Triệu Trường Ninh nghe xong khoe miệng co rút, người Hình bộ làm việc có phải... quá tùy hứng rồi không?

“Nếu ta đi Thông Châu một chuyến, e còn phải xin Thiếu khanh đại nhân nghỉ phép. Chẳng lẽ chúng ta gặp phải án bị gửi trả về, đều phải làm thế này sao?”

Từ Cung gật đầu: “Nếu đụng phải vụ án của Kỳ đại nhân, ắt phải như vậy. Ta nghe nói ngài có thời hạn một tháng, ngài lắng nghe chứng cứ với hắn hết nửa tháng cũng lấy được thôi, ta chỉ sợ thời gian của ngài không đủ...”

“Ngươi nói cũng đúng.” Triệu Trường Ninh vỗ vỗ vai hắn, cười hỏi rằng: “Tù đại nhân, ngươi có muốn đi công vụ với ta một chuyến không?”

Từ Cung chỉ cười: “Hạ quan vốn đề cho đại nhân sai bảo.”

Triệu Trường Ninh lại đặt tầm mắt vào bản đồ Thông Châu. Thông Châu, đây không phải địa bàn của thất thức sao. Quay về thử hỏi xem hắn còn ấn tượng gì với vụ án này không, chưa biết chừng huyện nha Thông Châu còn lưu giữ chứng cứ, vậy thì không cần tốn nhiều công sức rồi. Có điều quan viên Đại lý tự ra ngoài, đầu tiên vẫn phải xin lệnh của Thiếu khanh đại nhân mới được.

Triệu Trường Ninh không lãng phí thời gian nữa, lập tức đến chỗ Thiếu khanh đại nhân, nói rõ với hắn mục đích tới.

“Ngươi muốn đi Thông Châu?” Thẩm đại nhân vừa rót trà vừa nhướng mày, lần này không làm khó nàng nữa, “Tùy ngươi, nhớ báo một tiếng với Tư vụ điểm danh.”

“Hạ quan đang nghĩ, chuyến này đi phải mất dăm ba ngày. Không biết lộ phí ăn ở trên đường... nên tính toán thế nào?” Triệu Trường Ninh ngay sau đó hỏi tiếp.

Lúc này Thẩm đại nhân mới ngẩng lên nhìn nàng: “...Ngươi đang đòi tiền ta?”

Không thì sao, nàng đang làm việc công, lẽ nào còn phải tự bỏ tiền túi? Triệu Trường Ninh tiếp tục nói: “Mỗi tháng bổng lộc của hạ quan chỉ có tám thạch gạo, nhiều khi còn bị quy thành vải vóc dầu đèn, gổ giếc gì đó. Kinh tế quả thực là không dư dả.”

“Tính cả vào Đại lý tự, nhớ giữ lại giấy tờ.” Thẩm đại nhân không muốn rầy rà chuyện con con này với nàng, “Được rồi, không có chuyện gì ngươi lui xuống đi.”

Lúc này Triệu Trường Ninh mới chấp tay cáo lui, không dám trễ nải thời gian của Thiếu khanh đại nhân.

Kinh thành vừa vào hạ ngày nào cũng nắng chói chang, hôm nay Triệu Trường Ninh rời nha môn sớm, mặt trời còn đang treo tít trên cao, đoạn đường từ phủ Thời Ung đến Đại Minh Môn không cho phép mở quầy hàng, qua khỏi Đại Minh Môn mới có khu chợ tây náo nhiệt, nàng dự định đến chợ tây mua ít đồ để ngày mai lên đường. Triệu Trường Ninh vừa đi vừa nhìn ngắm, tới Đại Minh Môn thì xe ngựa cũng dừng lại.

Bỗng thấy hơn trăm Kim ngô vệ chạy tới mở đường, chiếc xe có hai ngựa kéo trên nóc mạ vàng đang chậm rãi đi ra, sau xe còn cả đội danh dự mặc áo bào hoa vạt chéo đỏ thẫm, cùng Thân cơ doanh khoác trọng giáp. Đội ngũ hùng hậu, vừa nhìn đã biết ắt hẳn là có hoàng thân sắp ra ngoài.

Nhìn kiểu phô trương thế này khẳng định là phải xuống ngựa quỳ rồi. Triệu Trường Ninh xuống xe bèn quỳ ở đằng trước, phu xe cùng tứ An nhanh chóng quỳ phía sau nàng, đội ngũ đi qua.

Đáng lẽ cổ kiệu đã đi qua rồi, ai ngờ trong kiệu lại truyền ra một tiếng: “Dừng.”

Cả đội ngũ bèn đồng loạt dừng lại, có nội thị mặc áo măng bào bước lại hỏi: “Có phải là Triệu Trường Ninh đại nhân?”

Triệu Trường Ninh đáp phải, nội thị mới nói: “Thái tử điện hạ cho mời đại nhân.”

Lúc này Triệu Trường Ninh mới đứng dậy cất bước đi qua, màn xe đã vén lên, Thái tử điện hạ mặc thường phục, tóc búi cao, cười tùm tùm nhìn nàng: “Triệu đại nhân mới từ Đại lý tự ra sao?”

Triệu Trường Ninh quỳ xuống thỉnh an Thái tử điện hạ, sau đó mới nói: “Đúng là hạ quan vừa mới ra.”

Hắn giọng vui vẻ: “Triệu đại nhân không cần khách khí, hôm nay có cuộc đi săn mùa hè, ta còn đang thấy tẻ nhạt, chẳng ngờ đụng phải Triệu đại nhân. Triệu đại nhân phải đi xem cùng ta đấy.” Hắn ra hiệu về vị trí bên cạnh mình, ý bảo Triệu Trường Ninh lên ngồi cùng.

Ngồi chung xe ngựa với Thái tử điện hạ, Triệu Trường Ninh cảm thấy mình vẫn chưa có cái gan này, nhưng từ chối Thái tử điện hạ, bảo ngày mai thần còn có việc quan trọng hôm nay không đi nữa, chắc chắn cũng là đại bất kính.

Triệu Trường Ninh bèn nói: “Điện hạ đã nề mặt, hạ quan tất nhiên vui không kể xiết. Có điều không dám ngồi chung với điện hạ, hạ quan có xe ngựa, đi theo xa xa phía sau điện hạ là được rồi.”

“Trường Ninh không cần đa lễ.” Chu Minh Hy đổi cách xưng hô, cười nói, “Từ lúc trưởng thành ta đã không có bạn cùng chơi, kết giao với người cũng vì coi trọng người, không cần quá kính sợ ta như những người khác, trái lại mất đi thú vị.”

Xem ra Thái tử điện hạ định đi theo con đường gần dân, Triệu Trường Ninh cũng sợ từ chối nữa sẽ khiến Thái tử điện hạ không thoải mái, bèn chấp tay cáo lỗi bước lên xe ngựa. Thăm nghĩ gần vua như gần cọp, Thái tử điện hạ cũng xem như nửa con cọp rồi. Những người này từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đối đáp với hần một câu cũng phải âm thầm nghiền ngẫm bảy tám lần, đợi nắm rõ được tâm tư của hần mới dám mở miệng. Thái tử điện hạ bảo năng đừng khách khí, Triệu Trường Ninh nào dám không khách khí thật, bằng không đến cả việc chết thế nào cũng chẳng hay biết.

Nay trong triều, thế lực của Thái tử hùng mạnh nhất, người muốn nịnh bợ Thái tử có thể xếp hàng dài từ Tử Cấm Thành đến tận Huyện Vũ Môn. Thái tử lại chịu nề mặt kết giao với nàng, thứ nhất đã cho rằng nàng là người của mình rồi, thứ hai chỉ sợ cũng thật sự muốn tìm một người cùng tuổi trò chuyện, những kẻ vây quanh hần xu nịnh toàn các đại thần, người bình thường căn bản không thể lại gần hần, con nhà vương công quý tộc hần lại chê người ta không có nội hàm, Đông cung mãi mới có thêm vài tiến sĩ trẻ tuổi, không phải xuất thân bản hần, thì cũng là tướng mạo không được lòng Thái tử. Tóm lại không có ai hợp ý hần.

Thái tử hỏi Trường Ninh: “Ồ Đại lý tự đã thích ứng được chưa?”

“Điện hạ quan tâm, hết thảy đều tốt.” Đương nhiên Triệu Trường Ninh không đời nào kể lẽ với Thái tử có gì không ổn, bằng không nàng sẽ trở thành hạng người vô dụng khỏi bàn cãi.

“Vậy thì tốt.” Chu Minh Hy cười, “Ta không muốn người bị mai một, nếu người có thể vào Đại lý tự sẽ như cá gặp nước, tương lai ta có muốn đề bạt người cũng thêm dễ dàng.” Thái tử điện hạ nói đến đây thì dừng một chút, đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay nàng. Chu Minh Hy có dáng vẻ tuấn nhã tinh tế, ngón tay rất dài, đây là bàn tay của nhà nghệ thuật, so với nhị ca Chu Minh Sí của hần thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Động tác của hần cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ định thể hiện sự thân mật mà thôi.

Sau khi ra khỏi cổng thành, khu vực săn bắn nằm ngay gần đàn Thái Tuế ở phố Chính Nam. Lúc này trên trường săn đã rải rác thị vệ mặc trọng giáp hoặc trình tử y, dựng lên vài chiếc lều vải. Trên trường săn đã có rất nhiều người cưỡi ngựa chờ, Triệu Trường Ninh liếc qua nhận ra rất nhiều nhân vật quyền quý đương triều, Trần quốc công Ngụy Tuấn, Đô đốc phủ Tả quân Phó Thanh... còn có vài người khác nữa, một người cũng mặc thường phục, đội mũ vàng, ngũ quan đoan chính, xung quanh có rất nhiều đại thần xúm lại. Vị ngày chắc là tam hoàng tử Chu Minh Duệ. Nàng ngẩng đầu nhìn sang quả nhiên thấy Chu Minh Sí đang cưỡi ngựa bên cạnh, nói chuyện với người đi cùng.

Sau khi Thái tử điện hạ xuống ngựa, Triệu Trường Ninh cũng theo đó xuống xe. Lúc này mọi người mới nhìn thấy điện hạ còn dẫn theo một thiếu niên tuấn tú, nhìn quan phục màu xanh y mặc, cùng lắm cũng chỉ là một viên quan nhỏ lục thất phẩm, nhưng rất có nhan sắc, khuôn cằm thon gầy, mày mi tinh xảo thanh nhã, đúng là nữ tử cũng không sánh bằng. Tức thì vẻ mặt trở nên tối tăm.

Đầu óc của đại thần tất nhiên bản thủ hơn Thái tử điện hạ nhiều lắm.

Triệu Trường Ninh thần sắc tự nhiên. Thái tử điện hạ lại giang tay khoác lên vai y hỏi: “Trường Ninh, người biết cưỡi ngựa không?”

“Chỉ có thể đi qua lại mà thôi, chạy e rằng không được.” Triệu Trường Ninh nhìn thấy rõ ràng ánh mắt các đại thần càng thêm tăm tối.

Thật ra Chu Minh Hy cũng thường xuyên làm vậy với các đại thần, chẳng qua Triệu Trường Ninh quá đẹp, đẹp đến mức rất dễ khiến người khác nảy sinh suy nghĩ viển vông mập mờ.

“Vậy thì thôi, ta phải đi săn, sợ cũng không tiện dẫn người theo rồi.” Chu Minh Hy ngoắc một tên nội thị tới, “Hầu hạ Triệu đại nhân cho tốt.”

Mặt trời ngả dần về tây, núi rừng hoang vu được rải lên ánh vàng nhàn nhạt. Đầu hè không nóng, vừa hay có thể bắt được hoẵng, gà lôi hay thỏ hoang, nếu may mắn, còn có thể săn được hươu. Bởi thế các vương công đại thần đến săn bắn không hề ít, đa phần là các quan võ nhất nhị phẩm, cũng có một vài quan văn thiện cưỡi ngựa bắn cung tham gia. Với chức quan lục phẩm như Triệu Trường Ninh, quả thực chỉ là một tên lính quèn, năng bước tới tỉnh an Chu Minh Sí, dầu gì cũng là chóp bu của chóp bu, sự chú ý của Chu Minh Sí đang đặt trên trường săn, chỉ gật gật đầu với nàng. Sau đó Trường Ninh lại trở về chỗ ngồi uống trà.

Nàng không có bụng dạ nào xem Thái tử điện hạ săn thú, trong lòng còn đang nhớ nhung vụ án của Trần Man, ngày mai phải đi Thông Châu, không biết lát nữa về thất thúc có ở nhà hay không.

Nếu có Tri huyện Thông Châu hần đi cùng, chắc chắn ở Thông Châu sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Nàng chấm dứt dòng suy nghĩ miên man, đem lực chú ý đặt vào trường săn.

Cuộc săn thú đã chính thức bắt đầu, Chu Minh Hy cũng nhảy lên ngựa, không ngờ hần sống sung sướng bấy lâu, tài cưỡi ngựa lại không tệ chút nào. Trên bãi cỏ đặt vài bia ngắm, khoảng cách ước chừng hơn trăm mét, Chu Minh Hy kéo cung ngắm kỹ mục tiêu, chóp nhoáng bắn tên, trúng ngay giữa

hồng tâm. Tức thì vang lên một tràng tiếng khen của các đại thần, tâng bốc được lúc nào thì mau mà tâng bốc.

Chu Minh Hy từ nhỏ đã có sư phụ dạy cưỡi ngựa bắn tên, từ sau khi Mông Cổ lật đổ nhà Tống, Đại Minh lại càng coi trọng kỹ xạ, sự diệt vong của Đại Tống, không thể không nói một trong những nguyên nhân chính là việc trọng văn khinh võ cực độ. Chu Minh Hy thu cung tên về, giục ngựa quay đầu, hỏi Chu Minh Sí: “Nhị ca, lâu lắm rồi ta chưa thấy huynh cưỡi ngựa bắn tên, chẳng hay tài bắn cung của huynh có thụt lùi đi không.”

Thái tử lên tiếng, người khác đương nhiên phải nể mặt. Chu Minh Sí rút một mũi tên từ trong ống đựng, lắp tên kéo cung.

Một tên trúng bia! Vì lực bắn tên quá lớn, phần đuôi vẫn còn đang rung lên, nhưng phần đầu tên còn cách hồng tâm một khoảng.

Định quốc công thúc ngựa lại gần, vỗ lên vai Chu Minh Sí, nói rằng: “Điện hạ, mới có một năm không ra chiến trường, danh xưng chiến thần của ngài đã sắp phải nhường cho người khác rồi!”

“Tại sự rộng tay thời, mất hứng.” Chu Minh Sí thu lại cung, cũng chỉ cười cười, chấp tay với Chu Minh Hy, “Mời Thái tử lên trước.”

Làm nóng người xong, đoàn người mới cưỡi ngựa tiến vào trong rừng.

Triệu Trường Ninh không có một tí ty hứng thú với chuyện này, có điều Thái tử đi sẵn, cỗ động viên cũng phải xem cho nghiêm túc, nhưng sau khi tiến vào cánh rừng nhỏ thì không còn thấy bóng dáng nữa. Cứ dọi như vậy gần nửa canh giờ, tà dương đã chuyển thành sắc vàng nồng đậm, trong rừng mới truyền ra tiếng hò hét rít gào.

“Đằng kia có hươu, các người mau vây lại!” Giọng nói của Chu Minh Hy.

Sau đó một loạt tiếng nói hỗn độn vang lên: “Điện hạ, ngài đừng đuổi theo! Thuộc hạ bắt lại cho ngài!”

Lại có người hét lớn: “Điện hạ, cẩn thận cành cây!”

Triệu Trường Ninh đứng lên, có điều chỉ chốc lát đã thấy đoàn người xách theo đầu hươu đi ra. Chu Minh Hy được vây ở giữa, hấn xuống ngựa ném dây cương cho thị vệ bên cạnh, mặt mũi sa sầm sải bước về phía lều vải. Thị vệ đi theo cười đầy hối lỗi: “Điện hạ, tay ngài quan trọng hơn, để thuộc hạ băng bó cho ngài...”

“Không cần.” Chu Minh Hy mím môi, lời thuốc trị thương từ trong tay hấn ra, đưa cho Triệu Trường Ninh: “Vào đây, người băng bó cho ta.”

...Này là thế nào vậy?

Triệu Trường Ninh dùng ánh mắt dò hỏi thị vệ, thị vệ kia nhỏ giọng nói: “Cảm phiền đại nhân, điện hạ bị thương nhẹ, nhờ đại nhân băng bó cho ngài.”

Triệu Trường Ninh đi vào trong lều, thấy Thái tử điện hạ đang ngồi trên ghế bành, lòng bàn tay trắng ngần cân xứng có một vết thương dài. Nàng cầm thuốc trị thương tới, nửa quỹ xuống nói: “Điện hạ, vì thần mạo phạm rồi.” Sau đó vén ống tay áo Chu Minh Hy lên, băng bó cho hắn.

Chu Minh Hy lẳng lặng rũ mắt, nhìn y băng bó vết thương cho mình.

Người ta suốt ngày kể vị tân khoa Thâm hoa này nhan sắc đẹp cỡ nào, ban đầu hắn không cho là vậy, giờ mới nhận ra quả thực đẹp đến nao lòng. Đặc biệt khi trong lều vải yên tĩnh, không một tiếng động, cảm giác đúng là có phần kỳ quái.

Chu Minh Hy thoáng chốc tỉnh lại, sau đó nói: “Người có biết vì sao ta tức giận không?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu, Chu Minh Hy nói tiếp: “Nói là để ta ra ngoài săn thú, kỳ thực mỗi lần ta còn không thoát được vòng vây của bọn họ. Khó khăn lắm mới nhìn thấy một con hươu, bọn họ còn ngăn cản không cho ta truy đuổi, bọn họ đuổi theo thay ta. Nếu đã như thế, ta còn tới trường săn làm gì!”

“Vết thương của ngài?” Triệu Trường Ninh không nhịn được hỏi.

“Cửa vào yên ngựa.” Chu Minh Hy nói, thấy y đã băng bó xong, lại thở dài, “Ta cũng biết họ sợ ta bị thương, trở về phụ hoàng mẫu hậu sẽ trừng phạt bọn họ, nhưng ta thực sự không thích thế này.”

“Đủ thấy trong lòng điện hạ hiểu rõ.” Triệu Trường Ninh cười cười, “Điện hạ mang tấm lòng nhân hậu, cho dù không vui chẳng nữa, nhưng lần nào cũng mặc cho họ bảo vệ ngài. Bọn họ chắc chắn đều cảm kích ân đức của điện hạ.” Có những người được muôn vạn sủng ái, lại muốn bay ra ngoài kia ném trái gió mưa, điều này rất đổi bình thường.

Thật ra nàng hoàn toàn sẵn lòng đi theo Thái tử, Thái tử sau này sẽ là một minh quân, nếu hắn có thể lên ngôi hoàng đế, chắc chắn sẽ dốc lòng vì việc nước.

Chu Minh Sí thấy Triệu Trường Ninh nói chuyện xuôi tai, hắn nghĩ ngợi một chốc bèn lắc đầu: “Bỏ đi, quả thực bọn họ không đáng giận... Nhị ca chắc cũng sắp ra rồi, người theo ta ra ngoài đi.”

Trường Ninh gật đầu, theo sau Thái tử trở ra.

Hôm nay săn bắn thu hoạch được khá nhiều, đoàn Thái tử săn được không ít thú, Thái tử chia cho Triệu Trường Ninh hai con gà lôi. Thấy Chu Minh Sí còn săn được vài con hoẵng, cười nói: “Thịt của vật này rất ngon, không biết nhị ca có bằng lòng từ bỏ thú yêu thích?”

Chu Minh Sí đáp: “Tất nhiên.” Lại nói với tùy tùng, “Còn không mau đưa hoẵng sang cho Thái tử.”

Chu Minh Hy thấy hoẵng được mang qua, chia hai con cho Triệu Trường Ninh, bảo nàng cầm về ăn. Triệu Trường Ninh nhận được hoẵng do nhị điện hạ săn, gà rừng của Thái tử săn được, cảm giác bản thân giống như phường buồn đồ đặc sản... nàng liếc nhìn Chu Minh Sí, Thái tử điện hạ lấy đồ của hân thường cho kẻ khác, không biết liệu nhị điện hạ có nghĩ nhiều, hai người lại này sinh hiềm khích gì không.

Đương nhiên, nàng còn nhận được càng nhiều sự chú ý của các đại thần. Ban này nàng không chỉ băng bó vết thương cho Thái tử điện hạ, còn được thưởng bao nhiêu đặc sản thế này. Dù thấy Thái tử đối xử với nàng không giống người thường.

Trời đã sắp tối đen, mọi người mới hồ hởi quay về. Chu Minh Sí và tùy tùng rơi xuống cuối cùng, bước đi chậm rì rì.

“Điện hạ, ngài thấy ý của Thái tử điện hạ, có phải là muốn thăm dò ngài...” Tùy tùng nhỏ giọng nói.

Hắn đang chỉ việc Thái tử ép Chu Minh Sí bắn tên, còn lấy hoẵng của hân thường cho người khác.

“Không biết.” Chu Minh Sí nói, lại rút một mũi tên từ trong ống đựng, lắp vào cung tên, ánh mắt nheo lại tựa như không ngắm rõ, mũi tên xé gió lao đi, thế ác liệt đem mũi tên cắm ở hồng tâm ban này chẻ nát tan tành, chính giữa hồng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38

Sau khi Trường Ninh về phủ, lập tức sai Cố nữ mẫu chuẩn bị cho mình ít châu báu ngân lượng đem đi, phái người đến Đông viện hỏi, thất thúc lại không có trong phủ, không biết đã đi đâu.

Triệu Trường Ninh chỉ đành lấy danh thiệp trong thư phòng hân để dùng.

Đúng lúc Đậu thị tới thăm nàng, thấp đèn dầu lên, tự tay vá chỗ hở trên áo choàng của nhi tử, chải qua cây kim lên mái tóc.

“Sao con vừa vào Đại lý tự đã phải ra ngoài công cán rồi, mới tới còn lạ nước lạ cái, cẩn thận lại chịu thiệt.” Đậu thị đặt kim xuống nhìn khuôn mặt Triệu Trường Ninh, nhi tử vốn đã gầy, từ lúc thi cử đến khi làm quan, mắt thấy cảm đã nhon thêm không ít, “Ta nghe tổ phụ con nói, Trường Hoài thể hiện cực tốt ở Hàn lâm viện, có một Đại học sĩ rất yêu thích hân, còn cất nhắc hân làm Phó thủ, so với Bảng nhãn thậm chí được xem trọng hơn nhiều. Đầu tiên mẹ nghĩ con ra làm quan ngay thì quá tốt, giờ lại cảm thấy cứ tiến dần dần chưa chắc đã không hay...”

Tay Triệu Trường Ninh hơi ngừng lại, tất nhiên nàng sẽ không kể cho mẫu thân chuyện chức quan của nàng hiện còn khó giữ.

Còn việc Triệu Trường Hoài vào quan trường như cá gặp nước, nàng không ngạc nhiên chút nào. Con người Triệu Trường Hoài, giỏi nhất không phải ở việc học hành, quan trường mới thích hợp với hân. Hân ghét một người, có thể tình rui bóp chết người ta, nhưng ngoài mặt vẫn coi như không có gì mà xưng huynh gọi đệ với đối phương. Bản lĩnh này nàng không học nổi, nếu nàng không thích một người, sẽ không thể nào che giấu được thái độ lạnh lùng.

Giờ mẫu thân mới biết được đề bạt chưa hân là chuyện tốt sao! Nàng hiểu rằng nếu lần này không giữ được chức quan, lại bị đuổi về Hàn lâm viện, sợ rằng cả đời cũng đừng mơ được trọng dụng lần nữa.

Triệu Trường Ninh thở dài nói: “Mẹ không cần nhọc lòng chuyện của con, cứ lo liệu mọi việc trong nhà chu đáo là được rồi.”

“Chớ để đệ đệ con đạp lên đầu chúng ta.” Đậu thị nắm chặt tay nhi tử, “Từ nhỏ nó đã không thích con, nếu nó có quyền thế rồi, con sẽ không được sống yên lành đâu. Đều tại ta, năm đó bụng dạ hẹp hòi, sợ nó sẽ đoạt mất vị trí của con...”

“Mẹ!” Triệu Trường Ninh đột nhiên nhận ra được điều gì, nhìn mẫu thân, ngữ khí nghiêm túc hơn rất nhiều, “Lời này của mẹ có ý gì?”

Ánh mắt Đậu thị tránh né, không muốn mở miệng.

Nhưng nhi tử nhìn chòng chọc bà không tha, bà mới than rằng: “Nó không giống con, suy cho cùng nó mới là đứa bé trai duy nhất, mẹ chỉ sợ...”

Triệu Trường Ninh ngừng một chút: “Năm đó hân lên con sốt cao, mẹ lại đưa con về đằng ngoại... chẳng lẽ mẹ định...”

Viên mắt Đậu thị ửng đỏ, tóc mai của bà đã lấm tấm sợi bạc, nét mặt suy sụp gât đầu: “Vi nương sợ nó là nhi tử duy nhất của phụ thân con, sẽ gây bất lợi cho con. Ta quả thực là... đúng lúc nó lại đổ bệnh, ta mới nghĩ...” Đậu thị nói đến đây thì không nói tiếp nữa, chung quy vẫn là một đứa bé còn sống rành rành.

“Đệ đệ con Triệu Trường Hoài, dã tâm quá nặng! Hẳn biết, một đứa bé mới ngần ấy tuổi mà đã hiểu được hết rồi... Có đôi khi ánh mắt nó nhìn ta lạnh như băng, khiến ta rất sợ. Nếu một ngày hấn có được quyền thế, làm gì còn chỗ cho chúng ta dung thân...” Lần đầu tiên Đậu thị nói những lời này với nhi tử, trước đây bà vẫn không dám kể cho nàng.

Triệu Trường Ninh im lặng, chẳng trách Triệu Trường Hoài hận bọn họ đến vậy. Nếu chuyện này đặt trên người nàng, nàng cũng sẽ hận cả một đời, sau khi có quyền thế sẽ trả lại toàn bộ.

“Con biết rồi, con sẽ cẩn thận.” Nàng bình tĩnh nói, “Chuyện này để nhi tử gánh vác, mẫu thân chỉ cần lo chuyện hôn sự của Ngọc Thiên là được.”

Đậu thị vì nàng mới làm đến bước này, thương thay tấm lòng cha mẹ, bà là một phụ nhân ôn hòa đến vậy.

Ban đầu Đậu thị thật sự muốn hại Triệu Trường Hoài, chắc chắn hẳn biết việc này. Trường Ninh khẽ gõ lên mép bàn, ngẩng đầu nhìn về phương hướng Triệu Trường Hoài.

Trước đây nàng còn nghĩ rằng, chỉ cần đối xử tốt với Triệu Trường Hoài một chút, chưa biết chừng ngày nào đó hấn sẽ chấp nhận. Giờ thì nàng không dám chắc nữa.

Tỉnh mơ sáng hôm sau, Triệu Trường Ninh mặc thường phục, vẫn là mũ cánh chuồn, nhưng áo viên lĩnh không có hoa văn cấp bậc, đeo đai lưng cùng giày đen. Nàng và Từ Cung hẹn gặp ở cổng thành. Từ Cung ôm một bọc nhỏ đang loay hoay trước cổng, sau khi lên xe ngựa của Triệu Trường Ninh, bèn chấp tay với nàng: “Đại nhân, chào buổi sáng!”

Từ Cung là cử nhân xuất thân, không đủ lý lịch, đoán chừng cả đời phải lăn lộn ở cái chức Tư vụ. Phàm là một sĩ tử, đều sẽ rất cung kính với tiến sĩ, bởi vậy hấn cứ gặp người ta lại cười ha hả. “Đại nhân, kỳ thực ra ngoài công cán, với cấp bậc của hạ quan chỉ xứng viết văn thư cho ngài, nhưng Hạ Bình sự, Ngô Bình sự đều không muốn đi...”

“Người đến là được.” Triệu Trường Ninh bảo Từ An rót một bát sữa dê trong bình, đưa cho hấn: “Cái này ta mang từ nhà đi.”

Gia cảnh Từ Cung bình thường, lần đầu tiên mới được uống sữa dê, ực ực vài ngụm đã uống hết sạch, Trường Ninh lại đưa cho hấn một đĩa sùi cảo trứng. Trước khi đi Đậu thị đã gói ghém cho nàng, mình nàng ăn cũng không hết. Từ Cung nếm thử mới phát hiện trong sùi cảo trứng có gói tôm nõn và thịt sò. Thăm nghĩ quả nhiên cuộc sống của gia đình quan thân so với nhà bình dân bọn họ sung túc hơn không ít. Chốc lát đã bị thuyết phục, đi công cán cùng Triệu đại nhân đúng là tốt thật.

Sau khi ra khỏi kinh thành xe ngựa chạy trên đường cái, hai bên đường ruộng đồng nối nhau chẳng dứt, cả một vùng rộng lớn toàn bộ đều trồng ngô, lúc này mới chỉ cao ngang thân người, thỉnh thoảng có vài nông phu khoác giỏ đi trên đường. Có đôi khi đi ngang qua nông trại, còn nghe thấy tiếng gà gáy vọng ra, Triệu Trường Ninh nhìn đến say sưa, ai bảo trước giờ nàng chưa từng ra khỏi thành.

Từ Cung phát hiện vị đại nhân này tuy lãnh đạm, nhưng vẫn còn đôi chút tính khí trẻ con, mấy thứ này thôi cũng nhìn không chớp mắt, chột cảm thấy buồn cười.

Đội buổi trưa xe ngựa đến được huyện thành Thông Châu, Trường Ninh không còn nhìn nữa, lập tức dặn dò phu xe đi tìm huyện nha Thông Châu.

Thông Châu là một huyện khá gần kinh thành, bởi vậy huyện nha ở đây cũng xem như khí phái, hai sai dịch giữ cổng mặc áo đen, đeo đai lưng màu đỏ. Thấy Trường Ninh và Từ Cung mặc quan phục tới, cũng không dám chậm trễ, đầu tiên mời họ vào trong, ngựa cũng được tháo xuống từ xe dắt vào chuồng ngựa ăn cỏ. “Hai vị đội một chút, tiểu nhân lập tức đi thông báo với huyện thái gia!”

Chỉ chốc lát sau, huyện thái gia mặc quan phục vội vàng chạy tới, Triệu Trường Ninh thấy người này không phải Chu Thừa Lễ, trao đổi danh thiếp với hấn, hỏi rằng: “Bản quan vốn nghe nói, Tri huyện Thông Châu mang họ Chu, sao lại không phải nhỉ?”

“Đại nhân nói đùa, mời ngồi xuống uống trà.” Hứa huyện thái gia mời hai người tới sân sau huyện nha uống trà, tuổi hấn đã ngoài bốn mươi, để chòm râu mỹ nhiệm, “Lão phu nhậm chức Tri huyện Thông Châu hơn mười năm, chưa từng nghe đến vị Tri huyện họ Chu. Không biết đại nhân tới có việc gì?”

Hóa ra thất thúc trước giờ không phải là Tri huyện Thông Châu! Hấn nói trên người mang nhiệm vụ quan trọng, ai ngờ đến thân phận Tri huyện cũng là giả.

Vậy rốt cuộc hấn đang làm gì? Cả ngày thoát ần thoát hiện như ma quỷ, không thấy đứng đắn chỗ nào.

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh khẽ động, trước mắt có chuyện quan trọng, không hơi đâu lo chuyện của Chu Thừa Lễ. Nàng bảo Từ An dâng hồ sơ lên: “Hứa đại nhân, lần này chúng ta đến, là muốn điều tra vụ án Trần Man giết ân sư Cố Chương Thiệu, trong hồ sơ huyện nha đệ trình lên còn thiếu sót nhiều chứng cứ, cho nên ta mới đến thăm vấn lại. Đây là công văn.”

Trước khi đi Triệu Trường Ninh đã cố ý tìm người phê duyệt công văn, đầu phải hể ai tới đều được phép thụ lý.

Trên mặt Hứa đại nhân lộ ra nụ cười: “Hai vị đại nhân đi đường vất vả, chi bằng cứ nghỉ ngơi ở huyện nha trước, ăn bữa cơm trưa rồi lại bàn tiếp. Nếu muốn thăm vấn phạm nhân, lúc này cũng không thể thăm vấn ngay được, buổi chiều ta còn thụ lý một vụ án chia ruộng đất, dù sao cũng phải đợi đến buổi sáng đường ngày mai.”

Lúc này đã sắp quá trưa, hai người vẫn chưa được ăn cơm.

Triệu Trường Ninh cười cười: “Hứa đại nhân tiếp khách rộng rãi, quả thực chúng ta cũng đói rồi, vậy sẽ không từ chối nữa.”

Hứa đại nhân sai người ra ngoài mua ít thịt bò chín, nửa con ngỗng quay thêm món cho hai người, còn tiếp thêm hai chung rượu. Đến chiều, Hứa đại nhân lại nói dẫn bọn họ tham quan huyện thành Thông Châu, Thông Châu là nơi tập trung các kênh đào, huyện thành vô cùng phồn thịnh, không kém kinh thành là bao. Lúc này Triệu Trường Ninh chưa vội đề cập chuyện thăm vấn, cùng Từ Cung rời khỏi huyện nha, tản bộ nhìn ngắm kênh đào vùng Thông Châu.

Thuyền bè tới lui nhiều vô số kể, có thuyền chát hàng có thuyền dỡ hàng, bên kia bờ sông là khu lưu thông hàng hóa, rất sầm uất. Sang đến bên này đường mới ít người đi đôi chút.

Từ Cung nói: “Đại nhân, phía trước có trà lâu, chi bằng chúng ta vào ngồi uống hộp trà rồi bàn tiếp.”

Triệu Trường Ninh đứng yên tại chỗ không nói gì, nàng xoay người đối diện với con kênh. Chỉ thấy trên sông đậu một chiếc thuyền ô bông bành. Công tử áo trắng mắt ngọc mây ngài, trong treo cao quý tuyết luân đang dựa bên mạn thuyền, thong dong câu cá: “Thắm hoa lang ra ngoài làm công vụ sao?”

“Không ngờ Kỳ đại nhân cũng tới công cán, Kỳ đại nhân nói một tiếng, biết đâu chúng ta đã chung đường.” Triệu Trường Ninh cười nói. Cái thuyền rách của hắn so với hàng loạt thuyền hoa tinh xảo chung quanh, trông hết như một bãi đồng nát, không biết hắn mò được từ đâu.

Kỳ Hiền thu lại cần câu, nhìn y cười dài: “Triệu đại nhân, ngài không hiểu con người ta rồi, ta khuyên ngài dừng tay trước đi thì hơn, đừng có đối nghịch với ta. Cũng chỉ có Thắm đại nhân nhà các người, mới có thể ứng phó nổi ta đôi phần.”

“Ta chỉ đi tra án thôi, chưa từng nghĩ sẽ đối nghịch với Kỳ đại nhân.” Triệu Trường Ninh dứt lời bèn chấp tay, “Xin cáo từ.”

“Trần Man giết thầy chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù hắn cãi lý mình vô tội, cũng không thể nào lật án.” Kỳ Hiền chậm rãi nói sau lưng nàng, “Thắm Luyện hành sự theo trực giác không phải mỗi ngày một ngày hai, người nghe lời hắn, sớm muộn gì cũng bị hắn lôi xuống cống. Nếu hắn mà tìm được chứng cứ, đã không để người tới điều tra án này rồi.”

Một Chủ sự chính lục phẩm như hắn, lại có thể gọi thẳng tên của chính tứ phẩm đại quan. Xem ra cũng là chỗ quen biết cũ của Thiếu khanh đại nhân, chưa biết chừng còn từng có hiềm khích.

Triệu Trường Ninh không để ý tới hắn nữa, đi thẳng một mạch về huyện nha.

Điều kiện trong huyện nha tất nhiên không so được với ở nhà, hai người nghỉ tại phòng khách phía tây. Vì giường lò quá cứng, Trường Ninh ngủ dậy eo mỗi lưng đau. Ngày hôm sau đi theo Hứa đại nhân đến tử lao thăm vấn Trần Man.

Nhà lao chật hẹp âm u, vừa ẩm ướt vừa tối tăm, mùi tanh hôi khó ngửi xộc thẳng vào mũi, ban ngày ban mặt đốt đèn dầu cũng không chiếu sáng được là bao. Triệu Trường Ninh ngồi ở ghế trên, nhìn sai dịch áp giải Trần Man lên. Mới đầu Trường Ninh còn tưởng người này là một thư sinh, dù sao cũng là kẻ đọc sách. Không ngờ Trần Man này lại có nước da màu lúa mạch, ngũ quan tương đối khôi ngô, lông mi rất dài, quần áo rách tả tơi, đầu tóc rối tinh rối mù, đeo gông gỗ xiềng chân, hồi lâu vẫn không chịu nhúc nhích. Bởi vì áo quần quá lếch thếch, còn có thể nhìn thấy lồng ngực rắn chắc ẩn hiện, chỉ có điều trên đó phủ đầy những vết sẹo chằng chịt.

Ngang dọc chông chất, mới có cũ có, nhưng đã sắp khép miệng gần hết.

Thăm vấn phạm nhân có thể tra tấn, cho nên thăm vấn một lần hắn không nhận tội, sẽ dùng hình một lần, hiện tại đã bị đánh cho không ra hình người.

Nghe nói lại có người đến thăm vấn, Trần Man trái lại không phản ứng là mấy, lạnh nhạt ngược mắt, chỉ liếc qua Triệu Trường Ninh, không nói gì cả.

Sắc mặt Hứa đại nhân đen lại: “To gan! Đại nhân đến từ kinh thành đang thăm vấn người, còn không biết điều cung kính chút!”

“Đâu phải chưa từng có đại nhân từ kinh thành đến thăm vấn.” Ngữ khí của Trần Man thậm chí không hề gọn sóng, “Chẳng qua chịu thêm một trận đòn nữa mà thôi, những gì cần nói, tôi đã nói hết trong tờ khai rồi. Tôi không giết người, tôi ra khỏi thành để làm việc. Chuyện của thầy và tiểu thư không liên quan gì đến tôi...”

“Người ra khỏi thành để làm việc gì?” Triệu Trường Ninh đột nhiên hỏi hắn.

Trần Man cúi đầu, nhắm mắt không nói thêm gì nữa.

Hứa đại nhân cảm thấy mất mặt, gắt gỏng nói: “Lật án cho người, người còn dám tỏ thái độ. Không đánh cho người một trận, xem ra còn không chịu ngoan ngoan mở mồm!” Lập tức rút thẻ gỗ quăng xuống đất.

“Khoan, đừng đánh vội.” Triệu Trường Ninh nhìn cả người chi chít vết thương của hắn, đoán chừng còn đánh nữa sẽ khó tránh khỏi rách da lóc thịt, nửa tháng cũng đừng mong lành lại. Sơ sẩy chút thôi là đi tong cái mạng nhỏ, vậy án này còn thăm vấn kiểu gì.

“Đại nhân, ngài không biết đấy thôi. Hạng điều dân vô lại này, không đánh một trận thì hắn không chịu thành thật đâu.” Hứa đại nhân nhỏ giọng khuyên Triệu Trường Ninh.

Triệu Trường Ninh bước xuống, đi đến trước mặt hắn khom người, tức thì ngửi thấy mùi hôi thối từ trên người hắn, nàng lãnh đạm hỏi: “Giờ người nói

cho ta biết, người muốn sống hay muốn chết, ta tới đây để tra án cho người. Nói thật thì, hiện tại vận mệnh của ta đã dính chặt với cái mạng của người, bằng không ta cũng chẳng buồn để ý. Cho nên nếu người muốn lật án, không muốn bị xử lăng trì, thì hãy trả lời câu hỏi của ta cho cẩn thận.”

Trần Man rót cuộc chậm chạp mở mắt, ánh mắt hần u tối mà dửng dưng. Có lẽ vì đã quen với tuyệt vọng, không còn tin được bất cứ một ai. Hần rằm rì nói: “Tôi chỉ gặp Cố tiểu thư hai lần, không thể vì vậy mà nảy sinh tình ý với nàng, còn giết người vì nàng ta.” Hần tự giễu, “Giả sử tôi nói, Cố tiểu thư mới gặp tôi hai lần, đã khẳng khái nói thích tôi, hẳn ngài lại càng cho rằng tôi đang nói bậy.”

Triệu Trường Ninh nhìn gương mặt kia, quay về chỗ ngồi. “Vậy được, ta lại hỏi người, người ra khỏi công thành để làm việc gì?”

Trần Man lặng đi, sau đó nói: “Tôi được thầy giao phó, ra ngoài thành đưa vài quyển sách cho ngài.”

“Ai có thể chứng minh?” Triệu Trường Ninh lại hỏi.

Trần Man lắc đầu, kể đó không nói thêm gì nữa. Triệu Trường Ninh hỏi mất nửa ngày, chỉ khẳng định được một điều, nếu nhìn vào Trần Man này, sẽ không ai tin hắn dám giết người. Nhưng nếu suy luận theo logic thông thường, thì không có khả năng là ai khác ngoài hắn. Thẩm Luyện nói vụ án này không thể kết án, bởi vì khâu bằng chứng không rõ ràng, cũng tức là, hết thấy mọi thứ đều chỉ dừng trên suy đoán, nhân chứng cũng là nhân chứng gián tiếp.

Không một ai tận mắt thấy hắn giết người, cũng không ai có thể chứng minh những việc mà hắn nói.

Triệu Trường Ninh xuất thân từ ngành chính trị pháp luật, có tư duy logic vô cùng chặt chẽ, về sau trong công việc nàng từng xem qua rất nhiều vụ án điển hình, cũng gặp không ít ví dụ. Cái thiếu hụt lớn nhất của Trần Man là động cơ. Kỷ Hiền nói vì hắn thích Cố Y nhưng thầy không đồng ý, mới nảy ra ý định giết hại. Với Kỷ Hiền mà nói, động cơ này được thành lập, nhưng với Triệu Trường Ninh, nàng cảm thấy không thể thành lập động cơ này. Tất nhiên cũng có liên quan nhất định đến về ngoài để nhìn của Trần Man.

Giờ điểm mấu chốt chính là tìm được sơ hở trong suy luận của Kỷ Hiền, chỉ cần tìm thấy, vậy Trần Man có thể từ ‘thật sự giết người’ trở thành ‘tình nghi giết người’.

“Ngài không thể lật án cho tôi.” Trần Man nhắm mắt, nói một cách thờ ơ, “Ngài đến, chỉ để giày vò tôi thêm một lần...”

Triệu Trường Ninh nhìn bộ dạng hắn, đại án như giết thầy, dám chắc hắn đã trải qua hơn ba vòng xét hỏi. Từ hy vọng đến tuyệt vọng, vòng đi vòng lại, chắc hẳn đã chết lặng không còn cảm giác nữa rồi.

Từ Cung liếm liếm đầu bút lông, viết lời khai.

Hứa đại nhân thấy Triệu Trường Ninh đi ra ngoài, lật đặt đuôi theo: “Đại nhân, tiếp theo nên làm gì?”

“Thẩm vấn hạ nhân Cố gia. Đúng rồi, hiện tại Cố gia còn có người không?” Triệu Trường Ninh hỏi.

“Nhà họ Cố chỉ có đôi cha con này, vợ cả Cố Chương Thiệu mất sớm, cũng có hai tiểu thiếp, sau khi sự việc xảy ra thì đã thu dọn hết châu báu trở về nhà mẹ đẻ rồi. Người hầu cũng đi hết sạch, hình như chỉ còn một tên gác cổng Cố Phúc.” Hứa đại nhân nói.

Cố Chương Thiệu nguyên là Vận phán của Diêm vận sứ ty Hoài Dương, sau khi nghỉ hưu dự định trở về quê hương an dưỡng tuổi già, ngờ đâu lại mất luôn cả tính mạng. Cố phủ tu sửa cũng khá phải, đại viện từ có ba khu riêng biệt, rường cột chạm trổ, bố trí kiểu lâm viên Giang Nam. Đáng tiếc lúc này chỉ còn cánh tiêu điều khô héo, cỏ dại mọc lên khắp nơi.

Cố Phúc là nô bộc nhà họ Cố, lúc đoàn người Trường Ninh đến Cố gia, hắn đang ăn bát cháo loãng vừa xin được.

“Thứ không phải con người!” Lão nhân nhìn căn viện điêu hiu, ánh mắt dờ dẩn, “Người không phải con người!”

“Cố Phúc, người mau kể lại mọi việc nhìn thấy vào ngày đó cho đại nhân nghe.” Hứa đại nhân căn dặn hắn.

“Đi cũng đi rồi, chết cũng chết rồi. Trong nhà bị vợ vét hết sạch, đúng là thứ không phải con người!” Cố Phúc vừa nói vừa bước vào bên trong.

Hứa đại nhân bắt đầu dĩ giải thích: “Một mình hắn trông coi căn viện đồ nát này, không có ai nói chuyện, đầu óc cũng không còn được minh mẫn nữa. Nghe nói sau khi Trần Man bị bắt, đám người hầu Cố gia đã lấy sạch của cải đi rồi, hắn không ngăn cản nổi. Giờ chỉ nhờ vào mấy hàng xóm thấy hắn già cả đáng thương, bố thí chút cơm canh cho hắn ăn qua ngày.”

Triệu Trường Ninh tiến vào Cố gia, ánh bích đã sụp xuống, cỏ dại trồi lên từ khe hở nền gạch. Cửa lớn khu thứ hai đóng chặt, có điều đẩy nhẹ đã mở toang. Chỗ ở của Cố Chương Thiệu bị dọn sạch đến cái tù cũng chẳng còn, khung giường vẫn ở đó, nhưng đồ điêu khắc bên trên đã bị nạy đi toàn bộ.

Hứa đại nhân lại tìm bà bà Quách thị đã phát hiện ra thi thể đến thuật chuyện với Triệu Trường Ninh.

Quách thị nói rất trôi chảy, chắc hẳn đã kể lể vô số lần với hàng xóm láng giềng, biểu cảm sống động như thật: “...Mới sáng tinh mơ, chúng tôi chuẩn bị đi hầu hạ tiểu thư rồi giường, nhưng ngài biết thế nào không! Cố tiểu thư đã mất tích, mọi người đổ xô đi tìm, chính nô tỳ đã phát hiện thi thể tiểu thư bị giấu dưới ván giường. Ngài không biết đâu, miếng ngọc bội tiểu thư luôn mang bên người, mặt trên có khắc tên của tiểu thư, từ nhỏ nàng đã đeo rồi. Lúc ấy Thu Hồng còn định cướp đi, bị nô tỳ tát cho một cái sưng mặt, thế mới giúp tiểu thư giữ lại đến lúc hạ táng.”

Triệu Trường Ninh nhìn sang Hứa đại nhân: “Đã chôn cất thi thể rồi sao?”

“Đại nhân, người chết đúng vào tam phục thiên*, bọn tiểu nhân nghiệm xong thi thể thì mai táng ngay, bằng không để lâu sẽ thối rửa mất.” Hứa đại nhân chỉ đành mở miệng phân trần.

*Tam phục thiên: những ngày nóng nhất trong mùa hè.

Triệu Trường Ninh hít sâu một hơi, nhắm mắt đi lòng vòng tại chỗ, từng manh mối lần lượt vụt qua trong đầu nàng.

Từ Cung ngồi xổm một bên ghi chép lời khai của Quách thị, lại liếm liếm đầu bút, hỏi Tứ An: “Đại nhân đang làm gì vậy?”

“Mỗi lần thiếu gia nhà tôi suy nghĩ chuyện gì đều sẽ như vậy.” Tứ An giúp hắn nâng nghiên mực, “Tứ đại nhân, thiếu gia bảo ngài đừng liếm bút nữa, ngài ấy người thấy tò khẩu cung có mùi.”

Từ Cung ho khan hai tiếng.

“Ta có một nghi vấn, mong được Hứa đại nhân giải đáp.” Triệu Trường Ninh mở bừng mắt, đột nhiên hỏi Hứa đại nhân, “Trước khi về hưu Cố Chương Thiệu làm Vận phán của Diêm vận sứ ty, gia sản ắt hẳn dồi dào. Sau khi Cố Chương Thiệu chết, chắc chắn ngài đã phái người đến lục soát nhà ông ta, vậy có phát hiện được nhà hắn còn vàng bạc châu báu nào khác không?”

Hứa đại nhân nghe đến đây, ô lên một tiếng: “Đúng thật, không hề phát hiện được tài sản nào khác. Ngày thường Cố lão gia thích làm việc thiện, vung tay hào phóng, không có mấy ngàn lượng bạc trên người, đúng là kỳ lạ.” Ánh mắt hắn chợt lóe: “Đại nhân định nói, có kẻ giết người cướp của?”

“Có lẽ vậy.” Triệu Trường Ninh nói, “Nhưng đã hơn nửa năm rồi, trong nhà cũng bị dọn sạch, muốn tìm chút đầu mối cũng không xong. Chi bằng ngài hãy phái người tới dò hỏi những nô bộc trước kia.”

Nàng dẫn đầu đoàn người rời khỏi Cố gia, Diêm vận sứ ty trước nay là công việc béo bở, vài người trong đó một năm kiếm được mấy vạn lượng không phải không có, nàng vừa thấy trạch viện của Cố Chương Thiệu, đã cảm thấy gia sản ông ta sợ rằng không hề ít. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, giả sử tiền bạc bị Trần Man lấy hết đi, há chẳng phải càng chứng thực tội danh giết người diệt khẩu của hắn.

Sau khi trở về huyện nha Triệu Trường Ninh chỉnh lý lại lời khai, Trần Man giết người bằng phương thức siết cổ, đầu tiên hắn gặp Cố Chương Thiệu, sau đó lặng lẽ đi gặp Cố Y. Cũng chính vì nguyên nhân này, Kỳ Hiền mới suy đoán hai người có gian tình. Sau đó Trần Man rời khỏi Cố gia, không lâu sau đó đã phát hiện ra hai cha con đều chết oan uổng, chẳng bao lâu sau lại bắt được Trần Man ở cổng thành. Triệu Trường Ninh nhận ra càng ngày nàng càng cảm thấy toàn bộ đều do Trần Man làm.

Nàng xoa xoa đầu mày, cho rằng tại bản thân quá mệt mỏi.

Bấy giờ đêm đã khuya, đèn dầu lách tách cháy để lại tàn bấc, ánh sáng dần trở nên âm đạm. Ngoài bình phong gió mát đầu hạ hiu hiu thổi, bóng cây xào xạc đung đưa trong gió. Triệu Trường Ninh dường như nhìn thấy một bóng người đứng lặng im ngoài cửa, nàng cứ ngỡ bản thân nhìn lầm, bèn tiến hai bước tới phía cửa.

Lúc này, đột nhiên có bóng người từ đằng sau vọt lên, bịt kín miệng nàng lại!

“Đừng lên tiếng.” Giọng nói kẻ này khàn khàn, không thể nghe ra rốt cục là ai.

Một tay khác của hắn, giữ chặt lấy thất lung Triệu Trường Ninh.

Triệu Trường Ninh nhăn mày, trong huyện nha còn có sai dịch, ai có thể vào tận đây! Nàng lại nhác thấy khung cửa sổ phía sau mở hé, tức thì hiểu ra vấn đề.

“Ư...” Miệng Triệu Trường Ninh đã bị chặn đến tê rần, muốn cắn hắn cũng không làm được.

“Nếu ngươi muốn phá án, hãy đến hậu viện Cố gia, bên hồ nước trong hậu viện có một câu hòe, đào ở đó, ngươi sẽ tìm thấy thứ mình cần.” Người này thấp giọng nói, “Còn nữa, ta đi rồi ngươi đừng la lên, cũng không cần hỏi ta là ai. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ thả ngươi ra.”

Triệu Trường Ninh suy nghĩ, người này tới để giúp Trần Man? Hay là tới để giúp nàng? Nếu hiện tại hắn vẫn chưa ra tay, có lẽ sẽ không làm hại nàng.

Nàng chậm chạp gật đầu. Người này bèn hơi nói lòng một chút, thấy Triệu Trường Ninh không la hét, mới buông ra hoàn toàn.

Triệu Trường Ninh quay đầu nắm chặt lấy vạt áo hắn, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai. Nhưng động tác của đối phương lại càng mau lẹ, một tay che kín mắt nàng, đẩy mạnh nàng về phía sau, đợi Triệu Trường Ninh đứng vững nhìn lại, người nọ đã nhảy khỏi cửa sổ, không còn chút dấu vết, ngoài cửa chỉ còn bóng cây lay động.

Trường Ninh lau khóe miệng, tay người này có mùi đáng ghét.

Nàng lớn tiếng gọi Tứ An, Tứ An một bên buột đai lưng một bên lão đảo chạy tới: “Thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

Làm sao hả? Nếu đối phương có ý, ban này nàng đã suýt bị giết chết rồi!

“Người đi gọi Từ Cung dậy, tới chỗ đặt giá binh khí lấy ba cái cuốc, chúng ta cùng đến Cổ gia.” Triệu Trường Ninh dẫn dò hẩn, nàng không định báo cho huyện thái gia ngay lập tức, kẻ đó có đáng tin hay không vẫn còn là một câu hỏi, ai biết sẽ đào ra được thứ gì, may mà lúc đi còn dẫn theo Từ An.

Từ An hồi lâu vẫn chưa định thần lại được: “Đại thiếu gia, ngài... nửa đêm canh ba định đi đào mộ sao? Tiểu nhân thấy không cần đâu, ngài cứ bảo với Hứa đại nhân một tiếng, Hứa đại nhân cũng dễ nói chuyện lắm.”

“Thiếu gia bảo người đi, đừng có nhiều lời.” Triệu Trường Ninh khoác áo choàng lên người, sau đó ra khỏi cửa.

Lúc ban ngày tới xem, Triệu Trường Ninh đã đi qua hậu viện, hậu viện có một cánh cửa chéch, cửa chéch này cũng mục nát cả rồi, vừa đụng nhẹ đã mở. Từ Cung và Từ An đi theo phía sau nàng, mỗi người xách một cái cuốc. Cỏ dại ở hậu viện cao đến nửa thân người, cũng may bên hồ nước chỉ có một cây hòe, Triệu Trường Ninh thấy bốn bề vắng lặng, đặt đèn dầu xuống dùng ống quẹt châm lửa, tiện thể gom hết cỏ dại chung quanh đốt sạch sẽ.

“Thiếu gia, tôi lạnh.” Từ An rét đến nổi nước mũi rùng rùng, kéo chặt quần áo, “Vội cả sợ nữa...”

“Không sao, mau làm việc đi, lát nữa sẽ hết lạnh.” Trường Ninh cười rồi vỗ lên vai hẩn, sau đó cầm cuốc bắt đầu đào.

Nàng là kiểu dốt nát mấy việc chân tay, mấy việc này không trông mong vào nàng được, Trường Ninh chỉ có tác dụng hỗ trợ, phần chính vẫn là Từ An và Từ Cung. Nơi này đất xốp, bởi vậy khá dễ đào, khoảng nửa canh giờ đã đào sâu hơn nửa thước, vẫn không nhìn thấy gì cả. Đèn đã cạn dầu, ánh sáng dần dần yếu ớt, sau đó tắt hẳn. Có điều không sao, lúc này vẫn còn ánh trăng lơ mờ.

Không biết gà nhà ai nuôi bắt đầu lục tục gáy, dọa cho Từ Cung run bắn bật.

“Đại nhân, ngài xem, đào ra vật gì rồi!” Lúc này đã đào đến ngang hông Từ Cung, khiến nửa người hẩn đều chôn trong hố.

Triệu Trường Ninh tiến lên kiểm tra, lộ ra khỏi đất là xương bàn chân của nửa người, vẫn chưa thối rửa hết, nhìn mức độ phân hủy này, ước chừng đã bị chôn xuống đất một hai năm. Nàng không phải là ngổ tác* chuyên nghiệp, chỉ đánh phán đoán đại khái thời gian. Lúc này, từng trận tanh tưởi cũng theo đó truyền đến.

*Ngổ tác: tên một chức quan chuyên khám nghiệm tử thi

Từ Cung bật mũi nói: “Đại nhân, chúng ta... không phải đang quật mộ người ta đấy chứ?”

“Tiếp tục đào.” Triệu Trường Ninh cảm thấy khó hiểu, tại sao hậu viện của Cổ gia lại có thi thể này! Người chết là ai? Hơn nữa còn đem chôn một cách âm thầm kín đáo.

Hai người đành phải đào tiếp xuống dưới, trên người thi thể này còn mặc y phục, là áo kép dùng cho mùa đông, đã rách nát không còn ra hình dạng, nhìn kiểu dáng hẳn là một thi thể nữ.

Triệu Trường Ninh đột nhiên nhìn thấy trong đất dường như có vật gì đó, ngăn bọn họ tiếp tục đào xuống. Nàng duỗi tay nhặt vật kia lên.

Là miếng ngọc bội đã vỡ thành hai nửa, chất liệu từ ngọc Dương chi, bên trên khắc một chữ Y.

Triệu Trường Ninh đột nhiên nhớ tới lời Quách thị: “Tiểu thư nhà tôi, từ nhỏ đã đeo một miếng ngọc bội trên người, có khắc tên của nàng, suýt nữa thì bị Thu Hồng đoạt mất...”

“Người đã chết này, là Cổ tiểu thư.” Triệu Trường Ninh đưa ngọc bội cho hai người, “Hắn đã chết được hai ba năm rồi, cụ thể thế nào, phải chờ ngổ tác đến mới biết được.”

Về mặt hai kẻ thành linh tái mét.

Từ Cung thật lâu sau mới hồi hồn lại, xám xịt hỏi: “Giả sử người chết này là Cổ gia tiểu thư, đã chết được hai ba năm rồi. Vậy... vị tiểu thư vừa mới chết kia, là ai đây?”

Hai người nhìn nhau, đột nhiên có cảm giác rợn cả tóc gáy. Đúng vậy, giả sử người này là Cổ gia tiểu thư, vậy còn người bị Trần Man giết thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39

Tỉnh mơ lại đến, bình minh hừng nắng phủ lên con hẻm đã lâu không người sinh sống, sai dịch chạy tới từ huyện nha vây chặt lấy Cổ gia, ngăn cản dòng người nhốn nháo vây xem. Chẳng mấy chốc ngổ tác chuyên nghiệp hấp tấp xách rương hòm chạy tới.

Sau khi Triệu Trường Ninh phát hiện người này có khả năng là tiểu thư Cố gia, bèn bảo Tứ An trở về báo cho huyện thái gia, lúc này mọi người đồng loạt bắt tay vào đào, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Chốc lát cả thi thể đã được quật lên, để ngổ tác lại gần kiểm tra. Ngổ tác là một đại hán hơn bốn mươi tuổi, nghe nói trước kia làm nghề mổ heo.

Thật ra ngổ tác là một nghề nghiệp không được kính trọng, hành nghề chủ yếu toàn những kẻ thuộc hạ cửu lưu*, đến việc lấy vợ cũng khó khăn. Nếu không phải quá nghèo túng, sẽ không có ai tình nguyện làm cái nghề này. Hành nghề này cũng không cần chuyên môn gì đáng nói, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm. Sau khi ngổ tác nhìn qua thì dùng khẩu âm đậm tiếng địa phương nói: “Đã chết hơn hai năm rồi! Nhìn kiểu này chắc là chết vào mùa đông, vậy thì là hai năm rưỡi.”

*Những nghề được cho là ti tiện thời cổ, chi tiết ở cuối chương.

Hứa đại nhân đi tới, chấp tay với Trường Ninh: “Đại nhân, hạ quan không hiểu, sao ngài có thể tính toán như thần, biết được chỗ này có chôn một thi thể vậy?”

Triệu Trường Ninh quyết định làm bộ cao nhân thần bí, để người khác tự đi đoán: “Manh mối ở ngay trước mắt người.”

“A? Đại nhân, manh mối nào cơ...” Hứa đại nhân càng thêm nghi hoặc, nhưng Triệu Trường Ninh đã đi tới đằng trước nói chuyện với Từ Cung.

“Đại nhân, nếu Cố tiểu thư thật đã chết từ lâu, vậy án này không hề đơn nữa rồi.” Từ Cung có phần hưng phấn, “Chúng ta nên nhanh chóng quay về Đại lý tự, đệ trình công văn xin điều tra lại vụ án thôi.”

“Không vội.” Triệu Trường Ninh lắc đầu nói, “Làm rõ ràng trước đã, nếu người này đúng là Cố gia tiểu thư, vậy con gái mình bị tráo đổi, chẳng lẽ Cố lão gia lại không hay? Chưa biết chừng chính Cố lão gia cũng có vấn đề...”

“Chúng ta nên đi hỏi Trần Man!” Từ Cung lập tức phản ứng lại.

Triệu Trường Ninh đang có ý này, thầy giáo có vấn đề hay không, lẽ nào Trần Man lại không rõ.

Nhưng khi Triệu Trường Ninh định thăm vấn Trần Man, lại gặp phải phiền phức.

Bọn họ vội vã chạy về từ lao huyện nha, lính canh ngục lấm lét áp ứng. Triệu Trường Ninh đành phải tự mình vào trong kiểm tra, Trần Man bị nhốt trong ngục khắp người là những vết da bong thịt tróc, đôi môi khô nứt, không còn huyết sắc, hơi thở mong manh, đã mê man bất tỉnh.

“Chẳng phải ta đã nói không được phép đánh người sao?” Triệu Trường Ninh gần giọng hỏi, tâm trạng của nàng vô cùng tệ. Nếu Trần Man bỏ mạng ở đây, chết không đôi chứng, vậy nàng còn phá án cái khi gì.

Lính canh vội vàng tiến lên, chấp tay bẩm: “Đại nhân, tên tiểu tử này không biết điều, thăm vấn cũng không trả lời cho hẳn hoi. Chúng tiểu nhân mới... mới dạy dỗ hắn một trận...”

Triệu Trường Ninh hít sâu một hơi, ngục giam có quy định của ngục giam, không ngoan ngoãn sẽ bị ăn đòn, đòi nào chịu nghe lời một viên quan từ tận đầu đầu tới như nàng. Nàng nói: “Người đi mời một lang trung, đổi một phòng giam sạch sẽ cho hắn trị thương, ngân lượng ta bỏ.”

“Tại chúng làm hỏng việc của đại nhân, sao lại có chuyện để đại nhân chi bạc!” Hứa đại nhân cười lạnh, tát cho mỗi tên cai ngục một bạt tai, “Ngài cứ việc ra ngoài ngồi, trong ngục giam này bẩn thỉu lắm.”

Đương nhiên rồi, ăn uống tiểu tiện đều ở đây, vừa tối tăm vừa ẩm thấp. So với chuồng gia súc còn chẳng bằng.

“Không cần, ta ở đây trông chừng, mau đi gọi người!” Triệu Trường Ninh còn lạ mấy kẻ này chắc. Nàng mà không ở lại trông coi, mấy tên cai ngục này chưa biết chừng chỉ làm qua loa có lệ. Trong từ lao, những phạm nhân chưa kịp lên pháp trường đã kiệt sức chết không biết có bao nhiêu.

Cuối cùng một tên lao dịch đun nước nóng bùng vào tẩy rửa cho Trần Man, lát sau lang trung cũng đã tới. Triệu Trường Ninh phát hiện Trần Man đang lên cơn sốt, trong lòng lộp bộp một tiếng, chỉ sợ vết thương của hắn bị nhiễm trùng. Phương tiện chữa trị lạc hậu thế này, không có thuốc kháng sinh, vết thương lại quá nghiêm trọng sẽ rất dễ mất mạng. Nhưng nàng cũng không còn cách nào, sai nha bên ngoài tới truyền lời nói Quách thị đã tới, nàng bảo Từ Cung ở lại trông Trần Man, còn mình đi thăm vấn Quách thị.

Đại đường huyện nha, Quách thị bị gọi đến quầy xuống thành an nàng.

“Người đứng lên nói chuyện đi.” Triệu Trường Ninh ngồi trên ghế của sư gia thuế má, hỏi rằng: “Người từng nói tiểu thư nhà mình có một miếng ngọc bội, được chôn cất cùng tiểu thư, người thử nhìn xem có phải cái này không.”

Nói rồi bảo Tứ An đưa ngọc bội cho bà ta xem.

Quách thị quan sát hồi lâu gật đầu: “Hình dáng đúng là thế này, dân phụ hầu hạ tiểu thư chưa đến một năm, kỳ thực cũng không rõ lắm.”

“Người chỉ hầu hạ tiểu thư nhà người chưa đến một năm?” Triệu Trường Ninh chau mày, nghe Quách thị miêu tả, nàng còn tưởng Quách thị vẫn luôn hầu hạ Cố Y.

Quách thị gật đầu nói: “Đúng vậy đại nhân, ngài hiểu nhầm rồi. Lúc Cổ lão gia trở về từ Hoài Dương không đem theo ai cả, chúng tôi đều được lần lượt mua vào. Theo dân phụ thấy, chỉ có Cổ Phúc gác cổng là vẫn luôn đi theo lão gia thôi.”

Nếu vậy, đã có thể giải thích tại sao bọn họ không biết Cổ tiểu thư này không phải là Cổ tiểu thư kia, Trường Ninh lại hỏi: “Bình thường lão gia và tiểu thư các người có điều gì kỳ lạ không?”

“Nếu nói kỳ lạ, hình như cũng có.” Quách thị cẩn thận nhớ lại, “Dân phụ từng nghe thấy tiểu thư và lão gia cãi vã... tiểu thư tức phát khóc, cơm cũng không nuốt trôi.”

Ngoại trừ lần đó thì không hỏi ra được gì khác nữa. Quách thị chung quy cũng chỉ là một phụ nhân dốt đặc, tầm mắt không đủ, tâm tư cũng không tinh tế. Trước mặt chỉ trông chờ vào việc Trần Man mau chóng tỉnh lại, từ nhỏ Trần Man đã bái Cổ Chương Thiệu làm thầy theo hần học văn chương, những thứ hần biết chắc chắn nhiều hơn Quách thị.

Triệu Trường Ninh thở dài, nói với Hứa đại nhân: “Đại nhân, nếu ngọc bội đã trùng khớp, chỉ bằng đào phần mộ Cổ Y lên, xem miếng ngọc kia liệu có giống hay không. Như vậy sẽ biết được phải chăng thật sự có đến hai Cổ Y.” Án này càng ngày càng trở nên quái đản, dù sao Hứa đại nhân cũng hết cách, chỉ đành mặc cho Triệu Trường Ninh xoay qua xoay lại. Nghe xong lập tức gọi người đi bốc mộ Cổ Y.

Triệu Trường Ninh lại tranh thủ viết văn thư, yêu cầu Thẩm hình ty bác bỏ chứng cứ của Hình bộ, tiến vào hội thẩm tam tư.

Hiện tại đã dính dáng đến ba mạng người, một trong số đó còn là mệnh quan triều đình đã về hưu, bảo lưu lại quan hàm. Cấp độ này, kiểu gì cũng vào được hội thẩm tam tư.

Sau đó nàng cùng Tứ An vội vã hồi kinh, ngay trong ngày báo cáo lên Thẩm hình ty, sang ngày kế tiến hành phán quyết lại, bằng không để hai hôm nữa, Đại lý tự buộc phải thông qua bản án lăng trì xử tử Trần Man.

Biết chuyện y đề xuất thẩm tra lại, quá nửa người trong Đại lý tự không ôm hy vọng mấy. Đối đầu với Kỳ Hiền Đại lý tự chưa từng thắng nổi, đã bị đánh cho tan tác không còn mặt mũi, bởi vậy mọi người đều không có ý định đi.

Lần này Từ Cung lại không về cùng nàng, Triệu Trường Ninh đến một người khích lệ tinh thần cũng chẳng có, ngày thứ hai một thân một mình đến Thẩm hình ty. Bên phía Hình bộ lại có khá nhiều Chủ sự đến nghe, nhìn quan phục mới của Triệu Trường Ninh, còn đứng một bên bật cười.

Lần này Kỳ Hiền không cười con lừa của hần đến nữa, mà mặc quan phục nghiêm chỉnh, dáng vẻ ung dung, mỉm cười nhìn Triệu Trường Ninh: “Triệu đại nhân, đã chuẩn bị thẩm tra lại nhanh thế sao?”

“Từ lúc chia tay Kỳ đại nhân vẫn khỏe.” Triệu Trường Ninh chấp tay nói. Sau đó đứng sang bên cạnh, đợi quan Thẩm hình tới.

Sau khi Thẩm hình đại nhân hô thẳng đường, Kỳ Hiền tiến lên một bước, chấp tay nói: “Đại nhân, Đại lý tự tri hoãn việc xử tội Trần Man đến hôm nay, đúng là coi thường lệnh của Thẩm hình ty. Đã không thể lấy ra chứng cứ khiến kẻ khác tin phục, hạ quan cũng không hiểu, tại sao phải dùng đẳng không chịu thực thi. Nếu vẫn không chịu quyết đoán, hạ quan kiến nghị truyền Thiệu khanh Đại lý tự Thẩm Luyện tới để hỏi.”

Quan Thẩm hình cau mày nhìn Triệu Trường Ninh: “Tự phó đại nhân, lệnh phán quyết lần trước của ta, Đại lý tự vẫn chưa thông qua sao?”

Triệu Trường Ninh tiến lên nói: “Đại nhân, chuyện này quả thực có nghi vấn, hạ quan đã đích thân đến Thông Châu thẩm vấn phạm nhân, được biết người này chỉ gặp gỡ Cổ tiểu thư hai lần, nói gì đến việc chung tình một lòng một dạ? Hơn nữa còn có điểm càng đáng nghi, Cổ đại nhân trước khi về hưu đã làm Diêm vận phán ở Hoài Dương, gia sản đồ sộ, nhưng khi huyện nha xét nhà lại không hề phát hiện tài sản nào. Mà Trần Man cũng chưa từng lấy đi tiền bạc, hạ quan cho rằng, có kẻ đang âm mưu giết người cướp của chưa biết chừng.”

Nói xong trình lên khẩu cung của Trần Man.

Kỳ Hiền nghe xong im lặng trong chốc lát, sau đó mới nói: “Đại nhân, ta cũng có chứng cứ mới trình lên.” Dứt lời có người ở đằng sau cầm đồ đưa tới, “Vào ngày mười sáu tháng bảy, có người đào được một tráp ngân phiếu trong nhà Trần Man, đếm kỹ có đến hơn bốn ngàn lượng. Hạ quan đã kiểm chứng, số hiệu của chỗ bạc này chính là ở ngân hàng Thông Nghĩa do Cổ Chương Thiệu gửi.”

Triệu Trường Ninh nhìn hần: “Kỳ đại nhân vẫn còn chứng cứ chưa giao cho Đại lý tự?”

Không ngờ hần lại đào được bạc ở nhà Trần Man! Hơn nữa chung từng trình lên cho Đại lý tự, Kỳ Hiền này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Kỳ Hiền lại nói: “Chứng cứ ta đệ trình với Đại lý tự trước đây đã đủ để phá án rồi, Triệu đại nhân, tốt nhất ngài nên trở về thương lượng với Thiệu khanh đại nhân đi thì hơn.”

“Không cần.” Triệu Trường Ninh quay đầu lại, “Hạ quan cũng có chứng cứ chưa trình lên.”

Dứt lời lại tiến lên đưa ra một tờ bằng chứng: “Tối qua, hạ quan phát hiện một thi thể nữ trong hậu viện Cổ gia, qua nghiệm chứng xác định là Cổ gia tiểu thư Cổ Y đã chết hơn hai năm trước. Vì vậy...” Triệu Trường Ninh quay đầu nói, “Giả như Cổ tiểu thư đã chết hơn hai năm trước, vậy người chết bây giờ là ai? Nếu Cổ Chương Thiệu đã sớm biết nữ nhi mình không còn, tại sao lại giữ kín không nói? Nếu như không biết, vậy Cổ Y mới lại là người nào? Vụ án này của Cổ gia đây rầy điểm đáng ngờ.” Nàng lại chấp tay với quan Thẩm hình, “Hạ quan đề nghị đưa án này tiến vào hội thẩm tam tư, điều tra lại một lần nữa!”

Kỷ Hiền nghe đến đây, sắc mặt hơi thay đổi, hiển nhiên không ngờ tới Triệu Trường Ninh còn có bước này.

Mọi người đến xem cũng vô cùng kinh ngạc, thỉnh thoảng còn truyền tới vài tiếng thì thầm, án này vốn là một vụ cha con bị giết, nếu nói người con gái trong đó đã chết từ lâu rồi, vậy người mới chết kia lại là chuyện gì nữa, vụ án này cũng thật ly kỳ.

Quan Thâm hình nhìn công văn, lần này ông thận trọng suy xét một hồi, mới nói: “Chuyện này quả thực là kỳ quặc... nay tội chứng không rõ ràng, tình tiết phức tạp. Gửi trả lại để điều tra, chọn ngày tiến vào hội thẩm tam tư!”

Dứt lời vỗ kinh đường mộc, đưa vụ án vào vòng thẩm tra lại.

Sau khi Triệu Trường Ninh ra khỏi Thẩm hình ty, mới thở ra một hơi dài thượt. Cuối cùng có thể thẩm tra lại rồi, chưa biết chừng còn có khả năng phủ định tội danh!

Kỷ Hiền cũng theo ra. “Làm sao ngươi phát hiện được thi thể?” Kỷ Hiền không vòng vo với y, hỏi thẳng vào vấn đề.

Triệu Trường Ninh chỉ mỉm cười, không nói thêm gì đã rồi đi.

Tin tức này khiến vụ án tiến vào hội thẩm tam tư, đã nhanh chóng truyền về Đại lý tự. Khá nhiều Tư vụ tới lễ la tán dóc, hỏi nàng làm cách nào tìm ra manh mối đến cả Kỷ Hiền cũng không tìm được, nhất thời om sòm cả lên, có kẻ còn hỏi hân lúc đó không đi nghe.

Hỏi nàng? Thật ra nàng cũng không biết, người đem hân đến nói cho nàng chuyện này rốt cuộc là ai. Lại có liên quan gì tới vụ án.

“Đại nhân.” Một lát sau, Hạ Diễn tới gõ cửa, báo với nàng, “Hình bộ đưa hồ sơ tới.”

Đó là hồ sơ chi tiết từ đầu tới cuối của vụ án này, Kỷ Hiền phái người mang cho Triệu Trường Ninh một bản. Bao gồm lời khai cận kề của từng hạ nhân, ghi chép khám nghiệm tử thi của ngũ tác, kỹ càng đến trên người phạm nhân có vết thương gì, mấy thương mấy tác, màu sắc ra sao, tình trạng lúc chết thế nào. Còn cả một mảnh giấy Kỷ Hiền viết “Để công bằng, tặng cho ngươi.”

Này cũng coi như cũng thẳng được sự tôn trọng của đối thủ! Triệu Trường Ninh cắt mảnh giấy vào ống đựng bút, trải giấy ra bắt đầu viết tóm lược vụ án.

Hạ Diễn đứng ngoài cửa, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Đại nhân, có cần ta đi Thông Châu với ngài không?”

“Chắc ngươi còn bận việc khác.” Triệu Trường Ninh tiếp tục viết, “Ta có Từ Cung là đủ rồi, lúc cần giúp đỡ sẽ tìm ngươi.”

Hạ Diễn nhìn Triệu Trường Ninh, vị tân khoa Thâm hoa lang này đáng đáp cực kỳ thanh nhã, quả đúng là như thợ như họa. Hắn nói: “Thiếu khanh đại nhân sai ta chuyển lời tới ngài, ngày nào án tình còn chưa rõ chân tướng, chuyện của ngài... còn chưa xong ngày ấy.”

Triệu Trường Ninh đã nghe Từ Cung nói, Thâm Luyện này không thuộc bất cứ đảng phái nào, công chính nghiêm minh, lạnh nhạt vô tình. Cái nét cứng rắn khó uốn này lại được Đại lý tự khanh tán thưởng, trong vòng năm năm đã đề bạt hắn đến chức Thiếu khanh Đại lý tự, cho nên càng không nể nang hạng người đi cửa sau như nàng. Nàng cười nói: “Ta biết rồi, ngươi lui ra đi.”

Đã đi đến bước này rồi, có là đầu trâu mặt ngựa nàng cũng không sợ nữa! Ngược lại nàng cảm thấy việc này rất thú vị, so với ngồi xếp sách trong Hàn lâm viện còn hay hơn nhiều.

Triệu Trường Ninh không cá kíp về nhà, lại đi Thông Châu ngay lập tức.

Sau khi xuống xe nàng hỏi ngay Từ Cung: “Thế nào rồi, thi thể đã đào lên chưa?”

Ba người đi tới nơi thờ thổ địa trong huyện nha, thi thể được cất lên có lẽ đặt ở dãy nhà sau miếu thờ, có thể trấn áp tà khí. Kết quả Triệu Trường Ninh vừa tới, đã thấy một bạch y công tử đứng cạnh thi thể mới cất lên, đeo bao tay da của ngũ tác, xoay lật cổ thi thể còn đang phân hủy. “Triệu đại nhân trở lại rồi.” Kỷ Hiền tiếp tục lật thi thể, “Nguyên nhân tử vong do bị vật cùn đánh đến chết, xương thái dương, xương đỉnh đầu vỡ vụn.” Mất hân khề híp lại, sờ xuống phía dưới vài tác, “Xương cổ tay bị trẹo, thời gian tử vong chưa đến hai năm rưỡi, vào khoảng hai năm lẻ ba tháng.”

Ngũ tác bên cạnh muốn nói lại thôi: “Đại nhân, sao ngài nhìn ra được vậy? Trông cách ăn vận của nữ tử này, rõ ràng thời điểm chết phải vào mùa đông, không thể là đầu mùa xuân được!”

“Thi thể đại nhân ta thấy còn nhiều hơn cơm ngươi ăn, ta nói là hai năm lẻ ba tháng, ngươi đừng lằng nhằng nữa.” Kỷ Hiền lại nói, “Bọ trên cơ thể là bọ ăn xác mùa xuân.” Sứ quan đi theo hắn mau lẹ ghi chép. Hắn đã nghiệm xong thi thể, đứng dậy tháo găng tay, “Tuổi tác người này xấp xỉ Cổ tiểu thư, vóc người cũng tương đương, có lẽ mới chính là Cô Y thật. Về phần tại sao lại bị chôn ở hậu viện Cô gia, Cổ tiểu thư mới là ai, e rằng chỉ có ba người bọn họ biết.” Hắn chỉ vào mấy cổ thi thể trên đất, “Đáng tiếc đều chết cả rồi, không còn ai nhảy ra nói cho Triệu đại nhân biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Không ngờ Kỷ đại nhân còn biết khám nghiệm tử thi.” Triệu Trường Ninh nhìn hắn cười.

Đây là điều khiến nàng ngạc nhiên nhất. Ngũ tác là một công việc xui xẻo, phàm là người đều chỉ mong tránh càng xa càng tốt, Kỷ Hiền lại trông có vẻ rất thành thạo.

Kỷ Hiền không tiếp lời Trường Ninh. “Chỗ này xong cả rồi, ta đi đây. Triệu đại nhân tự bảo trọng.” Hắn đánh giá Triệu Trường Ninh, bộ quan phục làm nổi bật vóc người mảnh mai gầy yếu, thanh tú tao nhã, mày mi tựa như tranh thủy mặc, đúng là hết sức đẹp đẽ. Hắn bất chợt nói, “Từ lâu đã nghe Thám hoa lang tuần tú lịch sự, nữ tử trong kinh muốn gả cho ngài nhiều không đếm xuể. Ngẫm lại... quả nhiên không sai.” Sau đó cười cười rồi đi.

Triệu Trường Ninh nửa ngồi xỏ miếng, nhìn hai miếng ngọc bội trên đất. Hai miếng ngọc ngày cực kỳ giống nhau, nhưng có thể phân biệt được qua phẩm chất, miếng được đào lên từ hậu viện Cổ gia mượt mà hơn, tuổi thọ có lẽ sớm hơn rất nhiều, người này quả quyết là Cổ Y.

Quách thị từng nói, mấy đày tớ bọn họ về sau mới được lần lượt mua vào. Phải chăng có thể suy luận, Cổ lão gia biết nữ nhi của mình đã chết, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, ông ta lại che giấu cái chết của con gái mình, sau đó biến ra một cô con gái mới. Muốn biết được việc này, vẫn phải chờ Trần Man tỉnh lại rồi hỏi tiếp.

Công văn thẩm tra lại đã được đưa xuống, Trần Man có thể chuyển từ từ lao sang nhà lao thông thường, chỉ ít điều kiện cũng tốt hơn một chút.

Triệu Trường Ninh đứng dậy, ánh mắt dao động giữa hai thi thể nữ, ‘Cổ Y’ chết sau mức độ thối rữa còn tạm, có thể nhìn ra dáng vẻ đại khái. Nàng phát hiện phần bụng thi thể đã bị mổ ra, bèn tiến lại gần kiểm tra. “Đại nhân...” Ngõ tác đang định lên tiếng.

“Ban đầu là người kiểm tra thi thể sao?” Triệu Trường Ninh hỏi.

“Đúng là tiểu nhân, nhưng tiểu nhân thấy do bị dây thừng siết nghẹt thở mà chết, nên không mổ bụng... Đây là lúc Hình bộ Ký đại nhân tới tra án mới mổ ra.” Nghe những lời ngõ tác nói, khóe miệng Triệu Trường Ninh lộ ra nét cười, Kỷ Hiền vẫn còn chứng cứ giấu diếm nàng.

“Làm lại một lần nữa cho ta, không được bỏ sót bất cứ điều gì.” Triệu Trường Ninh căn dặn hẳn, sau đó mới về phòng khách của huyện nha nghỉ ngơi.

Ban này nàng mới chứng kiến hai cỗ thi thể thối rữa cao độ, giờ đúng là không còn khẩu vị ăn cơm. Vừa húp một bát canh đậu, Từ Cung đã xuất hiện trước cửa phòng nàng, hớn hớn nói: “Đại nhân... Trần Man tỉnh rồi, hẳn...”

“Tỉnh rồi thì tốt,” Trường Ninh nghe nói Trần Man tỉnh lại rất hài lòng, nàng chỉ sợ phải tạm biệt hắn từ đây, vậy vụ án này cũng hết đường phá. Nàng bảo Từ Cung bình tĩnh nói, “Hắn sao rồi?”

“Hắn nghe thấy ngài đào được thi thể ở hậu viện Cổ gia, bèn nói cần gấp ngài ngay, hình như hắn biết được gì đó!” Từ Cung cuối cùng ngừng thở dốc trả lời.

Chú thích:

*Phổ phường cổ đại dựa vào sự cao thấp sang hèn mà phân chia các tầng lớp trong xã hội thành chín tầng, sau đó vì sự phức tạp trong phân công xã hội, lại sinh ra Thượng cử lưu, Trung cử lưu, Hạ cử lưu. Cần phải nói rõ cách phân loại này vô giá trị trong tư tưởng phong kiến, cho dù ở cổ đại cũng chỉ là một loại văn hóa chợ búa, không hề được tầng lớp sĩ phu chính thống tôn sùng.

Hạ cử lưu có thể tổng kết cơ bản như sau:

- Nhất lưu vu: thầy mo phương nam chuyên vẽ bùa, niệm chú, chiêu thần, đuổi quỷ
- Nhị lưu xướng: ca kỹ, kỹ nữ hợp pháp hoặc trái phép
- Tam lưu đại thần: thầy cúng lấy hình thức thần tiên nhập thể để nhảy hát chữa bệnh
- Tứ lưu bang: người tuần đêm điểm canh
- Ngũ thế đầu: thợ cắt tóc gánh hàng đi khắp tứ phương
- Lục xuy thủ: nhạc công, người thổi kèn đồng
- Thất hí tử: các loại diễn viên
- Bát khiếu nhai: ăn mày
- Cửu mại đường: người thổi đồ chơi bằng đường, có thể ăn

Những nghề khác bao gồm trong hạ cử lưu: trợ tá, sai nha, bà mối, đày tớ, chà lưng, sửa chữa, bán dầu, cắt móng chân, may vá, đào mộ, cân đo...

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40

Trần Man thuở nhỏ đã mất cha, đi theo võ quán kiếm sống, sau này gặp được Cố Chương Thiệu, Cố Chương Thiệu tán thưởng hắn bèn đưa hắn theo học hành, có thể nói rằng có ơn tri ngộ với hắn*. Hai năm trước sau khi mẫu thân hắn mắc bệnh qua đời, bên cạnh hắn đã không còn người thân nào khác. Tính ra thì, Cố Chương Thiệu chính là người thân cận nhất với hắn.

*Ơn tri ngộ: ơn tình khi một người hiểu rõ giá trị và trọng dụng một người khác

Khả năng vì từ nhỏ có luyện chút võ công, thể chất của Trần Man vô cùng tốt, vết thương nặng như vậy cũng vượt qua được.

Hắn tựa lên gối đầu nửa ngồi dậy, nhìn Trường Ninh đang ngồi trước mặt mình, hắn biết Triệu Trường Ninh đã phát hiện chứng cứ quan trọng.

Đôi mắt tinh mịch đã lâu, hơi ánh lên một tia sức sống.

“Hai năm gần đây không phải thầy không có chỗ kỳ lạ, sau khi ông trở về từ Hoài Dương, mọi thứ dường như hoàn toàn khác trước.” Trần Man từ tốn nói, “Ông từng mời đến rất nhiều tay sai hộ vệ, nhưng cuối cùng lại bị ông đuổi đi hết. Tính khí ông lúc tốt lúc xấu, đôi khi bỗng nhiên nổi giận vô cớ. Còn cả Cố Y... Tôi chỉ gặp tiểu thư hai lần, lần cuối gặp gỡ, thầy không có ở nhà, đột nhiên nàng ta nắm tay áo tôi nói rằng nàng ở Cố gia rất đau khổ, bảo tôi đưa nàng chạy trốn... lúc đó tôi cũng không để ý tới nàng ta.”

Triệu Trường Ninh nghe xong trầm tư, nàng gọi Từ Cung tiến vào: “Phải thêm vài người, đến Cố gia lục soát kỹ lại một lần, đặc biệt là phòng của Cố Chương Thiệu và Cố Y, nền nhà, đồ chạm khắc, long che đều không được bỏ qua. Mặt khác, đi tìm Quách thị về đây cho ta, phụ nhân này quả nhiên không thành thật.”

Triệu Trường Ninh lại tới miếu thổ địa, ngổ tác còn đang kiểm tra thi thể.

“Đại nhân, ngài nói không sai.” Ngổ tác bầm báo với nàng, “‘Cố Y’ này đã mang thai hai tháng rồi.”

Triệu Trường Ninh cũng nhắc bao tay da bên cạnh lên, đeo vào.

“Đại nhân...” Ngổ tác vốn định ngăn cản y, Trường Ninh đã xua tay bảo hắn đừng nói chuyện.

Trước khi vào Đại lý tự, nàng đã đọc hết một lượt 《Nghị ngục tập》《Chiết ngục quy giám》còn cả 《Tây oan lục》, tích góp được khá nhiều kinh nghiệm cơ bản trong việc khám nghiệm tử thi.

“Cố Chương Thiệu và ‘Cố Y’ đều bị người khác siết chết, vết thương của hai người đều lệch về phía trên.” Triệu Trường Ninh xoay phần cổ của thi thể, “Nhưng vết thương của Cố Chương Thiệu rất sâu, hơn nữa có thể thấy yết hầu đã vỡ. Còn vết thương của ‘Cố Y’ lại khá nông, thi thể đã thối rữa đến độ không nhìn rõ vết siết rồi.”

“Ta nhớ hung khí tìm thấy trong phòng ‘Cố Y’ là một sợi dây thừng.” Triệu Trường Ninh ngẩng đầu hỏi ngổ tác, “Nhưng yết hầu của Cố Chương Thiệu đã bị siết đến vỡ nát, dây thừng có thể siết vỡ yết hầu một người được sao?”

“Hung khí giết hại Cố Chương Thiệu đến nay vẫn chưa tìm thấy.” Bên cạnh có một sai nha nói, “Đánh tiểu tử kia mấy trận rồi, hắn cũng không chịu khai rớt cuộc giấu ở đâu.”

Mới đầu còn rất nhiều điểm mấu chốt chưa hiểu rõ, nhưng giờ nút thắt đã được mở, bởi vậy mọi thứ dần trở nên sáng tỏ. Triệu Trường Ninh đứng dậy nói: “Có lẽ —— vốn là do hai người giết.”

“Các người nhìn tay Cố Chương Thiệu, trên tay hắn có vết siết.” Triệu Trường Ninh lại tách tay hắn ra, “Trên tay Cố Chương Thiệu cũng có một vết siết hướng lên phía trên. Nhưng đã mờ sẫm không nhìn rõ, gần giống với vết thương trên cổ ‘Cố Y’. Chẳng qua lúc khám nghiệm, mọi người đều cho rằng do hắn vùng vẫy gây ra.” Nàng nhìn lướt qua ngổ tác và sai nha có mặt, “Các người đoán xem đã xảy ra chuyện gì?”

Thế cũng tức là nói, ‘Cố Y’ này rất có khả năng do chính Cố Chương Thiệu giết!

Triệu Trường Ninh trở lại nhà lao, đồng thời tìm cả Hứa Tri huyện tới.

“Ta có một suy nghĩ thế này.” Triệu Trường Ninh thung thảng bước hai vòng tại chỗ, cười cười với Trần Man, “Người có muốn biết không?”

Chưa đợi Trần Man mở miệng, Trường Ninh đã nói tiếp: “Đã đào được ngân phiếu trong nhà người, là của Cố gia.” Thấy Trần Man định thanh minh: “Đại nhân, tôi chưa từng lấy trộm của Cố gia...” Triệu Trường Ninh giơ tay ấn lên bả vai hắn, ngăn cản hắn đứng dậy. Công việc trước đây của nàng, có một cách phá án chính là to gan đặt giả thiết, cẩn thận tìm chứng cứ. Có những vấn đề tưởng chừng rất phức tạp, chẳng qua vì chưa thấy được điểm mấu chốt mà thôi. Những manh mối hỗn độn này, cần một sợi dây xâu chuỗi chúng lại toàn bộ.

Lúc này, hắn nàng đã có thể xâu chuỗi những manh mối này lại rồi.

“Người thật sự muốn hại người, có khả năng chính là thầy người.” Triệu Trường Ninh lạnh nhạt nói. Đừng nói Trần Man, tất cả những người có mặt nghe thấy điều này, đều vô cùng kinh hãi.

Người hại Trần Man... lại là Cố Chương Thiệu đã chết kia!

“Người từng nói, hần sai người đưa sách cho một bằng hữu, kỳ lạ ở chỗ, hôm đó ngoài thành không có ai chờ nhận sách, cho nên mọi người kết luận rằng người đang nói dối. Nhưng mọi người quên rằng, vẫn còn một người có thể nói dối... người này chính là Cố Chương Thiệu đã chết kia! Hần chưa từng có ý định để người chuyển sách cho ai, mục đích thật sự của hần, là muốn vu oan giá họa cái chết của Cố Y lên đầu người!”

Sắc mặt Trần Man khê đỗi, giống như bị sét đánh trúng, rất lâu sau vẫn không nói được gì.

“Đại nhân, đã dẫn Quách thị tới rồi.” Từ Cung tiến lại, “Lúc hạ quan đi tìm bà ta, đúng lúc bà ta chưa kịp lên thuyền, bèn khẩn trương kéo tới cho ngài.”

“Đưa bà ta đến thẳng đây.” Triệu Trường Ninh muốn đối chất với bà ta.

Đội Quách thị tới, Triệu Trường Ninh không khách khí nữa, thỉnh lĩnh đập mạnh xuống bàn, nghiêm giọng nói: “Quách thị, người còn dám che giấu chuyện Cố gia! Người hầu hạ bên cạnh Cố Y, có chuyện gì người là kẻ rõ nhất, nếu hôm nay còn dám giấu giếm, vô cớ hại chết mạng người, bản quan quyết không dễ dãi với người!”

Quách thị sợ đến ụp một tiếng quỳ sụp xuống đất: “Đại nhân, dân phụ biết điều gì, sẽ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho đại nhân!...” Dù sao Quách thị cũng ít trải việc đời, bị dọa cho nhũn cả chân.

“Tiểu thư nhà người có thai hai tháng mới chết, chẳng lẽ người lại không biết!” Khẩu khí của Triệu Trường Ninh càng bén nhọn. “Có phải người qua mắt lão gia nhà người, để kẻ khác thông gian với tiểu thư nhà người hay không!”

“Đại nhân, không thể có chuyện đó!” Quách thị hấp tấp biện bạch, “Chỉ có lão gia mới tiếp xúc được với tiểu thư thôi! Hai người thường ở trong phòng nói chuyện, mỗi lần đều mất hơn nửa ngày, không cho chúng tôi tới gần. Xong việc thì tôi mới vào dọn dẹp... đúng là cảm thấy có chỗ khác thường, nhưng hai người là cha con ruột, dân phụ căn bản không nghĩ đến việc đó! Dân phụ cũng không biết chuyện tiểu thư có thai, nhưng nếu tiểu thư có thai thật... vậy đứa bé chỉ có thể là... là...” Nói đến đây, mặt Quách thị thoát cái trắng bệch, lấm bầm, “Không thể nào, sao có thể thế được! Lão gia là người đọc sách! Chuyện bại hoại luân lý lão gia sẽ không đời nào làm đâu!”

“Đúng là không bại hoại luân lý, bởi vì... Cố Y thật đã chết từ lâu rồi.” Cuối cùng Triệu Trường Ninh đã ép được Quách thị nói đến mức này.

Cố Y thật đã chết từ lâu, cho nên không ai ngờ rằng, kẻ thông gian với ‘Cố Y’ giả, lại chính là Cố lão gia Cố Chương Thiệu! Ngoại trừ Trần Man, chỉ còn Cố lão gia có thể thông gian với nàng.

Triệu Trường Ninh nói tiếp: “‘Cố Y’ và Cố Chương Thiệu thông gian trong một thời gian dài, nhưng ‘Cố Y’ lại đem lòng thích Trần Man —— thậm chí nàng ta còn từng cầu xin Trần Man, để Trần Man đưa nàng ta chạy trốn! Cho đến khi Cố Chương Thiệu phát hiện ‘Cố Y’ đã mang thai, hơn nữa còn xảy ra xích mích với ông ta, không còn nghe lời ông ta nữa. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, cả đời Cố Chương Thiệu cũng đừng mong ngẩng đầu lên được. Cho nên —— hần đã làm thì làm cho trót, siết chết ‘Cố Y’, đồng thời giá họa cho Trần Man vừa tới thăm!”

“Bởi vậy hần đã sai Trần Man ra ngoài thành đưa sách, còn mang ngân phiếu đem chôn ở nhà Trần Man, chính vì để Trần Man gánh tội thay!”

Màn suy luận này đúng là quá ngoạn mục! Từ Cung, Tứ An thậm chí đều nín thở nhìn đại nhân nhà bọn họ.

“Mà Trần Man, quả thực hoàn toàn vô tội.” Triệu Trường Ninh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Trần Man.

Cả người Trần Man như bị rút hết sức lực, không biết phải nói gì. Vừa như được giải thoát, vừa giống như đến sức lực giải thoát cũng cạn sạch.

“Đại nhân suy luận thật tài tình!” Hứa tri huyện nói, “Có điều hạ quan vẫn không hiểu, nếu Cố Y do Cố Chương Thiệu giết, vậy Cố Chương Thiệu là do ai giết?”

Triệu Trường Ninh ngừng một chút: “Điểm mấu chốt này ta vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng trên người Cố Chương Thiệu chắc chắn vẫn còn bí mật, biết đâu những bí mật này, mới là nguyên nhân thực sự gây nên cái chết của ông ta.”

“Vậy Triệu đại nhân có muốn biết không?” Giọng nói từ ngoài cửa truyền tới.

Kỷ Hiền dẫn theo hai người tiến vào, ban nãy đứng ngoài cửa hần đã nghe được toàn bộ quá trình.

“Triệu đại nhân xem ra cũng mạnh hơn đám người vô tích sự ở Đại lý tự đôi chút.” Kỷ Hiền cảm quát giấy của hần cười tủm tỉm, “Có lẽ còn một người biết được chân tướng. Người này cũng không phải ai xa lạ, chính là gác cổng Cố gia, Cố Phúc. Chẳng hay, các vị có bằng lòng đến Cố gia với ta một chuyến.”

Mấy người lục tục ngồi lên xe ngựa, theo Kỷ Hiền đến Cố gia.

Sai dịch đỡ Cố Phúc đi tới, bê một cái ghế cho hần ngồi.

“Thứ không phải con người!” Cố Phúc ngẩng đầu, lạnh lùng phun ra một câu, “Cố Chương Thiệu, người không phải con người!”

Trong đầu Triệu Trường Ninh chợt lóe lên một suy nghĩ, lần đầu tiên nàng tới Cố gia, Cố Phúc đã từng nói câu này, nhưng lúc đó, bọn họ đều cho rằng hần đang nói đến Trần Man.

“Không ngờ Kỳ đại nhân có thể làm cho Cố Phúc tỉnh táo lại, thủ đoạn cao minh.” Triệu Trường Ninh chấp tay với hắn.

Kỳ Hiền vắt tay lên vai y: “Triệu đại nhân, bằng không ngài cho rằng làm thế nào ta si nhục được hết thầy Đại lý tự mấy người.” Hắn lại nói, “Không phải người cũng tìm thấy thi thể đấy sao?”

“Cố Phúc, người đã sớm biết mọi chuyện, tại sao lại không nói ra?” Sắc mặt Hứa đại nhân âm u.

Cố Phúc ngẩng đầu, trên gương mặt già nua của hắn xẹt qua một tia lạnh lẽo: “Tại sao phải nói... người do tôi giết, tôi nói rồi, chẳng phải sẽ bị tổng vào đó sao?”

Lung hắn đã dần chìm xuống, nhưng giọng điệu vẫn vô cùng cay nghiệt.

“Là người... vậy tại sao người phải giết lão gia nhà các người? Còn trông coi chỗ này... rốt cuộc là có chuyện gì?” Hứa đại nhân nói năng có phần lộn xộn.

“Hai năm nay tâm tình lão gia thất thường, rất hay làm những chuyện kỳ lạ.” Cố Phúc chậm rãi nói, “Tôi không biết hắn đang làm gì, nhưng tôi biết... không phải việc tốt lành cho cam. Lúc lão gia còn ngồi ở vị trí Vận phán đã tranh được không ít ngân lượng, nhưng số ngân lượng này không biết đã đi về đâu, không hiểu hắn đã lấy đi làm những gì.”

“Tôi đó lão gia đến tìm tôi, nói tiểu thư mất tích rồi. Nhưng chúng ta không thể để người khác biết tiểu thư mất tích...” Cố Phúc run rẩy nói, “Thế là hắn mua một cô gái từ bên ngoài về, nói người này về sau chính là tiểu thư. Khi đó tôi nên đoán ra... tiểu thư đã không còn nữa. Người ngoài chưa từng hay biết... kẻ này lòng lang dạ sói đến mức nào! Năm đó hắn thêm thuồng gia sản của thái thái, còn nhẫn tâm hại chết nhạc phụ đang bệnh nặng liệt giường! Hôm đó, tôi nhìn thấy hắn siết chết tiểu thư già, cuối cùng tôi mới hiểu ra tiểu thư lúc trước đã chết như thế nào! Thái thái và tiểu thư luôn đối xử tốt với tôi, không giết thủ súc sinh chẳng bằng heo chó kia, tôi thấy hổ thẹn với thái thái và tiểu thư!”

Cố Phúc ngẩng đầu nhìn căn viện: “Tôi hôm ấy, hắn đứng trước cửa sổ trông ra ngoài, tôi nhân cơ hội... dùng dây thừng trói chặt cổ hắn, định giết chết hắn! Không biết bao lâu thì hắn ngã xuống, tôi cũng sợ hãi, vội vã trở lại gác cổng. Hắn là do tôi giết, hắn đáng chết!”

“Thì ra là do tên tài hiểm độc này giết chủ, còn dám giả họa cho người khác, còn không mau giải hắn về cho ta!” Hứa đại nhân giận tím mặt, lập tức chỉ huy sai nha động thủ.

Sắc trời đã dần tối, màn đêm tím thẫm bao phủ lên Cố gia nay đã hoang tàn, một vầng trăng khuyết, gió thổi đều đều.

“Khoan đã!” Triệu Trường Ninh chợt lóe lên suy nghĩ, năng tiến tới một bước nói, “Không đúng, người vẫn đang nói dối!”

Thanh âm già nua của Cố Phúc bình lặng lại âm trầm, giống như tiếng gió thổi trong màn đêm, tan vào trong gió: “Nếu đại nhân đã biết... biết xác tiểu thư ở đâu, hà tất phải đi tìm hung thủ thật sự. Người biết thi thể ở đâu, chính là người giết lão gia! Trong lòng đại nhân rõ nhất...”

Dứt lời hắn lùi về sau một bước, cười rộ lên: “Chết hay lắm, ai cũng chết rất hay!” Hắn bắt đầu vỗ tay, dường như thần trí lại bắt đầu mơ hồ, “Chao ôi! Chết hay lắm, đều là ta giết đấy!”

Từ Cung lại rất hoang mang: “Đại nhân, rốt cuộc có chỗ nào không đúng?”

Trường Ninh khó khăn đè xuống dao động trong lòng, người biết thi thể ở đâu chính là người giết Cố Chương Thiệu! Người Cố Phúc chỉ là nàng, nhưng chỉ có nàng mới biết, thật ra phải là người đem đó tiết lộ manh mối cho nàng. Vậy người đó rốt cuộc là ai, tại sao phải giúp nàng! Chẳng lẽ đúng như Cố Phúc nói, hắn chính là kẻ sát hại Cố Chương Thiệu?

Nàng quay đầu lại, dừng dừng nói: “Hắn bảo ta là kẻ giết người.”

“Hà?” Hứa đại nhân chưa phản ứng kịp, “Đại nhân nói đùa, sao lại do đại nhân giết được cơ chứ.”

“Sợ rằng hắn đang giả điên giả dại không chịu nói ra chân tướng!” Từ Cung định thần lại, xắn tay áo, “Đại nhân đừng sợ, để ta đi tra hỏi hắn.”

“Người trông bộ dạng của hắn xem, có bức chết hắn cũng không hỏi được gì đâu.” Triệu Trường Ninh ngăn cản hắn, lại hỏi, “Lời khai đã viết xong chưa?”

Hiện giờ những chứng cứ nắm trong tay, đã đủ để phủ định tội danh của Trần Man.

“Viết xong cả rồi.” Từ Cung lập tức trình cho nàng xem, “Hai mạng người xác thực không phải do Trần Man gây nên, chức quan của ngài giữ được rồi.”

Triệu Trường Ninh trầm tư không nói.

Đây là vụ án đầu tiên qua tay nàng, con người nàng, ghét nhất có chuyện gì không được làm sáng tỏ. Mọi chuyện trên thế gian này, nên phân rõ phải trái đúng sai.

Đêm nay Trường Ninh lặng lẽ thắp một ngọn đèn dầu, nhìn ra bên ngoài phòng khách, không một bóng người.

Nàng khoác áo choàng, tiếp tục viết công văn.

Đợi sau khi án này lọt vào hội thẩm tam tư, sẽ đến lượt Tự thừa đại nhân và Thiếu khanh đại nhân lên sân khấu. Hiện tại nàng gửi công văn đi càng sớm, sẽ có thể tiến vào thẩm tra xử lý càng nhanh.

Suy nghĩ một chút, nàng cảm tờ công văn khác, viết chuyện Cố Chương Thiệu nhận hối lộ trái pháp luật, lén lút bán muối. Cố Chương Thiệu nhậm chức Vận phán chuyên trung chuyển muối đã hơn mười năm, sợ rằng số bạc đoạt được không dưới mười vạn.

Viết được một lúc, nàng đặt bút xuống: “Ta cảm thấy vẫn còn chuyện chưa được làm sáng tỏ.” Nàng nói, “Cố Phúc nhận người do hấn giết, nhưng kẻ giết Cố Chương Thiệu, chỉ có thể cao hơn Cố Chương Thiệu, bằng không vết siết sẽ không như thế. Cho nên Cố Phúc không thể nào là kẻ giết người, hấn đang gánh tội thay cho kẻ khác. Rốt cuộc người là ai? Cái chết của cha con họ Cố có liên quan gì đến người? Còn cả... tại sao người phải giúp ta?”

Bên ngoài bình phong vẫn yên lặng, chỉ có tiếng dế kêu giữa đêm hè.

Triệu Trường Ninh đợi một hồi vẫn không thấy tiếng trả lời, đành dụi tắt đèn, cời giày vớ chuẩn bị lên giường ngủ.

Nàng vừa nằm xuống, chợt có người ôm lấy eo nàng từ đằng sau, lần này Triệu Trường Ninh không vùng vẫy, nàng vẫn nhớ mùi hương trên người kẻ nọ, là một mùi đáng ghét như trung được.

“Người không nên điều tra chuyện Cố Chương Thiệu tham ô.” Người này nói chuyện, thanh âm khàn đặc không bình thường, có lẽ do cố ý thay đổi giọng nói, “Tiếp tục điều tra sẽ chỉ rút dây động rừng. Chuyện này người đừng dính vào.”

Triệu Trường Ninh tóm chặt tay kẻ này, nàng không xoay người lại hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Người nọ không nói gì.

“Nhưng cái chết của Cố Chương Thiệu còn chưa rõ ràng, còn cả cái chết của con gái ông ta. Bên trong nhất định có dính dáng với nhau, ta muốn làm cho sáng tỏ.” Triệu Trường Ninh nói với hắn, “Ta chỉ định làm rõ, tại sao ông ta lại bị giết, số bạc ông ta từng tham ô đã đi đâu cả rồi.”

“Người nên quay về đi thôi, vụ án đã kết thúc.” Người phía sau nói, kẻ đó khẽ bưng kín miệng mũi Triệu Trường Ninh.

Mùi vị đáng ghét kia lại xộc đến, còn có cả mùi thuốc gay mũi, Triệu Trường Ninh mở trừng mắt, định nắm chắc lòng bàn tay để bản thân không đến nỗi hôn mê. Nhưng không cần được bao lâu, đã mê man thiếp đi trong ngực người nọ.

Người nọ thở dài thật nhẹ, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng. “Người có gì phải ngang bướng...”

Đợi sáng hôm sau Triệu Trường Ninh tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba sào, Tứ An ở bên ngoài gõ cửa gọi nàng.

Hình bộ phái người giải Trần Man vào kinh tiến hành hội thẩm tam tư, mà vụ án ly kỳ này, cũng sùng sục truyền khắp Thông Châu. Về phần Triệu Trường Ninh đã phá được kỳ án, giúp Trần Man rửa sạch tội danh giết người, cũng có được chút ít danh tiếng trong bách tính Thông Châu. Lúc Triệu Trường Ninh dẫn theo Tứ An, Từ Cung đi tản bộ, không ngờ trên đường còn có người nhận ra nàng.

“...Kia chính là Triệu đại nhân đã phá được kỳ án đó! Trần Man cũng do ngài cứu về!”

“Trần Man cũng không dễ dàng gì, ngồi tù oan cả năm ròng. Tôi nghe nói nhà hắn cũng bị người khác chiếm mất rồi...”

“Vị đại nhân này trông tuấn tú quá, không biết tiểu cô nương nhà ai có phúc được gả cho một lang quân thế này...” Tiếng thì thầm này đã nhỏ đi rất nhiều.

Triệu Trường Ninh nghe được thì ngoảnh đầu, nhìn thấy một thiếu nữ mặc váy vẩy vẩy thô, trông khá xinh xắn lạnh lợi đang trộm nhìn nàng. Nàng hơi mất tự nhiên ho khan một tiếng, được người khác ái mộ, đặc biệt còn là các cô nương, cứ luôn cảm thấy không được quen cho lắm.

Từ Cung ở một bên cười hóm hờ: “Đại nhân ngài xem, ngài được hoan nghênh biết chừng nào!”

Sau khi trở về kinh thành, Trường Ninh trùm kín chăn ngủ mê một một ngày, gần nửa tháng bận bịu điều tra, nàng gần như không được ngủ ngon giấc. Cố nhũ mẫu đau lòng xoa xoa ấn đường cho nàng: “Thiếu gia, ngài không thể sai khiến bản thân như nam nhân thật sự được... nô tỳ nhìn thôi cũng đau lòng.”

“Không sao.” Trường Ninh từ từ mở mắt, nàng có một đôi mắt sáng trong như khe suối được nắng ấm chiếu rọi. Đôi mắt hơi dài, thoạt nhìn mang một cảm giác lạnh nhạt.

Trường Ninh nói, “Nhũ mẫu, bà giúp ta mặc công phục, hôm nay còn phải đến Đại lý tự nữa!”

Vụ án Cố Chương Thiệu đã kết thúc, nàng không thể can dự quá nhiều.

Dù sao người đó vẫn đang giúp nàng. Nếu Trần Man đã rửa sạch tội danh, vậy chuyện này không còn liên quan tới nàng nữa.

Công phục coi bộ chính quy hơn thường rất phục nhiều, có hoa văn phẩm cấp, hình thức vẫn là áo cổ tròn vạt phải, tay áo rộng ba thước, dùng lụa tơ

tầm dệt thành.

Hôm nay Trường Ninh đến Đại lý tự, đài ngộ không còn giống với trước đây, ánh mắt mọi người nhìn nàng mang theo chút hiếu kỳ, thậm chí có vài người còn nhiệt tình chào hỏi nàng, hoặc là chạy tới hỏi nàng vụ án này giải quyết ra sao. Triệu Trường Ninh tươi cười suốt dọc đường đi, so với hồi mới vào Đại lý tự sống lưng càng thêm thẳng tắp, cuối cùng nàng mới có cảm giác bản thân đã trở thành một phần trong Đại lý tự. Sắc mặt của hai người Hạ Diễn và Ngô Khởi Dung không được tốt lắm, bọn họ trước giờ chưa từng niềm nở với Triệu Trường Ninh.

Khi Trường Ninh đi tới phòng mình, xa xa đã thấy Thiếu khanh đại nhân đang đứng trước cửa phòng. Gió sớm thổi bay tà áo hắc, Thẩm Luyện bắt tay sau lưng đứng nghiêm.

“Thiếu khanh đại nhân.” Triệu Trường Ninh vội chấp tay nói.

Thẩm Luyện ừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Sau này ngươi là quan viên Đại lý tự, ra ngoài đừng có làm mất mặt người Đại lý tự... cũng đừng có làm mất mặt ta. Khi nào cần thiết, có thể báo ra tên Đại lý tự.” Câu nói này tương đương với việc thừa nhận địa vị của nàng rồi.

“Hạ quan đa tạ Thiếu khanh đại nhân.” Triệu Trường Ninh thấy hân sắp đi, vội vàng gọi hân lại, “Không biết ván cược mà đại nhân nói có tính hay không?”

Bước chân của Thẩm Luyện ngừng lại, chỉ nói: “Nếu để ta phát hiện ngươi chểnh mảng nhiệm vụ, ngươi cũng sẽ bị giáng chức bất cứ lúc nào.”

Từ Cung thấy Thẩm Luyện đi rồi, mới mở cửa cho Trường Ninh nói: “Đại nhân chớ lấy làm lạ, Thiếu khanh đại nhân là người mồm miệng chua ngoa nhưng lòng dạ mềm như đậu hũ. Ngài không biết đấy thôi, ngài phá được án của Kỳ đại nhân ai ai cũng rất phấn khởi. Người Đại lý tự chúng ta đều không thích hân, kẻ này đúng là quá ngông cuồng, đôi khi còn có tình giấu diếm chứng cứ không chịu giao ra, rõ ràng là đang đùa bọn chúng ta! Ấy thế mà người Hình bộ đều bao che cho hân, coi hân thành bảo vật trân quý, cung kính cứ như Bồ tát không bằng.”

Nhưng sau khi hân mở cửa, Triệu Trường Ninh im lìm: “Những thứ này là gì?” Trên bàn của nàng chất hàng chồng hồ sơ vừa cao vừa dày.

Từ Cung cười giải thích: “Đây đều là những vụ án được đệ trình lên. Thẩm đại nhân nói người tài thì làm việc, nếu đã thăng chức cho ngài rồi, thì ngài phải lao động nhiều hơn.”

Triệu Trường Ninh hít sâu một hơi, lật qua hồ sơ hỏi: “Tội do ai định?”

“Còn là ai được nữa, Hình bộ Kỳ đại nhân Kỳ Hiến á.”

Trường Ninh nhìn đồng hồ sơ chất chồng hỏi lâu không nói: “Thiếu khanh đại nhân giao toàn bộ án kiện của Kỳ đại nhân cho ta sao?”

“Đúng là như vậy, mai mốt hết thấy vụ án của Kỳ đại nhân đều sẽ giao cho ngài phụ trách thẩm tra.” Từ Cung nói, một bên phe phẩy quạt cho nàng “Đại nhân, mọi người đều trông mong lắm!”

Triệu Trường Ninh nhìn đồng hồ sơ... Thẩm Luyện... có lòng tin với nàng quá nhỉ!

Dù Thẩm Luyện đầy dọa Triệu Trường Ninh thế nào, hân cũng xem như nói lời giữ lời, hơn một tháng sau, công văn phê duyệt Triệu Trường Ninh nhậm chức Đại lý tự chính đã đưa xuống. Mà hội thẩm tam tư của Trần Man cũng đã bắt đầu. Triệu Trường Ninh vẫn chưa có tư cách tham gia hội thẩm tam tư, chỉ đến khi được thăng lên cấp bậc Đại lý tự thừa mới có thể tham gia được. Nghe nói Trần Man được phán vô tội phóng thích ngay trên công đường.

Không cần kết quả truyền về, Triệu Trường Ninh đã biết hân sẽ được phán vô tội thả về.

Ngày được phóng thích, Trần Man lại xuất hiện trước mặt nàng, không nói tiếng nào giúp nàng chuyển từng chồng hồ sơ lên xe ngựa.

Kể đó Trần Man quay lại, nửa quỳ xuống trước mặt nàng nói: “Sau này Trần Man sẽ đi theo hầu hạ bên người đại nhân, mong đại nhân chớ ghét bỏ.”

Nhìn vóc dáng cường tráng của hân, đường nét cơ bắp phập phồng, thậm chí là khuôn mặt anh tuấn kia, hiển nhiên Triệu Trường Ninh không hề nghi ngờ việc Trần Man rất giỏi đánh đấm, thậm chí còn khá thu hút ánh mắt các tiểu cô nương. Nhưng quả thực là nàng không cần: “Trần Man, giải oan cho người vốn là chức trách của ta, người thực sự không cần đền ơn gì cả. Hay ta tặng cho người chút lộ phí để người quay về Thông Châu thế nào.”

“Ồ Thông Châu tôi đã không còn người thân... kỳ thực không cần thiết phải quay về.” Khóe miệng Trần Man lộ ra một tia tự giễu nhợt nhạt. “Quả nhiên... đến cả đại nhân cũng chê tôi sao? Chê tôi không cha không mẹ, không nhà để về, không người nào cần.”

Nơi lộ ra khỏi y phục vẫn có thể nhìn thấy những vết sẹo đan xen, có lẽ vết thương mới lành chưa được bao lâu.

“Người...” Triệu Trường Ninh nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì cho tốt. Nàng hiểu Trần Man muốn đền ơn, nhưng nàng thật sự không cần một nam tử đi theo bên người. Bằng không hành động sẽ rất bất tiện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

Triệu Trường Ninh không muốn thu nhận hắn, nhưng con người Trần Man này lại cố chấp, ngày nào cũng lẻo đẻo đi theo nàng.

Tiết trời ngày hạ lúc nắng lúc mưa, Triệu Trường Ninh vừa xử ký xong một chồng hồ sơ chuẩn bị quay về phủ, đã trông thấy bên ngoài mây đen cuộn cuộn kéo tới. Chàng mấy chốc tiếng sấm ù ù rền vang, sắc trắng lan tràn phía chân trời, tàng cây nghiêng ngả theo gió, từng giọt mưa lớn bằng hạt đậu cứ thế nện xuống nền đất, xuống thêm hiên.

Trường Ninh ôm xấp hồ sơ vội vàng lên xe ngựa, chỉ thấy loáng cái trời đã mưa như trút nước, trên đường không còn bóng dáng ai qua lại, mưa rơi xuống mái hiên kết thành tấm rèm châu, tụ lại trên nền đất hóa thành từng vũng nước nhỏ.

“Mau đi thôi, hôm nay còn phải về bái kiến tổ phụ.” Trường Ninh dặn dò phu xe, vừa cuộn lên tay áo hơi ẩm ướt.

Phu xe ngập ngừng: “Đại thiếu gia, người ngoài kia... vẫn còn đang đợi ngài.”

Triệu Trường Ninh im lặng, vén rèm cửa sổ trông ra. Đại lý tự sau lưng đã đóng cửa, bởi vì sắc trời đen kịt, trên mái hiên còn treo thêm hai chiếc đèn lồng xiêu vẹo trong mưa gió. Người nọ quả nhiên vẫn đứng phía sau, mưa tạt lên người hắn. Đường như tồn tại một khoảng cách bằng cả thế giới giữa hắn cùng những người xung quanh, chỉ có một cái bóng cô độc im lìm. Không ai cần hắn.

Triệu Trường Ninh khẽ nín thở, nói: “Mặc kệ hắn, đi thôi.”

“Đại thiếu gia!” Phu xe chưa từng nghĩ rằng thiếu gia nhà bọn họ lại có lòng dạ sắt đá đến vậy.

“Lời thiếu gia nói người cũng không nghe?” Triệu Trường Ninh lạnh nhạt liếc hắn.

Lời nói của Triệu Trường Ninh trong Triệu gia, đúng là rất có sức nặng. Phu xe chỉ đành bắt đầu dĩ vãng rồi, xe ngựa nhanh chóng lao vào trong màn mưa trắng xóa.

Trần Man trở mắt nhìn chiếc xe ngựa đi xa, sừng sốt từ từ biến thành thất vọng. Nước mưa lạnh buốt chảy xuống dọc theo thân thể, hắn nhìn thấy dưới những mái nhà hắt ra ánh nền vàng âm ảm. Một mình hắn cô độc, với thế gian này mà nói, hắn cũng chỉ là một sinh mệnh mà thôi.

Trần Man mỉm cười tự giễu, trong lòng thậm chí không cảm thấy cả nỗi buồn. Hắn ngước mắt, lẳng lặng nhìn chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu.

“Người là đồ ngọc hã! Tại sao không đi tìm chỗ tránh mưa!” Một giọng nói lạnh như băng đột ngột vang lên.

Trần Man ngẩng đầu nhìn, Triệu Trường Ninh mặc một thân quan bào sắc xanh, thanh tú tao nhã, nước da như ngọc. Bên cạnh là phu xe che ô cho y, chân mày y nhíu lại, bóng dáng cao gầy đang đứng ngay trước mặt hắn.

Trần Man không nói gì.

“Được!” Triệu Trường Ninh thở dài, sau đó ngữ khí nghiêm túc lên rất nhiều, “Nếu người đã nhất quyết muốn theo ta, vậy ta hỏi người, người dám cam đoan sẽ một lòng trung thành với ta? Cho dù sau này gặp phải họa sát thân, người cũng sẽ không chùn bước?”

Nếu như một ngày nàng bị người ngoài phát hiện, vậy thì e rằng khó tránh khỏi tội khi quân. Mất chức mất mạng chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí còn có thể nước hạo cho người thân cùng bằng hữu.

Trần Man lại điềm nhiên nói: “Đại nhân, ngài coi thường tôi quá, tôi là kẻ đã từng chết một lần —— còn có gì phải sợ nữa đâu.”

Triệu Trường Ninh căm ghét cái tính mềm lòng của bản thân, nàng chỉ ước sao lòng dạ mình càng cứng rắn càng tốt, giữ một người thế này bên cạnh, đúng là trăm họa không thấy cái lợi nào. Nhưng Trần Man này cũng cố chấp quá mức.

Hai người ngồi trong xe ngựa, Trường Ninh đưa áo choàng của mình cho hắn: “Lau khô nước mưa trên người đi, vết thương cũ chưa khỏi, cẩn thận nhiễm phong hàn.”

Trần Man giữ khư khư trong tay một hồi, Triệu Trường Ninh bèn nhắc hắn: “Người nghĩ mình làm từ sắt chắc?”

Lúc này Trần Man mới bắt đầu lau nước mưa trên người.

Đội về đến nhà, Trường Ninh sai Lục An dẫn Trần Man xuống dưới sửa soạn. Còn nàng tới chính đường thỉnh an Triệu lão thái gia.

Hôm nay là mười lăm, yến tiệc họp mặt gia tộc.

Triệu lão thái gia biết chuyện nàng thăng chức Tự chính Đại lý tự, vuốt râu hí hóp mỉm cười: “Không hổ là con cháu Triệu gia ta, tốt, tốt lắm!”

“Ta nghe nói, chính Thiếu khanh đại nhân đã dâng tấu đề bạt con làm Tự chính Đại lý tự. Nếu nhận ơn của người ta rồi, cũng nên báo đáp mới phải.”
Triệu Thừa Nghĩa lại dằn dò nhì từ.

Triệu Trường Ninh đáp lời phụ thân: “Trong lòng con hiểu rõ.”

Lát sau, Triệu Thừa Liêm mới từ Chiêm sự phủ trở về, vẫn còn mặc quan bào, bả vai đều bị nước mưa xối ướt.

Mọi người lần lượt buông đũa, Triệu Thừa Liêm nhìn thoáng qua Trường Ninh rồi nói: “Trường Ninh, theo ta vào trong.”

Triệu Trường Ninh không biết nhị thúc gọi nàng có chuyện gì, đặt đũa xuống đi theo vào. Đã thấy Triệu Thừa Liêm ngồi trên ghế thái sư, bụng chén trà nóng nhấp một ngụm hỏi: “Ta nghe nói, vụ án của Cố Chương Thiệu do người xử lý?”

Triệu Trường Ninh thưa: “Đúng là vậy, chẳng hay nhị thúc gọi ta vào là để...”

“Việc Cố Chương Thiệu buôn lậu muối đã bị quan viên Đô sát viện trong hội thẩm tam tư phát giác, trình báo lên Thánh thượng, hết thầy dính dáng đến hơn hai mươi quan viên lưỡng Hoài*, còn cấu kết với cả quan viên Hộ bộ. Phát hiện ra những diêm quan này khuấy đảo cho giá muối ở lưỡng Hoài tăng vọt, khiến dân chúng khắp nơi oán thán. Sau khi Thánh thượng biết chuyện đã nổi trận lôi đình.” Triệu Thừa Liêm kể tiếp, “Mấy năm nay long thể ngài ốm bệnh, vừa tức giận đã không chịu nổi, nằm liệt giường rồi.”

* Lưỡng Hoài: chỉ hai tỉnh phía nam bắc sông Hoài

Trường Ninh ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Liêm.

“Mấy năm gần đây Chu Minh Duệ càng lúc càng có nhiều động tác, cậu hần là Tổng binh Sơn Tây, mẫu thân lại là quý phi, Thái tử điện hạ luôn phải kiêng kỵ vài phần. Long thể Thánh thượng mang bệnh, đây chính là thời khắc cực diện triều đình rồi ren...” Triệu Thừa Liêm cân nhắc rồi nói, “Người ở Đại lý tự càng phải cẩn trọng, Đại lý tự vàng thau lẫn lộn, khó mà phân rõ thế lực các nơi. Nhà chúng ta thuộc phe Thái tử, nếu mai sau Thái tử điện hạ kế thừa đại nghiệp, sẽ là lúc gia tộc ta lên như điều gặp gió. Nhưng nếu tiền đồ của Thái tử xảy ra bất trắc gì, ta là Thiếu chiêm sự Chiêm sự phủ, nhà chúng ta phải đứng mũi chịu sào gánh lấy tai vạ đầu tiên... người nhớ kỹ chưa?”

“Trường Ninh đã ghi nhớ.” Triệu Trường Ninh lên tiếng.

Triệu Thừa Liêm muốn nói cho nàng biết một vài động thái trong triều.

“Vậy... còn nhị hoàng tử?” Trường Ninh ngắt nghĩ, đột nhiên hỏi.

Hiếm khi thấy y có vấn đề hỏi mình, Triệu Thừa Liêm liếc y một cái, từ tốn nói: “Nhị điện hạ có quân công trên người, phía Chu Minh Duệ tìm mọi cách ra sức lôi kéo, nay xem ra, nhị điện hạ có vẻ ủng hộ Chu Minh Duệ... những cái khác thì không còn nữa, con người nhị điện hạ vốn cũng khiêm nhường, không đủ gây nên uy hiếp gì.”

Triệu Trường Ninh lui ra khỏi chính phòng, nhìn thấy ngoài hành lang mưa phùn rơi lất phất.

Đội nàng từ yến tiệc quay về Trúc sơn cư, Trần Man đã thu xếp xong xuôi. Hần mặc một chiếc trường bào, càng làm nổi bật lên vẻ anh tuấn, khí thế kia mà chạy ra ngoài, chưa biết chừng người ta còn tưởng là công tử nhà ai. Trường Ninh phát hiện hai đại nha đầu trong phòng đang lén lút nhìn hần.

“Hai người lui xuống trước đi.” Trường Ninh muốn nghỉ ngơi rồi.

Thấy Trường Ninh sắp đi ngủ, Trần Man hết sức tự nhiên đi tới trước mặt nàng, định giúp nàng cởi giày.

“Không cần đâu!” Triệu Trường Ninh lập tức chặn tay hần, “Ta giữ người lại còn có một điều kiện, người không cần theo sát hầu hạ ta, giờ cũng đã muộn, người mau ra ngoài nghỉ ngơi đi, ta đã sai người bố trí chỗ ở cho người rồi.”

“Đại nhân, Trần Man theo hầu bên cạnh ngài, đương nhiên phải ngủ một chỗ với ngài rồi.” Trần Man lại nói, “Tôi ngủ trên ván gỗ là được, nửa đêm có chuyện gì ngài cứ gọi tôi. Tôi nghe nói diêm quan ở lưỡng Hoài sa lưới không ít, e sẽ có kẻ oán hận đại nhân, đại nhân cần phải có người đi theo bảo vệ mới được.”

Triệu Trường Ninh trừng mắt nhìn hần, bỗng chốc không biết phải thuyết phục thế nào.

Trần Man đứng dậy, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Mau ngủ thôi.”

Triệu Trường Ninh không đợi phát quan, cũng không mặc quan phục, cứ như vậy nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, trên mặt lại mang theo cảm giác trong trẻo mềm mại. Trần Man bất chợt thấy trong lòng khẽ động, cảm giác đại nhân nhà mình có đôi chút giống với một cô nương, ngang ngạnh mà lạnh lùng. Trường Ninh âm thầm nghĩ rằng, lẽ ra hỏi này nên để mặc hần đứng ngoài dầm mưa chết quách cho xong, tại sao lại mềm lòng! Thế này giống với tìm người hầu chỗ nào, rõ ràng là tìm về một quân gia thì có, đã bắt đầu đường hoàng quân chuyện của nàng rồi!

Nàng thả rèm xuống, coi như có được một không gian thư thái. Khép mắt lại, nghĩ rằng ngày mai phải thuyết phục Trần Man cho bằng được.

Đêm nay nàng ngủ không ngon giấc.

Bên ngoài dường như lại bắt đầu nổi dông tố, kéo theo chớp giạt mưa rào.

Trong mộng nàng thấy mình ở trên đại điện Kim Loan, có điều lần này nàng đứng trong hàng ngũ cửu khanh, mặc triều phục đeo đai da cài ngọc bội¹ chinh tề, mà trong điện yên lặng đến mức không ai dám nói chuyện. Nàng chợt nghe thấy một đạo thánh chỉ: “... Quý phi Chương thị, hầu hạ trầm nhiều năm. Thông tuệ dịu hiền, nhận vô vàn sủng ái, từng được tin tưởng giao phó trọng trách; Song ý vào ân huệ mà kiêu ngạo, buông thả phóng túng, gièm pha vu khống, kết bè kết đảng, lộng quyền hậu cung. Phạm phải sai lầm khiến thiên hạ khiển trách, đúng là tội ác tày trời. Nay tước bỏ mọi phong hào, áp giải đến Hình bộ chờ xử trảm, đồng thời bắt giam toàn bộ thân quyến, chờ ngày thẩm tra!”

Thánh chỉ vừa ra, có người tức khắc quỳ xuống kêu to oan uổng, có người lại định cầu xin cho Chương thị.

“Ý giết nàng trầm đã quyết.” Người trên long tọa lạnh giọng, “Ai còn dị nghị, lúc này có thể nói ra!”

Nhưng không một ai dám lên tiếng.

Người nọ quết mắt khắp đại điện, im lặng như tờ, vì thế bèn quay sang hỏi nàng: “Triệu đại nhân cũng không có gì để nói sao?”

Trong mơ Triệu Trường Ninh lại không thể phát ra thanh âm, càng quýnh quáng càng không nói được gì, mãi đến khi nàng giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng, thẳng thốt a lên một tiếng.

“Đại nhân.” Rèm được Trần Man vén lên, “Ngài sao vậy?”

“Không sao, nằm mơ thôi.” Triệu Trường Ninh xoa xoa ấn đường, đã hai lần mơ thấy người kia, chẳng lẽ nó thật sự báo hiệu cho điều gì?

Đợi ngày hôm sau Trường Ninh đến Đại lý tự, phát hiện nơi làm việc của nàng đã được chuyển từ chái nhà sang nhà chính, cũng rộng rãi hơn nhiều, ngay đến Từ Cung cũng có một phòng nhỏ riêng, đây là đãi ngộ của Chính tự Đại lý tự. Triệu Trường Ninh một bên chép lại công văn, một bên suy nghĩ về giấc mộng tối qua.

Lát sau Từ Cung tới gõ cửa, hôm nay Đại lý tự khanh sẽ dẫn mọi người cùng đi dâng hương bái lạy Cao Dao.

Triệu Trường Ninh mới thẳng quan, những người trong hàng ngũ xung quanh nàng đều không quen biết. Kẻ khác không nói, người tưởng chừng lễ mạo bên cạnh lại không được thân thiện với nàng cho lắm, lúc hần đưa hương cho Triệu Trường Ninh tiện tay hất qua, tàn hương liền rơi xuống mu bàn tay Trường Ninh. Nàng bị phỏng vội rút tay lại, khẽ cau mày.

Người này lại giương mắt, cười nói: “Triệu đại nhân, ngại quá, bản quan vô tình.”

Triệu Trường Ninh lạnh nhạt xua tay, đợi nàng dâng hương xong, mới nhìn thấy Đại lý tự khanh đại nhân tuổi cận lục tuần đang khoan thai bước tới, đại khái là một ông cụ khá hòa ái, Trường Ninh không để ý nhiều. Nàng lùi sang một bên, hỏi Từ Cung: “Người ban này làm phỏng ta là ai?”

“Ngài không biết sao?” Từ Cung nhỏ giọng nói, “Hắn là Tự chính còn lại, Tương Thế Văn, ngang vai ngang vế với ngài đấy. Hắn không ưa ngài cũng phải, Tự thừa Đại lý tự Hứa đại nhân chúng ta hai năm nữa sẽ về hưu. Nếu không có gì bất ngờ, người lên thế chỗ chính là ngài hoặc hắn ta... cho nên tất nhiên hắn coi ngài là đối thủ cạnh tranh rồi.”

Thì ra là vậy!

Tự thừa Hứa đại nhân quả thực cũng sắp đến tuổi về hưu, đây là chuyện hai năm nữa thôi.

“Ta thấy rõ ràng là hắn có ý làm phỏng ngài!” Từ Cung lại nói, “Hành động của tiểu nhân, sau này ngài phải cẩn thận hắn vào, ta nghe nói nhà hắn, hình như có quan hệ thân thiết với đảng ngoại của tam hoàng tử.”

“Ta biết.” Triệu Trường Ninh che lại bàn tay bị phỏng ứng đỏ, bước ra khỏi chính đường cùng Từ Cung.

Sau khi ra ngoài, vừa vận dụng phải Tư vụ của Thẩm Luyện. Tư vụ thỉnh an Triệu Trường Ninh, sau đó giao cho nàng một xấp hồ sơ: “Đại nhân, những thứ này cần phải trình cho nhị điện hạ xem qua, Thẩm đại nhân bảo ngài mang tới cho nhị điện hạ... Đúng rồi, hôm nay nhị điện hạ không ở Đại lý tự, phải cảm phiền ngài chạy một chuyến rồi!”

Trường Ninh nhìn qua, đúng là hồ sơ những vụ án gần đây. Bèn hỏi: “Đường đi thế nào ta vẫn chưa biết, mong đại nhân chỉ điểm cho, những chuyện nhỏ này trước giờ đều do Tự chính làm sao?”

“Đúng vậy, ngài có thể đến phủ đệ của nhị điện hạ xem sao, hoặc là thử tìm trong Vệ sở cũng được!”

Triệu Trường Ninh còn chẳng biết công phủ nhị điện hạ quay về hướng nào, cấp hồ sơ ra ngoài, tản bộ một vòng quanh Đại Minh Môn khó khăn lắm mới hỏi thăm được, kết quả Chu Minh Sí lại đi vắng, nàng trình ra quan bài cũng không được vào. Chỉ đành gửi đồ ở chỗ gác cổng trong phủ hoàng tử, sau đó đến Vệ sở tìm Chu Minh Sí.

Vệ sở có một sân luyện binh, bề mặt được phủ bởi cát, bày giá binh khí, bia ngắm, còn được lực lượng binh lính trùng điệp vây quanh canh gác. Khi Trường Ninh đến Vệ sở, đúng lúc thấy Chu Minh Sí vừa luyện binh xong, hần mặc một thân kinh trang² đen tuyền, đang thông thả quần bao cổ tay, trên trán, trên cổ đều ướt đầm mồ hôi.

“Điện hạ, hồ sơ tháng này hạ quan đã gửi đến chỗ gác cổng trong phủ ngài rồi.” Trường Ninh hành lễ nói.

Chu Minh Sí đáp: “Giờ lại thay người đưa hồ sơ cho ta à?” Nhìn thoáng qua Triệu Trường Ninh, không đợi Triệu Trường Ninh mở lời, hắn đã đi một mạch về hướng phòng trà trong Vệ sở, “Biết rồi.”

Triệu Trường Ninh đang suy nghĩ có phải mình nên lui xuống rồi không. Đàng kia mới vọng lại một câu thờ ơ: “Người ít tới chỗ này thôi, trở về đi.”

Triệu Trường Ninh hành lễ rồi lui xuống, đột nhiên có người cưỡi một con ngựa phóng như bay đến, nàng thành lĩnh bị kinh hãi, lập tức thụt lùi hai bước. Sau đó mới điềm nhiên như không sửa sang quan bào, rời khỏi sân luyện binh.

Chu Minh Sí ngồi bên trong uống trà, người tiếp trà cho hắn nhìn thấy cảnh này, bèn cười cười nói: “Vị triệu đại nhân này nghe đồn là cháu của Triệu Thừa Liêm, rất được Thái tử trọng dụng. Vậy mà ngài cũng đề mặc y tung hoành trong Đại lý tự, theo hạ quan thấy chi bằng nhân lúc chưa muộn...”

“Thì ra nàng cũng sợ ngựa.” Chu Minh Sí nhớ lại động tác tránh ngựa ban nãy của vị Triệu đại nhân trước giờ luôn điềm tĩnh thận trọng, lắc đầu cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sau khi thăng chức Đại lý tự chính, công việc của Trường Ninh tăng lên rất nhiều, hôm nào cũng đến sẩm tối mới được trở về phủ. Đâu thị xót nhi tử, phân phó hạ nhân trong nhà mọi chuyện lớn nhỏ đều không được mang tới quấy rầy nàng. Lại nghe nói nhi tử vừa thu nhận một người hầu thân cận, bèn gọi Trường Ninh tới hỏi chuyện.

“... Để hần hầu hạ con dù gì cũng không tiện, chi bằng ta cho hần ít bạc, đuổi hần tới chỗ điền trang.” Đâu thị có hai điền trang là của hồi môn.

Triệu Trường Ninh ăn cháo cá vừa nói: “Con người hần thật thà nghe lời, không sao.”

Đại bộ phận thời gian nàng bảo gì thì Trần Man làm nấy, lúc không gọi hần sẽ im lặng đứng một bên.

Nhi tử thấy không vấn đề, Đâu thị cũng không tiện nói gì thêm. Bèn bàn với nàng chuyện trong nhà: “Nếu vậy thì tùy con, đúng rồi, ta và phụ thân đã định xong hôn sự cho muội muội con rồi. Chắc con cũng biết Tổng gia của Thị tộc học sĩ Hàn lâm viện? Nhà bọn họ đã mời bà mối, tới cầu hôn cho thiếu gia Tổng Đường đích xuất của nhị phòng, phụ thân con nói tuy nhị phòng nhà họ bình thường, con cháu đích xuất nhiều, nhưng lại là thế gia có lai lịch, muội muội con gả được.”

Trường Ninh nghe đến đây thì nhớ ra, Tổng gia này chẳng phải chính là Tổng gia của Tổng Sở sao, Tổng Sở còn là con cháu kiệt xuất trong nhà nữa. Có điều dòng họ này nhân khẩu thịnh vượng, so với Triệu gia thì hơn nhiều lắm.

“Ngọc Thiên nói sao?” Trường Ninh hỏi mẫu thân.

“Còn nói sao được nữa, bị ta nhốt trong phòng thêu đồ cưới rồi, đợi đến lúc cập kê sẽ gả qua đó. Gả rồi tự nhiên sẽ biết giúp phu quân sinh con dưỡng cái thôi.” Đâu thị nhẹ tay vỗ vai cho nhi tử, “Các muội muội của con trước sau cũng phải gả ra ngoài, trong nhà chỉ còn dựa được vào con, bằng không tại sao Tổng gia lại đến cầu hôn Ngọc Thiên, còn chẳng phải do nể mặt Thám hoa lang con sao...”

“Thấm thoát Ngọc Thiên cũng sắp lập gia đình,” Trường Ninh có phần cảm thán, “Đợi lúc muội muội xuất giá, nhi tử chuẩn bị thêm cho con bé chút đồ hồi môn.” Suy cho cùng Ngọc Thiên cũng là muội muội ruột duy nhất của nàng, nàng tận mắt nhìn Ngọc Thiên lớn lên.

Đâu thị sắp xếp gọn gàng quan phục ngày mai nhi tử cần mặc, ngăn ra nhìn bóng lưng gầy yếu mà thẳng tắp của nàng.

Trâm cài vàng ngọc, lụa là gấm vóc, tay áo thơm hương. Dường như bà không thể đặt những thứ này lên người nhi tử, dường như nhi tử cũng không hề có suy nghĩ đó.

Động tác trong tay đỡ đỡ, khẽ vò chiếc áo mềm mại của nhi tử, đột nhiên Đâu thị cảm thấy mờ mịt, lại có chút thê lương.

Hôm sau trên đường tới Đại lý tự, Triệu Trường Ninh đúng lúc bắt gặp Tổng Sở cũng đang đến Hàn lâm viện. Tổng Sở cười tí mắt đưa cho nàng danh thiếp của mình, danh thiếp to bằng hai bàn tay, chữ cũng lớn khác thường.

Trường Ninh nhận lấy lật qua lại: “Tổng Sở huynh, danh thiếp này hình như... hơi to thì phải!”

Tổng Sở cười khò: “Đây là quy tắc của Hàn lâm viện, danh thiếp phải làm càng to càng tốt.” Hàn lâm viện xem như cơ cấu đào tạo quan lớn trong triều,

địa vị của nó rất khác biệt. Người Hàn lâm viện cũng tự cảm thấy cao hơn người khác một bậc, lúc nào cũng dùng lỗ mũi nhìn người, nếu các Hàn lâm mà ngồi ngang hàng với những tiến sĩ bên ngoài, sẽ bị đám người trong Hàn lâm viện chỉ trích. Đợi sau này làm quan rồi, danh thiếp mới được làm nhỏ lại.

“Đạo này huynh ở Đại lý tự ra sao?” Tống Sở nói, “Ta nghe kể huynh phá được kỳ án ở Thông Châu, còn được thăng chức nữa.”

“Không phải huynh thấy cả rồi thầy.” Trường Ninh chỉ vào chồng hồ sơ trong xe, “Ngày nào cũng bận đến nỗi chân không chạm đất, Thiếu khanh đại nhân không thích nhìn thấy kẻ khác nhàn hạ.”

“Đúng là ở Hàn lâm viện thanh thoi hơn nhiều, cả ngày rồi rảnh chẳng có việc để làm.” Tống Sở phải đến Hàn lâm viện rồi, cáo biệt Trường Ninh, nghe nói hai nhà Tống Triệu sắp kết thông gia, bèn giao hẹn ngày nào đó cùng đi uống chén rượu, hẳn sẽ gọi Tống Đường ra, cho Trường Ninh ngắm nghía em rể tương lai của y.

Sau khi chia tay với Tống Sở, Trường Ninh tiếp tục đi về hướng Đại lý tự. Vừa tới nơi đã trông thấy một con lừa cột ở sư tử đá trước cổng, trên cổ nó còn treo tấm biển ‘Hình bộ chuyên dùng’. Triệu Trường Ninh nhìn thấy con lừa này thì mí mắt giật liên hồi.

Từ Cung hai ba bước chạy lại nghênh đón: “Đại nhân, Kỳ đại nhân tới tận cửa rồi!”

Quả nhiên cái thứ yêu điểm đề tiện của Hình bộ lại tới rồi!

“Có chuyện gì?” Triệu Trường Ninh vừa bước qua cổng chính Đại lý tự vừa hỏi hần.

“Hình như xảy ra đại án... nghe nói tháng trước Hộ bộ phát hiện thâm hụt tiền thuế. Không lâu sau, Đô sát viện bắt đầu điều tra Hộ bộ Thị lang quản lý tiền thuế Tôn đại nhân.” Từ Cung theo sau nàng nói, “Kết quả ngày hôm sau, Tôn đại nhân đã treo cổ tự tử ngay trong nhà riêng. Hoàng thượng bèn lệnh cho Đại lý tự chúng ta cùng Hình bộ điều tra kỹ càng cái chết của vị đại nhân này...”

“Tôn đại nhân thắt cổ tự vẫn rồi?” Triệu Trường Ninh không ngờ chuyện này huyền ảo lớn đến vậy.

Triều đại này luật pháp nghiêm khắc, đặc biệt càng nghiêm ngặt trong việc trị tham ô. Thái tử năm đó suýt nữa vì luật pháp quá khắc nghiệt, mà giết hết một nửa số quan viên trong triều. Vị Tôn đại nhân này sợ tội tự sát cũng không phải không có khả năng.

“Đúng vậy. Thảm đại nhân đang đích thân tiếp đón Kỳ đại nhân.” Từ Cung vừa nói xong, Trường Ninh đã thấy Kỳ Hiền đứng đỉnh bước ra từ hậu viện Đại lý tự, cười với nàng một cái: “Lâu rồi không gặp Triệu đại nhân, đạo này vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn tốt.” Trường Ninh cũng mỉm cười.

Kỳ đại nhân phe phẩy quạt xếp nhảy lên con lừa, Triệu Trường Ninh nghe thấy hần gọi con lừa của mình là ‘Phú Quý’.

... Đây quả nhiên là cái giống yêu nghiệt!

Chốc lát sau có người đến kêu nàng, nói Thiếu khanh đại nhân mời nàng qua đó. Trong lòng Triệu Trường Ninh nảy sinh dự cảm chẳng lành, quả nhiên vừa nói tới, là Thẩm Luyện cảm thấy nàng có kinh nghiệm đối địch với Kỳ Hiền, vì thế chuyện hợp tác với Kỳ Hiền cũng giao cho nàng nốt.

“Những hồ sơ trong tay ngươi tạm thời giao cho Trương Thế Văn, giải quyết xong án này rồi hãy nói. Chuyện Tôn đại nhân treo cổ tự vẫn náo động rất lớn, trong vòng nửa tháng nhất thiết phải điều tra cho rõ ngọn ngành.” Thẩm Luyện đại nhân nhìn công văn trong tay, không hề ngần đầu hạ lệnh cho nàng.

Trường Ninh đáp: “Đại nhân, những vụ án đó ta đã nghiên cứu gần nửa tháng rồi.” Cứ thế giao hết cho Trương Thế Văn, há chẳng phải toi công vô ích sao.

“Ta bảo ngươi đi thì ngươi đi.” Thẩm Luyện cau mày, lạnh lùng gằn giọng, “Còn cần ta phải nói lần thứ hai?”

Trường Ninh lặng im một chốc trả lời: “... Vâng, đại nhân.” Thẩm Luyện ngẩng đầu nhìn nàng, mặt không chút biểu cảm. Triệu Trường Ninh chấp tay cáo lui, xoay người ra khỏi hậu viện. Nàng hít sâu một hơi, chậm chậm bước đi.

Tuy cấp trên tương đối lạnh nhạt với nàng, nhưng cãi vã gây mâu thuẫn với cấp trên hiển nhiên là điều không lý trí, chỉ có thể hoàn thành công việc được giao thật xuất sắc, để hần không thể nói được gì. Nghĩ kỹ thì đây chưa hẳn là chuyện xấu, Thẩm Luyện giao vụ án lớn như vậy cho nàng, cũng xem như một kiểu trọng dụng khác. Nếu nàng có thể phá được án này, ngược lại còn là một chuyện tốt.

Ngày kế, Kỳ Hiền sai người đưa tới báo cáo khám nghiệm tử thi, đây là chuyên môn của hần, người khác không thể bì được.

Triệu Trường Ninh dẫn theo hai người Từ Cung, Trần Man tụ họp cùng Kỳ Hiền ở tiệm trà trên phố Thời Ung, Kỳ Hiền một bên ăn lạc, một bên nghe lão tiên sinh trong tiệm trà hát Bình đàn*. “Tới rồi.” Kỳ Hiền vơ một nắm lạc rang cho nàng, “Ngồi xuống đây cái đã, chúng ta nghe xong rồi đi.”

* Bình đàn: hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang Trung Quốc

“Chẳng hay bước tiếp theo Kỳ đại nhân đã có dự tính gì chưa?” Triệu Trường Ninh hỏi hần, tay vịn một cái vỏ lạc đã tách ra, lớp vỏ mỏng hồng sậm hóa thành từng mảnh vụn rơi xuống, một hạt lạc trắng treo cứ thế được bóc khỏi vỏ, đặt vào chiếc đĩa trước mặt Kỳ Hiền.

“Ta chỉ phụng mệnh điều tra cái chết của Tôn đại nhân, những chuyện khác không liên can đến ta.” Kỳ Hiền dứt lời, lại tán thưởng: “Ngài bóc lạc cũng khá đấy.”

“Tôn đại nhân chết do treo cổ tự vẫn không sai chứ?”

“Đúng vậy, ta chỉ đang điều tra tại sao ông ta tự vẫn.” Kỳ Hiền lại thấy một nắm lạc cho Trường Ninh, “Quán trà này hát Bình đàn hay nhất đấy, ngài chú tâm nghe đi.”

Trường Ninh đâu phải người phương nam, làm sao hiểu được Bình đàn Tô Châu chính tông này. Nàng nói: “Ta bóc lạc cho Kỳ đại nhân là được rồi, Kỳ đại nhân đã có đầu mối hay chưa?”

“Có.” Nói đến đây Kỳ Hiền ngồi ngay ngắn dậy, ánh mắt đảo qua Từ Cung và Trần Man sau lưng Trường Ninh, cuối cùng rơi xuống trên người Từ Cung, nhìn đến nỗi Từ Cung sợ đánh run cầm cập, “Kỳ đại nhân, hạ quan... hạ quan chỉ thích nữ tử, thật sự không thể chấp nhận... mấy thứ nam phong đó đâu.”

“Ta nhỏ vào! Đại nhân nếu có ý nghĩ đoạn tỵ, chẳng thà cùng với Triệu đại nhân các người.” Kỳ Hiền khoa trương nói, kể đó than thở, “Ta tìm được một nơi, lúc còn sống Tôn đại nhân từng lui tới nhiều lần, ta nghi ngờ bên trong có điều gì mờ ám, nhưng bọn ta đều không thể đi vào được.”

“Chôn nào mà khác thường như vậy?” Từ Cung rất nghi hoặc.

“Ngươi biết ngõ Hòe Hoa không?” Kỳ Hiền nói.

Nơi này Triệu Trường Ninh có biết đến, khá nổi tiếng trong kinh thành, thật ra chẳng phải chỗ đứng đắn gì. Rất nhiều danh kỹ, thậm chí bồ nhí mà mấy vị đại quan bao dưỡng đều sống trong con hẻm này, cũng xem như thanh lâu cao cấp một chút.

“Trong ngõ Hòe Hoa có một Lộng Ngọc Trai, Tôn đại nhân thường hay lui tới, bởi ông ta bao nuôi một cô nương tên Phù Ngọc ở đó, thê thiếp trong nhà ông ta đều không sủng ái, chỉ độc sủng Phù Ngọc cô nương kia. Mấy lần ta thử đi vào, nhưng nhiều lắm chỉ có thể ở bên ngoài nghe tiểu khúc, ta muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc đang làm những gì. Có điều bên trong không phải ai cũng có thể vào được, người lạ mặt như chúng ta, bọn chúng còn chẳng thiết mở cửa, nếu mà nói đi vào điều tra án, lại càng thấy kỳ quái. Chúng cứ như vậy, ta lại càng cảm thấy kỳ quái, bên trong có gì mà lại không thể để người khác biết.”

“Hằng còn nơi tà môn bậc này, đến phủ Thuận Thiên xin lệnh lục soát là được chứ sao?” Từ Cung không tin, chẳng lẽ cái Lộng Ngọc Trai bé hèn còn có thể một tay che trời.

Kỳ Hiền làm li nhìn Triệu Trường Ninh: “Ngươi dẫn hắn ra ngoài lác lác làm gì?”

Trường Ninh cản lại Từ Cung đang định nói tiếp, những nơi hành sự quyết đoán thế này, phía sau chắc chắn có nhân vật lớn chống lưng. Nếu không đưa ra chứng cứ danh thép mà muốn vào trong, không có cửa đâu. Chưa biết chừng còn bị cấp trên lột da một trận.

“Ngài đừng vòng vo nữa.” Triệu Trường Ninh nói, “Rốt cuộc Kỳ đại nhân định thế nào.”

Kỳ Hiền biếng nhác cười: “Vẫn là Triệu đại nhân thẳng thắn! Trong đó nam tử không vào được, nhưng nữ tử lại dễ dàng hơn đôi chút. Bọn họ thường mời đủ loại gánh hát tỳ bà, hồ cầm đến, biểu diễn cho các quan lớn quý nhân. Đúng lúc ta móc nối được với một người trong đoàn tỳ bà, có thể gia nhập với bọn họ. Chỉ cần vào trong quan sát một vòng, xem xem bên trong có những ai, việc tuần tra hay canh phòng nghiêm ngặt không đại loại như thế là được. Nhưng mà chuyện này tạm thời không thể để người ngoài biết, ta sợ đánh cỏ động rắn, hơn nữa, chọn bữa một người nhét vào, e rằng không làm được trò trống gì, vẫn cần đến người hành nghề như chúng ta đi vào xem, mới nhìn ra được đầu mối.”

Hắn đặt tầm mắt lên người Triệu Trường Ninh: “Chẳng hay Triệu đại nhân có bằng lòng đi trước? ... Nhưng mà bắt buộc phải hóa trang mới vào được. Ta thấy hai người ngài mang theo, không kẻ nào có thể hóa trang thành kiêu đó.”

“Việc này không được.” Triệu Trường Ninh lập tức từ chối, cười hờ: “Sao Kỳ đại nhân không tự mình đi?”

“Ngài nhìn vóc người ta xem, có nữ tử nào trông giống ta không. Ta mà trà trộn vào được thì đã đi từ lâu rồi, bằng không cần gì phải gọi ngài tới.”

Kỳ Hiền tiếp tục ăn lạc Trường Ninh bóc sẵn: “Dù sao Thiếu khanh đại nhân nhà mấy người cũng nói rồi, mấy người các ngài tùy ý ta sai khiến.” Hắn cười tủm tỉm, “Ngài không muốn đi, vậy thì đừng trách ta đến chỗ Thẩm đại nhân tố cáo, quả thực ta luôn có cảm giác tên đó lúc nào cũng muốn đuổi ngài đi, ta nghĩ hẳn ông ta sẽ vui lòng nghe lắm.”

Triệu Trường Ninh mặt không cảm xúc bụng đĩa lạc đã bóc vỏ ban nãy trở về, đưa cho Từ Cung bên cạnh.

Tay Kỳ Hiền hụi hắng, bèn chặc một tiếng: “Triệu đại nhân, ngài cũng hẹp hòi quá đấy!”

Trần Man vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng nói, “Bên trong là nơi thế nào không ai biết cả, đại nhân vào đó lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao, tuyệt đối không được.”

“Này có gì phải sợ. Đại nhân nhà ngươi là nam tử cơ mà, phát hiện rồi thì cũng làm gì được hắn, trình ra quan án, cùng lắm là bị tổng cổ ra ngoài...” Bản thân Kỳ Hiền bình thường làm việc dường như không có giới hạn, cảm giác chuyện này chẳng đáng là gì, “Hơn nữa người ta chỉ là kỹ viện, có phải hạng ô thô phi đâu.”

Mí mắt Triệu Trường Ninh giật giật, bảo nàng cải trang thành nữ tử nàng không hề muốn chút nào, việc này... tuy rằng đúng là chẳng mấy khó khăn. Nhưng hề nghĩ tới nàng lại cảm thấy quái quái. Hơn nữa nàng chưa từng nhìn thấy bản thân mặc nữ trang trông như thế nào, chỉ biết dáng vẻ mình cũng xem như kiểu trung tính, nếu liếc mắt đã đoán ra đầu mối thì sao? Như thế đâu có được.

“Nếu Triệu đại nhân vẫn không bằng lòng, vậy vụ án này không thể tiến hành tiếp rồi, ta đã lật tung cả Tôn gia mấy lần, cũng không tìm được chứng cứ hấn tham ô nhận hối lộ.” Giọng điệu Kỳ Hiền nghiêm chỉnh lên ít nhiều, “Đến lúc đó thánh thượng giáng tội, cuối cùng vẫn sẽ rơi xuống đầu hai chúng ta, Triệu đại nhân cứ suy nghĩ kỹ càng đi.”

“Đại nhân, phải cân nhắc chuyện này!” Trần Man thấp giọng nói.

“Ta thấy hoàn toàn được, đại nhân chúng ta tướng mạo anh tuấn, cải trang thành nữ tử, thậm trọng một chút sẽ không nhận ra được đâu!” Từ Cung cảm thấy đại nhân nhà mình đúng thật là thanh tú dễ coi.

Đời này Triệu Trường Ninh chưa từng ăn mặc như nữ tử, nàng gồ nhẹ lên mép bàn, quả thực Kỳ Hiền nói đúng, án này không phá được, rất có khả năng còn đánh mất chức quan. Suy cho cùng người chết cũng là Thị lang, đây là đại quan trong triều mà ngày ngày Hoàng thượng nhìn thấy. Nàng ngẩng đầu hỏi: “Kỷ đại nhân, Lộng Ngọc Trai này rốt cuộc là thế nào? Giả như là một nơi nguy hiểm, ta đi vào sẽ không trở ra được nữa. Đến lúc đó ngài thì bình an rồi, còn ta phải làm sao? Ngài đã suy xét kỹ những vấn đề này chưa?”

“Chuyện này Triệu đại nhân không cần lo lắng.” Kỳ Hiền nói, “Ngài đi theo đoàn tỳ bà vào trong xem xét tình hình, đợi bọn họ đàn xong lại cùng lui ra ngoài, dựa vào kinh nghiệm của ngài nhìn xem bên trong có chỗ nào bất thường hay không, chỉ cần tìm thấy điểm bất thường, chúng ta có thể lấy được công văn lục soát từ phủ Thuận Thiên. Nhiều lắm cũng chỉ mất một hai canh giờ, ta sẽ ở bên ngoài đợi Triệu đại nhân trở ra.”

Hắn đã nói đến mức này, Triệu Trường Ninh còn biết nói gì nữa. Thả lỏng nắm tay nói: “Khỏi cần đợi, ta tự biết đường về.”

Xế chiều, đoàn người Trường Ninh cùng Kỳ Hiền đến ngõ Hòe Hoa, ghé hát tỳ bà ở trong một căn viện nhỏ, Kỳ Hiền trao đổi với một nữ nhân mặc bó tử¹ dài màu vàng nghệ, chải búi tóc phụ nhân: “Lấy mấy đồ y có thể mặc, chải cho y thêm một kiểu tóc nữa.”

Nương tử này cúi người niềm nở, “Mời theo nô gia sang bên này.”

“Các người về cả đi.” Triệu Trường Ninh quay đầu xua đuổi, “Ta thật sự không muốn bộ dạng kia bị người quen trông thấy.” Đương nhiên, Trường Ninh cũng sợ mình mặc nữ trang quá lộ liễu, không nên để cho bọn họ thấy được.

Đám người cười ngượng ngùng, vốn định nán lại xem sự việc hiếm có, cuối cùng chỉ đành tiếc nuối rồi đi. Triệu Trường Ninh mới cảm y phục, mặt mày nặng trĩu bước vào phòng. Một chiếc váy xếp nếp màu trắng phớt xanh, bên trong là lụa trắng, bó tử dài xanh thẫm, dệt hoa văn triện chi trắng nhạt, thất lung lục sậm, vô cùng tao nhã. Trong các nam tử Trường Ninh không được xem là cao, nhưng giữa các nữ tử thì lại khá cao gầy, lúc bước ra vị nương tử kia còn sững sờ nhìn hồi lâu, mãi đến khi Trường Ninh cau mày nói: “Mau chải đầu cho ta đi.”

Nàng ta mới cầm lược gỗ đào, chải cho Trường Ninh một búi tóc Khiêu tâm² đơn giản, không dám dùng quá nhiều trang sức, chỉ cài một chuỗi ngọc mạ vàng khảm lưu ly đỏ. “Công tử không có lỗi tai... khả năng sẽ bị lộ tẩy mắt... vẫn nên trang điểm sơ qua, tránh để người khác phát hiện.”

“Còn phải trang điểm?” Triệu Trường Ninh không nhìn thấy bản thân trông thế nào, chỉ cảm giác nữ tử đang chải đầu cho mình hai tay khẽ run, bèn nhủu mày đáp: “Không cần đâu, ta thấy như vậy được rồi.”

“Công tử đúng là trời sinh mỹ lệ, còn xinh đẹp hơn cả nữ tử...” Ban nãy lúc thấy Trường Ninh bước ra, quả thực bà không phân biệt được rốt cuộc nàng là nam hay nữ, nhất thời mới ngẩn người. Nàng ta cảm thấy lời này không được hay lắm, có nam nhân nào thích bản thân bị nói giống nữ tử đâu, vì thế cười cười, “Công tử chớ trách! Không trang điểm thế này cũng được.”

Hả chỉ là được, má ngọc thần nhiên, mắt như thanh thủy, môi mềm cong cong, giữa chân mày lại ẩn hiện nét thanh quý khó phân thư hùng*. Vị công tử này đẹp đến kỳ diệu, bà chưa từng thấy một ai xinh đẹp nhường này.

*Nguyên văn: Thư hùng mạc biện, khó phân được là nữ (thư) hay nam (hùng)

Triệu Trường Ninh nhìn thoáng qua bản thân trong gương đồng, đẹp hay không nàng không biết, chỉ cảm thấy hơi kỳ cục mắt tự nhiên, chắc là tại chưa nhìn quen. Nương tử chải đầu xong dẫn nàng ra ngoài, thấy vị công tử này đi đường chấp tay sai bước, sắc mặt không được dễ coi, bà chợt cảm thấy rất quái dị, quả nhiên hành vi cử chỉ vẫn không ăn khớp. Nhỏ giọng nói: “Công tử, ngài đi như vậy không được, dễ bị người khác nhận ra lắm, ngài nhìn thiếp thân đi ra sao, không giống y hệt, thì cũng phải học được sơ sơ.”

Triệu Trường Ninh nhìn sang, eo nhỏ của người ta uyển chuyển như dương liễu, đi trên đường từng bước nở hoa*, dịu dàng lại quyến rũ. Tám năm nay nàng đã hình thành thói quen trong hành vi cử chỉ, chẳng trách người ta cảm thấy kỳ quặc. Nàng nhìn mà khóe miệng co rút, nàng không học được cái này, chỉ thu bớt nhịp chân, bước chậm lại một chút mà thôi.

* Nguyên văn: Bộ bộ sinh liên, hình dung đáng đi mềm mại uyển chuyển của nữ tử

Nương tử chải đầu giao phó nàng cho Quan nương tử sắp dẫn đoàn tỳ bà vào trong: “Vị cô nương này do Kỷ đại nhân đưa tới... Kỷ đại nhân đã dặn rồi, phải đưa nàng ra ngoài nguyên vẹn.”

Triệu Trường Ninh đứng dậy, nói với Quan nương tử: “Lát nữa ta sẽ bám theo phía sau mọi người, khỏi cần chú ý đến ta, cứ coi như không có ta là

được.”

Quan nương tử vâng dạ, dẫn bọn họ ra ngoài. Lộng Ngọc Trai cũng không xa lắm, sau khi vào cửa là một đường viện để nghe khúc, từ cửa nguyệt băng qua đường viện, đi thêm chừng nửa nén hương thì đến một cánh cửa đồng mộc, lúc này chung quanh đã vắng bóng người.

Quan nương tử vươn tay gõ cửa, một tiểu tư đội mũ quả dưa nhanh chóng chạy đến, cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, hắc vội nói: “Quan nương tử mau vào đi, hôm nay có khách quý tới. Lộng Ngọc cô nương đang đợi mọi người đệm tỳ bà, đừng có đàn sai đấy nhé.”

“Cứ yên tâm đi, đoàn tỳ bà của ta đệm hát hơn mười năm rồi, có phải người không biết đâu.” Quan nương tử tươi cười, dẫn bọn họ vào cửa.

Lúc này Triệu Trường Ninh mới có thể quan sát hậu viện, hậu viện xây dựng cực kỳ khí phái, đang là lúc giữa hè, vậy mà không hề nghe thấy tiếng ve kêu, hồ nước thanh tịnh đẹp đẽ, hoa sen nở rộ khắp mặt hồ, bên trong bài trí vài cái đình bát quái, nối liền với hành lang khúc khuỷu. Nơi này quả nhiên có hộ viện đi tuần tra, còn đeo bội đao bên hông. Nhưng thật ra kiến trúc đều bị tán liễu che chắn, không nhìn được rõ ràng.

Phía trước hành lang có một tiểu viện, xà ngang cửa chính gắn một chiếc khung gỗ tử kim, bên trên khắc hai chữ ‘Đình Lan’ bằng thể chữ Lệ. Lầu hai của tiểu viện là một sân khấu, rường cột chạm trổ, trang trí xa hoa vô vàn.

Các nữ tử tỳ bà theo hành lang chật hẹp di chuyển lên sân khấu, từ cửa ‘Trương xuất’ đi ra, ngồi ổn định trên khán đài, bắt đầu chỉnh dây.

Triệu Trường Ninh ngồi xuống phía cuối cùng, ôm đàn tỳ bà quan sát bốn phía, sân khấu được xây khá cao. Nàng neho mắt lại, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ sân trong bước tới. Nàng nhận ra người này! Lúc nàng theo Thái tử đi săn thú, đã từng nhìn thấy trên trường săn, hình như là Thường quốc công Cao Trấn.

... Nơi này đúng là không đơn giản, ngay cả nhân vật hiển quý như Cao Trấn cũng chạy tới đây.

Ngay lúc nàng đang chăm chú nhìn, rèm cửa ‘Trương xuất’ đột nhiên bị vén lên, một phụ nhân mặc bối tử dệt kim màu đàn hương đi tới, trông có vẻ rất gấp gáp, chỉ vào người của gánh tỳ bà nói: “Đoàn tỳ bà chọn ba người ra đây, đi theo ta.”

Quan nương tử vội đặt tỳ bà xuống nghênh đón, dường như không dám đắc tội với người này, cười xòa mà rằng: “Chu nương tử hôm nay bận rộn quá!” Chỉ vào ba người tài nghệ tốt nhất trong đoàn, “Ba người đi theo Chu nương tử, đàn cho cẩn thận vào.”

Chu nương tử liếc qua, lại có vẻ không hài lòng cho lắm, quét mắt một vòng ra đằng sau Quan nương tử: “Người cao nhất phía cuối đứng ra đây cho ta.”

Trong lòng Triệu Trường Ninh lộp bộp, ngẩng đầu lên nhìn quả nhiên là đang chỉ nàng, chỉ đành chậm chạp đứng dậy, không nói gì cả. Quan nương tử cũng không hổ dẫn đoàn nhiều năm, tức khắc cười nói: “Người đó không được... nàng ta mới được nhận vào trong năm, đàn chưa được tốt, dẫn nàng ta theo cốt để mở mang tầm mắt thôi, đừng khiến quý nhân chê cười!”

Ai ngờ Chu nương tử lại nghiêm túc đánh giá Triệu Trường Ninh, cười bảo: “Vị cô nương này có tướng mạo khí chất đến vậy, đi theo đoàn mấy người cũng thiệt thòi quá!”

“Phụ thân nàng là biểu thúc của ta, nhờ ta chăm nom nàng, ở quê nhà đã được hứa hôn rồi.” Quan nương tử nhanh chóng soạn ra một lý do.

Chu nương tử vẫn còn nhìn Triệu Trường Ninh mấy lần, đang chuẩn bị dẫn ba người nọ đi, đầu kia chợt có người cười nói: “Chu nương tử, một cô nương trong đoàn tỳ bà người ta, còn đẹp hơn cả cái gì Lộng Ngọc, Phù Ngọc của bà, chỉ bằng gọi cô nương này tới đàn một khúc tỳ bà cho ta nghe, ta cũng coi như được hưởng thụ!”

Người tới mặc một chiếc trường bào vạt chéo màu tím thẫm, lưng thắt đai ngọc, đầu mang mũ bạc, đôi mắt xéch dài lại toát ra cảm giác sắc bén.

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm hồng бет, người này nàng cũng quen mặt, có lẽ đã từng nhìn thấy trên trường săn ngày đó, tuy nhất thời không nhớ ra tên họ, nhưng chắc chắn cũng là một viên đại tướng! Người này để ý nàng hồi lâu, lệnh cho tùy tùng đi theo phía sau: “Dẫn cô nương kia đến đàn tỳ bà, lát nữa ta phải nhìn thấy nàng ta.”

Chú thích: 2

(1) Bối tử: chú thích chương 3

Một loại phục sức truyền thống của người Hán. Kiểu dáng cơ bản của nó là cổ áo kéo dài và đối xứng với nhau, dưới cánh tay xẻ rộng, bên hông được thắt bằng dây lụa, độ dài tùy sở thích người mặc.

Bối tử tay rộng, chỉ trang trí bằng đường viền trên vạt áo, đồng thời cổ áo nổi thẳng xuống dưới. Bối tử tay hẹp, tay áo cùng cổ áo đều có viền trang trí, viền cổ áo chỉ đến trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hai tên tùy tùng ôm quyền, định tiến lên dẫn người.

“Nàng ta quả thực không thể đi!” Quan nương tử nôn nóng, cô nương này ở cùng Kỷ đại nhân, chắc chắn lai lịch không tầm thường, ai mà biết có quan hệ thế nào với Kỷ đại nhân chứ. Nhưng tùy tùng đâu có thèm nghe vào tai, lạnh lùng trừng mắt nhìn bà ta: “Người chó có xem vào việc người khác!” Đây Quan nương tử sang một bên, định bụng tới lời người đi.

Triệu Trường Ninh rừ mắt nhìn hành lang uốn khúc bên dưới, tiến lên một bước nói: “Quan nương tử, không sao, ta bằng lòng đi.”

Chu nương tử nghe giọng nàng trong treo mạch lạc, không hề có một tia nhu hòa của nữ tử, lại thấy nàng còn đang chấp tay đứng trước mặt mình, trách cứ vị Quan nương tử này không biết đường dạy dỗ mỹ nhân, lời nói cứ chỉ sao lại... đúng là phí phạm cả khuôn mặt.

Quan nương tử ngậy ra, không còn ngăn cản nữa.

“Bằng lòng đi thì tốt, đắc tội với Ngụy đại nhân, làm sao người gánh vác nổi!” Chu nương tử nghĩ dù sao người ta cũng là con gái nhà lành, bèn thấp giọng khuyên, “Người cũng đừng sợ, chỗ chúng ta là Long Ngọc Trai, khác xa mấy nơi trăng gió không đứng đắn, người cũng chỉ tới đàn một khúc thôi. Nếu thật sự không muốn, bọn họ đều là những người hiền quý bình thường người muốn gặp cũng đừng mơ gặp được, có cái gì chưa từng thấy qua, sẽ không ép buộc người đâu...”

Triệu Trường Ninh thì chắc chắn không biết đàn tỳ bà rồi, nàng nhận được sự giáo dục của thế gia công tử chính thống. Nhiều lắm cũng chỉ gọi là biết gảy, hơn nữa còn chẳng được lưu loát.

Tới lúc đó đánh bừa một bài, liệu người ta có bị nàng làm buồn nôn muốn chết không?

Nàng chỉ dợm cười: “Đa tạ nương tử, ta hiểu rồi.”

Trong lòng Trường Ninh đã lời Kỷ Hiền ra chửi mắng mấy bận, ôm đàn tỳ bà bị đưa xuống dưới. Hành lang quanh co gấp khúc, chính rẽ mười xoay, hai bên đều là phòng ốc. Chu nương tử dẫn ba nữ tỳ bà đi phía trước, Triệu Trường Ninh đi ở giữa, hai tên tùy tùng bám theo ngay sau nàng. Nàng thu tay vào trong ống áo, ngón tay đặt lên dây đàn tỳ bà, ngón trỏ móc lên phía trên, ngón cái thuận thế bấm xuống, sức lực trong tay nàng vừa đủ. Dây đàn xoạch một tiếng đứt đoạn. Vì được ống tay áo che chắn, nên không hề phát ra âm thanh nào.

“Nương tử, thật xấu hổ...” Trường Ninh đột nhiên ngừng bước chân. Mọi người dừng lại quay đầu nhìn nàng, nàng nói: “Ta mới phát hiện dây đàn này đứt rồi, e rằng phải trở về đổi cái khác.”

Chu nương tử nhìn nàng, dường như đoán được điều gì, nhưng cũng không nói thẳng ra. Chỉ ngừng một chút đáp: “Vây người mau đi đi.”

“Khoan đã.” Một trong các tùy tùng lên tiếng, “Ta đi cùng cô nương về lấy.”

Người này khá cảnh giác, đúng là theo hầu bên cạnh đại tướng quân.

Trường Ninh xoay người đi ngược về, tùy tùng kia nối gót theo sau nàng. Triệu Trường Ninh càng bước càng nhanh, ánh nắng xuyên qua tấm bình phong hành lang chiếu tới, sau khi rẽ vào một khúc quanh, ánh mặt trời trở nên chói chang, tầm nhìn bị cản trở bởi quang sáng gay gắt, Triệu Trường Ninh nhân cơ hội túm lấy bệ cửa sổ nhảy lên, trốn vào trong phòng. Khi này ở bên ngoài, nàng đã nhìn thấy cửa sổ căn phòng này hé mở, đợi tên tùy tùng đi xa nàng lại nhảy ra khỏi cửa sổ, nhanh chóng men theo hành lang tiến về phía trước. Nàng sợ chậm chân một chút sẽ bị người kia tóm được, nhưng thế này vẫn chưa an toàn, chắc chắn hẳn sẽ đuổi kịp.

Đằng trước có một căn phòng đang mở cửa sổ, bên trong không có ai. Triệu Trường Ninh lập tức trèo vào, cũng may tay chân nàng linh hoạt hơn các nữ tử bình thường, kể đó khép chặt tấm bình phong lại. Lặng lẽ dựa bên khung cửa sổ, quả nhiên chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng động người nọ đi ngang qua.

Nàng khẽ thở phào một hơi, đưa mắt quan sát xung quanh gian phòng. Đây là kiểu phòng ba gian nối liền, dùng bình phong để ngăn cách, trong phòng màn che rủ xuống, lư đồng mạ vàng tỏa ra hương thơm băng lạnh, còn có bàn trang điểm. Chắc là nơi nữ tử sinh sống.

Nàng dạo một vòng cả căn phòng, nhìn thấy trong tủ xếp đầy quần áo, bèn nảy ra một ý. Từ bên trong lấy ra một chiếc bôi tử tay rộng trắng ngà, vẩy dài xếp nếp màu xanh nước hồ mặc lên. Mái tóc không cách nào thay đổi, chỉ đánh vơ đại hai chiếc trâm sen ngọc trên bàn trang điểm của cô nương cài lên đầu. Thấy còn có cả son phấn, Trường Ninh bèn bôi quét đại khái cho mình, chớp mũi vương một mũi hương hoa nhẹ nhẹ.

Trang điểm xong, trong gương đồng phản chiếu hình bóng một mỹ nhân, dường như còn xinh đẹp hơn ban nãy, nhưng lại xa lạ thêm rất nhiều.

Trường Ninh cảm thấy bộ dạng này vô cùng xa lạ.

Lúc nàng đang mò mẫm xem có đồ vật gì như vải sa để che mặt không, chợt sờ thấy một thứ giống sổ sách nằm trong ngăn kéo bàn trang điểm. Chân mày Triệu Trường Ninh cứng lại, nhấc vật đó lên, mở ra xem một lượt, quyển sổ này thật ra không ghi chép chuyện gì quan trọng. Chỉ ghi ai đã tặng lễ

vật gì, cô nương này tuy không phải đầu bài* của Lộng Ngọc Trai, nhưng đồ vật được tặng trong cuốn sổ đều rất xa xỉ, khiến người ta phải tấm tắc không thôi. Bên trên còn rất nhiều cái tên Trường Ninh quen mắt, không hiếm mấy vị đại quan tam tứ phẩm. Đám người này đều có thể lòi đi thẩm tra, tra người nào chuẩn người ấy, ai bảo bọn họ thích dạo chơi mấy chốn trắng gió lăm gì!

* Đầu bài: tên đứng đầu bảng, thường xinh đẹp và có giá nhất, tóm lại cân cả kỹ viện

Ánh mắt Triệu Trường Ninh híp lại, trong đầu đã vạch xong kế hoạch, nàng biết làm cách nào lấy được lệnh lục soát từ phủ Thuận Thiên rồi.

Nàng cất vật này vào tay áo, sợ có người quay lại bắt gặp, bèn đi ra từ cửa chính căn phòng.

Thật ra trong lòng nàng thấp thỏm không yên, lo sợ sẽ bị người khác phát hiện, nhưng vẫn tỏ ra bình thản cất bước, chậm rãi đi về hướng công ra.

“Cô nương phía trước, đứng lại.” Sau lưng lại đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Triệu Trường Ninh đứng vững, nàng không dám chạy, chạy rồi há chẳng phải càng thêm đáng nghi! Nàng quay đầu nhìn thấy hai kẻ mặc áo bào ngắn đi ủng cao, một trong hai người chính là tên tùy tùng ban nãy. Trống ngực nàng đập liên hồi, lại chỉ cười nhạt hỏi: “Hai vị có chuyện gì sao?”

“Cô nương lại dám chạy.” Người đó cười nói, “Cô nương chớ hiểu lầm, đại nhân chúng ta chỉ muốn mời cô nương đàn khúc, đàn xong sẽ để cô nương đi, không có ý gì khác. Cô nương thì hay rồi, ta đã phải dẫn người tìm kiếm quanh đây cả nửa canh giờ.”

Người này quả nhiên không tầm thường, mới gặp một lần, chỉ dựa vào bóng lưng cũng có thể nhận ra nàng được.

“Tỳ bà của ta hỏng rồi, không đàn được.” Triệu Trường Ninh lãnh đạm nói.

“Chuyện này không đến lượt cô nương quyết định, mệnh lệnh của đại nhân, bọn ta cũng không còn cách khác.” Nói đoạn hắn đưa tay làm động tác mời.

Triệu Trường Ninh chỉ đành đi đằng trước, lần này bọn họ theo sát nàng từng bước không rời, mãi đến khi đưa nàng vào nhĩ gian.

Chỉ thấy trong nhĩ gian bố trí cực kỳ xa hoa, thảm nhung trải kín nền đất, màn che vải dày màu tử đàn buông rủ, đối diện là một chiếc giường La hán, trên kệ đồ cổ bày la liệt trân phẩm rực rỡ muôn màu, chính giữa còn đặt một bức tượng Quan Âm được khắc bằng ngọc Dương chi nguyên khối, dùng gỗ đàn hương làm bệ, chỉ riêng món đồ này đã có giá trị liên thành*. Bên trong ngồi một đám người, Ngụy đại nhân vừa gặp ban nãy cũng ở trong số đó. Có một cô nương mặt mũi xinh đẹp đang gảy tỳ bà.

* Liên thành: nhiều tòa thành nối liền nhau, ý chỉ những thứ vô cùng giá trị

Những người này nâng chén chúc tụng, cười nói chuyện trò rôm rả, rõ ràng là một cảnh tượng xa hoa phung phí.

Khi tầm mắt Triệu Trường Ninh quét qua một người trong số đó, đồng tử nàng khẽ co rút.

Người này mặc chiếc trường bào vật chéo, vẫn đeo bao cổ tay da hươu. Trên thái dương hắn một vết sẹo dài, ngũ quan tuấn tú mà bén nhọn. Không ngờ Chu Minh Sí cũng có mặt ở đây!

Dường như hắn không để tâm nghe khúc, vừa uống trà vừa nói chuyện với người đối diện. Tư thế cầm chén trà của người này rất đặc biệt, ngón tay kẹp lấy mép chén trà, xương tay dài có các khớp xương nhô lên. Trường Ninh nhớ ra người trong quân doanh đều uống rượu như vậy. Sau đó nàng lại phát hiện ngồi đối diện hắn hóa ra cũng là người quen, chính là tam hoàng tử Chu Minh Duệ, lần trước đã từng gặp trên trường săn.

Lộng Ngọc Trai này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Tại sao nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử lại âm thầm hội họp ở đây, trong lòng Triệu Trường Ninh đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ.

“Đại nhân, đã tìm người về cho ngài rồi.” Tùy tùng tiến lên chấp tay bẩm báo với Ngụy đại nhân.

Ngụy đại nhân quay đầu nhìn nàng, lặng im nhìn một hồi lâu, mới nói: “Nàng lại đây.”

Tuy Chu Minh Sí cũng có mặt, nhưng Triệu Trường Ninh lại không hoảng hốt cho lắm, nếu không phải người cực kỳ thân thuộc, giờ phút này khẳng định không thể nhận ra nàng. Nhưng nàng cũng không dám chắc chắn, lỡ Chu Minh Sí nhận ra thật thì sao? Nếu người này giống như trong giấc mộng, vậy có lẽ tính tình cũng đáng sợ y như thế, chỉ e hắn suy tính thế nào người ngoài cũng không nắm rõ.

Nàng chậm chạp đi tới trước mặt Ngụy đại nhân, nhớ tới lần săn bắn trước, vị Ngụy đại nhân này đi theo tam hoàng tử còn săn về một con lợn rừng, khi đó nàng không lường được sẽ xảy ra chuyện hôm nay.

Ngụy đại nhân thấy nàng đã tới trước mặt, cười dịu dàng nói: “Gia mua nàng thế nào? Nương tử mấy người ra giá bao nhiêu chăng nữa, gia cũng sẽ không mặc cả một xu.”

Những gánh hát mua vui kiểu này, quá nửa đều là ngựa gầy* ở Dương Châu tới. Nếu có cơ hội bay lên cảnh cao, hầu như sẽ không một ai khước từ.

* Diêm thương ở lương Hoài giàu có, nảy sinh thú vui biến thái là nuôi dưỡng những nữ hài tử gầy gò, sau đó bán đi với giá cao, giống với thương nhân mua ngựa gầy, nuôi mập rồi bán đi.

Triệu Trường Ninh nói: “Ngụy đại nhân không cần như vậy, nhà ta vẫn còn ruộng vườn, chưa đến mức phải gả cho người khác làm lẽ.”

“Trông gia cũng đâu có khó coi.” Vị Ngụy đại nhân này liền nói, “Gia vừa thấy đã thích nàng rồi, không kìm được muốn gần gũi nàng, tại sao nàng lại không muốn?”

Triệu Trường Ninh thản nhiên đáp: “Nhưng ta không thích cho lắm, quân tử không cưỡng ép người khác, hửn đại nhân đã từng nghe câu này.”

Nàng đường đường là Thâm hoa lang xuất thân, mười năm vui đầu khổ học, hôm nay còn cả một tiền đồ xán lạn phía trước. Đùa nàng sao?

Vị Ngụy đại nhân này lại cười sáng sủa, kéo nàng ngã vào trong lòng mình: “Đúng là ta không muốn cưỡng ép người khác, cho nên hy vọng cô nương có thể tự nguyện, vậy thì ta không phải cưỡng ép nữa rồi.”

Động tĩnh bên này hiển nhiên khá lớn, Chu Minh Duệ cùng Chu Minh Sí đang nói chuyện bên kia cũng chú ý tới, đưa mắt nhìn sang. Triệu Trường Ninh lại lúi Ky Hiền ra mắng chửi thậm tệ một lần nữa, nếu Chu Minh Sí mà nhận ra, vậy đường làm quan của nàng chẳng phải đi tong rồi sao.

“Hay cho tên Ngụy Di nhà ngươi, cô nương người ta không muốn, bên ngoài thì đẩy ra đẩy, người cần gì phải cưỡng ép người ta!” Đầu kia có người giọng nặng hấn, “Cái tên man di chưa được khai hóa này, còn không thả người ta ra!”

“Ta không thả đấy!” Ngụy Di cười nói, càng giữ chặt Triệu Trường Ninh, “Nàng đừng sợ, đi theo ta thì có gì không tốt? Gia tặng cho nàng một tòa đại trạch viện có được không?”

“Ta thấy người ta sắp tắt thở đến nơi rồi, ngươi buông ra đi.” Tam hoàng tử Chu Minh Duệ lên tiếng, ánh mắt đảo qua trên người, trên mặt Triệu Trường Ninh, nàng đang cúi đầu ngồi trên người Ngụy Di, lọn tóc chưa được vấn lên như suối nước xuôi theo bờ vai chảy xuống. Mặt tựa hoa sen trong trẻo, lại có một cảm giác lãnh đạm thanh quý khó nói thành lời, cũng vì bờ vai thon gầy, lại ăn mặc gọn gàng tao nhã, khiến người cảm thấy yếu đuối không nơi nương tựa. Ở một nơi thế này, vừa không ăn khớp, lại toát ra sự đáng thương. Đúng là khiến người ta sáng bừng con mắt.

“Chẳng qua nàng ta xấu hổ thôi!” Ngụy Di không muốn buông tay. Nhưng người mở miệng đầu sao cũng là tam hoàng tử, trước mắt chỉ đành thả Triệu Trường Ninh ra đã.

Chu Minh Duệ cười nói: “Tên man di chưa được khai hóa này, ánh mắt cũng tinh tường lắm!” Nghiêng đầu nói với Chu Minh Sí: “Nhị ca, huynh thấy sao?”

Chu Minh Sí đang uống trà bèn ngẩng đầu lên nhìn. Triệu Trường Ninh cảm giác ánh mắt của hấn tựa hồ mang theo sức nặng, giống như một lưỡi đao lạnh buốt, đè ép lên bờ vai của nàng.

Không ngờ Chu Minh Sí lại nói một câu: “Cũng được.”

“Hiếm khi thấy nhị ca yêu thích.” Ánh mắt Chu Minh Sí sáng lên, cười một tiếng.

Nhị ca hấn xuất thân tâm thường, không có ý nghĩ tranh đoạt hoàng vị, xem như trung lập giữa hấn và Thái tử. Tuy hiện tại trong tay hấn không còn binh quyền, nhưng chung quy vẫn là hoàng tử, bởi vậy Chu Minh Duệ luôn muốn lôi kéo hấn về phe cánh của mình. Nhưng con người Chu Minh Sí này không để tâm đến nữ nhân cho lắm. Phải nói rằng đến tầng lớp như bọn họ, tiền tài đã không có tác dụng gì. Bởi vậy Chu Minh Duệ lập tức nói: “Ngụy Di, còn không mau đưa cô nương sang cho nhị gia!”

Cho dù Ngụy Di không nữ, cũng nào dám cưỡng lại ý của tam hoàng tử, dẫn Triệu Trường Ninh đi đến bên cạnh Chu Minh Sí.

Tới gần Chu Minh Sí, Triệu Trường Ninh lại thấy người này chỉ uống trà. Nàng định lui về sau hai bước, Chu Minh Duệ bèn chỉ chỉ rằng: “Ngươi ngồi xuống bên cạnh đi.” Cảnh Chu Minh Sí vẫn còn một chiếc ghế trống, Triệu Trường Ninh bèn ngồi xuống đó. Mắt thấy bên ngoài mặt trời đã ngã về tây, suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Cô nương đàn tỳ bà cất lên làn điệu dân ca Tàn Hoài, giọng hát dịu dàng tha thiết, ngón tay nhỏ nhắn gảy lên dây đàn, tuy không hiểu nàng ta đang hát gì, lại cảm thấy vô cùng du dương trầm bổng. Ánh nắng liêu xiêu của buổi chiều tà chiếu lên người nàng, điệu hát vừa dứt, khắp sảnh đường vang dội trong tiếng reo hò hoan hô.

Chu Minh Sí bên cạnh đang trò chuyện cùng Chu Minh Duệ, dường như là về vụ án cái chết của Tôn đại nhân gần đây. Triệu Trường Ninh ngồi cạnh lâm lâm nghe được, có vẻ bọn họ không để nàng vào mắt, cũng chẳng hề né tránh. Chu Minh Duệ nói: “Đề nghe chuyện này đã giao cho Đại lý tự các huynh, phụ hoàng nhiều lần nhắc Đại lý tự khanh, phải điều tra rõ ngọn ngành chuyện tham ô tiền thuế. Nhị ca phải cẩn thận mới được, chưa biết chừng phía Thái tử sẽ mượn việc này để hành động.”

Chu Minh Sí nói: “Chuyện này Thâm Luyện sớm đã có cách ứng phó, không cần lo về hấn.”

“Kể tới thì bốn huynh đệ chúng ta, ngũ đệ quá nhỏ không bàn. Huynh trở về từ chiến trường, đốc lòng kháng địch ngoài biên cương lại không được phụ hoàng trọng dụng, đệ đệ cảm thấy chẳng đáng thay nhị ca.” Chu Minh Duệ thờ dài nói, “Người phía Thái tử điện hạ cũng không buồn đặt nhị ca vào trong mắt, đệ cũng là có lòng muốn thân thiết với nhị ca. Nhớ khi đệ còn bé, cười đùa bắn tên đều do một tay nhị ca chỉ dạy... Tình nghĩa huynh đệ chúng ta, so với người khác vẫn sâu đậm hơn vài phần.”

Triệu Trường Ninh rũ mắt lắng nghe, nếu là lúc bình thường, làm gì có cơ hội ở gần hai vị đại phật tôn quý này như thế, không thấy các võ tướng khác đều như có như không nhìn hai người bọn họ sao. Dù gì từ nhỏ hai vị đã cao hơn người khác một bậc, trong tình cảnh thế này cũng tự nhiên hơn nhiều.

“Tam đệ việc gì phải lo lắng.” Chu Minh Sí bật cười, ngữ khí như đang cảm thán, “Thứ của ta cuối cùng vẫn sẽ thuộc về ta. Không phải của ta, chỉ e cầu cũng không cầu được.”

“Đúng rồi, lần trước mẫu thân còn kể với đệ, bảo phụ hoàng có ý cưới một chính phi cho huynh, đích tiểu thư của Chương gia cũng không tệ. Nhỏ nhất trong nhà, người Chương gia đều nâng trong tay chiều chuộng. . . nếu mà gả cho cái tên thô lỗ như huynh, phải biết ôn nhu thương tiếc người ta một chút. Ca ca nàng hình như còn làm phở Chỉ huy sứ dưới trướng huynh đấy.”

Chu Minh Sí lắc đầu nói: “Đề bàn sau đi, tâm tư của phụ hoàng không ai có thể nắm chắc.”

Tiếng nói chuyện lọt vào tai Triệu Trường Ninh, ấn đường nàng lại nặng nề nhú chát.

Tiểu thư đích xuất của Chương gia. Quý phi Chương thị nàng từng mơ thấy. . . lẽ nào đây chỉ là trùng hợp?

Hay chẳng, những chuyện trong giấc mơ của nàng sẽ thật sự xảy đến. Vị hoàng tử xuất thân tầm thường, không được trọng dụng trước mắt, cuối cùng mới là kẻ leo lên để vị!

“Chỉ bằng nhị ca nghỉ lại đây đi.” Chu Minh Duệ nghiêng đầu nói với Chu Minh Sí, “Đệ sai Chu nương từ đi chuẩn bị phòng, cô nương này mua tặng cho huynh.”

Lòng ngực Triệu Trường Ninh siết chặt, tay bắt gác nắm lại thành quyền giấu trong ống áo, có điều sắc mặt vẫn không thay đổi. Lâu nay nghe đồn nhị hoàng tử quay về từ chiến trường, vẫn chưa lập chính phi, cũng không hứng thú với nữ sắc, chắc hẳn sẽ không dễ dàng đồng ý thế đâu?

Chu Minh Sí trầm ngâm trong phút chốc, Triệu Trường Ninh thậm chí còn không dám quay sang nhìn mặt hắn, cho rằng hắn sẽ khước từ. Kế đó nàng lại nghe thấy Chu Minh Sí lên tiếng: “Vậy phải đa tạ tam đệ rồi.”

Chu nương tử nhìn sắc mặt Triệu Trường Ninh thoát cái trắng bệch, bối rối muốn nói lại thôi, bà có ý tha cho vị cô nương này một con đường, dù sao cũng là con nhà lương thiện. Nhưng mấy vị gia đây muốn, vậy thì có cách nào, đến một Ngụy Di bà ta còn không đắc tội nổi, chẳng lẽ còn có gan đắc tội với chủ tử của Ngụy Di?

Dưới sự uy hiếp của đám tùy tùng, Triệu Trường Ninh chỉ đành đi theo Chu Minh Sí ra khỏi phòng. Lúc bước ra ngoài sắc trời đã sập tối, lập tức có kẻ khom người chạy tới phía trước xách đèn cho hắn. Tùng dải ánh sáng hắt ra âm áp, còn có kẻ định tiến lên khoác áo choàng, lại bị Chu Minh Sí ngăn cản: “Không cần, cũng không lạnh.”

Đột nhiên bàn tay hắn đặt lên bên hông nàng, xúc cảm xa lạ khiến toàn thân nàng căng cứng. Đợi ra khỏi cửa, Triệu Trường Ninh không kịp định vị, lại bị cánh tay cứng rắn của người này giữ chặt. Không hổ từng là đại tướng quân khiến quân địch vừa nghe danh đã sợ mất mật! Nàng dùng sức không nhỏ, nhưng ngay đến việc nhúc nhích cũng không thể được.

“Nhị gia, có thư từ tây bắc.” Một kẻ mặc trình tử y xuyên qua hành lang gấp khúc, cung kính quỳ xuống trước mặt hắn.

Lúc này Chu Minh Sí mới thả nàng ra, để nàng vào phòng trước, hắn ở bên ngoài nói chuyện với người nọ. Triệu Trường Ninh dán vào sau cửa lắng nghe, nhưng hình như lại không phải đưa tin từ tây bắc: “. . . Đại nhân bị bắt. . . kênh đào tra xét nghiêm ngặt. . . hỏi ngài liệu có nên tạm dừng một thời gian.” Nghe không được rõ lắm, đặc biệt khi đề cập đến tên người và sự việc, thanh âm sẽ đề xuống cực thấp. Triệu Trường Ninh đứng gần như vậy cũng không thể phân biệt nổi.

Tiếp đó là giọng của Chu Minh Sí: “Bệ hạ trước giờ không đề phòng ta. . . không việc gì. . . đến hỏi Trúc Sơn tiên sinh xem. . .”

Nàng dám khẳng định, con người Chu Minh Sí này không hề đơn giản. Hoàng tử nghe thì tôn quý đấy, nhưng sau lưng không biết đang giờ những thủ đoạn bẩn thỉu gì.

Lúc này ngoài cửa có động tĩnh, Triệu Trường Ninh nhanh chóng lui về phía sau. Kế đó cửa phòng bị mở ra, Chu Minh Sí bước vào, ánh nến bập bùng lay động, tay hắn khê khàng đóng lại cánh cửa phía sau.

Trong căn phòng thấp một ngọn nến mòng lung âm ảm, màn đêm buông xuống, trên giường trải chăn nệm bằng tơ lụa đỏ thắm, hết thảy đều lộ ra vẻ ám muội. Sau khi người đàn ông này tiến vào bèn tháo bỏ bao tay da hươu. Nói rằng: “Thế nào, người đang nghe lén sao?”

Triệu Trường Ninh không trả lời. Nàng liên tục lui về phía sau, nàng đã cảm nhận được nguy hiểm ập đến. Cảm giác này chưa từng có trước đây, khiến cho lòng người khủng hoảng đến cực độ, thậm chí nàng còn tóm chặt lấy bình trà bằng sứ xanh trên chiếc bàn gỗ lê hoa vàng bên cạnh.

“Sợ cái gì?” Chu Minh Sí tiến lại gần nàng, lúc này trên mặt hắn không nhìn rõ đang vui hay buồn. Trong nháy mắt Trường Ninh chưa kịp phản ứng, hắn dễ dàng khóa chặt cổ tay mảnh khảnh của Triệu Trường Ninh, đem nàng áp lên cột trụ xà nhà, cúi đầu xuống định hôn lên gò má nàng.

Ban nãy hắn còn tỏ ra không hứng thú với nàng, đến nơi kín đáo lại ngang ngược thế này đây, chẳng lẽ nam tử đều như vậy! Ra về đạo mạo!

Triệu Trường Ninh bị nguy hiểm cùng hơi thở xa lạ bao trùm, không khí trở nên nóng rực, tay chân cũng bị hắn cưỡng ép đè xuống. Cảm giác xâm phạm quen thuộc đến vậy, giống hệt như trong giấc mộng ngày nào! Điều khiến nàng sợ hãi, chính là cảm xúc trong cơn mơ đang từ từ xâm chiếm từng sợi dây thần kinh. Triệu Trường Ninh không nhận được bất đầu phản kháng, một cước đạp thẳng vào Chu Minh Sí!

Kẻ này võ công cao cường, chỉ dùng một tay đã giữ chặt nàng, đôi môi lại chạm tới gò má. Kế đó hấn trối buộc hai tay nàng, muốn đẩy nàng xuống đệm giường mềm mại.

Triệu Trường Ninh rốt cục không kìm được nữa: “Ngươi muốn làm gì, buông ta ra!”

Lời này vừa thốt ra, lại giống như niệm một câu thần chú, Chu Minh Sí ngừng lại, nhếch môi cười, đợi lúc Triệu Trường Ninh bừng tỉnh, mới phát hiện hắn đã buông lỏng bàn tay đang kìm chặt mình.

“Gia vừa cứu ngươi, ngươi lại đá ta như vậy?” Nói rồi cách xa Triệu Trường Ninh mấy bước, đi tới bên cạnh bàn, “Ta sẽ không cưỡng ép ngươi, hù dọa ngươi vậy thôi.”

Kính hoảng trôi qua, Triệu Trường Ninh dần dần bình ổn lại, thở phào một hơi. Thấy hắn đã ngồi xuống uống trà, ánh nến hắt lên trường bào sạm màu, hoa văn xám bạc tựa như mơ hồ ẩn hiện. Tuy từng làm đại tướng, nhưng thật ra hắn còn rất trẻ, cũng rất anh tuấn.

Hắn lạnh nhạt nói: “Ngươi ở chỗ này làm gì? Đây không phải nơi ngươi nên tới.”

Tay Triệu Trường Ninh rút lại, chung một chỗ với người nọ, nàng luôn có cảm giác kỳ quái. Vị này rất có khả năng trở thành đế vương tương lai, hơn nữa còn vô cùng tàn nhẫn. Cho nên lúc ở cùng hắn, Triệu Trường Ninh sẽ hết sức cẩn trọng, chỉ ít cũng không đắc tội hắn ta.

Và lại hắn nói lời này có ý gì?

Đương nhiên nàng chỉ đáp: “Ta chỉ đến đàn tỳ bà, ban nãy cũng bị người ép tới. Nếu đại nhân sẵn lòng buông tha ta... tất nhiên ta sẽ cảm kích vô vàn.”

Chu Minh Sí thuận theo lời nàng: “Tha cho ngươi không phải không được.” Hắn cời nốt bao cở tay còn lại đặt lên bàn, “Có điều ta lại không phải người tốt, không thích làm mấy chuyện vô dụng. Ngươi có thể lấy gì để báo đáp?”

Triệu Trường Ninh học theo dáng điệu nữ tử cúi người: “Đại nhân cứ nói.”

Chu Minh Sí có vẻ nghĩ ngợi một hồi, vẫn không nghĩ ra điều gì hay ho, bèn chỉ vào chiếc tỳ bà treo trên vách tường: “Nếu ngươi đã đến đàn tỳ bà, vậy thì đàn một khúc đi.”

Yêu cầu cái gì không muốn... cứ phải là gảy tỳ bà! Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn lướt qua trong phòng, gian phòng này chắc là nơi nữ tử chuyên dùng để lấy lòng nam nhân, đằng kia còn có cả giấy và bút mực, nàng dò hỏi: “Chi bằng ta làm một bài thơ cho đại nhân?” Sở trường của nàng chẳng phải chính là làm thơ cùng văn Bát cổ sao.

Chu Minh Sí im lìm một hồi nói: “Này thì khỏi cần.” Hồi nhỏ học võ lòng, cả ngày hắn chỉ muốn chạy tới thao trường luyện võ công, khiến thầy giáo dạy tứ thư tức đến suýt thì về châu tổ tông, đến nay không cách nào tinh thông mấy thứ này. Hắn nói: “Gia không kiên nhẫn với mấy chuyện học đòi văn vẻ.”

Vậy thì hết cách rồi. Triệu Trường Ninh nhìn chiếc tỳ bà, thấy bên cạnh còn đặt một giá cầm: “Đại nhân, bỗng nhiên ta nhớ đến một từ khúc muốn hiến cho ngài, hay là gảy cầm đi.”

Cầm là vật tao nhã, phàm là thế gia công tử đều sẽ biết đôi ba khúc.

Chu Minh Sí thấy đáng vẻ nhìn tỳ bà đầy bất lực của nàng, lại cảm thấy có phần thú vị, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Đàn đi.” Chu Minh Sí dựa vào lưng ghế, thẽ ngồi hào sảng phóng khoáng, vừa nghiêm túc lại có vẻ ung dung nhìn nàng.

Triệu Trường Ninh từ từ thả lỏng, trước tiên cúi người với Chu Minh Sí. Đây là lễ nghi của công tử thế gia, tư thái cực đẹp, lưu loát như nước chảy mây trôi, lại gọn gàng mà ưu nhã: “Khúc này mong đại nhân vui lòng nhận cho.”

Cầm của Trường Ninh do thất thúc dạy. Hắn chỉ dạy nàng một khúc duy nhất, cũng chỉ có khúc này nàng mới nhớ được nguyên vẹn. Nàng ngồi vào vị trí đối diện với ngũ huy*, tay trái đặt nhẹ lên cừu huy bắt đầu gảy. Trường Ninh đàn cũng bình thường, mấy lần còn đi nhầm huy vị. Chỉ có thể coi như gắng gượng đàn cho trôi chảy. Nàng thầm nghĩ nhị diện hạ không thích học đòi làm sang, đàn không tốt chắc hắn cũng không biết đâu.

*Huy vị: trong âm nhạc, huy vị chỉ âm vị trên cổ cầm, ấn vào ‘huy vị’ nào dây đàn đó sẽ phát ra tiếng

Tư thế ngồi của nàng rất đẹp, làn váy tán mát trên nền đất, tựa đóa sen đương thì nở rộ, ánh nến mông lung chiếu lên đôi gò má. Cánh môi khẽ mím, sống mũi cao cao, nhãn tình dưới cặp mắt như từng đợt sóng lăn tăn trên mặt hồ thu. Nhìn vào khiến người cảm thấy kinh diễm

Tiếng cầm dạt dào hơi thở cổ kính, đàn không tốt nhưng lại mang theo vài phần ý cảnh. Chu Minh Sí ban đầu cũng chỉ băng quơ lắng nghe, dần dần, Chu Minh Sí thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt mang theo thâm ý sâu xa, trở nên có phần kỳ lạ.

Triệu Trường Ninh thu lại âm cuối cùng, đứng dậy nói: “Điện hạ thứ lỗi, bêu xấu rồi.”

“Ngươi có biết khúc này tên gì không?” Chu Minh Sí hỏi.

Triệu Trường Ninh đúng là không biết thật, nàng sợ Chu Minh Sí hỏi tiếp, bèn nói: “Chỉ nhớ làn điệu rất hay, lại không nhớ rõ tên nữa rồi.”

“Người quả thực đã bêu xấu.” Chu Minh Sí nói rồi đứng dậy, sau đó tự mình đi tới phía trước cây đàn ngồi xuống. Hắn đặt tay lên dây đàn ngừng lại cầm âm, bởi vì vóc dáng cao lớn, cây đàn trong tay hắn trông không hề tương xứng. Cùng một từ khúc, nhưng tiếng cầm của hắn lại lưu loát sinh động, tinh xảo đến tột cùng, du dương trầm bổng không gì sánh được.

Không ngờ hắn lại biết đàn!

Giờ Triệu Trường Ninh mới hay, hóa ra từ khúc này có thể êm tai đến vậy, nàng thậm chí không đàn ra được một phần ý vị bên trong.

Chẳng ngờ nhị diện hạ lại biết gảy cầm, hơn nữa xem chừng còn khá tinh thông. Triệu Trường Ninh nghe xong hồi lâu vẫn còn ngây ngẩn, ban nãy đúng là bêu xấu rồi. Nàng bèn nói: “Đại nhân đàn khúc này thật hay, không ngờ đại nhân là võ tướng, mà cũng thông thạo âm luật như vậy.”

“Ta nói cho người biết từ khúc tên gì, về sau đừng tùy tiện gảy nữa.” Chu Minh Sí thu lại tiếng đàn, hắn nhìn vào Triệu Trường Ninh, “Khúc này xuất từ Ngọc đài tân vịnh*, lại có tên Phụng cầu hoàng.”

* Một bộ sách tập hợp thơ ca từ triều đại Hán đến thời Nam Lương, do Từ Lăng biên tập vào thế kỷ 6 sau công nguyên.

Sau đó hắn chậm rãi nói.

“Triệu Trường Ninh, người lại đàn cho ta khúc Phụng cầu hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Thời khắc hắn nói ra ba chữ Triệu Trường Ninh, gương mặt Trường Ninh khẽ co rút. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là có bấy, giả dụ Chu Minh Sí đang lừa gạt nàng thì sao.

Vì thế nàng bình thản nói: “Triệu Trường Ninh? Đại nhân đang nói đến ai, ta chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.”

Chu Minh Sí gằn giọng cười, hắn đứng dậy chấp tay đi đến trước mặt Triệu Trường Ninh: “Người không biết sơ hở của mình ở đâu sao?”

“Đại nhân đúng là biết nói đùa, ta quả thực tới gảy tỳ bà, nào có sơ hở gì?” Triệu Trường Ninh cảm giác Chu Minh Sí đã biết được chân tướng, hoàn toàn không phải đang gài bẫy nàng. Nếu như đánh chết nàng cũng không chịu nhận thì sao? Đánh ngất hắn rồi bỏ chạy hình như không thực tế lắm, bên ngoài toàn là người của hắn, hơn nữa chắc chắn nàng không địch lại nổi người này.

Trong nháy mắt suy nghĩ xoay chuyển, Chu Minh Sí đã nói tiếp: “Ta là người luyện võ —— ngày đó khi giữ cổ họng người đã phát hiện điểm bất thường rồi, mặc dù đúng là có nhiều nam tử yết hầu không lộ rõ, nhưng chỉ cần sờ vào sẽ cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt giữa nam nữ. Có điều chuyện người không phải nam tử chẳng liên can đến ta, ta cũng không muốn nói, ngược lại muốn xem xem rốt cuộc người định giờ trò gì.” Giọng hắn đều đều, “Hôm nay người vừa mở miệng nói chuyện, ta đã đoán ra được.”

“Người không cảm thấy bản thân rất kỳ lạ sao? Nữ tử chôn phong nguyệt, mở miệng đều tự xưng bằng thiếp thân, người lại xưng là ‘ta’, sơ hở này bại lộ không thông minh, ta đoán chắc hẳn Triệu đại nhân không thích tự xưng bằng thiếp thân đâu nhỉ. Triệu đại nhân tính tình cứng rắn, thậm chí còn có thể thi đỗ làm quan, hiển nhiên cực kỳ chán ghét cách gọi thiếp thân này, như vậy thì đã lý giải được toàn bộ.”

Nụ cười trên mặt Triệu Trường Ninh tắt ngấm, biểu cảm khó dò, quả thực nàng chán ghét kiểu xưng hô đó, ngay đến bản thân cũng không chú ý tới sơ hở này.

Biết đầu kẻ này sẽ thật sự leo lên để vị. Thái tử diện hạ tuy cũng thông minh, nhưng không thể so với loại người như Chu Minh Sí. Chu Minh Sí học hành tuy chẳng ra sao, nhưng ở phương diện khác, hắn lại thông minh tuyệt đỉnh. Đáng tiếc không ai nhận ra đây mới là kẻ lợi hại nhất.

“Điện hạ quan sát tỉ mỉ, mắt sáng như ánh đuốc.” Triệu Trường Ninh nhẹ giọng nói, “Vậy diện hạ định thế nào?”

Kỳ thật không phải Triệu Trường Ninh không có cách ứng phó. Nàng biết khi này ở bên ngoài Chu Minh Sí và thuộc hạ của hắn đã nói những gì, suy cho cùng nàng vẫn là quan viên Đại lý tự.

Gần đây có một vụ án, Nhạc đại nhân quản lý thủy vận bị bắt giam vì trông coi không tận lực, mà thuộc hạ của Chu Minh Sí hỏi hắn có nên ngừng việc vận chuyển đường thủy lại không. Vậy thì quá rõ ràng, vị Nhạc đại nhân này hẳn là người của Chu Minh Sí, Chu Minh Sí đang mượn việc vận chuyển đường thủy để làm mấy chuyện bê bối nào đó. Về việc chuyện đó là gì, không khó để tìm hiểu. Chỉ cần Trường Ninh quay về tra cứu hồ sơ, sẽ biết được ngay chuyện mà họ đang bàn tới.

Chẳng qua nàng dám uy hiếp Đỗ Thiếu Lăng, nhưng tuyệt đối không dám uy hiếp Chu Minh Sí.

Nàng rất có khả năng sẽ bị Chu Minh Sí diệt khẩu. Triệu Trường Ninh không có gan để chơi mấy trò cân não với Chu Minh Sí, hẳn thuộc giai cấp đặc quyền, hẳn muốn giết một viên quan thì sao nào. Đúng lúc còn ở một nơi thế này, năng chết rồi thậm chí chẳng ai hay biết!

Cho nên nàng không nói gì cả, chỉ nghe xem vị gia đây muốn thế nào, đáng hận nàng còn là người theo đảng Thái tử, chưa biết chừng Chu Minh Sí sẽ vô cùng sẵn lòng tiêu diệt mối họa này!

Trong chốc lát Chu Minh Sí không nói gì, hẳn cũng đang ngẫm nghĩ nên xử trí người trước mặt ra sao. Bóng lưng cô độc trên điện Kim Loan, Thảm hoa lang phong thái xuất chúng trên tiệc Quỳnh lâm, tâm phúc trong lòng Thái tử điện hạ. Khi nàng mặc nữ trang xuất hiện trước mặt hắn, xinh đẹp tựa đóa thánh liên, khi đó quả thực hẳn có đôi phần kinh diễm. Mãn thân mặt ban nãy, tuy chỉ mang tâm tư treu đùa, lại hàm chứa vài phần dục niệm thật sự, cũng chỉ có bản thân hắn mới cảm nhận được rõ nhất.

Chu Minh Sí ngó nàng chằm chằm, người này quả nhiên nhanh trí, nàng đổi lại tự xưng bằng ‘hạ quan’, đánh bay hết sạch bầu không khí ám muội quỷ dị đang bao phủ lấy căn phòng. Nhìn gương mặt nàng dưới ánh nến mờ tối, rõ ràng xuất hiện một loại trong trẻo lạnh lùng như ngọc, thanh lệ mà tao nhã, dường như trong nháy mắt đã bị ngăn cách bởi trăm núi ngàn sông.

Triệu Trường Ninh nhìn thấy chiếc ủng đen của Chu Minh Sí dừng lại trước mặt mình. “Người đến nơi này làm gì?”

Triệu Trường Ninh không dám giấu diếm: “Hạ quan tới điều tra vụ án Tôn đại nhân thất cổ tự vẫn, cho nên mới cải trang trà trộn vào, có điều bên trong không có gì cả. Hạ quan định ra ngoài, nhưng lại bị đưa đến chỗ điện hạ.”

Chu Minh Sí cúi mắt nhìn nàng, thông thả nói: “... Ban nãy ta nói chuyện bên ngoài, người nghe thấy những gì rồi?”

Tìm Triệu Trường Ninh đánh thịch một cái, mồ hôi lạnh sau lưng lập tức tứa ra. Nàng gắng sức duy trì ngữ điệu bình tĩnh: “Hạ quan không hề nghe lén, cũng không biết điện hạ đã nói những gì.”

Chu Minh Sí bật cười: “Người cảm thấy ta có nên tin người không?”

“Quả thực hạ quan không nghe thấy gì cả. Thân là quan viên Đại lý tự, chẳng qua cũng chỉ làm việc cho Đại lý tự, cũng coi như làm việc cho điện hạ ngài, chỉ mong điện hạ tin tưởng ở hạ quan.” Triệu Trường Ninh biết Chu Minh Sí không tin. Đầu óc nàng xoay chuyển nhanh chóng, nhưng đứng trước thế lực cường đại này, bất cứ quỷ kế nào cũng trở nên vô dụng.

Chu Minh Sí chỉ dùng một đầu ngón tay cũng có thể đè bẹp nàng.

“Giết người, dễ hơn so với tin người nhiều.” Chu Minh Sí dừng dung lạnh lẽo nói.

Triệu Trường Ninh nghe thấy câu này, bèn tức khắc quỳ xuống, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo. Áp lực từ người này quá mạnh mẽ, không hổ danh tướng quân trở về từ chiến trường, sát khí dường như ngưng tụ thành thực thể. Đầu mày Triệu Trường Ninh khẽ động, phải làm sao mới khiến Chu Minh Sí bỏ qua cho nàng?

Khi người bị bức đến đường cùng, sẽ nghĩ ra những biện pháp điên cuồng tột độ. Triệu Trường Ninh nhớ tới ban nãy vừa vào cửa Chu Minh Sí đã đè nàng xuống hôn. Lòng bàn tay nàng thỉnh thoảng rịn đầy mồ hôi. Kỳ thật còn một cách khiến Chu Minh Sí từ bỏ ý định giết nàng, rất đơn giản.

Đây là diệu kế bảo toàn tính mạng, thậm chí còn khiến Chu Minh Sí buông lỏng cảnh giác với nàng. Dù sao cũng không còn biện pháp khác.

“Điện hạ,” Triệu Trường Ninh lên tiếng, “Cho dù ta có nghe thấy, cũng sẽ không bán đứng điện hạ, điện hạ xin hãy yên tâm.”

Chu Minh Sí cười khó hiểu: “Sao, người định nói gì?”

Tay Triệu Trường Ninh nắm chặt thành quyền trong ống áo, lại giống như càng lúc càng khó thoát ra lời: “... Điện hạ đã biết thân phận của ta, nếu ta để lộ chuyện của điện hạ ra ngoài, điện hạ cũng sẽ không bỏ qua cho ta, Trường Ninh thậm chí còn khó thoát tội treo cổ. Không biết chủ ý này, điện hạ thấy thế nào?”

Đến lúc này Triệu Trường Ninh đã không còn muốn ngẩng đầu nhìn sắc mặt Chu Minh Sí. Nàng cảm hận nhất kẻ khác lấy việc này ra uy hiếp mình, lại không thể không cắn răng hiến cách.

Thật lâu sau hắn vẫn không nói gì.

Chu Minh Sí nửa quỳ xuống, cúi đầu sát lại cực gần Triệu Trường Ninh. Ngón tay khẽ nâng mặt nàng lên, ngữ khí nhu hòa hơn rất nhiều: “Người cũng thật nhân tâm, lấy cả bản thân ra cược, sợ gia giết người sao?”

“Nay đang cầu xin điện hạ, tất nhiên phải bày tỏ chút lòng thành.” Triệu Trường Ninh cũng chỉ khề nói, không để ý tới động tác đùa bỡn thân mật của hắn. Đương nhiên nàng không muốn chết, khó khăn lắm mới đi tới ngày hôm nay.

Thân thể gầy yếu dường như hơi run rẩy, chắc hẳn vì đang sợ hãi, ngược lại càng thêm động lòng người. Chu Minh Sí nhất thời không nói gì cả. Nhìn dáng vẻ này của nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Nếu gia đã cứu người, lại hà cớ phải giết người làm gì.” Có lẽ bởi lần đầu tiên nhìn thấy nàng mặc nữ trang xuất hiện trước mặt, nên hắn mới sinh ra tâm tư khác lạ, bằng không cần gì phải làm đến mức như vừa rồi.

Hắn lại hỏi: “Từ khúc người đàn ban nãy, quả thực không biết tên của nó?” Trường Ninh mới biết gây đàn trước mặt hắn đúng là đang múa rìu qua mắt

thợ. Người học đàn có thể không biết tên từ khúc hay sao?

Triệu Trường Ninh rũ mắt xuống, trong lòng thậm chí có cảm giác đáng nghi gợn gợn. Hắn hỏi câu này có ý gì? Triệu Trường Ninh không muốn giải thích thêm, bởi vậy thấp giọng nói: “Hạ quan không hề có ý gì khác, nếu điện hạ không cho là vậy, hạ quan cũng không còn cách nào.”

Rốt cục Chu Minh Sí đứng dậy, tiếp đó lạnh nhạt hỏi nài: “Ngươi có từng đàn cho người khác nghe?”

Hắn đang nói đến 《Phượng cầu hoàng》? Triệu Trường Ninh quỳ một gối xuống trước mặt hắn: “Khúc này sao có thể tùy tiện gảy cho người khác, chỉ đàn một lần duy nhất cho nhị điện hạ thôi.”

Lời này vừa thốt ra, Triệu Trường Ninh lại cảm giác ngũ điệu có vài phần kiều diễm. Vì thế bèn vội thêm vào một câu: “Hạ quan vốn không thiện gảy đàn, cho nên cũng chưa từng đàn cho người khác.”

Khóe miệng Chu Minh Sí khẽ cong, lại cảm bao cổ tay trên bàn đeo vào. Đã dồn ép đến mức này rồi, vốn cũng không có ý định giết nài, cho nên không dọa nài nữa: “Được rồi, hôm nay tạm thời tha cho ngươi một lần. Ta còn có việc, giờ sẽ sai người tiễn ngươi về.”

“Điện hạ, không cần!” Triệu Trường Ninh lập tức nói, “Ra khỏi Lộng Ngọc Trai, ta tự biết đường về. Bằng không sẽ... không thể giải thích rõ được.”

Chu Minh Sí híp đôi mắt, lặp lại một lần nữa: “Y phục ta sai người đưa tới ngay, sẽ có người đưa ngươi trở về.”

Con người này, không cho phép bất cứ ai làm trái ý hắn!

Nhưng Triệu Trường Ninh vẫn kiên quyết ngẩng đầu lên: “Điện hạ, sau khi ra khỏi viện ta phải tự mình quay về.”

Chu Minh Sí nhìn con người trước mắt, ban nãy rõ ràng còn áp dưới thân hắn, giờ lại như xa cách mười vạn tám ngàn dặm, thậm chí thần sắc còn tàn mæk về lạnh lùng. Chỉ còn khuôn mặt đẹp đẽ kia, mỗi tác đều tinh xảo đến cực điểm. Hắn nói: “Vậy thì tùy ngươi.”

Trong lòng Triệu Trường Ninh đang nghĩ đến giấc mơ kia.

Thủ đoạn cùng tâm tính của người này vô cùng tàn khốc.

Có lẽ sau này thật sự phải cân nhắc kỹ lưỡng bản thân nên chọn con đường nào.

“Hạ quan xin cáo từ trước.” Triệu Trường Ninh lùi về sau một bước.

Người cảm y phục tiến vào, Triệu Trường Ninh đổi sang nam trang, sau đó rời khỏi căn phòng, hòa vào khu vườn rộng lớn.

Trên mỗi cành cây trong Lộng Ngọc Trai đều treo một chiếc đèn hoa đăng, đốm lửa đỏ nhảy nhót mỗi khi đèn hoa lay động, ánh sáng từ phía sau nài tràn ra khắp căn viện, huy hoàng rực rỡ. Chu Minh Sí nhìn Triệu Trường Ninh đi xa, vừa tiếp tục lắng nghe thuộc hạ bẩm báo.

“Những người dính líu tới diêm vận ở Hoài Dương, toàn bộ diệt khẩu, không để bất cứ kẻ nào sống sót.” Chu Minh Sí bình thản nói. Bốn phía là màn đêm lạnh lẽo tiêu điều.

Thuộc hạ quỳ sau lưng hắn đáp vâng.

Ngoài cổng Lộng Ngọc trai đã bắc đèn lồng, vì nơi đây gần với kênh đào bảo hộ thành, đêm hè gió mát hiu hiu thổi.

Ba người bọn Kỳ Hiền đang đợi Triệu Trường Ninh bên ngoài Lộng Ngọc Trai, Kỳ Hiền muốn nhìn thử dáng vẻ mặc nữ trang của Triệu Trường Ninh, bèn dứt khoát dẫn theo hai kẻ này tới trước cổng chặn đường y. Tránh cho y chuẩn mắt.

Đoàn tỳ bà lục đục ra ngoài, Kỳ Hiền nhìn lướt qua đám người, lại dường như không tìm thấy bóng dáng Triệu Trường Ninh.

Quan nương tử trông thấy hắn, liền đi tới trước mặt hắn cúi người, dáng điệu ngập ngừng nói: “Kỷ đại nhân... bên trong có vị gia nhìn trúng cô nương kia, uy thế quá lớn, ngài cũng biết ở trong đó lời nói của chúng ta không có trọng lượng, ngay cả Chu nương tử cũng không dám chọc vào vị gia này. Hồ thẹn với sự giao phó của Kỷ đại nhân, quả thực là...”

Sau đó lấy ra một tấm ngân phiếu từ trong tay áo, đưa cho hắn. “Chỗ bạc này, phiền ngài giao cho người nhà cô nương đó, thiếp thân cũng không biết vị gia kia dự tính thế nào. Ngày mai thiếp thân sẽ lại đến, thay Kỷ đại nhân dò hỏi Chu nương tử vậy...”

Kỳ Hiền vỗ chặt tờ ngân phiếu tám trăm lượng bạc, hắn cau mày hỏi: “Ai dẫn y đi?”

“Ta cũng không nhận ra, nhưng đến Chu nương tử cũng phải kiêng dè hắn, chắc chắn có lai lịch không tầm thường.” Quan nương tử bắt đầu dĩ nói.

Sắc mặt Trần Man đã tái mét, Từ Cung thì há hốc mồm. Triệu Trường Ninh lại bị người khác... nhìn trúng sao? Y là mệnh quan triều đình đấy.

Sao người ta lại nhìn trúng y được cơ chứ? Y là nam tử cơ mà.

Quan nương tử đi rồi, Kỳ Hiền mới định thần lại được, cảm thán nói: “... Đúng thật là người ăn không hết kẻ lần chẳng ra, bỗng lộc một tháng của đại

nhân ta mới có mười thạch gạo, ngay đến mười lạng bạc cũng chẳng thấy tấm hơi. Triệu đại nhân nhà mấy người lại có thể bán được tám năm bổng lộc của ta liền.” Nói rồi cắt ngân phiếu vào trong tay áo.

“Đại nhân, cái này...” Từ Cung không biết phải mở miệng từ đâu, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nên nói rằng: Đại nhân sao ngài lại giữ tiền bán thân của đại nhân nhà ta, phải đưa cho Triệu Trường Ninh mới đúng! Hay là nên bảo: Đại nhân liệu chúng ta có nên xông vào cứu người ra không.

“Ánh mắt mấy người là sao, lát nữa tự khắc sẽ đưa cho đại nhân các người.” Kỳ Hiền nghĩ cũng quái lạ, nhân phẩm của hắn nào có kém đến thế?

Trần Man nói: “Kỳ đại nhân, ngài không cảm thấy chúng ta phải làm gì đó sao? Nếu ngài không chịu đi —— vậy tôi sẽ vào đó ngay bây giờ.”

“Trong đây các người không vào nổi đâu, biết chút quyền cước cũng vô dụng.” Kỳ Hiền liếc hắn một cái. “Nếu mà xông vào được, cần gì đến đại nhân các người đích thân ra trận.”

Kỳ Hiền thở dài một hơi nói: “Đại nhân ta vẫn chưa nghĩ ra cách, qua sạp hàng đằng kia ăn tô mỳ đã, từ từ rồi nghĩ.” Sạp mỳ mở ngay trước cổng Lộng Ngọc Trai, có thể thấy được người ra kẻ vào.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Triệu Trường Ninh bước ra khi sắc trời đã tối mịt. Ba người kia đang ở bên ngoài nghe Côn khúc*, vốn định lợi dụng bóng đêm chuẩn bị trà trộn vào hậu viện, thấy Triệu Trường Ninh đi ra thì không cần thiết nữa. Kỳ Hiền quan sát nàng từ đầu đến chân, xác nhận không có bất trắc gì, mới tiếc nuối: “Còn định chặn trước cổng, ngắm thử bộ dạng mặc nữ trang của ngài thế nào, xem ra không thấy được rồi.”

* Côn khúc: tuồng Côn Sơn (hí khúc lưu hành ở miền Nam Giang Tô, Bắc Kinh, Hà Bắc, dùng giọng Côn Sơn để hát)

Trường Ninh khẽ mỉm cười rằng: “Nói vậy Kỳ Hiền đại nhân không cần chứng cứ nữa sao?”

Ánh mắt Kỳ Hiền sáng lên: “Ngài tìm thấy chứng cứ thật hả?”

Triệu Trường Ninh cả buổi vẫn chưa ăn gì, đầu gối có một sạp mỳ, thấp đèn lồng đỏ, hơi nóng trong nồi bốc lên nghi ngút. Mỳ được làm khá tiêu chuẩn, sợi mỳ hơi ngả vàng nhỏ mà dai, nước dùng được ninh từ xương bò, bên trên xếp vài miếng thịt bò thái mỏng, còn rắc thêm mấy cọng rau cần. Vừa nóng vừa sốt, vừa thơm vừa đậm đà, nàng ăn rất ngon miệng.

Ăn xong Triệu Trường Ninh mới lôi quyển sổ trong tay áo giao cho Kỳ Hiền: “Cái này sẽ giúp ngài lấy được lệnh lục soát, bên trong có mấy quan viên gần đây vừa bị bỏ tù, có thể mượn cơ đó để tiến vào lục soát.”

Kỳ Hiền lật giở vài trang, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

“Có điều ta khuyên ngài nên thận trọng, lai lịch phía sau Lộng Ngọc Trai không hề nhỏ, đừng chọc vào người không nên chọc.” Đến lớp người như Chu Minh Sí, Thường quốc công đều có mặt bên trong, quả thực thâm sâu khó dò.

“Triệu đại nhân quả nhiên lợi hại.” Kỳ Hiền đóng quyển sổ lại, cười nói: “Nhất định ta sẽ nói tốt vài câu cho ngài trước mặt Thiếu khanh đại nhân.”

Hắn cắt quyển sổ, lấy từ trong tay áo ra một tờ ngân phiếu lớn chừng bàn tay, “Ban này Quan nương tử đưa cho ta, nên giao lại cho ngài mới đúng. Song ta cũng rất tò mò... rốt cuộc Triệu đại nhân đã gặp những chuyện gì vậy?”

Đây là số bạc nhọc nhãi, rõ ràng không nên lấy, nàng nên quẳng nó vào bếp lò thiếu rụi cho rồi. Nhưng nghĩ đến chỗ bạc này cũng là bổng lộc tám năm mới kiếm về được, Triệu Trường Ninh nhìn xuống cảm lấy nhét vào tay áo: “Kỳ đại nhân tự đi vào thử xem, sẽ biết ngay ấy mà.”

Kỳ Hiền cười cười: “Bỏ đi, lần này ta chịu ơn ngài, về sau Triệu đại nhân cần ta giúp đỡ điều gì cứ việc mở miệng.”

“Kỳ đại nhân nhớ kỹ câu này là được, ngày sau đến nhờ vả ngài, đừng có khước từ đấy.” Triệu Trường Ninh vẫy tay với chủ quán.

“Chủ quán, tính tiền, hân trả.” Dứt lời chỉ tay vào Kỳ Hiền, sau đó dẫn Trần Man và Từ Cung rời khỏi cổng chính Lộng Ngọc Trai.

Kỳ Hiền nhìn y đi xa, móc tiền đồng trong túi ra thanh toán, khước miệng ẩn hiện nét cười.

Ngày kế, Kỳ Hiền dùng cuốn sổ này lấy được lệnh lục soát từ phủ Thuận Thiên, cùng Trường Ninh dẫn binh đến bao vây Lộng Ngọc Trai, cuối cùng hai người có thể mặc quan phục đường hoàng tiến vào. Vừa lục soát quả nhiên phát hiện Tôn đại nhân đã đem toàn bộ chứng cứ tham ô trước nay của mình

giấu ở chỗ nhân tình Phù Ngọc cô nương. Triệu Trường Ninh mặc quan bào chấp tay đứng trước cổng Lộng Ngọc Trai, sợ bị kẻ khác nhận ra, nàng không theo vào bên trong, có điều nhìn binh lính vây chặt chỗ này, trong lòng hơi hơi xúc động, quả nhiên làm giai cấp đặc quyền vẫn sáng khoái hơn.

Nhân chứng vật chứng mỗi người một nửa, Phù ngọc cô nương bị Kỷ Hiền áp giải về Hình bộ, Triệu Trường Ninh thì giữ thư từ và ám hiệu qua lại giữa Tôn đại nhân cùng các quan viên tham ô khác, thu bình quay về viết lời khai.

Mỗi lần đến mừng một, mười lăm đều là những ngày nha môn được nghỉ, lúc này Đại lý tự sẽ nhàn rỗi khác thường, chỉ còn dăm ba con chó mèo lượn lờ.

Vì vụ án của Tôn đại nhân mà Trường Ninh phải tăng ca, lúc mang đồ trở lại mọi người đã tản đi hết rồi. Nàng về phòng mình ngồi xuống, chăm mực tập trung viết. Chỗ nào phải dùng đến luật pháp, nàng cũng không cần dùng lại tra sách, nàng là tiền sĩ xuất thân tiêu chuẩn, khả năng học thuộc lòng không thể chê vào đâu, tay viết lưu loát trôi chảy.

Quan viên dính líu tới Tôn đại nhân không ít, hai vị Lang trung Hộ bộ, một vị Chủ sự Lại bộ, quan viên của Bộ chính ty Giang Tây...

Nàng càng viết càng thấy gian nan, án này liên đới quá nhiều quan viên, e rằng triều đình lại sắp rung chuyển. Chỉ đành xem ý cấp trên có muốn đề xuống hay không. Nhìn mặt trời đã sắp lên đứng ngo, Trường Ninh không viết tiếp nữa, thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay về tiếp tục. Hôm nay Đậu thị dọn nàng về nhà sớm ăn cơm.

Trường Ninh ra khỏi cửa bên thấy một lão đầu tóc đã bạc quá nửa đang thành thoi đứng trong viện, ngửa mặt nhìn trời không hiểu đang làm gì, mặt mũi lạ hoắc, lại mặc thường phục. Triệu Trường Ninh tiến tới vài bước hỏi: “Vị lão bá đây...” Vốn định hỏi ông ta tới đây làm gì, sao lại tự tiện đi vào Đại lý tự.

Lão nhân ngoảnh lại nhìn y: “Ừ, chuyện gì?”

Triệu Trường Ninh ước lượng tuổi tác của lão nhân, có thể ung dung đi lại trong Đại lý tự thế này, tuyệt không phải nhân vật tầm thường. Trường Ninh lập tức phản ứng kịp, vị này hẳn là Đại lý tự khanh Quý đại nhân! Lần trước chỉ nhìn từ đằng xa, nên giờ mới không nhận ra được.

“E là Tự khanh đại nhân quang lâm! Cũng tại con mắt hạ quan kém cỏi.” Trường Ninh lập tức chấp tay.

Quý đại nhân đánh giá y, cười một tiếng: “Ngươi chính là nhóc con tân khoa Thâm hoa mà Thâm Luyện nhắc đến?”

“Chẳng ngờ đại nhân lại biết đến hạ quan, thực là vinh hạnh khôn xiết.” Ngữ khí của Triệu Trường Ninh hết sức kính cẩn, nghe nói vị Quý đại nhân này thời trẻ đã từng trị vô số tham quan ô lại, chính trực liêm minh, thậm chí bộ pháp lệnh Đại lý tự thường dùng nhất hiện nay cũng do một tay ông biên soạn. Tuy đã không còn phụ trách chuyện gì, nhưng địa vị trong Đại lý tự giống như vật biểu tượng, mọi người đều vô cùng sùng bái và kính trọng ông.

Trường Ninh đương nhiên cũng rất kính trọng ông.

Quý đại nhân vẫn cười híp mắt: “Xem ra lễ phép hơn tiểu tử Thâm Luyện kia nhiều.”

“Ngài khen lầm rồi.” Triệu Trường Ninh cười cười, thường được nghe kể sự tích thời trẻ của Quý đại nhân, khó có dịp được trò chuyện với Tự khanh đại nhân đôi câu.

Quý đại nhân giờ tay vỗ vỗ lên vai Trường Ninh, “Hậu sinh khả úy*, ngươi tranh thủ đập tiểu tử Thâm Luyện kia xuống đi, nguyên ngày đến câu nói đùa cũng chẳng biết nói, ta ngán hán lắm rồi.” Lại bảo, “Nhắc tới thì Hoàng thượng đặt ngươi dưới danh nghĩa ta nhờ ta dẫn dắt, đáng tiếc ta không có thời gian, vẫn chưa dạy ngươi được cái gì. Có điều ngươi và đám Thâm Luyện, Trang Túc đều nằm dưới danh nghĩa ta, có chuyện gì cứ đến tìm bọn họ giúp đỡ.”

* Kẻ sinh sau cang có khả năng phát triển, khiến người mong chờ.

Trang Túc là Tả thiếu khanh Đại lý tự, Thâm Luyện là Hữu thiếu khanh, Trường Ninh vẫn chưa được gặp người này.

Quý đại nhân nói xong thì cứ thế bỏ đi.

Trường Ninh ngẩn ra, có phần mất mát tiêu nghi. Nàng biết sau khi vào Đại lý tự, sẽ có người dẫn dắt mình, có điều người này vẫn chưa xuất hiện. Hết thầy mọi việc đều do chính nàng tự dò dẫm bước đi.

Hóa ra nàng được nép dưới danh nghĩa của Đại lý tự khanh, thế mà trước nay không ai nói cho nàng biết.

Nếu thật sự có thể đi theo Quý đại nhân học hỏi, vậy sẽ là cảnh tượng thế nào.

Đội khi Trường Ninh về tới Triệu gia, bàn ăn đã dọn xong xuôi. Hôm nay mọi người đều ăn cơm ở chính phòng.

Các nam nhân ngồi một bàn, lúc này đang thảo luận mấy chuyện chính sự. Sau khi Trường Ninh vào Đại lý tự khá bận rộn, nghĩ lại thì đã lâu rồi không sum họp ăn uống thế này. Bởi vì hôm nay được nghỉ, Triệu Thừa Nghĩa, Triệu Thừa Liêm cùng đệ đệ Triệu Trường Hoài đều có mặt, nam nhân trong Triệu gia khó có dịp tụ tập đông đủ.

Đang trong bữa cơm, gia giáo nghiêm khắc, các văn bối tuyệt nhiên không dám ho he câu nào.

“Trường Ninh, ta nghe nói dạo này ngươi đang điều tra vụ án Tôn đại nhân?” Giữa bữa cơm Triệu Thừa Liêm đột nhiên hỏi.

Trường Ninh gật đầu đáp: “Đang hợp tác điều tra cùng Hình bộ.”

Nửa năm nay tinh thần của Triệu lão thái gia phơi phới, tiền đồ của hai tôn nhi đều sáng lạng, ông hỏi Trường Ninh: “Sao vậy, án kiện nào động lớn lắm sao?”

Triệu Trường Ninh đắn đo xem có thể nói được bao nhiêu: “Quan viên liên đới khá nhiều, có điều vẫn chưa định án.”

“Án quan trọng thế này con phải hết sức thận trọng, ngộ nhỡ bất cẩn sẽ đắc tội với người ta.” Triệu Thừa Nghĩa lo lắng nhíu mày chưa đủ khôn khéo.

“Con hiểu.” Triệu Trường Ninh cười nói, nhìn sang chung quanh, vẫn chưa thấy Chu Thừa Lễ trở về. Suốt thời gian gần đây không trông thấy bóng dáng hần, cũng không biết hần đang làm gì.

Cơm nước xong xuôi, nàng quay về Trúc sơn cư của mình tiếp tục xử lý công vụ.

Một hai năm không trông thấy người, đây mới là trạng thái bình thường của Chu Thừa Lễ. Chỉ có lần trước Trường Ninh khoa khảo, thời gian hần nán lại nhà mới dài hơn đôi chút. Triệu Trường Ninh nghĩ đến hần, liền nghĩ ngay đến khúc Phượng cầu hoàng... Hần dạy cho nàng từ khúc này, lại không cho nàng biết tên. Rốt cuộc hần đang suy tính điều gì?

Nếu luận về tâm tư phức tạp, không kẻ nào bì được với Chu Thừa Lễ.

Nàng còn đang nghĩ ngợi, Hương Phi đã tiến tới bẩm báo: “Đại thiếu gia, nhị gia tới thăm ngài.”

Triệu Thừa Liêm tới thăm nàng? Triệu Trường Ninh đứng dậy, đã thấy Triệu Thừa Liêm vén màn bước vào, nam nhân Triệu gia đáng đáp đều xem như không tệ, Triệu Thừa Liêm hơn ba mươi tuổi, còn đang lúc tráng niên. Bước vào liền ngồi xuống chiếc ghế thái sư: “Nói ra thì vẫn chưa tới chỗ ngươi bao giờ, hôm nay qua đây thăm ngươi.”

Hương Phi bưng trà lên, đặt trên chiếc bàn bên cạnh Triệu Thừa Liêm.

Trường Ninh nói: “Nhị thúc là người không có việc không lên điện Tam Bảo, chắc hẳn có chuyện gì cần tìm đến ta?”

Triệu Thừa Liêm nâng chung trà, thông thả thổi hơi nhấp một ngụm. Sau đó mới nói: “Xem ra non nửa năm chất nhi ở bên ngoài, đã tiến bộ lên không ít.”

“Nếu ta đoán không lầm, hẳn có liên quan đến vụ án Tôn đại nhân, ban nãy trong bữa cơm nhị thúc có nhắc đến.” Triệu Trường Ninh khẽ cười.

Triệu Thừa Liêm đặt chén trà xuống: “Đúng là có chuyện cảm tìm ngươi, ta biết trong tay ngươi đang nắm giữ chứng cứ các quan viên dính líu, trong đó có hai người là tâm phúc của Thái tử, không thể bị cuốn vào, cũng không được phép trình lên Hoàng thượng.”

Ông ta có ý gì —— tức là muốn nàng, che giấu bằng chứng hai người kia tham ô ăn hối lộ?

Triệu Trường Ninh lặng im chốc lát nói: “Nhị thúc. Ta mới vào Đại lý tự, gót chân còn chưa đứng vững. Vụ đại án này, ta cũng sắp phải bàn giao cho Thiếu khanh đại nhân xử lý. Nếu hẳn phát hiện điểm gì bất thường, thúc không cảm thấy... là đang đẩy ta vào chỗ bất nghĩa sao?”

“Nhị thúc nào muốn làm khó ngươi.” Triệu Thừa Liêm thờ dãi, “Thân tín bên cạnh Thái tử không chỉ có mình ta, chủ ý này cũng không phải do ta nghĩ ra. Hai người đó là tâm phúc, nhất thiết phải bảo vệ —— hơn nữa mọi người còn đang chờ ngươi bày tỏ thái độ, trước kia Thái tử cất nhắc ngươi vào Đại lý tự, bằng không hiện tại ngươi hẳn còn ở Hàn lâm viện gọt dũa lý lịch, làm gì có chuyện lập tức được khoác quan bào chính lục phẩm. Nay là lúc ngươi cần báo đáp, Trường Ninh, ngươi đã làm quan rồi. Chuyện trên quan trường... ngươi cũng phải học hỏi dân đi, lưỡng lự giữa hai bên chưa bao giờ có kết quả tốt đẹp.”

Triệu Trường Ninh đã sớm đoán được mục đích của Triệu Thừa Liêm, chẳng qua bắt nàng phải làm chuyện này tức khắc, nàng vẫn chưa quen được.

Mặc dù chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ trở thành thanh quan tuyệt thế, sử sách lưu danh. Nhưng ai chẳng muốn làm một người như Quý đại nhân, bất kể ai nhắc tới đều ngợi khen không dứt, quan trường phức tạp như vậy, thế nhưng chẳng kẻ nào dám nói với ngài một chữ ‘không’. Nàng cũng chẳng ôm chí lớn làm thanh quan liêm khiết, nhưng chỉ ít chuyện đưa đến tay nàng nên thế nào thì phải thế ấy, xử trí theo đúng luật. Không bao che cũng sẽ không đòi nào dung túng.

“Nhị thúc, nếu việc che giấu chứng cứ bị phát hiện, người chỉ thị cũng bị xử đồng tội.” Triệu Trường Ninh thờ dãi, “Hơn nữa bao che dung túng kẻ có tội, phá hủy chứng cứ, ngài bảo ta phải xử trí thế nào?”

“Hiện tại chứng cứ có lẽ chỉ qua tay ngươi, nếu ngươi sửa lại, không một ai biết được.” Triệu Thừa Liêm đứng dậy đi tới trước mặt y, “Trường Ninh, ngươi không còn cách khác, ngươi buộc phải làm.”

“Nhị thúc nói với ngươi điều này nữa, ngươi tưởng chức quan Đại lý tự chính từ đâu mà có? Thiếu khanh Đại lý tự Thẩm Luyện dâng tấu lên Hoàng thượng, nhưng phải nhờ Thái tử điện hạ nói vài câu tốt đẹp cho ngươi, Hoàng thượng mới bằng lòng cho Thái tử mặt mũi. Bằng không cho dù ngươi phá được án lớn thế nào chẳng nữa, cũng không kẻ nào có thể làm quan chưa đầy một tháng đã thăng chức cả. Ngươi có biết không?”

Ngữ khí của Triệu Thừa Liêm đã nghiêm nghị hơn vài phần.

“Cho dù ngươi không suy nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho Triệu gia. Thái tử điện hạ đang nể mặt Triệu gia, nể mặt ta, mới coi trọng ngươi như vậy. Bằng không tại sao chỉ cất nhắc mình ngươi? Nếu ngươi không giúp, ngươi đặt Triệu gia ở chỗ nào, đặt ta ở chỗ nào! Ngươi là trưởng tôn, tổ phụ xem trọng ngươi nhất, gửi gắm tất cả hy vọng của gia tộc lên vai ngươi, Thái tử điện hạ cũng cực kỳ trọng dụng ngươi, ta nghĩ chính ngươi cũng rõ điều này. Ta cũng nói thật cho ngươi hay, đây là mệnh lệnh của Thái tử điện hạ, nếu ngươi nhận ra nét bút của điện hạ, vậy thì hãy lựa chọn đi!”

Dứt lời Triệu Thừa Liêm đưa cho nàng một mảnh giấy, dời theo nàng.

Nàng chậm rãi nhìn thoáng qua, bên trên chỉ viết hai cái tên. Nét bút tuấn tú, chữ cũng như người. Về phần có phải bút tích của Thái tử hay không nàng không biết, thật ra cũng chẳng quan trọng.

Nhất thời Triệu Trường Ninh không biết phải làm sao. Tuy nàng đã sớm đoán được, từ khoảnh khắc Thái tử điện hạ đặt nàng vào Đại lý tự, ngày này rồi cũng sẽ đến, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí. Có lẽ thời khắc nàng phải lựa chọn sẽ tới rất nhanh.

Nhưng nếu thật sự đi theo Thái tử, một ngày Chu Minh Sí bước lên ngai vàng, há chẳng phải nàng sẽ rơi vào kết cục giống hệt như giấc mộng kia? Đây là điều nàng không hề muốn nhìn thấy.

Triệu Thừa Liêm lấy Triệu gia, lấy chính mình ra buộc nàng thỏa hiệp. Thứ nhất nàng không thể bỏ mặc gia tộc, chỉ ít lúc này nàng không thể làm trái ý Thái tử điện hạ. Giả như nàng đi theo Thái tử, e rằng mai này sẽ chết rất thảm, nhưng nếu hiện tại không theo Thái tử, vậy sẽ chết thê thảm ngay lập tức. Nhân vật nhỏ bé như nàng, trước hết buộc phải học được cách giữ mình.

Triệu Trường Ninh nhắm mắt lại, rồi từ từ mở ra, hít sâu một hơi nói: “Nhị thúc, không cần thiết phải che giấu chứng cứ, vì nó quá rõ ràng. Ta có một cách, mặc dù ta vẫn nộp chứng cứ lên, nếu hai người có thư từ qua lại, cái này không còn cách nào khác, ta sẽ hủy thư từ đi. Nhưng không thể động vào danh sách, chẳng phải chỉ tham ô chút tiền thuế thôi sao, ta sẽ báo cho mọi người số lượng cụ thể, mọi người dùng kỹ xảo bù lại trong sổ, đến lúc đó tuy có mặt trên danh sách của Tôn đại nhân, nhưng các khoản mục lại trùng khớp, còn sợ gì Đại lý tự và Đô sát viện tới tìm, dù sao người chết cũng không thể đối chứng.”

Triệu Thừa Liêm nhìn Trường Ninh, ánh mắt lóe sáng. Quả nhiên thông minh.

“Phần tâm tư này của ngươi, Thái tử điện hạ sẽ ghi nhớ.” Triệu Thừa Nghĩa vỗ nhẹ bên vai nàng, “Thái tử điện hạ còn bảo ta chuyển lời, ba ngày sau là sinh thần của ngài, mời ngươi tới Đông cung dự tiệc.”

“Ta đã biết, đa tạ nhị thúc.” Trường Ninh hơi gật đầu.

Sau khi Triệu Thừa Liêm rời khỏi, ánh mắt của Triệu Trường Ninh do dự giữa những bức thư sao chép, thư gốc vẫn được cất giữ trong Đại lý tự, không thể đem ra ngoài. Nàng lục tìm từng phong thư một, lật qua lại hai lần, càng tìm càng nhanh, cuối cùng không nhìn thấy bức thư ghi tên hai người họ, nàng thỉnh thoảng phào nhẹ nhõm, thất thần tựa vào sườn đông chiếc ghế.

Bỗng nhiên nàng rất muốn uống rượu, nhưng Triệu Trường Húc thường uống rượu với nàng đã tới Quốc tử giám làm võ sinh, Triệu Trường Tùng lại không thân thiết mấy.

Triệu Trường Ninh đứng dậy, sai Hương Phi lấy một vò rượu tới, xách rượu đi ra ngoài.

Lúc Triệu Trường Hoài ngẩng đầu lên, nhìn thấy một vò rượu ngay trước mặt hắn. “Có muốn uống rượu không?” Hắn trông thấy khuôn mặt lãnh đạm của Triệu Trường Ninh.

Hai huynh đệ bày vài đĩa đồ nhắm đại loại như lạc muối lên bàn, ngồi trong sân uống rượu.

Triệu Trường Hoài này tiếc chữ như vàng, ngươi không nói thì hắn cũng không nói, bởi vậy Triệu Trường Ninh mới thờ ơ mở lời: “Trường Hoài, ta vẫn luôn hiếu kỳ, sao đệ có thể hại người khác.”

Triệu Trường Hoài liếc nhìn nàng, hỏi rằng: “Huynh có ý gì?”

“Chỉ hỏi vậy thôi, đừng nhảy cảm quá.” Triệu Trường Ninh nhìn vàng thối dương đang dần lặn xuống mặt hồ lăn tăn sóng, nhâm nhi chén rượu trong tay.

“Lúc ta hận y.” Triệu Trường Hoài mới quay đầu trả lời, “Mọi mặt y đều không bằng ta, nhưng lại có được hết thảy những gì tốt đẹp nhất, ngươi không cam tâm, tự nhiên sẽ sinh lòng đố kỵ.”

Trường Ninh ngoảnh lại nhìn hắn: “... Đây là hoàn cảnh của chính đệ sao?”

“Ta chỉ nêu ví dụ, huynh còn như vậy ta sẽ không nói nữa.” Triệu Trường Hoài uống một hớp rượu.

“Được thôi.” Trường Ninh cũng uống rượu, hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy. Triệu Trường Hoài còn tưởng y có tâm sự gì mới tìm mình uống rượu, kết quả quay sang nhìn, tư lượng của Trường Ninh thường thường, đã gục xuống bàn ngủ say tự bao giờ. Trên mặt còn vương chút muối ếm mịn.

“Ca ca?” Triệu Trường Hoài gọi y, thấy không đáp lời, bèn đi tới trước mặt y, nghĩ xem có cần đỡ y về nghỉ hay không. Trông Trường Ninh có vẻ không nặng nề, hơn nữa... lại có cảm giác ôm rất thích.

Kỳ thực hẳn đã không còn ghét người này.

Thôi kệ, lười đi đỡ y. Ban này toàn hỏi mấy câu gì không biết, chẳng hiểu ra sao. Triệu Trường Hoài ngoắc tay gọi tiểu tư bên cạnh tới: “Đỡ đại thiếu gia về nghỉ ngơi.”

**

Ba ngày sau là sinh thần của Thái tử, Hoàng thượng ban xuống ân điển, các quan viên được phép nghỉ thêm hai ngày, để chúc mừng sinh thần Thái tử. Đây chính là sự yêu chiều của Hoàng thượng với Thái tử, không có một hoàng tử nào sánh bằng.

Triệu Trường Ninh mặc quan phục, sửa sang áo quần. Nối gót nhị thúc tiến vào Đông cung chúc thọ Thái tử.

Bên trong Đông cung là quang cảnh giăng đèn kết hoa, ngói lưu ly vàng óng nối nhau trùng điệp, khu hành lang đồ sộ rộng rãi, cung nữ tới lui đều mặc áo ngắn tay rộng vạt chéo, váy xếp nếp, chải búi tóc Song hoàn, đây là cách trang điểm thường thấy của cung nữ. Nghe nói Triệu Trường Ninh tới, Thái tử điện hạ phải tùy tùng bên người qua đón nàng.

Trường Ninh đi theo nội thị đến diễn võ trường ở Đông cung. Chỉ thấy một sảnh đường lớn, bày giá binh khí, xung quanh trống trải. Trên diễn võ trường có hai người đang so đao, bốn phía có tầng tầng ngự lâm quân trấn giữ, Chu Minh Hy mặc chiếc trường bào lam sẫm thêu hình rồng mây, đội miện bát bửu khắc hoa văn bạc mảnh, mỹ mạo như ngọc, ngồi ở vị trí dẫn đầu.

Trên bữa tiệc có các vương công quý tộc, hoặc các vị tướng lĩnh, không thấy bóng dáng của văn thần. Triệu Trường Ninh còn trông thấy cả Ngụy Di, Chu Minh Duệ, đang nói cười với đại thần ngồi bên. Trong đó còn một bé trai chưa đầy năm tuổi, bên cạnh có hai ma ma theo hầu, tính xảo tựa phần điều ngọc trác*, ngồi trên ghế mà chân không với tới đất. Có lẽ là ngũ hoàng tử Chu Minh Khiêm.

* Được tạc từ phần, được đeo từ ngọc.

Thái tử vẫy tay bảo y tiến tới, tươi cười phân phó nội thị: “Đặt thêm chiếc ghế bên cạnh ta, để Triệu đại nhân cùng thưởng thức.”

Thái tử điện hạ ngồi ngay đằng trước, nàng lại ngồi cạnh hắn, việc này sao có thể! Triệu Trường Ninh khước từ, có điều Thái tử nhìn thì hòa nhã, nhưng tâm trí lại rất kiên định. Triệu Trường Ninh là người minh, hắn muốn tin yêu y, sẽ dùng mọi cách để thiên vị y. Vinh dự khác biệt như vậy, quả thực không phải người nào cũng chịu thấu. Mai sau nếu ai trở thành sủng phi của vị Thái tử này, chắc chắn sẽ là đối tượng căm hận của ngàn vạn tần phi.

Triệu Trường Ninh biết Thái tử điện hạ nói một không nói hai, hẳn đã kiên quyết, cũng chỉ đành ngồi xuống cạnh hắn. Nàng cảm giác sau lưng ghim đầy những ánh mắt sắc lạnh như dao.

Cũng may bên kia đã bắt đầu đánh đến hồi lịch liệt nhất, tiếng trầm trồ khen ngợi ồ ạt vang lên.

Phía sau có quan viên tán thưởng: “Ngụy đại nhân quả nhiên lợi hại, khi hắn đánh lui dị tộc ở bắc cương, nghe đồn còn uy phong hơn bây giờ nhiều! Ta thấy Tổng binh đại nhân không chống đỡ được bao lâu nữa đâu.”

Thái tử lại nghiêng đầu nói với Trường Ninh: “Sinh thần mọi năm đều diễn hí khúc, nghe từ nhỏ đến lớn đã đủ lắm rồi. Ta thấy nhàm chán quá, chẳng thà đánh vài trận võ góp vui, ngươi thấy thế nào?” Sở dĩ Triệu Trường Ninh xuất thân từ văn thần, không hứng thú với mấy màn võ vè.

Triệu Trường Ninh thấy người trong sân chính là Ngụy Di đang mặc một thân kinh trang, đao quang kiếm ảnh, người tới ta lui, áp chế gắt gao đối thủ.

Có thể khiến những võ tướng đứng đầu vương triều biểu diễn cho hắn, cũng chỉ có Thái tử điện hạ tôn quý mà thôi. Triệu Trường Ninh cười cười đáp lời: “Cực kỳ hay.”

Thấy đối thủ đã lộ ra sơ hở, khoe miệng Ngụy Di ẩn hiện nét cười, cổ tay khẽ động, mũi kiếm chặn ngang yết hầu!

Triệu Trường Ninh tựa lưng trên ghế, không bận tâm tới những ánh mắt sắc lẹm quét qua. Thăm nghĩ Ngụy Di này lúc lộn xộn đến con gái nhà lành cũng muốn cường đoạt, nhưng lúc nghiêm chỉnh thì cũng lợi hại ra trò, không hổ là mãnh tướng một phương.

Bên này vừa dứt tiếng, đã có thanh âm truyền vào: “Nhị điện hạ tới!”

Các vị đại thần ngoảnh đầu, chỉ thấy Chu Minh Sí mặc trường bào tiến vào từ con đường hẹp chính giữa, sải bước về hướng này, tùy tùng cời áo choàng trên vai hắn xuống. Mọi người đồng loạt quỳ gối thỉnh an.

“Nhị ca, hôm nay huynh tới trễ rồi!” Thái tử cười nói, “Lát phải phạt ba ly rượu.”

Chu Minh Sí trước giờ tay để các đại thần đứng dậy, sau đó mới ngồi vào chỗ cạnh Thái tử: “Tối muộn mất rồi, điện hạ muốn phạt cứ việc phạt.”

Lúc nhắc thấy Chu Minh Sí, Trường Ninh lại nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị tối đó, cùng những hành động ở chốn tĩnh mịch kia. Tay nàng khẽ nắm chặt. Chu Minh Sí vẫn như mọi khi, thậm chí còn chẳng nhìn Trường Ninh lấy một cái. Thần sắc dửng dưng, không hề biểu hiện bất cứ cảm xúc nào.

Có đại thần lên tiếng: “Thái tử điện hạ phạt thế có hơi nhẹ, nhị điện hạ đi ra từ chiến trường, uống rượu như nước lã, phạt ba ly làm sao đủ, phải ba vò mới may ra!”

Lại có một đại thần thân tín của Thái tử cười cười: “Phạt rượu vẫn chưa đủ, từ lâu đã nghe uy danh trên chiến trường của nhị điện hạ, truyền rằng kỳ diệu vô cùng. Nhưng từ khi điện hạ về kinh, vẫn chưa có dịp tận mắt trông thấy sự lợi hại. Nếu có thể thấy một lần, vậy đúng là có phúc ba đời.”

Vừa nói đến đây, chân mày Triệu Trường Ninh nhíu lại, nàng phát hiện đảng Thái tử quả nhiên không xem trọng Chu Minh Sí, Thái tử nói thì cũng thôi, mấy lời này bọn họ cũng dám tùy tiện mở miệng nói sao! Đường đường một vị hoàng tử, người muốn người ta biểu diễn thì phải lên diễn chầu? Huống hồ còn là Chu Minh Sí.

Thái tử dường như cũng thấy hứng khởi: “Nói đến thì ta cũng chưa từng nhìn thấy đạo pháp của nhị ca, chẳng hay nhị ca có bằng lòng để chúng ta được mở rộng tầm mắt? Vừa hay Ngụy Di bên kia cũng thắng rồi, để hấn đấu với huynh.”

Chu Minh Sí không phiền không giận, chỉ mỉm cười: “Hôm nay mặc trường bào ra ngoài, e rằng không tiện luận võ.”

“Trường bào có gì phải sợ, nếu điện hạ sẵn lòng, có thể sang bên cạnh đối xiêm y!” Lại có kẻ hùa theo, Thái tử điện hạ cũng gật đầu. “Hôm nay là sinh thần của ta, chỉ bằng đại ca lên đấu một trận?”

Chu Minh Sí không khước từ nổi, cuối cùng vẫn phải nheo mắt đặt chén trà xuống: “Nếu Thái tử điện hạ thực sự muốn xem, vậy thì đấu thôi, thay y cũng phục rườm rà, khỏi cần thay nữa.”

Ngụy Di vừa chiến thắng đảng kia liền bật cười: “Điện hạ, y phục cũng không đổi, ngài đang khinh thường ta sao!”

Thái tử điện hạ dựa vào ghế, cười nói với Ngụy Di trên sân: “Ngụy Di, đấu cho hấn hoi vào. Nếu hôm nay người thắng được nhị ca, bôn cung sẽ thưởng cho người một trăm lượng vàng, thêm cả hai mỹ tỷ nữa.”

Ngụy Di nắm chuôi kiếm trong tay, lắc đầu nói: “Điện hạ, vi thần không muốn vàng bạc hay mỹ tỷ. Nhưng vi thần kỳ thực còn một chuyện, hy vọng nhị điện hạ có thể giải đáp cho vi thần.”

Chu Minh Sí đi tới trước giá binh khí chọn một thanh trường đao, bước lên đài hoi, “Vàng bạc đều không cần, vậy người muốn hỏi điều gì?”

Ngụy Di có phần tiếc nuối cảm thán: “Đúng là có việc, ngày đó vị nữ tử ta mang tặng điện hạ, nghe nói nhị điện hạ đã thả nàng đi. Ta phái người tìm suốt một buổi, nhưng vẫn không thấy vị cô nương kia. Quả thực trong lòng không thể buông xuống được, nếu điện hạ biết nàng ở đâu, liệu có thể chỉ cho vi thần một con đường sáng?” Ngụy Di thực lòng yêu thích vị cô nương kia, muốn tìm bằng được người ta, nhốt lại nuôi dưỡng, chỉ đàn tỷ bà cho riêng hấn, chỉ ngồi trong lòng của mỗi hấn thôi, hấn muốn dùng lựa là găm vóc chiều chuộng nàng.

Vừa nghĩ đến một nữ tử như thế còn đang chịu khổ, trong lòng Ngụy Di liền cảm thấy buồn phiền. Tới chỗ hấn có phải tốt bao nhiêu không, chẳng cần phải làm gì cả, hấn sẽ yêu chiều nàng tới không gì sánh được.

Chu Minh Sí nghe xong, ánh mắt biến chuyển cực nhỏ, thoáng nhìn về phía Triệu Trường Ninh.

Đừng nói Chu Minh Sí, bàn tay cầm chén trà của Triệu Trường Ninh cũng bóp chặt. Hấn vẫn còn nhớ nàng? Nàng chột dấy lên cảm giác lo lắng Ngụy Di sẽ nhận ra mình, dù sao hấn từng nhìn thấy nàng ở khoảng cách gần. Vì thế bèn nghiêng đầu sang một bên, về mặt lãnh đạm uống trà.

“Người đúng là thứ si tình.” Chu Minh Duệ nói, cũng nhớ ra, hôm đó Ngụy Di vô cùng yêu thích vị cô nương kia. Về sau nghe nói lão nhị thả người về, còn nổi cơn giận dữ.

Ngụy Di lại truy hỏi lần nữa: “Điện hạ liệu có bằng lòng cho ta biết không?”

Chu Minh Sí khởi động cổ tay, chậm chạp nở nụ cười: “Thắng được ta rồi hấn nói.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Người bình thường tỷ võ với nhị điện hạ, chỉ dám sờ qua góc áo hấn cho có lệ, chẳng nhẽ còn dám thắng thật. Có cần cái đầu nữa hay không.

Nhưng Ngụy Di là võ phu, thần kinh thô, đứng lúc vừa mới mùa may vài chiêu, máu nóng xông lên đầu, trong lòng đã có suy tính thắng thua, hơn nữa thật sự muốn biết tung tích của vị cô nương kia. Thần hình hấn khẽ động, ánh kiếm bổ thẳng tới trước mặt Chu Minh Sí.

Chu Minh Sí một tay chấp sau lưng, cười thầm lui về sau tránh. Trong nháy mắt hai kẻ một tiến một lùi, lùi rồi lại tiến, qua mấy hiệp đao quang kiếm ảnh, vẫn không hề nhìn thấy chiêu thức thật sự.

Bên cạnh Chu Minh Hy có người lên tiếng: “Ngụy đại nhân, không giờ công phu thật sự thì không có cửa gặp lại mỹ nhân đâu!”

Ngụy Di nghe xong bật cười. Tuy Chu Minh Sí mặc trường bào, nhưng vóc người cường tráng, bộ pháp quỷ dị, kiếm của hắn mấy lần đều hiểm hóc suýt qua bên người Chu Minh Sí.

Đúng là bản thân chưa dốc toàn lực, xem ra không thể nào hạ thủ lưu tình rồi!

Ngụy Di nghĩ gì làm nấy, tức thì chân đạp một, ánh kiếm tựa như thác nước cuốn tới bên hông Chu Minh Sí. Thân mình Chu Minh Sí lóc lên, người tránh thoát khỏi đường kiếm, nhưng vật dưới trường bào đã bị mũi kiếm của Ngụy Di đâm thủng. Ngụy Di mừng rỡ, trường kiếm đảo ngược xoáy lên trên, ép cho Chu Minh Sí liên tiếp lùi về phía sau.

Triệu Trường Ninh căng mắt nhìn hai người tranh đấu, không biết Chu Minh Sí đã ra toàn lực, hay vẫn đang che dấu bản thân. Hoặc là cũng không ngờ Ngụy Di lại đánh thật, nên vẫn luôn ôm suy nghĩ tùy cơ ứng phó.

Cho đến khi Ngụy Di thực sự bức hấn lui, còn chém rách tà áo hắn. Dường như Chu Minh Sí than nhỏ một tiếng, nét mặt sầm lại, theo đó khí thế cũng thay đổi hoàn toàn!

Triệu Trường Ninh chỉ cảm thấy trước mắt lóa lên, cuối cùng Chu Minh Sí đã rút đao! Đao quang ánh lên khuôn mặt Chu Minh Sí, sắc mặt hắn nặng nề, hệt như tu la dưới địa ngục, sát ý bắn ra dày đặc.

Chu Minh Sí vừa rút trường đao, mắt Ngụy Di đã hoa cả lên, vội vùng kiếm lên đỡ, ỳnh ạch lui về sau hai bước mới đứng vững được, bị dọa cho hốt hoảng sợ hãi. Thân sắc Chu Minh Sí lạnh lùng, nhưng thế đao lại không hề giảm, đánh thẳng vào những nơi yếu hại, góc độ cực kỳ xảo trá. Lúc này Ngụy Di mới cảm nhận được vị đại tướng quân chinh chiến sa trường, khiến Ngõa Thử vừa nghe danh đã sợ mất mật này rốt cuộc lợi hại đến thế nào. Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, vài nhát đao đã liên tiếp bổ xuống từ góc độ hắn không thể ngờ tới, dồn ép hắn đến một khe hở để phản kích cũng không có.

Ngụy Di thụt lùi mấy phen, thời khắc mắt thấy đã sắp ngã xuống đài, Chu Minh Sí thấp giọng cười một tiếng, trường đao như gió lốc hung tàn chém ngang cổ hắn, mũi đao sắc bén, vùng cổ hắn lạnh toát một mảng! Ngụy Di liền mình rút lại, mũi đao suýt qua da, con đầu đón bỗng chốc ập tới, nỗi hoảng sợ như xé ruột xé gan, thậm chí hắn còn tưởng rằng yết hầu đã vỡ, cổ họng đã đứt đoạn! Ngụy Di rơi xuống đài, kiếm trong tay loảng xoảng rơi theo, hai tay ôm yết hầu bật ra những tiếng kêu đứt quãng, rõ ràng hắn cảm giác được Chu Minh Sí có thể giết chết hắn, hơn nữa Chu Minh Sí thực sự có ý định giết hắn, đao của hắn vô cùng bén nhọn, tuyệt nhiên không định thu lại cũng không hề thu lại!

Ngụy Di xòe tay ra, lòng bàn tay thấm đẫm máu đỏ, hoàn hồn được mấy phần, sờ lại lần nữa, cũng may chỉ bị thương ngoài da, vẫn chưa chạm vào trong thịt.

Máu tí tách chảy xuống từ lưỡi đao, Chu Minh Sí mới thu đao lại nói: “Ngụy đại nhân, để ngài nhường rồi.”

Nếu không tại hắn ép đến bước này, Chu Minh Sí cần gì phải buộc ra tay phản kích.

“Điện hạ võ công tinh diệu, là ta không địch lại nổi.” Không biết tại sao, một cơn sợ hãi lạnh buốt như độc xà len lỏi vào từng khớp xương Ngụy Di, đầu óc hắn tỉnh táo lại, bèn lập tức quỳ xuống: “Ban nãy đã mạo phạm điện hạ, xin điện hạ thứ tội.”

Hắn nhớ trước đây lão tướng quân trong nhà đã nói rằng, sau khi lên chiến trường, đao ra khỏi vỏ, không thấy máu không quay về! Đây là đao pháp xung trận giết địch của nhị điện hạ, căn bản không hề có những động tác đẹp mắt dư thừa, chỉ dùng để giết người. Sau khi nhị điện hạ hồi kinh cũng chưa từng thể hiện võ công, nhưng chỉ có người từng ra chiến trường mới hiểu, tại sao hắn không muốn đấu.

Bởi vì nó dùng để chinh chiến sa trường, dùng để giết người. Không dùng để so tài cao thấp, cũng không phải dùng để mua vui.

Cùng xuất thân là tướng lĩnh, tuy số lần Ngụy Di lên chiến trường ít hơn nhiều so với nhị điện hạ, nhưng hắn lại càng có thể lĩnh hội sâu sắc cảm giác này. Hiện tại mới nhận ra trên lưng mình đã ướt nhẹp mồ hôi lạnh, càng nghĩ càng thấy sợ, càng nghĩ càng không dám nghĩ.

Mọi người hiển nhiên bị đao pháp của Chu Minh Sí làm chấn kinh, từ lâu đã nghe uy danh nhị điện hạ chinh chiến sa trường, lại chưa từng được tận mắt trông thấy. Có điều nhị điện hạ xuất chiêu cũng quá tàn độc... ngay cả việc nương tay cũng không làm được, Ngụy Di chém rách áo hắn, hắn bèn trả lại cho người ta một vết hồng dài có đến hai tấc.

Thái tử thấy Ngụy Di bị thương, lập tức gọi người tìm thái y đến chẩn trị cho hắn. Ngụy Di bùm cái cổ còn đang chảy máu chậm rì rì đi tới trước mặt Thái tử, toét miệng cười: “Khiến điện hạ thất vọng rồi.”

Chu Minh Sí cười rằng: “Nếu người mà thắng được nhị ca, vậy danh xưng chiến thần cũng phải tặng không người rồi!” Thấy vết thương của Ngụy Di máu không ngừng tuôn, hắn còn định quay lại hỏi Triệu Trường Ninh có mang khăn tay không, đem cho Ngụy Di cầm máu. Ai dè Ngụy Di lại xua tay nói với Thái tử: “Hà tất phiền tới điện hạ, vì thân tự đi tìm chỗ nào đắp thuốc là được rồi! Vết thương còn con này có đáng gì đâu!”

Sau đó bèn lui xuống đắp thuốc. Triệu Trường Ninh thấy hắn đã đi xa, mới chậm rãi ngẩng đầu.

Nếu không phải hắn bị thương, hôm nay có lẽ đã đụng mặt nhau rồi. May rằng hắn không chú ý đến nàng.

Nàng lại nhìn về Chu Minh Sí trên đài, hắn vẫn chưa trở xuống, còn đang thông thả lau đi vết máu trên thân đao. Dáng vẻ của hắn trong thời khắc ấy, tựa như vừa mới trở về từ chiến trường đao thương khói lửa, sát ý hăng chưa thu, cả người âm trầm, khiến kẻ khác không khỏi khiếp sợ!

Sau khi trận tỷ thí kết thúc, đại đa số không còn lòng dạ thương thức nữa, tùm năm tùm ba đi về phía trước cung. Chu Minh Sí bước lên từ sau lưng

nàng, Trường Ninh cảm giác được bả vai hai người khẽ xẹt qua, hần nhỏ giọng nói một câu: “Người nợ ta nhân tình.” Dứt lời lại tiến về phía trước, tùy từng bước lên khoác áo choàng cho hần.

Lúc này bóng lưng hần mới ôn hòa trở lại, giống như đây mới là nhị hoàng tử luôn yên tĩnh ngày thường.

Triệu Trường Ninh dộm cười, nợ thì nợ, dù sao nàng cũng không trả nổi.

Chốc lát sau có nội thị tới truyền Hoàng thượng giá đáo. Vì thế đoàn người nối đuôi nhau trùng trùng điệp điệp ra khỏi cửa quỳ kiến Hoàng thượng. Triệu Trường Ninh thấp cổ bé họng, rơi xuống cuối cùng, chỉ nhác trông thấy loan giá của Hoàng thượng. Đội quỳ kiến Hoàng thượng xong, mới tới đình yến hội tại Đông cung nhập tiệc.

Hoàng thượng ngồi ở trước nhất, các vị hoàng tử còn lại chia ra ngồi hai bên. Văn võ bá quan thì phải quỳ đến khi Hoàng thượng ngồi xuống, mới được phép đứng dậy vào chỗ của mình. Ngồi cùng bàn với Triệu Trường Ninh đương nhiên cũng là mấy quan viên nhỏ lục thất phẩm, xa đến nỗi không nhìn rõ mặt mũi Hoàng thượng. Có lẽ vì nguyên nhân từ gia tộc mà nhận được lời mời đến yến hội của Thái tử, Triệu Trường Ninh còn trông thấy hai người quen, cũng không phải ai khác, chính là Trương Thế Văn cùng Trương Thế Kỳ.

Giờ nàng mới biết hóa ra hai người là anh em họ, đi theo trường bối làm đại quan trong nhà tới, hơn nữa quan hệ giữa hai người còn khá tốt.

Yêu hận của con người đâu phải vô cớ sinh ra, ngày nào ở Đại lý tự Trương Thế Văn cũng mặt nặng mày nhẹ với nàng là có lý do cả. Trên dưới Trương gia đều cho rằng Trương Thế Kỳ có thể đỗ Thám hoa, lại bị Triệu Trường Ninh cướp mất danh tiếng, và lại nàng còn lẫn lộn rất khá, cục tức này làm sao mà nuốt trôi.

Nhìn vẻ mặt cứng ngắc của hai huynh đệ đối diện mình, Triệu Trường Ninh còn nâng chén cười với bọn họ: “Chẳng ngờ lại gặp hai vị Trương huynh ở đây.”

Trương Thế Kỳ dù sao cũng là người có học thức tu dưỡng, mải dũa ở Hàn lâm viện nửa năm, đã sớm mất cảm giác với Triệu Trường Ninh, chỉ gật đầu cười. Nhưng Trương Thế Văn lại hừ nhẹ một tiếng, hần không thuận mắt mấy kẻ cấp ô dù như Triệu Trường Ninh, hần mất ba năm mới thăng chức Đại lý tự chính, Triệu Trường Ninh thì mất bao lâu? Nghe đồn Đại lý tự khanh còn rất tán thưởng hần, chẳng hiểu ra sao cả!

Đứng trước Hoàng thượng có vẻ đang trò chuyện cùng vài nhi tử của ông, vốn dĩ nghe không rõ ràng lắm, ai ngờ bên trên bỗng vọng xuống một tiếng: “Truyền Đại lý tự chính Triệu Trường Ninh tiến lên diện kiến!”

Hoàng thượng vậy mà lại gọi nàng!

Triệu Trường Ninh bèn rời bàn tiệc, tiến lên quỳ xuống hành đại lễ thỉnh an. Chỉ có duy nhất ngày tuyên đọc kia nàng mới được gặp Hoàng thượng, lúc này chợt cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng trên đỉnh đầu, không những Hoàng thượng, ngay cả các vị đại thần cũng đang đưa mắt nhìn, đại quan có mặt nhiều không đếm xuể, tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên triệu kiến một tiểu quan chính lục phẩm.

“Bình thân.” Hoàng thượng bảo nàng đứng dậy, đánh giá nàng từ trên xuống dưới vài lần, cười hỏi: “Nghe nói án tham ô tiền thuế ở Hộ bộ, là người tìm được chứng cứ?”

Thì ra hỏi về chuyện phá án, Trường Ninh lập tức cung kính trả lời: “Vi thần không dám kể công một mình, là thành quả hợp lực giữa Đại lý tự và Hình bộ.” Gần vua như gần hổ, bất luận vào lúc nào, nói chuyện với Hoàng thượng cũng đều phải cẩn trọng.

“Nhiều lần phá được đại án, tốt lắm, thưởng!” Hoàng thượng vừa dứt lời, đã thấy cung nhân bưng lên ba trăm lạng bạc trắng, mười xấp vải lụa, cùng với một ít hương liệu.

Triệu Trường Ninh lại quỳ tạ nhận lấy, sau đó lui về bàn tiệc. Lúc này Hoàng thượng đã quay đi hỏi han tình hình mất mùa ở Hà Bắc ngày gần đây, không hề đặt việc ban thưởng cho nàng trong lòng. Nhưng ánh mắt những người chung quanh nhìn nàng đã không còn như trước.

Thân thể Hoàng thượng không được tốt, nói chuyện một lúc thì cùng Thái tử tới thư phòng. Bởi vì có ngài ở đây, các quan viên đều khoanh tay bó gối, Hoàng thượng vừa đi, đám người ở lại cuối cùng đã có thể thả lỏng uống rượu.

Giữa buổi tiệc bắt đầu phú thơ làm vui, Trường Ninh là tân khoa Thám hoa lang, thêm vào mới được Hoàng thượng ban thưởng, đương nhiên cũng bị yêu cầu làm thơ.

Trường Ninh không từ chối được, nhấp một ngụm rượu, thấy bên ngoài thính đường có cây xanh tốt, giữa hè đang độ rục rờ, hoa sen nở khắp mặt hồ.

Nàng liền nở nụ cười, mang theo vài phần ý vị, mở miệng nói: “Khán đắc kim câu đầu tửu tôn, mạc như thiếu niên phong phát ý. Từ hàm vị túy văn điều cung, hà phương! Tha nhật miếu đường tân vinh hoa!”

* Thấy áo choàng kim rót vào ly rượu, chẳng bằng thiếu niên ý chí phấn chấn, rượu cạn chưa say giường cung bản, ngại gì đâu! Ngày nào đó sẽ hưởng tận vinh hoa triều đình

Chỗ nàng ngồi phần nhiều là các tướng sĩ, Triệu Trường Ninh hưng chí thuận miệng làm một bài thơ, không chú trọng câu văn. Bọn họ nghe mà nhiệt huyết sôi sục, vỗ tay rần rần khen hay: “Hay! Thơ của Triệu tiểu hữu hay lắm! Uống thêm hai chung rượu trợ hứng, làm thêm mấy bài nữa cho chúng ta nghe!” Sau đó lại rót đầy rượu cho Triệu Trường Ninh.

Phía trước không xa chính là chỗ ngồi của hoàng tử, nghe thấy tiếng náo nhiệt cũng quay lại nhìn, chỉ thấy Thái hoa lang mặt tựa lên hoa ánh sắc sòng, quan bào thanh thanh giữa một vùng đỏ rực, mảnh mai yếu ớt, khi nằng là nam tử, khi phách hiển ngang, thuận miệng phú thơ chỉ là chuyện nhỏ. Quả nhiên cũng có vài phần tài học.

Chu Minh Duệ cảm thán: “Đúng là mạnh hơn mấy kẻ bắt tài kia đôi chút.”

Thái tử điện hạ vừa tiễn Hoàng thượng khỏi thư phòng, sai người gọi Triệu Trường Ninh tới trò chuyện. Lúc đến nơi, Triệu Trường Ninh thấy thư phòng của hần rộng rãi sáng sủa, đứa bé phần điều ngọc trác gập trên bữa tiệc ban này giờ đang ngồi trên ghế cao đọc sách, nó đeo một chiếc vòng vàng, chân ngắn ngắn chưa chạm tới nền đất. Bên cạnh nó có hai ma ma trông chừng.

Thấy Triệu Trường Ninh bước vào, đứa bé hỏi: “Ngươi là người nào?”

Đây hẳn là vị ngũ hoàng tử vừa rồi. Triệu Trường Ninh vén áo bào, quỳ xuống hành lễ với đứa trẻ: “Ngũ điện hạ, hạ quan Triệu Trường Ninh.”

Chu Minh Khiêm bèn tụt xuống ghế, thấy Trường Ninh quỳ mà cao như mình đang đứng, nhóc con à một tiếng gật đầu: “Vậy ngươi bình thân đi.”

Âm điệu của nó hẳn còn non nớt, nhưng đã mang theo sự đương nhiên của người hoàng gia. Triệu Trường Ninh đứng dậy, mới thấy Chu Minh Hy từ bên trong bước ra, xoa xoa đầu ngũ điện hạ: “Minh Khiêm, theo ma ma ra ngoài đọc sách đi, hôm nay ca ca có việc.”

Ngũ điện hạ còn nghe lời hơn những đứa trẻ thông thường, nó ngoan ngoãn gật đầu, bước nhỏ lập bập ra khỏi thư phòng Chu Minh Hy.

Chu Minh Hy liền quay đầu nói: “Mẹ ruột của ngũ đệ mất sớm, trước nay vẫn do ta dẫn theo đọc sách, nó cũng gần gũi với ta nhất.” Lại hỏi, “Hồi này ta nghe thấy bên ngoài rất sôi nổi?”

Triệu Trường Ninh đáp lời: “...Ban này các vị đại nhân bảo vi thần làm thơ.” Triệu Trường Ninh từng nghe kể mẹ ruột của ngũ điện hạ này mất sớm, Thái tử có một người đệ đệ như vậy, đương nhiên sẽ thương yêu hơn vài phần. Sắc mặt nằng còn vương nét hồng nhạt, có lẽ do uống hơi nhiều rượu.

Khỏe miệng Chu Minh Hy ản ản một tia vui vẻ, bảo nằng ngồi xuống bên cạnh mình: “Thơ gì? Đọc ta nghe thử xem.”

Ban này Triệu Trường Ninh ngâm thơ lấy 《Định phong ba》 làm tên điệu, chỉ làm nửa đoạn trước. Nay Thái tử đã muốn nghe, nằng liền làm nốt nửa đoạn sau đọc cho hần cả thể. Chu Minh Hy nghe xong hết lời khen ngợi, cầm giấy bút tới: “Ban đầu lúc ngươi thi hội, ta đã thấy thơ ngươi viết cực kỳ hay, bỏ qua nghị luận của mọi người mà chọn ngươi đứng thứ hai. Ngươi viết rồi tặng ta đi, xem như là quà sinh thần.”

Dứt lời cầm lấy thỏi mực, muốn tự tay mài mực cho nằng.

“Điện hạ, cái này không thể!” Triệu Trường Ninh tức khắc giờ tay ngăn hần lại.

“Có gì không thể? Ngươi chỉ cần viết là được rồi.” Chu Minh Hy khẽ phát nằng ra, ngón tay trắng nõn thon dài nắm lấy thỏi mực, mực kia từ từ loang rộng, theo nhịp xoay đều đều. Trong điện vắng lặng như tờ, Triệu Trường Ninh lặng thinh nhìn kim long bốn vuốt trên tay áo hần chậm rãi du động. Màu mực dần dần đậm lên

Triệu Trường Ninh nhắc bút lên viết, nét mực trên giấy sống động như rồng bay phượng múa, lại không mất đi sự mạnh mẽ hào hoa. Thái tử thấy nằng đặt bút phóng khoáng, bỗng nhiên nói: “Vừa rồi ta đề nghị ca cùng Ngụy Di tỷ võ, ngươi có cảm thấy quá trốn không?”

Ngồi bút Triệu Trường Ninh không ngừng lại: “Hôm nay là sinh thần của điện hạ, điện hạ cao hứng cũng là chuyện đương nhiên.”

“Tổng đại nhân nói, nhất định phải thấy được võ công của nhị ca, cho nên ta mới nghĩ ra cách này.” Chu Minh Hy khẽ thờ dài một hơi: “Kỳ thực trước nay nhị ca chưa từng ra mặt, mọi việc đều nhường nhịn ta, quan hệ giữa chúng ta cũng không tệ. Nhưng ta vẫn cần đề phòng hần. Nếu không phải ngũ đệ còn nhỏ, e cũng phải đề phòng rồi.”

Trong lòng Triệu Trường Ninh cảm thán, chỉ có người đứng đầu mới đi chơi trò chính trị! Chợt muốn cười nhạo bản thân lại có lý giải như vậy với Thái tử. Những người này, nào có một ai đơn giản, nằng nên sớm nghĩ tới. Tại sao Thái tử điện hạ phải buộc Chu Minh Sí luận võ với Ngụy Di, tại sao lại kích Ngụy Di phải thắng. Còn Chu Minh Sí tại sao từ đầu tới cuối không dốc toàn lực, thậm chí đến phút cuối cùng, hần vẫn còn ản giấu.

Đám người này không hổ là long tử hoàng tôn, trời sinh đã là tinh anh trong loài người, chưa bao giờ đơn giản như những gì người khác nghĩ.

“Điện hạ muốn mưu đại sự, những chuyện quan trọng tất nhiên cần suy xét chu toàn. Các đại nhân cũng hết lòng lo lắng cho điện hạ.” Triệu Trường Ninh viết đề tặng xuống cuối cùng.

“Bọn họ là bọn họ, ngươi là ngươi, không cần để ý.” Chu Minh Hy bình thản, “Ta đặt ngươi vào Đại lý tự, mà không phải Chiêm sự phủ, cũng vì nơi đó không phải địa bàn của bất cứ ai. Lần này hai người Lâm Cùng, La Ứng Nhiên gặp chuyện, Tổng đại nhân nói với ta rằng đã đến lúc dùng ngươi. Nhưng ta không đồng ý, ngươi giữ lại tám lòng thuần khiết cũng tốt. Ngươi làm tốt lắm, rất thông minh, sau này...” Hần phun ra mấy chữ, “cứ tiếp tục như vậy là được, thế mới là bầy tôi ngay thẳng trong lòng ta, vinh hoa triều đình có đáng gì đâu? Công tích ngàn thu mới là điều ngươi mong muốn.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, bút trong tay phút chốc ngừng lại, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Chu Minh Hy. “Lời này của điện hạ, vi thần không dám nhận!” Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, cho dù Chu Minh Hy là Thái tử cũng sẽ bị Hoàng thượng nghi kỵ! Chu Minh Hy lại không hề tránh né nói ngay trước mặt nằng, rõ ràng đã coi nằng thành tâm phúc.

Thậm chí ý tứ của câu nói vừa rồi... hủy đi chứng cứ hai người kia, không phải do Thái tử phân phó?

Nắm tay Triệu Trường Ninh khê siết chặt, thứ Thái tử điện hạ muốn cho nàng, là điều những kẻ khác tha thiết ước mơ. Hẳn lại thoải mái đưa tới tay nàng. Cho dù nàng muốn từng bước lên cao, trở thành trọng thần quyền thế. Hay muốn vì nước vì dân, mà gây dựng một phen thành tựu.

Nàng tự nhận bản thân không hoàn toàn là một người tốt. Có giấc mộng kia cảnh báo, đương nhiên nàng sẽ chú ý tới Chu Minh Sí hơn, thậm chí còn bắt giặc đối xử với hắn tốt một chút. Nhưng Thái tử điện hạ thành tâm đối đãi nàng như vậy, nàng không giúp Thái tử, làm sao có thể báo đáp được phần ân tình này.

“Người tự nhiên quý xuống làm gì?” Chu Minh Hy vươn tay đỡ nàng, “Ta nói ra còn chưa thấy sợ, người sợ cái gì chứ?”

“Trường Ninh có tài đức gì, lại khiến Thái tử chiều cô đến vậy.” Thanh âm Triệu Trường Ninh nện êm như đang khê thờ dài.

Lúc này có quan viên tiến vào bẩm báo với Chu Minh Hy, nhìn bỏ tử là đại quan chính tam phẩm. Chu Minh Hy vỗ nhẹ bả vai nàng, bảo nàng ngồi lên ghế thái sư bên cạnh, nói: “Người đợi ta chốc lát.”

Trường Ninh thấy Chu Minh Hy chấp tay chú tâm lắng nghe, ánh mắt xuyên thấu qua tấm bình phong chiếu lên người hắn, trên hoa phục thêu kim tuyến, khuôn mặt thanh tú được ánh nắng đan xen. Chỉ nghe hắn thấp giọng nói: “...Ấn kia điều tra cẩn thận lại lần nữa, không có người tiếp ứng bên trên, lưỡng Hoàng tuyệt đối không dám gây ra án lớn thế này. Rất có khả năng còn dính dáng tới bọn chúng, giao chuyện này cho Chu Thừa Lễ đi.”

Triệu Trường Ninh nhìn hắn, thật ra cũng không thấy lạ, từ nhỏ Chu Minh Hy đã lớn lên trong hoàn cảnh này, hắn không thể nào là một Thái tử đơn thuần được. Và lại Chu Minh Hy còn siêng học chính sự, văn chương bất phạm, có thể nói mọi thứ hôm nay, không phải toàn được người khác dâng tới trước mặt. Dương quang phủ lên thân ảnh Chu Minh Hy, hắn ung dung mà tôn quý, lại không thiếu tâm cơ, Trường Ninh thật sự không cảm thấy Chu Minh Hy sẽ thất bại.

Người thế này, đẹp đẽ như ngọc, quả thực không nỡ nhìn thấy hắn thất bại.

Đợi nói chuyện xong, Chu Minh Hy mới chậm rãi bước tới, cười rằng: “Chữ người viết tặng ta ban này còn chưa đóng dấu nhỉ?”

Triệu Trường Ninh tháo xuống một con dấu bên hông, ấn lên lời tựa sau cùng. Khi nàng định thu ấn về, ngón tay không cẩn thận cọ qua bàn tay Chu Minh Hy, hắn giống như rất miễn cảm, tức khắc rút tay về.

Triệu Trường Ninh cảm thấy hơi kỳ lạ, quay đầu nói: “Điện hạ...”

Chu Minh Hy dường như cũng ngẩn ra, trên tay hắn còn lưu lại cảm giác tê dại khác thường, đúng là khó hiểu. Mỗi lần ở riêng với Triệu Trường Ninh, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái quái, cả người không được tự nhiên.

Triệu Trường Ninh dừng một chút: “Kỳ thật điện hạ làm rất tốt, từ xưa tới nay không được phép thiếu lòng phòng bị.”

Chu Minh Hy tìm tìm cười: “Nói chuyện càng ngày càng giống đám thần tử kia, được rồi, ban này người cũng chưa ăn gì, cùng ta ra ngoài nhập tiệc thôi.”

Triệu Trường Ninh nối gót theo sau Chu Minh Hy, lẳng lặng dõi theo bóng lưng hắn. Nàng nhìn một Chu Minh Hy như vậy, không khỏi nghĩ đến trong giấc mơ kia ‘Hoàng tử nàng ủng hộ bị loạn đao chém chết...’ Chuyện như vậy đừng nên rơi xuống người hắn.

Thế nhưng lời ban này của Chu Minh Hy, đã khiến Triệu Trường Ninh sinh lòng ủng hộ. Người này kỳ thực rất có đáng về mình quân, cũng chính là tiềm chất của người lãnh đạo. Không câu nệ tiểu tiết, tin người thì dùng người, đúng như các bậc Lưu Bang Triệu Khuông Dận, nếu có thể đi theo một mình quân như vậy, giành được đại nghiệp ngàn thu, danh lưu sử sách...!

Vậy sẽ là chuyện vĩ đại đến nhường nào!

Đây cũng là điều trong lòng nàng thầm mong đợi.

*

Yến tiệc hôm nay kéo dài đến tận khuya. Chu Minh Sí về mặt như thường kính rượu Thái tử. Mà Chu Minh Duệ cùng Thái tử, tuy vẫn nói cười rôm rả, nhưng nghe kỹ lời qua tiếng lại, đã có thể nhận ra được chỉ là biểu hiện ngoài mặt mà thôi.

Trường Ninh nghe nói thân mẫu Lý quý phi của Chu Minh Duệ, trong hậu cung hăng còn đấu đá sống mái với Hiếu Ý Hoàng hậu. Hoàng tử phía dưới tự nhiên cũng chẳng tốt đẹp đến đâu.

Từ chế độ đích trưởng tử kế thừa mà nói, Thái tử hoàn toàn xứng đáng kế thừa đế vị, nhưng đằng ngoại Lý gia của tam Hoàng tử lại quá mạnh mẽ, có thể xếp ngang với thế lực của Thái tử. Càng huống hồ Lý quý phi nhận vinh sủng mười năm không suy, nếu không phải nàng vào cung sau Hoàng hậu, e rằng vị trí Hoàng hậu chưa chắc đã tới lượt thân mẫu của Thái tử. Bởi vậy Lý quý phi vẫn luôn không cam lòng.

Chu Minh Hy nhớ tới chuyện Chu Minh Sí tỷ võ với Ngụy Di ban sáng, bèn nói với nàng: “...Người thay ta mang ít đồ tới tặng nhị ca. Nếu vừa rồi tặng ngay, chỉ e hắn nghĩ rằng ta đang ban thưởng, trong lòng sẽ không thoải mái.” Dứt lời sai nội thị cầm tới vài hộp gấm cho nàng, toàn là các sản vật sơn dã cao cấp, công phẩm đủ loại.

Vì thế đợi sau khi yến tiệc kết thúc, Triệu Trường Ninh liền vác đồ qua cho Chu Minh Sí. Nàng từng tới đưa công văn vài lần, đã khá quen thuộc đường đi. Gác cổng giúp nàng thông bẩm một tiếng, lúc trở ra nói rằng: “Nhị điện hạ đang gặp khách, bảo ngài mang đồ vào trong trước.”

Trường Ninh bèn xách đồ vào trong. Phủ đệ của hoàng tử xây dựng cao to khí phái, rường cột chạm trổ, hành lang dài tít tắp uốn khúc quanh co.

Chính phòng có binh lính trấn giữ, cảnh giới nghiêm ngặt. Chu Minh Sí vẫn còn ngồi bên trong nói chuyện với Thường quốc công Cao Trấn, phòng ốc thấp đèn nến sáng trưng. Triệu Trường Ninh chấp tay đợi một hồi, lúc này màn đêm đã buông xuống, trăng tròn nhô lên sáng tỏ, xuyên qua khe hở trên quả lặc rơi xuống mặt đất, quả thật là ánh trăng trong vắt như nước.

Đúng lúc Triệu Trường Ninh mãi miết ngắm trăng, Thường quốc công Cao Trấn đã bước ra, thấy Trường Ninh đứng dưới mái hiên hành lang, cười nói: “Thì ra có người đang đợi, ngài còn nói chuyện với ta lâu như thế.”

Triệu Trường Ninh xoay người chấp tay: “Gặp qua thường quốc công.”

Thường quốc công từng cùng Chu Minh Sí lên chiến trường đánh giặc, cho nên xem như có quan hệ tốt nhất với Chu Minh Sí, thường cùng nhau đi uống rượu gì đó.

“Ngươi nhận ra ta à?” Cao Trấn nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta từng gặp rồi sao?”

Triệu Trường Ninh mỉm cười: “Quốc công gia đúng là quý nhân hay quên, ngày đó trên trường săn đứng từ xa xa đã nhìn thấy Quốc công gia một lần.”

Chu Minh Sí bước ra từ sau lưng Cao Trấn: “Được rồi, còn trẻ nữa quay về sẽ bị giới nghiêm đấy.” Khẽ hát cấm lệnh cho thị về bên cạnh: “Đưa Thường quốc công ra ngoài đi.”

Cao Trấn cũng sợ sau khi giới nghiêm thì không đi được nữa, cười một tiếng với Trường Ninh, kẻ đó khoác áo choàng lên vai rồi rời khỏi.

Chu Minh Sí gọi nàng: “Vào trong đi.”

Lúc này Triệu Trường Ninh mới theo Chu Minh Sí vào phòng. Chỗ này hẳn là thư phòng, nhưng trên giá đồ cổ đặt rất ít sách, cũng không có thứ gì như bình hoa hay bồn cây cảnh, giống với con người Chu Minh Sí này, đơn giản nghiêm túc. Chu Minh Sí vừa vào phòng bèn ngồi xuống tiếp tục đọc sách, hẳn không nói lời nào, nhưng cũng không mở miệng đuổi Triệu Trường Ninh đi, nhất thời trong phòng trống trải đến lạ lùng.

Trường Ninh không biết hẳn đang có ý gì, vốn dĩ nàng định tới đưa đồ rồi đi ngay, chỉ thấy ánh nến phũ lên nửa người mình, bên ngoài lại là bóng đêm dày đặc, tựa hồ đang đứng trên một ranh giới kỳ dị.

Nàng cũng sợ bị giới nghiêm có được không, một khi qua giờ tuất sẽ không được phép thông xe, sao Chu Minh Sí lại không nói câu nào. Huống hồ mỗi lần đơn độc ở cùng Chu Minh Sí trong một căn phòng, luôn có cảm giác mất tự nhiên. Đôi lúc còn nghĩ tới chuyện buổi đêm hôm đó, bị nam nhân này đè xuống hôn.

Cứ tro tro thế này, dường như có một loại sợ hãi mang theo ám muội len lỏi trong không khí, đang dần dần tràn vào trong cốt tủy.

Bạn đang đọc truyện *Dịch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.